

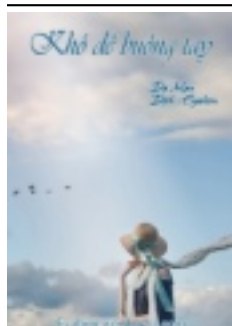
Khó Để Buông Tay

Contents

Khó Để Buông Tay	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	98
30. Chương 30	102
31. Chương 31	107
32. Chương 32	110
33. Chương 33	114
34. Chương 34	116
35. Chương 35	119
36. Chương 36	122
37. Chương 37	126
38. Chương 38	128
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134
41. Chương 41	138

42. Chương 42	141
43. Chương 43	145
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46	155
47. Chương 47	158
48. Chương 48	161
49. Chương 49	164
50. Chương 50	167
51. Chương 51	171
52. Chương 52	174
53. Chương 53	177
54. Chương 54	180
55. Chương 55	182
56. Chương 56	186
57. Chương 57	191
58. Chương 58	194
59. Chương 59	198
60. Chương 60	200

Khó Để Buông Tay

Giới thiệu

Đây là lần thứ ba Lãnh Tây đến đây. Lần đầu tiên là anh dẫn cô đến, lần thứ hai vẫn là đi cùng với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-de-buong-tay>

1. Chương 1

Trong phòng học yên tĩnh, bài thi cuối kỳ đã được phát ra.

“Về nhà các em hãy đưa phụ huynh ký tên vào, trước hết hãy kiểm tra những lỗi nào sai, cô sẽ giải thích cho các em vào ngày mai. Lần này phải chúc mừng bạn học Cao Hi Hi của chúng ta đã giành được hạng nhất năm nay.” Cô giáo đứng trên bục giảng nói với giọng hơi khàn khàn.

Hạng nhất ư, cô bé chán nản nằm sụp xuống bàn. Rất nhiều bạn học hâm mộ cô bé, vừa có một người bố giàu có, học hành giỏi giang lại vừa xinh đẹp. Thế nhưng họ không biết cô bé cũng rất hâm mộ bọn họ, luôn có một người mẹ bên cạnh.

Cao Hi Hi về đến nhà thì thấy bố mình đã ở nhà.

“Bố” Cô bé nhẹ nhàng gọi một tiếng, đặt ba lô xuống, phóng tới sofa.

Cao Tử Quần gật đầu, ánh mắt liếc qua người con gái: “Hai ngày trước con bị ốm ư?”

Hi Hi rót một cốc nước ấm, uống ừng ực, cô bé hôm nay quên mang bình nước, đã khát cả buổi chiều: “Dạ, còn ho một chút thôi” Chắc hẳn là vú nuôi đã bảo với bố rồi.

Hi Hi cảm thấy bố mình dường như có chút mệt mỏi, khẽ thở dài: “Bố ngày kia là họp phụ huynh rồi” cô bé bĩu môi “Cô giáo bảo nhất định phải có một người bố hoặc mẹ đến họp.”

Trong phút chốc Cao Tử Quần im lặng, vẫn không lên tiếng. Hi Hi bình tĩnh nói: “Lần này bố đừng để cô Tôn đi nữa đây.” Từ năm đầu tiên anh đều bảo thư ký Tôn đi họp phụ huynh cho nó, biết là bố mình rất bận rộn nhưng nó không muốn như thế.

Cao Tử Quần nhếch môi: “Ngày kia bố có một buổi ký hợp đồng rồi.”

Lại là như thế!

Ánh mắt Hi Hi bỗng nhiên trở nên thất vọng, cô bé cắn môi, lấy bài thi từ trong cặp sách ra phóng lên bàn, những tờ giấy mỏng manh bay giữa không trung, thoáng chốc bầu không khí đã thay đổi.

“Cô Tôn không phải là mẹ của con, nếu bố không đi cũng không cần bảo cô ấy đi, tất cả bạn học đều nghĩ rằng cô ấy là mẹ con.” Lúc nói, mũi cô bé như bị nhét quả ớt vào, nong nóng lên.

Nói xong liền xoay người đi lên lầu.

Cao Tử Quần thần thần nhìn theo bóng lưng con gái. Mãi sau ánh mắt anh từ từ nhìn qua bài thi. Trên bề mặt là bài thi môn toán của học kỳ này. Nhìn thấy “100 điểm” (1) đỏ tươi, khoe miệng anh vô thức nhếch lên tự hào.

(1) ở TQ điểm số cao nhất là 100 bằng điểm 10 nhà mình.

Cầm lấy ba bài thi lên, không hề bất ngờ, ba môn đều đạt điểm tuyệt đối. Con gái của anh thật thông minh, giống ai vậy ta?

Cao Tử Quần nheo mắt lại, trong đầu hiện lên một khuôn mặt bướng bỉnh nhưng rung động lòng người.

Cao Hi Hi đi lên phòng, nằm xuống chiếc giường rộng lớn mềm mại của mình. Cô bé buồn bực vịn vào ga giường. Trong sổ liên lạc với phụ huynh của cô bé ô “mẹ” còn để trống. Nhưng giáo viên chủ nhiệm và các các giáo viên bộ môn chắc có lẽ cũng đã đoán ra một vài phần. Có rất nhiều chuyện trong lòng không cần nói ra cũng hiểu.

“Cao Tử Quần là đồ khốn, siêu khốn nạn.” Cô bé lẩm bẩm nói, vẫn chưa hả giận, cô lấy một con nonopanda trên đầu giường ra sức đập vào nó. “Ai bảo bố đã đánh mất mẹ của con, ai bảo bố không đi họp phụ huynh cho con, ai bảo bố cả ngày bận họp hành...”

Cô bé càng nói càng giận, hung hăng xoắn tai con gấu bông, đây là quà sinh nhật năm bốn tuổi Cao Tử Quần đã tặng cho cô bé, từ lúc đó cô bé luôn ôm con gấu bên người cùng ngủ.

Cao Tử Quần vào phòng thì nhìn thấy con gái đang giầy vào chú gấu, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có, miệng không ngừng lẩm bẩm, bím tóc gọn gàng đã bị rối tung lên, mái tóc mềm mại trượt xuống vai.

Những lời này làm cho anh vừa tức giận vừa buồn cười, trong lòng còn có chút chua xót.

“Hi Hi” Anh trầm giọng kêu.

Hi Hi không có phản ứng gì.

“Cao Hi Hi” Cao Tử Quần cao giọng lên gọi.

Hi Hi hơi sững ra, động tác trên tay chậm lại, cuối cùng phẩy qua phẩy lại tai chú gấu, giống như đang sửa sang lại cho nó.

Cao Tử Quần mệt mỏi dựa lên cánh cửa, nhìn động tác chậm chạp của con gái mình.

Hi Hi thở ra một hơi, quay đầu lại, hai gò má đỏ rực, trên chóp mũi còn lấm tấm ít mồ hôi, những cố gắng phơi bày ra lúc này cũng đã phí công: “Bố, sao bố vào phòng mà không gõ cửa?” Cô bé bất mãn nói.

“Bố gõ rồi, là tại con không nghe thấy đấy chứ.” Cao Tử Quần không cho là như vậy, anh thông dong đi vào, nhàn nhạt nhìn qua đồng lộn xộn trên giường, “ Môn thể dục của các con là Nhu đạo ư?”

Cao Hi Hi bĩu môi lên, hừ lạnh một tiếng.

“Bố đã ký rồi” Cao Tử Quần đặt bài thi lên bàn học của con gái: “Không quấy rầy con luyện tập nữa, con tiếp tục đi.” anh từ tốn nói.

Cao Hi Hi có chút nản lòng, cô bé gục đầu xuống. Khi Cao Tử Quần đi tới cửa, cô bé ấp úng nói: “Bố, hai ngày trước có người đến trường tìm con, là một người phụ nữ.” Cô bé chậm chậm nói rõ bốn chữ sau.

Đôi mắt sâu thẳm như đại dương của anh chợt lóe lên, tựa như những con sóng cuộn trào. Anh lẳng lẳng nhìn con gái mình.

Con gái anh thật rất thông minh, nhưng dù sao vẫn còn quá nhỏ. Anh im lặng không nói gì. Quả nhiên cô bé đã thiếu kiên nhẫn.

“Bố, con phát hiện con rất giống bà ấy” Cô bé nghẹn ngào, không chớp mắt nhìn vào bố, khó khăn nói.

Khóe miệng Cao Tử Quần nhếch lên: “Hi Hi, trước đây con đã nói với bố rồi mà, có hai ngôi sao rất giống nhau, nhưng bọn họ hoàn toàn không có quan hệ gì cả.”

Hi Hi chu miệng: “Nhưng mà chuyện này không giống nhau ” giọng cô bé nhỏ dần đi: “ Bà ấy... có phải là mẹ con không?”

Cô bé lẳng lẳng đợi câu trả lời của bố, nhưng cuối cùng Cao Tử Quần cũng không đáp lại.

Trong một phòng ăn riêng u tối.

Đây là lần thứ ba Lãnh Tây đến đây. Lần đầu tiên là anh dẫn cô đến, lần thứ hai vẫn là đi cùng với anh. Cô đã cho rằng cả đời này sẽ không có lần thứ ba.

Nhà hàng này ở thành phố D không quá nổi tiếng, nhưng những người có thể đến nơi này đều là những người có tiếng tăm của thành phố .

Hơi khói trong bình trà trước mặt bốc lên nghi ngút, phảng phất trong bầu không khí một tầng sương mờ ảo cách người ngồi đối diện.

Vươn tay ra là hai người có thể về bên nhau.

Nhưng dường như khoảng cách ngắn ngủi ấy họ không cách nào có thể vượt qua được , cắt ngang nơi đó là vực sâu vạn trượng.

Căn phòng lớn như vậy cũng chỉ có hai người. Cao Tử Quần ung dung thản nhiên, vẻ mặt lạnh lùng, anh uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn vào lá trà đang nổi lềnh bềnh trong mặt nước. Ngón tay trở nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, từng nhịp từng nhịp có tiết tấu rõ ràng.

Lãnh Tây thở dài, mắt nhìn về phía trước, nhưng Cao Tử Quần biết rằng cô căn bản không có nhìn anh. Điều này không hiểu sao lại làm cho anh có chút bức mình.

“Lãnh Tây, mong cô sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con gái tôi nữa, nếu không...” đôi mắt anh nheo lại: “Nếu không đừng có trách tôi không nể tình.”

Tay Lãnh Tây đặt trên bàn nắm chặt lại, chuyện này như là những gì cô đã dự đoán trước, cô âm thầm hít một hơi, chậm rãi ngắt đầu đối diện với ánh mắt của anh.

Bảy năm, đã lâu như vậy.

Cô không biết, bởi vì quá lâu, lâu đến nỗi cô không dám nghĩ đến. Mỗi năm vào ngày đấy, cô lại mua bánh ga tô, thấp nền, cầu nguyện. Cứ mỗi năm đều lặp lại như thế.

Đã vãn vãn bảy năm rồi.

Cô cố gắng hết sức để giữ mình bình tĩnh, đôi mắt đen nháy nhìn thẳng vào anh: “Con bé là con gái của tôi.” Lời nói thốt ra mới phát hiện rằng bản thân không hề bình tĩnh như mình tưởng tượng.

“Con gái của cô ư?” Khóe miệng Cao Tử Quần nhếch lên, cười chế giễu : “Lãnh Tây, cô nghĩ sai rồi.”

Lãnh Tây im lặng một hồi: “Cao Tử Quần, tôi đây cũng nói thẳng luôn, tôi muốn Hi Hi.”

Cao Tử Quần bưng chén trà tinh xảo lên nhấp một ngụm, hơi đắng, anh nhúu mày “Muốn ư, cô muốn bỏ đi cơ mà?” Anh vẫn lạnh lùng như trước, tâm tình không mấy may dao động.

“Anh có điều kiện gì?” Trái tim Lãnh Tây thất lại.

Cuối cùng Cao Tử Quần cũng bắt đầu nhìn vào cô, cô có béo hơn so với bảy năm trước, mái tóc buông dài gọn sóng, trang điểm nhẹ nhẹ, toàn bộ khuôn mặt không quá rực rỡ nhưng vẫn rất động lòng người. Anh kết luận, cô đã có một cuộc sống không hề tệ chút nào.

Anh cười, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy. Theo kinh nghiệm của cô, tâm trạng của anh ta bây giờ rất tồi tệ.

“Muốn ra điều kiện với tôi ư, phải coi xem cô có tư cách không đã” môi anh mím lại thành một đường, ánh mắt lạnh lùng.

Lãnh Tây trái lại vẫn bình tĩnh, cô nhàn nhạt mở miệng: “Điều kiện của anh là gì?”

Cao Tử Quần lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng như sông băng, sắc mặt tối sầm lại: “Tôi không có điều kiện gì cả, mong cô từ nay đừng đến quấy rầy con bé nữa.”

Lãnh Tây căng thẳng hít một hơi, bỗng dưng mở to hai mắt: “Nếu như anh không muốn giải quyết cho xong, vậy chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa án.”

Giống như mọi thứ đều không liên quan đến anh, anh không lạnh không nhạt phun ra hai chữ: “Được thôi” anh đứng dậy, dường như nhớ ra điều gì đấy: “ Xin thứ lỗi, tôi phải đi họp phụ huynh rồi.”

Lãnh Tây đang cố gắng bình tĩnh, trong nháy mắt lóe lên một tia đau đớn “họp phụ huynh” ba từ này như cây kim đâm thật sâu vào tim cô. Cô nhìn theo bóng lưng bình tĩnh như nước của anh, khẽ cụp mắt xuống: “ Anh đã có vợ và con trai rồi, cơ sao còn tranh đoạt Hi Hi của tôi nữa.”

Cả người anh đột nhiên cứng đờ, từ từ quay người lại, hơi nheo mắt, để lại bốn chữ lạnh lùng: “Tuyệt đối không thể.”

2. Chương 2

Cao Hi Hi ôm ba lô đứng một góc trong hành lang trước chỗ ngồi của mình, lúc này ngoại trừ chỗ của cô bé còn trống cả phòng học đã chật kín người. Cô bé thu tầm mắt lại, ánh mắt thất vọng đã hơi ươn ướt.

“Cao Hi Hi mẹ cậu sao vẫn chưa đến?” Một bạn học từ đằng sau đi đến, cô nàng chải hai bím tóc xinh đẹp, sau đó vuốt ra hai bên, rồi lại chỉnh phía đằng sau lại. Cao Hi Hi đã học cách tết tóc một thời gian vì cô bé biết rõ Cao Tử Quần không thể tết ỉnh đẹp được như vậy. Từ mẫu giáo cô bé đã để tóc ngắn, sau này, lúc cô bé đã có chút quyền tự quyết, cô bé nằng nặc đòi để tóc dài.

Hi Hi cắn môi, không muốn nói cho bạn mình sự thật, cô bé không muốn người khác biết nó không có mẹ “Mẹ tớ có việc không thể đến được.”

“Thế sao cậu không gọi bố cậu đến?” Bé kia lại hỏi.

Hi Hi buồn bực nói: “Ông ấy cũng bận.”

Cô bạn thở dài một hơi: “Thật đáng thương.”

Tim Hi Hi khẽ run lên, cô bé há hốc miệng bảo: “Không phải như vậy.” Cô bé đương nhiên không muốn để người khác thương hại mình.

“Này, Cao Hi Hi, xuống đây” Trần Thiệu Thần đeo ba lô đứng dưới lầu gọi tên cô bé.

Hi Hi giống như được đại xá: “Tớ xuống dưới đây, tạm biệt” Cô bé chưa bao giờ cảm thấy Trần Thiệu Thần lại đáng yêu như lúc này.

Trần Thiệu Thần vừa mới lên lớp một, lúc nào rảnh cũng đến tìm Hi Hi, nhìn thấy bạn mình hình như không vui, cậu hỏi: “Chú không đến ư?”

Hi Hi quay sang, khẽ hừ một tiếng.

“Vậy chúng ta đi ăn một chút gì đi, tớ đã bảo với mẹ tớ rồi, bà ấy sẽ đến tiệm bánh ga tô đón chúng ta.”

Hi Hi quay người nhìn vào phòng học, lại nhìn xuống đồng hồ thấy đã qua hơn nửa thời gian, có vẻ như bố nó thật sẽ không đến, khuôn mặt tràn trề hụt hẫng.

“Đi thôi.” Cô bé ỉu xiu nói.

Thường ngày Cao Hi Hi thích ăn đủ tất cả các loại bánh ngọt. Hôm này, nhìn thấy gì cô bé cũng chẳng có cảm giác ngon miệng.

“Dạ cho cháu hai lát bánh ga tô, một cốc trà sữa, một cốc nước chanh, cậu còn ăn gì nữa không?” Trần Thiệu Thần nghiêng đầu hỏi.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy bé trai dễ thương, dịu dàng nở nụ cười: “Em đợi một lát nhé.”

Hi Hi lấy ví tiền ra, Trần Thiệu Thần liền rút tiền. Cô bé hơi ngạc nhiên.

“Cậu tớ bảo, là một người đàn ông trong ví lúc nào cũng phải có nhiều tiền.” Miệng cậu bé nhếch lên, hùng hồn nói.

Khóe miệng Hi Hi giật giật, chỉ là một đứa con nít còn bảo là đàn ông, đúng là không biết xấu hổ.

Hai nhóc chọn một chỗ gần cửa sổ, Trần Thiệu Thần mang đĩa bánh đủ hình đủ dạng đến. Hi Hi nhìn ra cửa sổ, tâm trạng u sầu.

Một lát sau.

“Thần Thần, tớ gặp mẹ tớ rồi.” Hi Hi lấy ống hút đâm vào cốc trà sữa.

“Hả... mẹ cậu sao?” Trần Thiệu Thần nhin không được cất cao giọng.

“Cậu nói nhỏ thôi.” Hi Hi nhú mày: “ Hai ngày trước có một người phụ nữ đến tìm tớ.”

“Hai ngày trước ư?”

“Đúng vậy, cậu và mẹ cậu đã đi du lịch mấy ngày nay rồi.”

“Cậu chắc chắn đó là mẹ cậu chứ?” Giọng Trần Thiệu Thần đầy hoài nghi.

Hi Hi lắc đầu: “Bà ấy chỉ nói bà ấy là bạn của mẹ tớ, nhưng tớ biết bà ấy là mẹ tớ.”

“Sao cậu biết được?”

“Cậu ngốc à, tớ đã nhìn thấy hình bà ấy rồi mà. Cậu quên rồi ư, là tấm hình trong phòng sách của bố tớ kìa.”

Trần Thiệu Thần như bừng tỉnh hiểu ra.

Lãnh Tây nghe Cao Tử Quần nói đi họp phụ huynh, nên cô cũng đến trường đi lui đi tới nhìn mấy vòng, cuối cùng tìm thấy Hi Hi đang ngồi trong cửa hàng bánh ngọt, lòng cô đột nhiên vui mừng. Vừa định đi đến chỗ con, điện thoại di động bỗng reo lên, là điện thoại của em trai cô.

“Chị, chị đang ở đâu đấy?” Giọng nói Lãnh Lượng tràn đầy lo lắng: “Bố, ông ấy vào viện rồi.”

Cô nhìn con gái, thâm hít sâu: “Chị về liền đây.” Ánh mắt cô chần chừ mấy giây, cuối cùng cũng xoay người bước đi.

Cuộc họp phụ huynh kết thúc, Thần Hi vào tiệm bánh, Hi Hi đang giúp Trần Thiệu Thần làm bài tập về nhà. Cô đứng từ xa nhìn hai đứa, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót. Khuôn mặt nhỏ nhắn đó giống cô ấy như đúc.

Xa cách bấy năm, liệu Lãnh Tây có thể trở về với đứa con thương yêu của mình không?

Thần Hi lắc đầu, bỏ đi ý nghĩ kia.

“Hi Hi, Thần Thần nhanh thu dọn sách vở về thôi.”

“Cô à, đêm nay con có thể ngủ lại nhà cô được không?” Hi Hi chớp chớp mắt nói với mẹ Thần Thần.

Thần Hi đưa tay vuốt mái tóc cô bé: “Con hãy gọi điện nói cho bố con một tiếng.”

Hi Hi quay mặt lại: “Con không muốn nói chuyện với ông ấy.”

Thần Hi hiển nhiên hiểu được suy nghĩ của cô bé, cô lấy điện thoại gọi qua, một lát sau điện thoại được kết nối.

“Tử Quân, Hi Hi đang ở chỗ của em.”

Hi Hi hóng tai lên nghe, đầu kia không biết nói gì đó.

“Chúng em đang ở tiệm bánh ngọt phía đông cổng trường, vậy được, lát nữa gặp lại.” Thần Hi dập máy: “Bố con đang trao đổi với cô giáo.”

“Bố đã đến đây ư?” Hi Hi bỗng nhiên vui mừng.

Thần Hi gật đầu: “Cô bé ngốc.”

“Rõ ràng bố bảo là bố có việc mà.”

Trần Thiệu Thần khoát tay: “Cậu không hiểu rồi, đàn ông ấy lúc nào cũng nói một đằng mà nghĩ một nẻo.”

Thần Hi cau mày.

“Mẹ, thành ngữ này con dùng như vậy đúng không?”

“Lại là cậu dạy cho con đúng không?” Thần Hi bó tay, rốt cục cô cũng hiểu vì sao Trần Trạm Bắc không muốn con trai mình tiếp xúc gần gũi với Tống Khinh Dương.

Cao Tử Quân nhanh chóng đến đó, anh mặc một bộ vest đen, toàn thân toát lên một vẻ rất nghiêm túc khiến người khác không dám đến gần.

Ông ấy đến ký hợp đồng ư? Hi Hi oán thăm.

Nhưng cô bé vui vẻ hơn hở ra mặt, tâm tư cô bé thật dễ thỏa mãn: “Bố, cô giáo của con nói gì vậy?”

Cao Tử Quân nhìn thẳng vào mắt cô bé, hơi sững sờ, bỗng dưng nhớ đến khuôn mặt của người phụ nữ vừa mới gặp kia.

“Bố..” Hi Hi kéo tay bố.

Cao Tử Quân nhíu mày: “Con nghĩ là cô giáo đã khen con ư, không có, cô giáo bảo con luôn đọc truyện tranh trong giờ học. Nếu con còn như vậy, về nhà bố sẽ quăng hết đồng truyện đó.”

“Con sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học đâu.” Hi Hi cam đoan.

“Không được đọc trong giờ học.” Cao Tử Quân lập lại, Hi Hi vểnh môi làm nũng.

Thần Hi nhìn thấy hai bố con quần quýt nhau, cô hơi có chút khó xử. Trong đầu vẫn nhớ đến cuộc điện thoại trước đó. Nếu như bố con không hợp nhau, Lân Tây muốn đưa bé đi cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng tình hình bây giờ đối với cô ấy có lẽ không có lợi lắm.

~Trên đường về nhà, Hi Hi ngồi trên xe ngủ thiếp đi. Có lẽ hôm nay cô bé rất vui, lúc ngủ còn cười khúc khích một vài lần khiến Cao Tử Quân có chút ngạc nhiên.

Đến nơi, Cao Tử Quân bế con gái vào. Vừa vào đến nhà, Hi Hi liền tỉnh, cô bé choàng qua cổ bố: “Bố, vừa rồi con vừa mơ thấy một giấc mơ.”

Cao Tử Quân đặt Hi Hi xuống sofa, nhẹ nhàng sửa lại mái tóc cho con gái: “Oh...” giọng của anh hơi cao lên: “Thế con mơ thấy gì?”

Hi Hi ấp úng: “Con nói nhưng bố không được giận đấy.” Cô bé mở đôi mắt to tròn nhìn anh.

Cao Tử Quần trầm mặc: “Được, con nói đi.”

“Con mơ thấy mẹ.” Hi Hi nhướn mắt, ánh mắt trở nên sáng ngời.

Cao Tử Quần hơi chững lại nhưng ánh mắt vẫn bình thản như nước: “Được rồi, đi tắm đi, rồi nghỉ sớm một chút, ngày mai còn phải đến lớp.” Anh không nói gì nữa.

Hi Hi cảm thấy hụt hẫng, nhưng cuối cùng cũng đành ngậm ngùi làm thinh.

Trong giấc mơ, có người nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, buộc cho cô hai bím tóc xinh đẹp. Khi cô bé nhìn thấy rõ diện mạo người đó, thì mới phát hiện đúng là người phụ nữ hôm trước đến tìm cô.

“Mẹ, mẹ...” Trong giấc mơ cô bé nhẹ nhàng nỉ non.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Chính bản thân anh cũng rất kinh ngạc vì sao anh lại đang lái xe về phía đông. Trên đường rải rác vài người. Anh dừng xe lại ven đường, nhìn vào một dãy nhà trệt phía trước. Từ khi ông Lãnh đầu tư thất bại, Lãnh gia đã chuyển đến nơi này, họ đã sống ở đây bảy năm. Khu nhà này sắp được quy hoạch nên cũng sẽ nhanh chóng bị phá hủy để xây dựng thành một khu thương mại trong tương lai.

Trong bóng tối, nương theo ánh đèn đường rọi xuống anh nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc đang từ phía sau đi đến. Cô hơi cúi đầu, trên tay mang theo túi to, có lẽ là rất nặng, một đoạn đường cô đã đổi tay không biết bao nhiêu lần.

Ánh mắt Cao Tử Quần có chút xót xa, anh nhìn từ trên khuôn mặt dần xuống đôi bàn chân rồi dừng lại ở đôi tay cô.

Lãnh Tây không nhanh không chậm đi đến, lúc đi ngang qua chiếc xe, cô vô thức nhìn qua. Cửa sổ xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt tuần tú, cô nhất thời không thể che dấu được sự kinh ngạc.

Cao Tử Quần nhanh chóng mở cửa xe đi xuống.

Hai người lặng thinh đứng đối diện nhau.

“Cao tổng đã muộn thế này rồi vẫn đến đây đi dạo ư.” Lãnh Tây cố gắng bình tĩnh, cô nhàn nhạt mở miệng nói. Giọng cô vẫn như nhiều năm trước, rất dễ nghe nhưng lại mang theo chút gì đó lãnh đạm.

Cao Tử Quần hồ hững nhìn cô: “Sao bây giờ mới về?”

Lòng cô thất lại: “Cao tổng, ngài đang đùa ư, đây là nhà tôi, tôi đương nhiên là về nhà rồi.”

Cao Tử Quần nhìn nụ cười đùa cợt của cô: “Cô hận tôi phải không?”

“Hận ư?” Cô khe khẽ lặp lại: “Không, tôi không hận anh. Nếu hận anh có nghĩa là trong tim tôi vẫn còn một vị trí cho anh.” Bảy năm qua cô đã học được cách buông tay.

“Vậy ư?” Cao Tử Quần thản nhiên nói.

“Cao tổng, tôi chỉ muốn con gái của tôi.” Cô một lần nữa đề cập đến vấn đề này.

Cao Tử Quần lạnh lùng nhìn cô: “Không phải cô đã bán con bé cho tôi rồi ư?”

Bỗng chốc cổ họng Lãnh Tây nghẹn lại, khô khốc như bị lửa đốt.

3. Chương 3

Ban đêm hồi nóng hồi lạnh, Lãnh Tây không ngừng mơ thấy ác mộng: “Tôi không có, tôi không có” cô bất lực lắc đầu, trán đã ướt đầm mồ hôi. Lời nói của Cao Tử Quần vẫn vang vọng bên tai cô. Cô lại mơ thấy Hi Hi, Hi Hi lạnh lùng chỉ vào cô, nói: “Bà không phải là mẹ của tôi, tôi không quen biết bà.” Trên mặt cô bé tràn đầy chán ghét và căm hận.

Cô khiếp sợ tỉnh lại.

Tần Hiểu Vân nhú mày: “Sao thế, mơ thấy ác mộng ư?” Bà lo lắng hỏi.

Lãnh Tây lau trán đầy mồ hôi, nói: “ Không sao ạ.” Cô chậm rãi chống tay ngồi dậy.

Tần Hiểu Vân thở dài: “Con đừng nghĩ nhiều, bệnh của bố con sẽ có chuyển biến tốt thôi.”

Lãnh Tây xuống giường đi chân trần.

“ Con mang giày vào đi, mặt đất lạnh lắm, sức khỏe của con vốn không tốt lắm rồi. Con vẫn còn nghĩ là ở nhà...” Lời nói Tần Hiểu Vân bỗng dừng im bật lại. Năm đó tuy rằng Lãnh gia cũng không phải là giàu có, nhưng cũng xếp thuộc dạng khá giả.

Có câu nói “Không ai giàu ba họ không ai khó ba đời”. Lãnh gia vừa mới phát lên được hai mươi năm thì đã sụp đổ, đúng thật là trước đây ông Lãnh rất may mắn.

Tần Hiểu Vân nhìn con gái, ánh mắt thay đổi: “Tiểu Tây à, con và Sở Hàng cậu ta...”

Lãnh Tây không mấy để ý: “Mẹ, anh ấy là đàn anh của con, mẹ cũng không phải là không biết.”

Tần Hiểu Vân ngập ngừng: “ Lần trước gặp cậu ta mẹ còn không nhận ra. Haha...Tối qua cậu ta có gọi điện thoại cho con, mẹ thấy con ngủ nên đã nhận máy, mẹ có nói với cậu ta chuyện của bố. Cậu ta bảo có thể giúp hỏi thử xin hưởng án treo để chữa bệnh.”

Lãnh Tây đang bóp kem đánh răng lên bàn chải, nghe vậy tay bỗng dừng lại, cô lẩm bẩm lặp lại “hưởng án treo”

Tần Hiểu Vân gật đầu: “Sở Hàng đã nói như thế, cụ thể thế nào thì mẹ cũng không rõ lắm, con xem khi nào thì mời cậu ta đến nhà một lần.”

Lãnh Tây hơi do dự: “Con sẽ hỏi lại anh ấy.”

Tần Hiểu Vân thấy cô không nói nữa, bà cũng ngại nói thêm. Con gái bà đã ba mươi, đến bây giờ vẫn độc thân, bà cũng không dám thúc giục. Bà cảm thấy mình đã mắc nợ con rất nhiều, nếu năm đó bà không khuyên ngăn cô có lẽ con mình đã không giống như bây giờ.

Thế nhưng cho dù bây giờ ngồi hỏi hận chuyện quá khứ cũng không có tác dụng gì.

Hiện tại Lãnh Tây đang làm việc trong phòng kế hoạch của một công ty quảng cáo. Buổi sáng đến công ty, như thường lệ lại tham gia cuộc họp sáng.

“Lần này có rất nhiều công ty tham gia cạnh tranh, nếu như lần này có thể hợp tác cùng Minh Dương, tiền thưởng cuối năm sẽ được tăng gấp đôi.” Giám đốc đứng ở trên phần khởi nói.

Đồng nghiệp Tiểu Phương huýt tay vào cô: “Lần này tổng giám đốc phóng khoáng thật, Minh Dương đúng là một miếng thịt béo bở nhưng không biết chúng ta có thể dễ dàng nuốt trôi không đây.”

Lãnh Tây hơi nheo mắt, trong lòng lẩm bẩm hai chữ “Minh Dương”, suy nghĩ hơi lơ đãng.

Lúc tan họp, giám đốc bảo cô ở lại: “Lãnh Tây, lần này cô hãy cố gắng dốc hết năng lực, tôi rất coi trọng cô. Hãy giành hợp đồng của Minh Dương về, tôi sẽ tăng lương cho cô.” Ông ta đưa ngón cái lên.

Lãnh Tây từ tốn lên tiếng: “Vu tổng, ông cũng biết rồi đấy, hiện tại tất cả đều nhìn chăm vào miếng thịt béo bở này.”

Giám đốc nhíu mày: “Tôi biết, cô cũng biết hiện tại tài chính của công ty đang rất khó khăn, tôi bây giờ chỉ hy vọng vào hợp đồng với Minh Dương lần này thôi.”

Cô thở ra một hơi: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt giám đốc cũng dịu đi nhiều.

Minh Dương, tại sao lại là Minh Dương? Lãnh Tây bắt đầu nghĩ.

Cao Tử Quần đang xem tài liệu trong tay, Hi Hi ngồi trước mặt anh làm bài tập, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn anh, trong chớp lát đã làm xong bài tập.

Cô bé mở sách ra: “Công ơn của mẹ” cô bé đọc to rõ ràng: “Thời nhà Đường có một thi nhân tên là Mạnh Giao. Có một hôm ông phải đi xa nhà, mẹ ông phải bận bịu vá lại áo cho ông. Đêm đã khuya, dưới ngọn

đèn hiu hắt mẹ già cặm cùi khâu từng đường kim mũi chỉ. Bà nghĩ, con trai mình đi lần này không biết bao giờ mới có thể trở về...”

Cô bé vừa đọc vừa lặng lẽ quan sát Cao Tử Quần.

Đọc đến đoạn cuối cùng: “Mạnh Giao mãi mãi luôn ghi nhớ công ơn của mẹ mình trong lòng. Lúc ông năm mươi tuổi, đã hoàn thành tập thơ “Khách tha phương”.

Cao Tử Quần vẫn thản nhiên xem tài liệu.

Cô bé bắt mẩn ho lên một tiếng.

“Bác Lâm, đem lên cho tôi một cốc nước.” Anh không ngẩng đầu, gọi.

Hi Hi bình tĩnh nhìn anh: “Con đọc xong rồi, bố ký tên vào đi.”

Cao Tử Quần lấy bút ký vào, rẹt rẹt viết tên mình: “Không phải cô giáo bảo là phải đọc ba lần sao?”

Hi Hi không có được kết quả như mong muốn, ngược lại còn bị tạt một gáo nước lạnh, cô bé giận dỗi lên lầu. Cao Tử Quần nhìn theo bóng lưng con gái, nhếch môi, trong ánh mắt không có một tia cười.

Buổi tối Hi Hi không xuống ăn cơm, bác Lâm đã gọi mấy lần cô bé cũng không chịu mở cửa.

Bác Lâm vừa lo lắng vừa bối rối.

“Tiên sinh, Hi Hi, con bé...” Bác Lâm đặt khay lên bàn.

Sắc mặt Cao Tử Quần tối sầm lại: “Bác đi làm việc đi.” Anh một mình dùng bữa, nhưng ăn cũng chẳng nhiều, rồi đem phần cơm tối kia lên lầu.

“Cao Hi Hi mở cửa.” Anh trầm giọng nói.

Hi Hi không quan tâm.

“Bố lặp lại một lần nữa.” Khuôn mặt Cao Tử Quần lạnh lùng.

Hi Hi vẫn không thèm để ý.

“Choang choang” cô bé nghe thấy tiếng rơi vụn vỡ của bát đĩa ngoài cửa.

Một giây sau, cánh cửa được mở ra. Cao Tử Quần đi vào, toàn thân đều toát ra hơi lạnh.

“Đứng dậy, xuống lầu ăn cơm.” Anh nghiêm mặt bảo.

Hi Hi cắn môi, mở to đôi mắt to tròn nhìn anh: “Con không đói.”

“Bố nói lại một lần nữa, đi xuống lầu ăn cơm.” Anh lặp lại.

“Vì sao bố cứ ép buộc con? Con đã bảo con không đói rồi mà.” Cô bé bắt đầu nức nở: “Nếu mẹ mà ở đây, chắc chắn mẹ sẽ không ép buộc con như vậy. Bố đã đưa mẹ con đi đâu rồi?”

Cao Tử Quần nheo mắt lại: “Bố đã nói rồi, mẹ con đang ở Mỹ.”

“Không phải, bà ấy không phải là mẹ con.” Hi Hi đột nhiên đứng dậy, nhìn thẳng vào Cao Tử Quần, vẻ mặt bừng bừng.

“Cao...Hi...Hi...” Anh gằn từng chữ gọi tên cô bé.

Bầu không khí trong phòng căng thẳng làm cho người ta không thể thở nổi.

“Nếu một ngày nào đó con...” Cô bé nói không nên lời nữa. Nếu cô cùng mẹ sống cả đời, vậy bố phải làm sao? Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt như sông vỡ đê cứ ào ào chảy xuống.

Lúc này đây Cao Tử Quần cũng không có thời gian để dỗ dành con gái, anh xoay người bỏ đi.

Hi Hi lại càng đau lòng hơn.

Sáng sớm hôm sau, lúc bác Lâm lên gọi thì thấy cô bé vẫn còn đang ngủ, khuôn mặt đỏ bừng. Bà đưa tay qua trán kiểm tra nhiệt độ cơ thể, quả nhiên là nóng hầm hập. Bác Lâm vội vã xuống lầu báo cho Cao Tử Quần.

“Tiên sinh, Hi Hi sốt rồi.”

Cao Tử Quần nhanh chóng chạy lên nhìn thấy Hi Hi đang ngủ đằng kia, mày anh nhíu lại: “Hãy gọi điện thoại cho Lăng Hạo ngay.”

Lăng Hạo đã đến ngay lập tức, nhìn thấy Hi Hi đang nằm trong lòng Cao Tử Quần, lòng anh có hơi căng thẳng: “Buổi ký hợp đồng sáng nay phải làm thế nào.”

“Trước tiên đến bệnh viện đã, hãy dời ngày ký hợp đồng đi.” Cao Tử Quần nhàn nhạt nói, ánh mắt chăm chú nhìn Hi Hi.

Lăng Hạo xót ruột, anh ta cũng không dám nghĩ đến con số tổn thất lần này. Người ngoài cứ bảo Cao Tử Quần không có tình người, nếu như họ thấy cảnh này, không biết có bao nhiêu người sẽ rơi cả tròng mắt ra ngoài đây.

Hi Hi bị sốt đến 40.1 độ. Cô bé cứ mơ mơ màng màng, mê man gọi: “Mẹ...mẹ...”

Cao Tử Quần ngồi trên ghế sofa bên cạnh, ánh mắt sâu lắng.

Hôm nay lúc giờ học kết thúc, Lãnh Tây đã đứng ngoài cổng trường. Khi tiếng chuông trường vang lên, cơ thể cô dường như hơi run lên, tim cô đập thình thịch.

Cô chăm chú nhìn chăm vào cánh cổng trường. Những em học sinh từng đoàn từng đoàn đi ra, mắt cô chớp lên chớp xuống. Thời gian chậm chậm trôi qua, cho đến khi học sinh đã ra về gần hết, cô vẫn không nhìn thấy người mình đợi. Cô bắt đầu lo lắng sốt ruột.

Có phải hôm nay là ngày trực nhật của Hi Hi? Hay là con bé đang ở lại làm bài tập về nhà? Hay là con bé đã tự về rồi, nhưng sao cô vẫn không nhìn thấy nhỉ. Lãnh Tây đứng ngồi không yên.

Giờ cao điểm tan trường đã qua, trong sân còn lác đác vài em học sinh đang đi ra. Lãnh Tây chần chừ một lúc, cuối cùng cũng quyết định đi vào.

“Ấy ấy...cô dừng lại đã...” Bảo vệ gọi to: “Cô tìm ai?” Bảo vệ là một người đàn ông khoảng bốn mươi, nghi ngờ nhìn cô.

“Xin lỗi, tôi vào tìm người.”

“Tìm ai?”

Lãnh Tây nắm chặt tay: “Con gái tôi...”

“Cô hãy đứng ở ngoài đợi một chút.” Bảo vệ ngăn cô lại: “Cô không thể tùy tiện vào được.”

“Đã nửa ngày rồi mà tôi vẫn chưa thấy con bé ra.”

“Cô bé học lớp nào?” Bảo vệ nhìn chăm cô, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Lớp 2/3.” Lãnh Tây nhanh chóng trả lời.

Bảo vệ nhìn vào trường, lúc này đang có người từ trong đi ra.

“Vừa đúng lúc, đây là giáo viên của lớp 2/3, cô Vương.”

Cô Vương đi đến.

Lòng Lãnh Tây thất lại, mặt tiu ngầu xuống.

“Cô ấy bảo là cô ấy là phụ huynh của học sinh lớp cô.”

Cô Vương nhìn qua Lãnh Tây: “Xin hỏi cô là phụ huynh của em nào vậy? Trong tức thời Lãnh Tây dường như bị mất đi khả năng suy nghĩ, cô gượng cười: “Cao Hi Hi.”

“Cô bé hôm nay không có đi học.”

“Con bé làm sao vậy?” Cô gấp gấp hỏi.

“Cô...” Cô giáo kinh ngạc nhìn Lãnh Tây.

“Xin lỗi, tôi chỉ là quá lo lắng, xin hỏi con bé bị làm sao vậy?”

“Bị sốt, đã đưa giấy xin phép nghỉ hai ngày.”

Lãnh Tây đông cứng, lòng cô đau nhói.

Hôm nay Thần Hi đến muộn, từ xa cô đã nhìn thấy hết tất cả. Không cần suy nghĩ cô cũng hiểu vì sao Lãnh Tây lại xuất hiện ở đây. Cô đành chịu thở dài: “Thần Thần lên xe trước đi, mẹ có chút việc.”

Trần Thiệu Thần gật đầu.

Thần Hi từng bước đi đến: “Tiểu Tây.”

Lãnh Tây nghe được giọng nói ấy cả người cô cứng đờ. Cô vẫn không nhúc nhích đứng đấy. Cô giáo kia và bảo vệ dĩ nhiên là biết Thần Hi, là lãnh đạo của sở giáo dục, thỉnh thoảng cô ấy cũng sẽ đến trường học.

“Trưởng khoa Từ, chào cô” Cô giáo kia chào hỏi.

Thần Hi gật đầu: “Xin chào.”

Cô giáo kia thấy Thần Hi có quen biết với người phụ nữ này nên những nghi ngờ trong lòng cũng tan biến đi.

Thần Hi hỏi: “Cao Hi Hi đã về rồi ư?”

“Cô bé hôm nay bị sốt không đến lớp.” Cô giáo tuy có hơi thắc mắc nhưng cũng đành thôi.

“Phiền cô giáo rồi.”

“Không có gì.”

Thần Hi quay người qua nói với Lãnh Tây: “Đi thôi.” Lãnh Tây rối bời. Thời gian như quay trở về nhiều năm trước, hai người cũng đi dọc trong sân trường thế này, nhưng hôm nay cảnh còn người mất rồi.

“Nếu như hôm nay tớ không nhìn thấy cậu, có phải cậu cũng sẽ không định đến tìm gặp tớ luôn không, Lãnh Tây?” Thần Hi tức giận từng từ từng chữ nói.

Lãnh Tây thở một hơi, nhếch miệng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Hai người đi đến phía đối diện, Thần Hi dừng lại trước xe. Trần Thiệu Thần ngồi trong không yên, tò mò mở cửa xe chạy ra: “Mẹ” Đôi mắt to tròn lạnh lợi nhìn qua Lãnh Tây.

“Thằng bé rất giống với em rể Trần gia” Lãnh Tây hồ hững nói.

“Con lên xe trước đi, được không? Mẹ còn chút chuyện.” Thần Hi vuốt đầu con trai: “Trong học có một túi bánh bích quy đấy.”

Trần Thiệu Thần vừa nghe có bánh bích quy ăn liền chạy vào xe.

“Tốt thật.” Lãnh Tây nhìn cậu bé, cảm động nói.

“Cậu tính sẽ làm thế nào?” Dĩ nhiên Thần Hi hiểu rõ lần này cô trở về chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định kia.

“Dẫn theo Hi Hi đi.” Cô bình tĩnh nói: “Thần Hi tôi muốn đến bệnh viện thăm con bé.”

4. Chương 4

Truyện dịch xong, Cao Hi Hi cũng đã hạ sốt. Sau khi tỉnh dậy, tâm trạng của cô bé không được tốt lắm, cả người uể oải ngồi một góc, tay không truyền dịch cầm lấy remote liên tục bấm chuyển kênh.

Cao Tử Quân mang theo thức ăn đi vào, cô bé ngụyt lườm rồi ngoảnh mặt đi.

“Con ăn một ít đi.” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như trước. Cao Hi Hi thật sự rất đói bụng, lần này cô bé không có la hét, nhịn ăn nữa mà ngược lại rất nghe lời. Cao Tử Quần dứt cho bé từng muỗng cháo, động tác rất thuần thục mà cũng rất dịu dàng.

“Hơi nhạt.” Cô bé liếm môi nói. Từ nhỏ Cao Hi Hi đã được nuông chiều nên rất kén ăn.

Lúc trước nếu cô bé nói những lời này, Cao Tử Quần chắc chắn sẽ bảo bác Lâm đổi cho cô bát khác, nhưng hôm nay thấy bố không hề có đả động gì, cô bé nghĩ là bố mình vẫn còn giận.

Nhưng không phải mình cũng đang tức giận sao?

“Hai hôm nay con hãy ở nhà nghỉ ngơi đi, bố phải đi Mỹ một chuyến.”

Ánh mắt Cao Hi Hi liền rũ xuống: “Bố đi thăm họ ư?” Cô bé không phải không biết, tuy cô không có mẹ, nhưng bố cô còn có một người vợ khác, bọn họ còn có một đứa con trai rất đáng yêu.

Cao Tử Quần đưa khăn qua, Cao Hi Hi qua quýt lau miệng.

Cao Tử Quần nhìn cô bé: “Văn Tuyền phải làm phẫu thuật, bố đến thăm nó.”

Cao Hi Hi xị mặt ra: “Con vẫn còn đang nằm viện đây, bố thật là thiên vị quá đi.”

Anh nhếch miệng, thiên vị ư? Con bé đúng là cái gì cũng có thể nói ra được, anh đã quá nuông chiều nó rồi...

“Bố phải đi bao nhiêu lâu? Nó vì sao phải làm phẫu thuật? Có phải nó muốn bố ở lại đó luôn không?” Cô bé quá lo lắng cho nên hỏi một dây, quên mất là mình đang giận bố.

“Đến lúc đó hãy hay.”

Câu trả lời của Cao Tử Quần lại càng làm cho Cao Hi Hi thêm sốt ruột. Từ nhỏ cô bé đã sợ mẹ con Văn Tuyền sẽ cướp mất bố của mình. Cô bé biết nói rất muộn, lúc ba tuổi mới có thể gọi tên. Toàn bộ Cao gia đều cho rằng cô bé bị câm. Tuy là biết nói muộn, nhưng về những mặt khác cô bé lại nổi bật hơn người.

Hồi cô bốn tuổi, khi Văn Thư đưa cô và Văn Tuyền đến Văn gia, cô bé tình cờ nghe được mọi người trong Văn gia trò chuyện, mới biết được mình không phải là con gái của Văn Thư.

Từ đấy, vì lo sợ quá mức nên cô bé lại bị mất tiếng nói. Cao Tử Quần đã đưa cô bé đi chữa trị khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Lên năm, mẹ con Văn Tuyền đi Mỹ. Lúc ấy cô bé không hề có khái niệm nào về nước Mỹ, chỉ biết đó là một nơi cách thành phố họ sống rất xa, trong đầu cô bé liền xuất hiện một ý nghĩ là đã không còn ai có thể chia sẻ được bố con họ rồi. Cô bé luôn giấu diếm niềm vui sướng này, ngay cả người bạn thân Thiệu Thần cô cũng không kể.

Nhưng bây giờ Cao Tử Quần lại chuẩn bị đi Mỹ, cô bé rất buồn.

Cao Tử Quần đã dời lại buổi ký hợp đồng hồi sáng, tối nay cũng không đi đến dự tiệc.

~Dọc đường đi đến bệnh viện, tâm trạng của Lãnh Tây luôn thấp thỏm không yên. Đã bảy năm rồi cô không khi nào là không nhớ đến con mình. Cô đã cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người ở thành phố D, kể cả người bạn thân nhất. Cô sợ có một ngày cô sẽ nhận được tin tức không hay về con gái, có lẽ cô sẽ sụp đổ mất.

Rõ ràng là hành lang dài chỉ có trăm mét, mà cứ tựa như cô đã phải dùng sức lực của cả một đời mới đi đến được nơi cuối cùng. Từ khe cửa hơi lộ ra một bóng dáng lơ mơ, xung quanh yên tĩnh, cô gần như có thể nghe thấy được tiếng tim đập thình thịch của mình.

Cô khó khăn nâng tay gõ cửa. Lát sau cô nghe thấy bên trong truyền đến tiếng sột soạt: “Ai đấy?”

Lãnh Tây nuốt xuống một ngụm: “Cô là bạn của cô Thần Hi nè con.”

“Mời vào.” Hi Hi vừa gặm táo, vừa lật trang truyện manga.

Vừa mở cửa ra, Lãnh Tây cảm thấy hai chân mình nặng nề như nhũn xuống. Ngọn đèn vàng ảm áp, tiếng cấn táo sột sột vang lên, cô bé hờ hững ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo bỗng dưng sững sờ.

Thời gian dường như ngừng trôi.

Hai người đối diện nhau.

Lãnh Tây khó khăn đi đến bên giường cô bé, mở miệng gọi: “Hi Hi.”

Cuối cùng Hi Hi cũng choàng tỉnh, nắm chặt trái táo trong tay, bét cả ra giống như lòng cô bé bây giờ vậy.

Lãnh Tây trong một lúc cũng không biết nên bắt đầu như thế nào, cô đã từng nghĩ rất nhiều lời mở đầu, cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cứ đứng như trời trồng không nói nên lời.

Lúc còn ở đại học, cô cũng đã không ít lần tham gia những cuộc thi diễn thuyết, mặc dù không thể đạt được trình độ ăn nói lưu loát nhưng cũng coi là nói năng không tệ.

Còn bây giờ thì sao? Đầu lưỡi cứ như bị đông cứng lại.

“Sao lại là cô?” Hi Hi không chớp mắt nhìn cô, lòng bàn tay đã ướt đẫm.

Lãnh Tây hít một hơi: “Cô gặp được cô con, nghe cô ấy bảo con bị sốt, đúng lúc cô cũng đến bệnh viện nên ghé qua thăm con...” Cô luống cuống xoa lòng bàn tay, căng thẳng nhìn vào Hi Hi.

“Ồ...” Cô bé hờ hững lên tiếng: “Con đã không sao rồi.”

Bầu không khí dần dần tĩnh lặng.

Bảy năm, con gái của cô đã lớn như vậy rồi. Hồi đấy cô cũng chỉ có thể ở bên cạnh con vài ngày, mỗi lúc cô ôm con mình vào lòng, nó luôn ngoan ngoãn, lạnh lợi làm cô càng đau lòng. Cô cố gắng không nhìn, không ôm con bé, mặc nó khóc.

Cuối cùng Cao Tử Quân cũng buông tay. Cô đã được như mong muốn, thế nhưng trong lòng vẫn luôn đau khổ.

Quá khứ trôi qua đã không thể thay đổi được. Nếu như có thể, cô có liều mạng cũng phải đem con bé theo.

Người ta nói rằng con gái giống bố sẽ rất có phúc. Di truyền đúng là một điều kỳ diệu. Cả người con bé chỉ có đôi mắt kia là giống cô: đen nhánh trong vắt như hồ nước biếc.

“Hi Hi, nếu như mẹ con đến tìm con, con có muốn gặp bà ấy không?” giọng nói của Lãnh Tây nhẹ run lên.

Hi Hi thản nhiên nhìn cô, rất lâu vẫn không nói gì. Cô bé nắm chặt nửa quả táo trong tay cho đến khi các ngón tay đau nhức. Lãnh Tây đi đến lấy quả táo từ tay cô bé, tất cả mọi thứ đều rất tự nhiên.

“Không muốn.” Cô bé chần chừ: “Con không muốn gặp bà ấy.” Cô bé lại nói rõ ràng: “Bố đối với con rất tốt.”

Cao Hi Hi bảy tuổi sớm đã học được cách che giấu tâm tình. Cũng giống như cô bé không thích Cao gia, nhưng mỗi khi đến đó cô bé vẫn mỉm cười rất ngọt ngào, làm cho cả nhà Cao gia già trẻ lớn bé đều yêu thương cô tha thiết.

Con người đúng thật là mâu thuẫn, ngay cả đứa trẻ cũng vậy. Cô muốn mẹ mình, nhưng có lẽ trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhất thời chưa thể tiếp nhận, hay là cũng có thể cô bé biết mình bị mẹ bỏ rơi nên vẫn còn oán hận bà ấy.

Lòng Lãnh Tây thất lại: “Vậy ư, bố con đối với con rất tốt.” Cô thất thần lặp lại.

“Đương nhiên rồi.” cô bé bình tĩnh nói: “Bố con rất thương yêu con.”

Trong chớp mắt cổ họng Lãnh Tây nghẹn ngào khó chịu, cô nở một nụ cười: “Lần trước gặp con ở trường học, cô cảm thấy chúng ta rất có duyên. Con tên là Hi Hi, tên của cô cũng có một chữ Tây.” (1)

(1) trong tiếng trung “Hi” và “Tây” đều phát âm là “xi”

“Tên cô cũng là chữ Hi trong “hy vọng”?”

“Không phải, tên cô là Tây trong “đông tây nam bắc”.”

“Ồ...” Hy Hy lên tiếng.

“Chúng ta có duyên như thế, hay là cô nhận con là con gái nuôi, được không?”

Hi Hi hơi sững sốt: “Cái này thì phải hỏi bố con.”

Lãnh Tây không nói gì nữa. Khi nghe Hi Hi nói không muốn gặp cô, những hy vọng của cô đều đã tan biến.

“Nếu như mẹ con đang đứng ở trước mặt con, con...”

“Cô ơi, mẹ con có đứng trước mặt con thì con có thể làm gì được đây, con cũng không biết mặt bà ấy.” Cô bé nhẹ nhàng nói, ánh mắt hờ hững dường như không giống với số tuổi của mình.

Lãnh Tây đau đớn cố gắng mở miệng: “Hi Hi, mẹ có nỗi khổ trong lòng.” Cô thở một hơi: “Mẹ đã quay lại rồi đây.”

Hồi trước khi Hi Hi xem bộ phim “Thế giới của trẻ thơ”, đến đoạn hai cha con gặp lại nhau, cô bé đã khóc nức nở. Cô bé nghĩ sau này nếu cô bé gặp lại mẹ mình nhất định cũng sẽ rất cảm động.

Sau khi Cao Tử Quần biết được chuyện này, có một đoạn thời gian ti vi trong nhà không bắt được tín hiệu.

Hiện tại mẹ cô đã quay lại muốn nhận cô, nhưng chuyện này hoàn toàn không giống với những gì cô bé đã tưởng tượng. Mẹ khóc, cô bé cũng khóc nhưng đến cuối cùng vẫn không nhận nhau.

Không lâu sau Cao Tử Quần đã biết chuyện Lãnh Tây đến bệnh viện, anh đã rất tức giận, ánh mắt đầy căm phẫn. Anh thậm chí còn gọi điện thoại cho Trần Trạm Bắc bảo anh ta quản lý cho tốt vợ mình.

Trước khi đi Mỹ, thông qua luật sư, Lãnh Tây và anh gặp nhau lần thứ hai tại nhà hàng. Nhưng lần này là do anh đề nghị.

Mà lúc này đây, Lãnh Tây cảm giác được trên người anh rất hung dữ dọa người. Cao Tử Quần lạnh lùng mở miệng: “Lãnh tiểu thư, lần trước tôi đã nói với cô rằng hy vọng cô sẽ không quấy rầy con gái của tôi nữa mà, có phải là cô không để những lời tôi nói lọt vào tai?”

Lãnh Tây mím môi lẳng lặng nhìn anh, cô biết anh sẽ nói những lời cay nghiệt.

Anh nhếch miệng: “Cô muốn gì?”

Ánh mắt của cô hơi dao động.

Cao Tử Quần nâng tách trà uống một ngụm, nước trà nóng cũng không làm dịu đi những lời nói lạnh lùng của anh.

“Tôi muốn con gái của tôi” Lãnh Tây nói rõ ràng từng từ.

“Vậy sao?” Cao Tử Quần nhìn qua luật sư, luật sư đưa ra một tấm chỉ phiếu.

“Bảy năm trước cô đã bán con mình một lần. Tôi nghĩ lần này chắc cô cũng sẽ không từ chối đâu nhỉ.”

Vẻ mặt kiêu căng, giọng nói lạnh lùng dần dần hiện lên trùng khớp với ấn tượng ban đầu của anh trong lòng cô.

Tay cô chậm rãi cầm lấy tờ chỉ phiếu, cô bỗng nhiên hoảng hốt, năm đó khi cô rời đi, anh ta cũng đã làm như vậy. Lần trước cô nhận được một tờ chỉ phiếu một trăm vạn nặng trĩu, đến bây giờ cũng không thay đổi gì, cũng là một tấm chỉ phiếu.

Ha ha.

Cô nheo mắt lại, nhìn chằm vào anh: “Cao tổng, ngài thật sự là hiểu rõ tôi.” Rồi cô nở một nụ cười quyến rũ.

Cao Tử Quần bỗng dưng ngẩn ra, trong mắt lóe lên một tia huyệt hắc nhưng rất nhanh liền biến mất.

Trong nháy mắt, cô vung tay lên, hai mảnh rồi bốn mảnh càng ngày càng nhỏ dần: “Nhưng lần này có lẽ đã làm ngài thất vọng rồi.” Đột nhiên, tờ giấy kia như những bông tuyết rơi xuống trên người anh: “Bảy năm trước tôi đã muốn làm như vậy.”

“Cao Tử Quần, anh là một tên khốn.”

Sắc mặt ông luật sư tái mét, như hẫng đang ngồi trên đồng lửa: “Lãnh tiểu thư, mong cô hãy bình tĩnh một chút.”

Cao Tử Quần không hề giận dữ, mắt nheo lại: “Không phải lần trước cô bảo muốn đưa ra tòa sao? Tôi đã đưa luật sư đến. Nhưng thật ra tôi muốn xem quan tòa sẽ phán như thế nào? Một gia đình có người phạm tội lừa đảo, cô cho rằng có thể dành được mấy phần thắng.”

Sắc mặt Lãnh Tây càng lúc càng nhợt nhạt, toàn thân cô run rẩy.

“Nghe nói bố cô còn nửa năm nữa là có thể ra rồi?” Anh hồ hững nói, ánh mắt anh tựa như ác quỷ.

Lãnh Tây loạng choạng ngồi sụp xuống ghế.

5. Chương 5

Lãnh Tây tuyệt vọng trừng mắt nhìn, anh chưa bao giờ thay đổi, chưa đạt được mục đích sẽ không dễ dàng buông tha.

Cô mơ hồ nhìn anh, suy nghĩ vô thức trôi dạt về những năm trước. Thời gian cứ dần trôi, nhưng có những ký ức vẫn mãi không phai mờ.

Ngày ấy, năm ấy.

“Lãnh Tây, cậu có đi thực tập không?” Tôn Linh Lợi vừa mới xách một thùng nước lên, thở hồng hộc nói: “Tớ vừa gặp chị Trần khóa trên, chị ấy bảo bên Trung Chính còn hai vị trí.”

Lãnh Tây đang vui trên giường đọc tiểu thuyết, hồ hững bảo: “Sao cũng được.”

Tôn Linh Lợi nhìn cô: “Vậy chúng ta cùng đi nhé, đến lúc đó còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Cô biết hoàn cảnh gia đình của Lãnh Tây rất tốt, thật ra cũng không cần đi thực tập.

“Vậy tớ điền vào hồ sơ nhé.”

Lãnh Tây đang hoàn toàn đắm chìm trong tình tiết của câu chuyện: “Cậu tự quyết định đi”

Tôn Linh Lợi cười nói: “Bây giờ tớ có bán cậu chắc cậu cũng chả biết ấy chứ.”

Lãnh Tây cười hì hì: “Thế nhớ tìm cho tớ một ông chủ tốt đấy nhé.”

Vài ngày sau, Lãnh Tây nhận được tin tức từ phía công ty bên kia, bảo rằng mong một tháng bảy phải đến báo cáo. Cô thở dài một hơi: “Thật phải đi sao?”

Tôn Linh Lợi hung dữ lườm cô: “Tớ thề nếu cậu không đi, tớ sẽ xé xác cậu ra.”

Lãnh Tây cười nhếch môi: “Cậu yên tâm, tớ nói là sẽ làm. Trung Chính ư? Có phải tập đoàn Trung Chính đó không?”

“Còn có Trung Chính nào nữa? Không phải tập đoàn đã xây dựng thư viện cho trường chúng ta kia sao?”

“Đúng thật là đại gia.” Lãnh Tây bình tĩnh nói.

Chuyện thực tập, lúc đầu thì ông Lãnh không đồng ý. Ông Lãnh xuất thân là chủ thầu, đã trải qua bao khó khăn gian khổ mới có được như ngày hôm nay. Với con gái, ông luôn thương yêu cưng chiều không nỡ để con mình chịu khổ. Lãnh gia cũng có một công ty riêng, là công ty bất động sản.

Ông Lãnh sợ con gái ra ngoài làm việc sẽ bị ức hiếp.

“Nếu con muốn đi làm thì hãy đến công ty bố làm thư ký đi, tiền lương mỗi tháng là một vạn.”

Lãnh Tây tức giận nói: “Đúng là nhà giàu mới nổi.”

Ông Lãnh cười cười, ánh mắt cưng chiều: “Nếu không thì tổng giám đốc được không? Chỉ cần con đến công ty bố làm việc.”

Lãnh Tây không để ý đến ông: “Con đã hứa với bạn con rồi, bọn con sẽ đến thực tập ở Trung Chính. Con đến đó học cách kinh doanh của tập đoàn họ sau này sẽ trở về truyền đạt lại cho bố, biến công ty nhỏ của chúng ta trở nên hùng mạnh.”

Sau này, thỉnh thoảng cô nghĩ, nếu như năm ấy cô không đến đó, có phải sẽ không xảy ra chuyện tình như ngày hôm nay không.

Sau khi đến Trung Chính làm việc nửa tháng thì đến ngày kỷ niệm mười năm thành lập tập đoàn. Toàn thể già trẻ trên dưới trong Trung Chính đều bận đến đầu tắt mắt tối, thực tập sinh cũng bị sắp xếp đi làm việc. Lãnh Tây đã bắt đầu hối hận, thật không nên đến đây mà.

Nhưng nhìn thấy Tôn Linh Lợi làm việc quá hăng hái nếu cô bỏ chạy thì cảm thấy rất xấu hổ. Gia đình Tôn Linh Lợi sống ở quê, bố mẹ cô ấy phải chạy vạy vất vả lắm mới gom góp đủ cho cô ấy đóng tiền học phí. Cô biết mục tiêu của bạn mình là muốn tìm một công việc trong một công ty có chế độ đãi ngộ tốt để sau này có thể chăm sóc bố mẹ.

Lãnh Tây rất ít khi trước mặt cô khoe khoang này nọ, Tôn Linh Lợi dĩ nhiên cũng rất thích chơi với cô bạn này.

Ngày 20 tháng 7. Lễ kỷ niệm thành lập mười năm của Trung Chính. Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn của tập đoàn. Giờ đây Lãnh Tây mới biết được thật ra gia đình cô chỉ làm tép riu, nhà giàu mới nổi hoàn toàn không giống với đại gia thật sự. Trong đầu cô vọng lại những từ ngữ trau chuốt hoa mỹ - rượu ngon người đẹp, yến tiệc linh đình...

Quan trọng là khách mời đến đây, cô cũng thường nghe ông Lãnh nhắc đến những quan chức lớn trong thành phố.

Thật sự đẳng cấp chính là đẳng cấp, nhà giàu mới nổi như gia đình cô không sao bì kịp.

Người ở trên sân khấu vừa phát biểu xong, phía dưới vỗ tay ầm ầm. Lãnh Tây nheo mắt quan sát người đang đứng trên kia: toàn thân mặc một bộ vest đen, khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói trầm ấm, rõ ràng mà dứt khoát.

Cô nhìn thấy người bạn thân của cậu mình, trong đầu bỗng dưng xuất hiện một câu: quan thương cầu kết.

Cô không nghĩ rằng Trần Trạh Bắc cũng lên sân khấu phát biểu, xem ra Trung Chính cũng đã đóng góp cho nhà nước không ít.

Trần Trạh Bắc đại diện cho cơ quan thành phố ,công nhận và biểu dương tập đoàn Trung Chính đã có nhiều đóng góp cho sự phát triển của thành phố và địa phương.

Lãnh đạo phát biểu xong, buổi tiệc chính thức bắt đầu, đủ loại tiết mục vui chơi. Lãnh Tây nhìn thấy hai người đàn ông lịch lãm đã bước xuống, ánh mắt nghi ngờ. Cô lấy một cốc rượu ra ngoài ban công, Tôn Linh Lợi bưng rất nhiều thức ăn đến, hai người ăn say mê.

“Tớ còn cho rằng tổng giám đốc của Trung Chính sẽ là một ông chú nào cơ, xem ra tuổi của anh ta cũng không lớn lắm.” Cô uống một hớp rượu, ngon thật nhỉ. Ông Lãnh chưa bao giờ cho cô đụng vào những thứ này, cô không sợ chết uống một ngụm lớn.

“Nghe nói bao nhiêu chị em phụ nữ trong Trung Chính đều chạy theo anh ta đấy” Tôn Linh Lợi đang vừa ăn vừa nói nên chẳng nghe rõ.

Lãnh Tây hừ nhẹ: “Không phải chỉ có tiền thôi sao?”

“Cũng không hẳn, anh ta vừa đẹp trai lại vừa có năng lực. Lúc anh ta đứng trên sân khấu, ôi sao mà đẹp trai thế.”

“Tớ chẳng cảm thấy thế, anh ta bao nhiêu rồi? Chắc hẳn cũng đã ba mươi, quá già.” Lãnh Tây dựa người vào tường: “Trường nhóm biện luận diễn thuyết của trường mình cũng rất đẹp trai, tớ thấy Sở Hàng còn xuất sắc hơn anh ta nhiều.” giọng cô nhỏ dần.

Đúng lúc bên trong truyền đến tiếng hoan hô. Tôn Linh Lợi thích thú nói: “Bọn mình vào xem đi.”

“Tớ không đi đâu, cũng chẳng có gì khác so với mấy bữa tiệc ở trường cả, chán chết.” Vì để hợp với bộ đầm dạ hội hôm nay Lãnh Tây phải mang một đôi giày cao gót bảy phân, lúc này đây chân đã đau sắp gãy ra. Cô cởi giày chân trần đứng trên mặt đất, bàn chân trắng nõn nhích tới nhích lui, trông rất đáng yêu nhí nhảnh.

“Vậy tớ vào xem nhé, lát nữa ra tìm cậu.” Tôn Linh Lợi đặt đĩa bánh ngọt vào tay bạn mình.

Lãnh Tây tựa như nhớ ra điều gì đó: “À đúng rồi, anh ta tên là gì? Cao cái gì ý nhỉ?”

Tôn Linh Lợi đã chạy như bay vào trong, không có kịp trả lời câu hỏi của cô.

Lãnh Tây thở dài, cô nheo mắt nhìn về phía xa xa. Trong bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng rọi bao phủ cả bầu trời.

Bỗng nhiên, cô cảm giác được bầu không khí xung quanh thay đổi.

“Cao Tử Quần.” Một giọng nói trầm ấm lạnh lùng truyền đến.

Lãnh Tây ngạc nhiên mở mắt ra, hoang mang bối rối: “Cái gì cơ?”

Một bóng hình to lớn bao phủ lên người cô, trong nhất thời bầu không khí xung quanh bỗng dừng ngớt ngột, cô lảng lảng lùi về phía sau, đôi chân nhỏ khẽ cuộn lại.

Ánh mắt người trước mắt lộ ra vẻ tò mò, thích thú. Trong bóng tối vẻ đẹp của anh vẫn tỏa sáng.

“Cao Tử Quần. Cô còn cái gì thắc mắc không?” Anh nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói không mấy may thay đổi.

Lãnh Tây bất ngờ, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cô làm ở bộ phận nào?” Cao Tử Quần dường như rất có hứng thú với cô. Anh vừa mới uống không ít rượu, muốn ra đây hít thở không khí không ngờ lại nghe được những lời nói đó.

Lãnh Tây có chút xấu hổ: “Tôi là nhân viên phục vụ ở đây.” Cô nói đại một câu.

“Ồ” Giọng anh cao lên: “Nhân viên phục vụ trong khách sạn đã thay đổi trang phục từ lúc nào vậy nhỉ?” Ánh mắt anh nhìn xuống người cô.

Lãnh Tây bị anh nhìn có chút mất tự nhiên.

Cao Tử Quần không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô, sau lại nhìn xuống chân cô. Bàn chân Lãnh Tây rất đẹp, cỡ chân 36, mười ngón chân thon nhỏ làm cho anh dâng lên một loại cảm xúc muốn giữ lấy người con gái này.

Dường như có một luồng khí đang xông lên trong ngực anh, anh hơi nghiêng người, khóe miệng nhếch lên: “Cô rất thông minh.”

Trái tim Lãnh Tây đập thình thịch, cô cố gắng lui về phía sau, nhưng đằng sau là bức tường lạnh băng, căn bản không có đường lui: “Anh tránh ra đi.”

Hơi thở Cao Tử Quần phả lên cổ cô, loại cảm giác này rất lạ, vừa nóng lại vừa tê dại.

“Cô tên là gì?”

Cô rất căng thẳng: “Này, anh tránh ra cho tôi.” Cô ngửi thấy mùi rượu nồng nàn trên người anh, lòng cô bờ ngỡ.

“Cô là ai?” Anh hỏi lại lần nữa.

Lãnh Tây đột nhiên ngồi xuống, nhanh nhẹn nhặt lấy hai chiếc giày cao gót đánh lung tung lên người anh. Nhưng Cao Tử Quần đã nhanh tay hơn một bước giữ chặt tay cô, chớp chớp mắt: “Đúng là móng vuốt của mèo hoang”

Lãnh Tây nghiêng rằng: “Anh hãy nhanh thả tay tôi ra, bằng không ngày mai tôi sẽ đi tìm phóng viên...”

Cao Tử Quần nhìn vào đôi mắt đen nhánh đang trừng lên với anh, trong mắt đúng là tràn ngập tức giận, anh cười nhếch môi: “Bên ngoài đang có đầy phóng viên kia, ngay bây giờ cô có thể đi đấy.”

Cô đột nhiên bối rối, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, môi cô mím chặt.

Đã vài phút trôi qua, cô một chữ cũng không nói.

Cao Tử Quần rất hứng thú, tay đột nhiên choàng qua eo cô, Lãnh Tây hoảng hốt: “Anh...”

“Tên!” Anh lạnh lùng hỏi.

Lúc này đây ánh mắt anh tràn đầy cường bạo, cô hận không thể lấy dao đâm anh một phát.

“Không nói ư...” Anh nhíu mày, tay thuần thục luồn lên khóa áo.

“Lãnh Tây” Giọng cô run rẩy: “ Tên tôi là Lãnh Tây.” Cô sợ, tâm trí hoảng loạn.

Động tác trên tay Cao Tử Quần bỗng nhiên dừng lại: “Lãnh Tây...” anh thì thào nhớ kỹ hai chữ này: “Là Tây nào?”

Lãnh Tây hít một hơi: “Tây trong “Đông Tây.””(1)

(1) xi trong dongxi : có nghĩa là Đông Tây

“Thì ra là Tây trong “”Đông Tây.” Cao Tử Quần như hiểu ra rồi đột nhiên nở nụ cười, tay đặt lên đầu cô. Lãnh Tây giật mình nghiêng đầu qua, Cao Tử Quần cũng không giận. Anh nhìn đồng hồ: “Tôi vào trước, lát nữa sẽ có người đến đón cô.”

Anh vuốt mái tóc cô, dường như có chút quyến luyến.

Đến khi anh đã rời khỏi, hai chân Lãnh Tây vẫn còn run, từ từ ngồi sụp xuống. Cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi, tâm trí hỗn loạn. Nhưng cô vẫn còn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Cô lấy lại bình tĩnh, chân trần chạy một mạch.

Cô không có gốc, ý tứ của Cao Tử Quần rất rõ ràng, anh ta đã nhìn trúng cô. Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Những chuyện như vậy bây giờ đã quá phổ biến, nhưng khi chính bản thân mình gặp phải lại là vấn đề khác, cô làm không nổi...

Hoảng sợ chạy ra khỏi khách sạn, cô nhanh chóng bắt taxi về nhà. Khi về đến nhà cô mới chợt nhớ là quên nói cho Tôn Linh Lợi, cô liền lấy điện thoại gọi cho bạn mình.

Tôn Linh Lợi giận dữ: “Lãnh Tây, tớ đã tìm cậu nửa ngày, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Lãnh Tây chan chứa bao nhiêu tủi thân đang muốn trút, nhưng cuối cùng cũng không kể cho Tôn Linh Lợi vì sợ cô ấy nghĩ nhiều, đành nuốt xuống. Cô kiểm đại lý do để đối phó với Tôn Linh Lợi.

Cả đêm hôm đó cô không chợp mắt.

6. Chương 6

Hạnh phúc chính là được người mình yêu thích quan tâm. Nhưng nếu như bị người mình không thích quan tâm thì đó có thể gọi là hạnh phúc sao?

Hai ngày này Lãnh Tây ở Trung Chính cứ luôn nơm nớp lo sợ, cuối cùng cô cũng mặc kệ. Thật ra bộ phận của cô cách nơi làm việc của Cao Tử Quần xa tít mù khơi, thế nhưng từ trước tới nay cô vẫn luôn là người lo xa, có thể trốn thì cứ trốn, cô không muốn bị rơi vào tình cảnh dè sa vào miệng cọp.

Tôn Linh Lợi hơi khó hiểu: “Không phải cậu đang làm rất tốt đó sao?”

“Hai hôm trước ngoại tớ bị gãy chân vừa mới được đưa đến thành phố D, tớ phải ở nhà chăm sóc ngoại.” Chuyện ngoại cô bị thương là thật nhưng đó cũng là cái cớ để cô bỏ việc thực tập.

Tôn Linh Lợi biết rõ tính của Lãnh Tây, chuyện cô đã quyết định thì không thể dễ dàng thay đổi được.

“Được rồi.”

Mặt mày Lãnh Tây liền trở nên vui mừng: “Linh Lợi à, cậu hãy làm việc thật tốt cố gắng được giữ lại luôn nhé.”

Tôn Linh Lợi nhìn cô, trong mắt lóe lên một tia: “Thật sự con người tớ rất mâu thuẫn, cậu đi tớ cũng rất tiếc, nhưng nếu ở lại thì cậu sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của tớ.” Cô thở dài, ánh mắt phức tạp.

Lãnh Tây cười to không hề để tâm: “Vậy thì chắc chắn là tớ không bằng cậu rồi. Thôi không nói nữa, cậu đi làm việc đi. Tớ đi thu dọn đồ đạc rồi lượn đây.”

Tôn Linh Lợi không nói gì nữa.

Thực tập sinh như họ khi rời khỏi cũng không cần làm nhiều thủ tục rắc rối lắm, chỉ cần đi đến bộ phận nhân sự đóng dấu là được. Lãnh Tây cho rằng tập đoàn lớn như họ mới làm vậy, chứ công ty nhỏ của nhà cô thì chả phải cần làm gì cả.

Cho đến khi mọi việc đều được giải quyết xong, cô vui vẻ thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Kết thúc thực tập sớm, Lãnh Tây dành hai ngày nhàn rỗi ở nhà, buổi sáng thì trò chuyện cùng ngoại, chiều đến thì làm tổ trong phòng xem phim hàn quốc, ngày trôi qua trong thoải mái.

Dần dần cô cũng quên đi chuyện đêm đó.

Một ngày nọ, bạn thân của cô là Từ Thần Hi tổ chức hoạt động phát hành sách tại nhà sách của thành phố, Lãnh Tây hứa là sẽ đến giúp cô ấy, trước khi ra khỏi cửa thì điện thoại đột nhiên vang lên.

“A lô.”

Đầu bên kia im lặng.

Lãnh Tây nhìn lại màn hình, cô nhú mày, không hiện lên dãy số người gọi, lúc đầu cô còn tưởng là người đưa hàng, trước đó cô đã đặt mua mấy thứ trên mạng. Sự im lặng khác thường của đầu dây bên kia làm cô dự cảm một điều không hay. Đánh chuẩn bị tắt máy thì cô nghe được một giọng đàn ông trầm âm: “Là tôi, Cao Tử Quần.”

Hai hàng lông mày Lãnh Tây chau lại: “Ai cơ... a lô...tín hiệu điện thoại sao thế nhỉ...a lô...a lô...tôi tắt máy nha.”

Cao Tử Quần nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tí tí, miệng anh nhếch lên, rất thú vị, anh cầm tờ giấy lên.

Lãnh Tây, */*/198*, khoa hán ngữ và văn học đại học nhân văn thành phố D.

Đôi mắt hẹp dài mà sâu sắc nheo lại, anh đứng lên nhìn những đám mây phía tây nhuộm đỏ cả chân trời. Trong đầu bỗng dưng nhớ lại đôi mắt kia, sự nhiệt tình của tuổi trẻ dường như là một loại sức sống làm cho người ta cảm thấy tràn trề năng lượng.

Lãnh Tây thở ra một hơi, cô đã nghĩ việc ở Trung Chính anh ta có thể làm gì được cô nữa chứ? Trong trường đại học không phải là không có nam sinh theo đuổi cô nhưng ngay từ đầu cô đã cự tuyệt quyết liệt, có vài người còn thề rằng sẽ kiên trì theo đuổi cô cho bằng được, nhưng cuối cùng thì thế nào?

Cao Tử Quần cười nhếch môi, cầm lấy điện thoại bắt đầu nhắn tin: Tôn Linh Lợi là bạn học của cô đúng không.

Lãnh Tây còn vui mừng chưa được bao lâu thì nhận được tin nhắn, lòng cô ngay lập tức chìm ngấm. Anh ta có ý gì đây chứ? Cô ngây ra, một chốc sau chuông điện thoại lại vang lên, cô nhìn chằm vào màn hình, chần chờ hồi lâu rồi cuộc cũng bắt máy.

“Là tôi.”

“Ồ, Cao tiên sinh, lúc này ngài gọi, ở bên chỗ tôi sóng điện thoại không tốt, thật xin lỗi ngài, ngài có chỉ thị gì không ạ?”

Cao Tử Quần buồn cười: “Chỉ thị thì không có.” Anh thần nhiên nói.

Trong lòng Lãnh Tây khinh bỉ, thầm mắng anh ta là đồ không biết xấu hổ.

“Cô không thực tập ở Trung Chính nữa sao?” Cô bỏ chạy cũng thật nhanh nhẹn, thế nhưng cô không biết rằng một khi con báo săn mồi đã tìm thấy mục tiêu thì không thể nào dễ dàng buông tay được. Hơn nữa mục tiêu này lại hết lần này đến lần khác trêu chọc anh, đáng yêu thế này cơ mà.

“Cao tiên sinh, thật xin lỗi ngài vì việc nhỏ nhặt này mà cũng phải phiền ngài bận tâm đến.” Thật sự đúng là ăn no rãnh rồi không có việc làm mà.

“Với tôi vì những việc tôi yêu thích thì tôi sẽ tình nguyện hao tâm tổn trí.” Cao Tử Quần nói thẳng ra: “Lãnh Tây, cô rất thông minh, cô biết tôi muốn gì mà.”

Lãnh Tây nghiêng rằng, sao cô có thể gặp một người đàn ông không biết xấu hổ như thế này nhỉ, lại còn là một lão già nữa chứ, cô đã lên baidu tìm qua tư liệu về anh ta, đã ba mươi rồi.

“Cao tiên sinh, hồi bé bố tôi đã cho tôi làm qua bài trắc nghiệm về chỉ số IQ, chỉ đạt được mức trung bình thôi, tôi hoàn toàn không thông minh.” Cô thật muốn phát điên, cô đã làm gì sao lại trêu chọc đúng người đàn ông này chứ.

“Vậy thì chắc chắn là không đúng rồi, tôi có biết một người rất có uy tín, có thời gian tôi sẽ đưa cô đến đó kiểm tra trắc nghiệm thêm một lần nữa.” Cao Tử Quần cao giọng, anh hơi dừng một chút rồi lặp lại: “Cô chạy cũng rất nhanh đấy, ngay cả bạn học cũng mặc kệ. Haha...” Anh cười một tiếng.

Lãnh Tây chỉ cảm thấy tiếng cười của anh ta làm cho toàn thân rét run.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?” Lãnh Tây cảm thấy rằng cô cần phải đặt mối quan hệ giữa cô và Tôn Linh Lợi sang một bên, như thế cô ấy mới không bị liên lụy.

“Ồ... Vậy ư?” Giọng anh cao lên: “Như vậy cũng tốt.” Cao Tử Quần sâu sắc nói.

Cuộc điện thoại làm cho cả người cô hốt hoảng, khi cô đến nhà sách thì công việc của Thần Hi đã hoàn tất. Thần Hi than trách: “Sao giờ cậu mới đến? Tớ mệt chết đi được nè.” Cô đã nói liên tục trong bốn, năm tiếng đồng hồ, cổ họng đã khàn cả lên. Nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt không chút sinh lực của Lãnh Tây, Thần Hi hỏi: “Cậu sao thế?”

Lãnh Tây chu môi: “Không có gì.”

Thần Hi cười hihi: “Có phải cậu đang đau buồn luyến tiếc vì Sở Hàng nhà cậu sắp ra nước ngoài không?”

Lãnh Tây tròn tròn mắt: “Cậu đang cười nhạo tớ ư?”

Thần Hi kéo tay cô: “Hôm nay tớ kiếm được tiền mời cậu ăn ngon.” Hai người đi đến một dãy phố bán thức ăn bình dân ven đường. Họ gọi mực nướng, bánh gạo chiên...

“Tâm trạng không tốt thì ăn nhiều một chút.” Thần Hi gấp cho cô mấy miếng bánh gạo, Lãnh Tây ăn sạch hết trơn.

“Đúng rồi, cậu có biết Cao Tử Quần không?” Lãnh Tây vừa nhai vừa rầu rĩ hỏi.

“Ai cơ?” Thần Hi nghiêng đầu, rồi lặp lại: “Cao Tử Quần?” Cô suy nghĩ một chốc: “Là bạn của cậu Noãn Hi hả, tớ có gặp qua vài lần, nhưng sao cậu lại nhắc đến anh ta.”

“Không phải tớ đang thực tập ở Trung Chính sao, vừa bỏ rồi, bạn tớ vẫn còn làm ở đấy nên muốn hỏi một chút.”

“Cậu cũng biết đấy, tớ và người nhà Từ gia cũng không thân thiết lắm.” Về mặt Thần Hi hơi ảm đạm. Trước đây tớ có nghe Noãn Hi nói, gia cảnh nhà Cao Tử Quần rất lớn mạnh, hắc bạch đều có, hoàn toàn giống như những gì trên tivi chiếu, không hề điều.

“Có phải anh ta rất trắng hoa không?” Lãnh Tây nghiêng rằng hỏi: “Thay đổi phụ nữ như thay quần áo?”

Thần Hi hơi sững sờ: “Cái đấy thì tớ cũng không rõ, nhưng tớ biết anh ta rất tàn nhẫn.”

Tim Lãnh Tây đập mạnh thỉnh thoảng, cảm thấy hít thở khó khăn. Tàn nhẫn ư? Tàn nhẫn như thế nào cơ?

Chỉ vài ngày sau Lãnh Tây đã có thể chứng kiến được cái gọi là tàn nhẫn kia của Cao Tử Quần. Buổi chiều hôm đấy, cô và em trai Lãnh Lượng đang lái xe trên đường đi đến bể bơi.

“Chị, chị không biết bơi thì đi làm gì?” Lãnh Lượng cảm thấy thật hết nói nổi, cậu và bạn học hẹn nhau chuẩn bị đi chơi thì vô tình chị cậu nghe được thế là cũng nặng nề đòi đi.

“Chị không thể ngồi trên bờ nghịch nước sao?” Lãnh Tây trừng mắt lườm cậu ta. Cậu em trai này của cô thật sự là càng ngày càng đẹp trai chỉ có điều cậu ta quá yếu mềm. Cô cho rằng là vì tên của cậu ấy quá mạnh mẽ rồi nên tính cách phải ngược lại yếu đuối.

Lãnh Lượng liếc qua nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên môi chị, toàn thân nổi da gà : “Nếu như chị muốn tìm uyên ương để nghịch nước thì em đây sẽ giúp chị.”

Sắc mặt Lãnh Tây tối sầm lại, đưa tay véo má cậu ta: “Đồ quỷ sứ, không được đùa chị người thế nhá.”

Lãnh Lượng cố gắng nghiêng người tránh: “Chị ngồi yên đi, em không muốn chết sớm như vậy đâu.”

Lãnh Tây sợ chết liền rút người lại ngồi yên.

Lát sau, điện thoại di động cô vang lên, Lãnh Tây vui cười lấy điện thoại ra nhìn, là Tôn Linh Lợi. Điện thoại vừa kết nối đã truyền đến giọng nói của Tôn Linh Lợi: “Lãnh Tây, lúc này lãnh đạo vừa mới đến bảo không cho phép tổ thực tập ở đây nữa.” Thanh âm cô nặng nề đang cố kìm nén bức bối.

Khuôn mặt Lãnh Tây cứng ngắc: “Gì cơ?”

Tôn Linh Lợi cau mày: “May là cậu đã rời khỏi rồi, thôi bỏ đi...”

“Bây giờ cậu đang ở đâu đấy?”

Tôn Linh Lợi nói cho cô địa chỉ.

Lãnh Tây không nghĩ nhiều: “Dừng xe ở đằng đây cho chị.”

Lãnh Lượng nhìn thấy sắc mặt chị mình có chút căng thẳng: “Sao thế, người bạn nào tìm chị đấy?”

“Cái gì? Em đừng dùng giọng điệu này mà nói! Cô ấy chẳng làm gì đắc tội với em cả.” Lãnh Tây cầm lấy túi của mình: “Cuộc thực tập của cô ấy bị thất bại đang rất bức bối, chị đi xem cô ấy.”

Lãnh Lượng tìm một chỗ rồi tấp vào dừng lại: “Chị cẩn thận một chút, có chuyện gì thì hãy liên lạc với em.” Tuy cậu nhỏ hơn Lãnh Tây một tuổi nhưng không bao giờ để chị bị ức hiếp.

Tôn Linh Lợi kể hết chuyện từ đầu đến cuối cho Lãnh Tây, Lãnh Tây thấy khoe mắt bạn mình ứng phó thì đoán được cô ấy đã khóc rất nhiều. Lãnh Tây cảm thấy kỳ lạ, hai ngày trước Cao Tử Quân vừa cảnh báo cô, hôm nay Tôn Linh Lợi đã bị sa thải.

Tôn Linh Lợi bảo với cô rằng cô ấy đã nộp hai bộ hồ sơ cùng nhau, chuyện này có thể nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, nhưng lại xảy ra rất trùng hợp khiến Lãnh Tây không thể không nghi ngờ.

Cô an ủi hồi lâu nhưng mặt mày Tôn Linh Lợi vẫn ủ rũ. Thật ra Tôn Linh Lợi muốn học lên nghiên cứu sinh, nhưng hoàn cảnh nhà cô ấy phải xoay sở để nộp học phí ột năm cũng đã khó khăn chứ đừng nói là học tiếp.

“Thôi, Trung Chính không được thì tớ sẽ lại tìm một công ty khác.” Cô thở dài: “Tớ bây giờ có chút hối hận, sao lúc ấy không ở lại trường thực tập cơ chứ.”

Lãnh Tây định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ im lặng.

Trở về ký túc xá cùng Tôn Linh Lợi, trong lòng Lãnh Tây vẫn cảm thấy áy náy, loại cảm giác này cứ dần vật cô mãi không thôi. Hai người ra ngoài cửa hàng, cô mua cho Tôn Linh Lợi rất nhiều trái cây.

Hai người cà rà đến tận tám giờ tối, Lãnh Tây nhìn đồng hồ, đã đến giờ phải về nhà.

“Cậu đi về đi, yên tâm đi, tớ không sao đâu.” Tôn Linh Lợi thản nhiên nói.

Lãnh Tây gật đầu.

Gió đêm mát rượi, đầu đó vang lên tiếng côn trùng kêu vang, chim hót líu lo, là ngày nghỉ nên sân trường có chút vắng lặng. Ánh đèn đường lơ mờ chiếu xuống kéo ra một thân ảnh thật dài. Lãnh Tây nhìn xuống chiếc bóng mình không khỏi tăng nhanh tốc độ.

Ra đến cổng trường, bỗng nhiên một chiếc xe chạy lướt qua người cô. Cô nhìn qua trong lòng thầm khen ngợi, đại học D cũng có nhiều người giàu có thật, chạy cả xe này đến trường luôn cơ.

Chiếc xe dần chạy cách xa cô, bỗng nhiên lại dừng lại. Đến khi Lãnh Tây đi ngang qua, thì một giọng nói êm tai nhưng lại khiến cho người ta chán ghét vang lên: “Trùng hợp thật.”

Cô vô cùng ngạc nhiên, trợn tròn hai mắt nhìn. Trái đất này lớn vậy sao hết lần này đến lần khác bọn họ lại đụng phải nhau.

“Cao tiên sinh, xin chào.” Cô bất giác lui về sau một bước.

Cao Tử Quần nhìn cô cười nhếch môi: “Cô đi đâu đấy.”

Đầu óc Lãnh Tây xoay chuyển rất nhanh: “Ồ, tôi đi mua một ít đồ dùng cá nhân, lát lại quay về ký túc xá.”

Ánh mắt Cao Tử Quần dừng lại trên người cô vài giây, Lãnh Tây cảm thấy hít thở khó khăn.

“Lên xe.” Cao Tử Quần bình thản để lại hai chữ. Đúng là phong cách của lãnh đạo lâu năm.

Da đầu Lãnh Tây tê rần lên, lời cô còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Cao Tử Quần đã bình tĩnh nói: “Dĩ nhiên tôi cũng rất vui vẻ cùng cô đi mua đồ dùng cá nhân.”

Mặt Lãnh Tây đỏ ửng lên, cô cắn môi: “Được thôi.” Có bản lĩnh thì anh cứ đi cùng tôi đi, để tôi xem anh có bị xấu mặt không.

Cao Tử Quần nghe xong lời cô, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia ngạc nhiên rồi liền biến mất, trên môi lại nở một nụ cười tươi.

Lãnh Tây mở to mắt nhìn anh ta gõ cửa kính xe, quay đầu nói với tài xế: “Anh đi trước đi.” nói xong lại quay sang Lãnh Tây: “Ồ đây tôi không quen thuộc lắm, cô dẫn đường nhé.”

Cứ thế hai người đi lên phía trước. Bước chân Lãnh Tây nặng nề, trong lòng hối hận tự mắng mình điên rồi mới đi khiêu khích anh ta.

Toàn thân Cao Tử Quần mặc một bộ vest đen, một nửa dây cúc áo cởi ra, vừa nhìn đã biết đêm nay anh chắc chắn muốn làm một việc gì đấy.

Anh ta đến đại học D làm gì, lẽ nào lại đến tặng nhà lầu cho trường?

“Tối nay lãnh đạo trường cô mời tôi đến.” Cao Tử Quần nhìn phía trước thong thả nói. Đã lâu lắm rồi anh cũng chưa có nhân nhả tản bộ thế này.

Lãnh Tây không lên tiếng, chỉ kiên trì đi về phía trước. Cô căn bản không có ý định ở lại ký túc xá.

Đi qua hai trạm xe buýt thì đến phía trước là siêu thị. Bước chân Lãnh Tây hơi dừng lại.

“Đi thôi.” Cao Tử Quần nhìn chăm vào khuôn mặt cô, thấy hai hàng lông mày cô nhíu lại, không hiểu sao trong lòng vô cùng thích thú.

“Cao tiên sinh, ngài là ông chủ lớn, tôi đây sao không biết xấu hổ mà làm chậm trễ thời gian quý báu của ngài được.” Lãnh Tây mở miệng nịnh nọt.

Cao Tử Quần nhướn đôi mày: “Cũng đã lâu lắm rồi tôi không có vào siêu thị.”

Đã nói đến như vậy, Lãnh Tây hiểu được anh ta sẽ không bỏ cuộc, cô quyết tâm đi thẳng lên tầng hai khu đồ dùng phụ nữ. Đầu tiên cô đến cửa hàng nội y. Rõ ràng là điều hòa nhiệt độ trong siêu thị mát rượi nhưng cô lại cảm thấy sắc mặt mình nóng bừng.

Lúc này có rất nhiều người, cô liếc nhìn qua Cao Tử Quần, để xem anh ta có còn muốn đi theo cô nữa không, cô đã cố tình đi đến khu hàng nội y trước. Cao Tử Quần hơi nhíu mày.

Có hai người phụ nữ trung niên quay đầu nhìn anh, vẻ mặt kỳ lạ.

Lãnh Tây buồn cười còn cố tình dừng lại bên cạnh hai người đó. Cao Tử Quần mất tự nhiên dừng bước.

Hai người phụ nữ kia cố gắng nín cười. Lãnh Tây cảm thấy rất sảng khoái.

“Bên này hình như không có size 70A?” Thanh âm Cao Tử Quần lạnh lạnh vang lên trên đỉnh đầu cô, ánh mắt anh nhìn xuống ngực cô.

Lãnh Tây lập tức lấy tay che người lại, cảm hận trừng mắt anh.

Hai bác gái kia cười nói: “Vợ chồng son thật là đáng yêu. Cô gái, kiểu dáng của con nằm ở dãy trước kia.” Bên này đều là kiểu dáng của bọn họ.

Lãnh Tây cắn môi, vừa tức giận vừa xấu hổ, tức tối xoay người bỏ đi.

“Cao Tử Quần, anh...” Lãnh Tây thở hồng hộc: “Anh đúng là đồ không biết xấu hổ.”

Cao Tử Quần nhú mày: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao.” Anh mỉm cười, đôi mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt đáng yêu kia.

Lãnh Tây tắc lưỡi, anh sai rồi, không phải 70A mà là 70B được chưa!

“Cô không mua đồ của mình ư?” anh hồ hững hỏi.

Lãnh Tây không nói gì.

Cao Tử Quần nhếch khóe miệng: “Tôi nay tôi cũng không có việc gì.” Ngụ ý của anh rất rõ ràng rằng anh sẵn lòng cũng cô trên đũa.

Chớp mắt, Lãnh Tây gần như tuyệt vọng, trong lòng có hàng vạn lời muốn nói.

Cuối cùng cô cũng mua một ít đồ dùng cá nhân, Cao Tử Quần thông thả theo sau cô. Bầu không khí tựa hồ rất hài hòa, nhưng mà Lãnh Tây biết rõ tất cả chỉ là giả dối.

“Mua xong rồi ư?” Cao Tử Quần trầm giọng hỏi.

Lãnh Tây ừ một tiếng.

Hai người đi lên phía trước, bỗng dưng Cao Tử Quần dừng bước, Lãnh Tây khó hiểu nhìn lên, phía trước trưng bày hàng vật dụng nào đó, không lớn không nhỏ nhưng đủ để gây sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt Cao Tử Quần lướt qua người cô một lượt từ trên xuống dưới. Bây giờ Lãnh Tây đã thông suốt câu nói gây ông đập lưng ông, trong lòng hối hận không thôi.

Cô dè dặt giữ khoảng cách nhất định với anh, đúng lúc bên cạnh cô là một cặp vợ chồng đang chọn lựa. Cô chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như bây giờ. Nhưng mà những tình cảnh như thế này từ trước nên nay không hề ít.

“Lãnh Tây.” Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Lãnh Tây quay đầu thì nhìn thấy Sở Hằng đang đi đến. Sở Hằng mặc một chiếc áo bull trắng và một chiếc quần xanh nhạt. Toàn trường đại học D đều đánh giá anh bằng tám chữ: Chàng trai khiêm tốn, ôn nhu như ngọc.

“Em về trường à?” Anh mở miệng hỏi.

Lãnh Tây khẽ cười, ánh mắt dịu dàng: “Vâng ạ, sao sư huynh lại đến đây?”

Anh đã tốt nghiệp, sắp đến trường B học lên nghiên cứu sinh.

Sở Hằng mỉm cười: “Anh đi mua giúp bạn vài thứ.”

Cao Tử Quần lạnh lùng nhìn hai người, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười duyên dáng trên môi Lãnh Tây, rõ ràng là nụ cười e thẹn pha lẫn vui mừng. Anh bình tĩnh đứng đợi một lúc rồi đột nhiên bước qua. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ bận tâm đến những điều như vậy. Nhưng lúc này đây, anh ngược lại muốn thử nghiệm một chút, niềm trải mùi vị theo đuổi.

7. Chương 7

“Tiểu Tây, đây là...?” Thanh âm Cao Tử Quần không hề lạnh lùng như trước mà mang vài phần thân mật. Tiểu Tây...

Lãnh Tây bỗng đứng căng thẳng. Anh ta gọi vậy làm cô sờn cả gai ốc. Lòng cô rối bời, vội vàng giải thích: “Sư huynh, đây là bạn của bố em.” Đầu óc cô rất linh hoạt, xoay chuyển tình thế rất nhanh, không thể nào để Sở Hàng hiểu lầm được, nhanh chóng thanh minh mối quan hệ giữa cô và Cao Tử Quần.

Cô nghĩ rằng không cần thiết phải giới thiệu Cao Tử Quần, tự dưng quên luôn đi câu hỏi của anh ta.

Sở Hàng lịch sự gật đầu chào Cao Tử Quần, ánh mắt anh có hơi ngẩn ra nhưng rất nhanh liền thu hồi lại.

Cao Tử Quần không hề tức giận, khóe miệng nhếch lên, nhưng ánh mắt đã thay đổi. Từ trước đến nay anh vẫn chưa trải qua tình cảnh này bao giờ. Lúc đầu anh còn cho rằng cô đang chơi trò lật mềm buộc chặt, bây giờ xem ra cô căn bản không hề để ý anh. Đêm nay cũng đã nhìn ra có lẽ cô gái này hình như đã có người trong lòng rồi.

Lát sau, bạn của Sở Hàng đi đến, Lãnh Tây nhìn sang, là bạn cùng lớp của anh. Trên diễn đàn của trường còn đồn đại rằng đây là một đôi “Kim đồng ngọc nữ.” Trong lòng cô bất giác cảm thấy có chút ghen tuông.

“Em chào chị.”

Chu Đồng lịch sự gật đầu: “Sở Hàng, em đã mua xong rồi.”

Sở Hàng nhìn Lãnh Tây, ánh mắt lại lướt qua trên người Cao Tử Quần vài giây.

“Anh đi trước đã.”

“Tạm biệt.” Lãnh Tây nhỏ giọng nói, lòng có hơi khó chịu. Sở Hàng nhận lấy túi đồ trong tay Chu Đồng xoay người rời đi không một chút lưu luyến.

Ánh mắt thất vọng lọt vào tầm mắt Cao Tử Quần.

Tình yêu thời đại học thật đơn thuần. Cao Tử Quần cười khẩy.

Hai người đi ra, trái tim lạnh lẽo của Lãnh Tây bây giờ tựa như tảng băng trôi, cô ử rữ không hề để ý đến Cao Tử Quần bên cạnh. Cao Tử Quần nhìn ra tâm trạng cô nhóc này đang không vui.

Cao Tử Quần lặng lẽ đi cạnh cô, Lãnh Tây như người mất hồn, đèn xanh đèn đỏ cũng không nhìn cứ thế đi thẳng một mạch qua đường.

Sắc mặt Cao Tử Quần nhất thời chùng xuống, kéo tay cô lại: “Cô muốn chết ư!” Hương thơm nhàn nhạt thoảng qua rất dễ chịu, không phải là mùi nước hoa. Anh hơi dùng sức kéo sát cô vào người.

Đôi mắt Lãnh Tây đã đỏ ửng, trước mắt mờ mịt, cổ nén những giọt nước mắt chảy xuống: “Ai cần anh lo! Cao Tử Quần, anh thả tay ra. Anh căn bản không phải là người tốt, trong lòng anh nghĩ gì tôi đều biết.” Cô vùng vẫy, cô không quen với kiểu đụng chạm này, tựa hồ như mình đang bị ức hiếp.

Cao Tử Quần nhếch môi nhìn cô rồi bỗng nhiên cười to: “Ồ, vậy cô nói xem trong lòng tôi đang nghĩ gì?”

Đêm nay Lãnh Tây đã mệt mỏi lắm rồi, cô cũng không muốn bận tâm thêm gì nữa, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh không phải là muốn chơi đùa cùng tôi sao?” Về mặt cô mỉa mai: “Hôm nay tôi sẽ nói rõ cho anh biết, là anh tìm nhầm người rồi. Tôi cảnh cáo anh, anh đừng đến làm phiền tôi nữa, bằng không tôi sẽ không khách sáo với anh nữa đâu.”

“Thế cô định không khách sáo với tôi thế nào đây?” Anh suy tư một lát rồi chậm rãi mở miệng, thanh âm không mấy may thay đổi.

Lãnh Tây cắn môi, cô có chút bị mất kiểm soát. Đúng vậy, người như bọn họ chỉ cần búng nhẹ ngón tay một cái là có thể làm cho người khác từ trên mây cũng phải rơi xuống vực sâu.

“Tôi hỏi anh, có phải anh đã sa thải Tôn Linh Lợi không?” Cô gần như nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Cao Tử Quần nhìn cô, mắt khẽ động, nhướn mày: “Cô cảm thấy sao?”

Lãnh Tây cười khẩy, vẻ mặt châm biếm: “Vô sỉ.”

Cao Tử Quần nheo mắt, ánh lên một tia lạnh lẽo: “Nếu như cô đã có nghĩa khí như vậy, thì chỉ cần một câu đồng ý của cô, mọi chuyện của bạn cô sẽ được giải quyết tốt đẹp.”

Lãnh Tây nhếch khóe môi: “Cô ấy là cô ấy, tôi là tôi, chuyện của cô ấy có liên quan gì đến tôi sao?”

“Vậy ư.” Một làn gió mát thoảng qua, đôi mắt Cao Tử Quần sâu sắc: “Nếu đã thế thì cứ vậy đi.”

Lãnh Tây không bị lung lay trong câu nói sâu xa kia.

Anh hơi dừng lại: “Muộn rồi, để tôi đưa cô về.”

“Không cần.” Cô kiên quyết: “Cao tiên sinh, tôi không hợp với trò chơi của anh. Tạm biệt!”

Cao Tử Quần nhìn theo bóng lưng cô, cười nhếch môi, đúng thật là ngây thơ. Cô thật sự không hiểu dục vọng chinh phục của đàn ông.

Thời gian vùn vụt trôi qua, lễ thất tịch đã sắp cận kề, khắp nơi đều tràn ngập không khí lễ hội. Điện thoại di động của Lãnh Tây nhận được bao nhiêu là tin nhắn chúc mừng. Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô cũng gửi cho Sở Hàng một tin nhắn, cô muốn xem Sở Hàng có phản ứng gì. Những mãi đến tối cô vẫn không nhận được tin nhắn hồi âm.

Lãnh Tây cầm điện thoại đứng trước cửa sổ, hôm nay tất cả các đài phun nước trong công viên khu chung cư đều được hoạt động, từng tia nước xen kẽ nối tiếp nhau lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trong đầu Lãnh Tây không ngừng hiện ra cảnh tượng Sở Hàng và Chu Đồng tay trong tay chụp hình dưới đài phun nước trong hôm lễ tốt nghiệp. Đúng là một đôi trai tài gái sắc, hơn nữa hai người họ lại cùng đến trường B học lên cao học. Lãnh Tây buồn bã.

Điện thoại đột nhiên rung lên, cô vui mừng nhìn màn hình, nhưng nổi thất vọng hiện lên trên mặt: “Linh Lợi, có chuyện gì thế?”

Tôn Linh Lợi cắn môi: “Lãnh Tây, cậu có thể qua đây đón tớ được không?”

Lãnh Tây hơi ngạc nhiên: “Sao thế?”

“Tớ bị người ta chuốc nhiều rượu...” Sắc mặt Tôn Linh Lợi đỏ bừng, mệt mỏi nói.

“Cậu đâu biết uống rượu.” Lãnh Tây bây giờ cũng không biết nói gì hơn.

“Lãnh Tây, tớ vừa mới quay lại Trung Chính thực tập, tớ muốn làm việc ở đây.”

Lãnh Tây căn bản cũng không có tâm trạng nghe bạn mình nói nữa.

“Lãnh Tây, chỉ có cậu mới có thể giúp tớ, chỉ có cậu mới có thể giúp tớ thôi.” Tôn Linh Lợi thì thào.

Lãnh Tây vội vã đi xuống cầu thang, cả nhà Lãnh gia đều xum họp tại phòng khách.

“Vừa mới định gọi con xuống ăn dưa hấu.”

“Con không ăn đâu, con có chút việc. Lãnh Lượng đưa chìa khóa xe cho chị.”

“Muộn lắm rồi chị còn lái xe đi đâu?” Lãnh Lượng đưa chìa khóa cho cô.

“Bạn học hẹn đi chơi, chị đi một lát rồi về.”

Ông bà Lãnh đều là người rất tâm lý, chỉ quay sang dặn dò: “Lái xe cẩn thận.”

Lãnh Lượng nhìn cô, rồi cùng cô xuống nhà.

“Em lên đi.” Lãnh Tây mở cửa xe: “Em yên tâm đi, chị sẽ giữ gìn cẩn thận chiếc xe yêu quý của em.”

Lãnh Lượng khoanh tay đứng một bên không nói gì.

Lúc lái xe đến Thiên Triều, Lãnh Tây không khỏi tắc lưỡi, trước kia đã không ít lần nghe qua về nơi này nhưng đây là lần đầu tiên cô đến đây. Cô than thở, Trung Chính quả nhiên rất hùng mạnh.

Cô vội vàng gọi điện cho Tôn Linh Lợi, một lúc sau cô ấy mới bắt máy: “Lãnh Tây.”

“Cậu đang ở đâu?” Lãnh Tây nhíu mày.

“Ồ, phòng thứ nhất bên trái tầng ba.”

Lãnh Tây vui mừng vì bạn mình bây giờ vẫn còn tỉnh táo biết mình đang ở đâu.

Cô hít một hơi, nhanh chóng lên tìm Linh Lợi. Đứng ngoài cửa, sửa sang lại một chút rồi nâng tay lên gõ cửa. Không nghe thấy tiếng trả lời, cô do dự đẩy cửa vào.

Ánh đèn mập mờ chiếu xuống, một bàn người trò chuyện vui vẻ. Lãnh Tây đưa mắt nhìn một lượt, Tôn Linh Lợi đang nép mình trong vòng tay một người đàn ông, khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ không biết đã uống bao nhiêu rượu. Cô nhìn kỹ lại thì thấy bàn tay người đàn ông kia đang vuốt ve trên eo cô ấy.

Tim Lãnh Tây đập thành thịch, nhìn sang bên kia lại thấy Cao Tử Quần cũng ngồi trong đấy, bỗng nhiên cô cảm thấy hoảng loạn. Thì ra là anh ta, cô dường như hiểu ra, tất cả mọi chuyện đều do anh ta sắp đặt. Cô biết mình không nên đi vào trong, đây chính là sự lựa chọn của Tôn Linh Lợi.

Nhưng mà cô không làm được, đạo đức của cô không cho phép làm như vậy. Cô biết chỉ cần cô bỏ đi, tương lai cả đời của Tôn Linh Lợi có thể sẽ bị hủy hoại.

Cuối cùng cô vẫn quyết định đi vào, mọi người trong phòng cứ tưởng là một nhân viên phục vụ nào ngờ rằng là một mỹ nhân tuyệt trần.

Lãnh Tây không suy nghĩ nhiều, đi thẳng đến kéo tay Tôn Linh Lợi.

“Về thôi.” Sắc mặt Lãnh Tây trông rất khó coi.

Cao Tử Quần thản nhiên ngồi nhìn toàn bộ diễn biến xảy ra, ánh mắt sâu hút không đáy.

“Người đẹp, em đang làm gì vậy?” Người đàn ông đó cười cười nhìn cô, đôi mắt ánh lên một tia khát vọng.

Lãnh Tây bây giờ không quan tâm nhiều, Tôn Linh Lợi đã hoàn toàn say mềm rồi, cô cố gắng hết sức kéo Tôn Linh Lợi đứng dậy dựa vào người mình. Người cô hơi chao đảo nhưng vẫn cố đứng vững.

“Người của tôi cô nghĩ muốn đưa đi thì đưa sao?.” Người đàn ông kia cười nói, thanh âm mang vài phần dữ dằn.

Lãnh Tây vẫn bất chấp: “Xin lỗi.” Cô thở một hơi, nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt sắc bén, tay nhẹ nhàng dùng đưa ly rượu.

“Cô ấy là bạn học của tôi, tôi đến đưa cô ấy về.”

Cả bàn người im lặng, thích thú nhìn cô chăm chăm.

Toàn thân cô như bị lửa đốt, cô vốn là người nhát gan, cũng không phải là người có tinh thần nghĩa hiệp gì, trong tiềm thức cô vẫn muốn bỏ chạy.

“Đêm nay cô ấy là bạn gái của tôi, cô đưa cô ấy đi rồi thì tôi phải làm sao bây giờ?” Anh ta đứng lên, lời nói mập mờ.

Trên bàn truyền đến tiếng cười giễu cợt. Khuôn mặt Lãnh Tây đỏ bừng, tay cô bóp chặt lên thắt lưng Tôn Linh Lợi, tức giận nhưng không biết đáp trả thế nào.

“Cô muốn mang cô ấy đi cũng được.” Người đàn ông kia chậm rãi nói. Lãnh Tây mừng rỡ.

“Cô hãy thay cô ấy ở lại đây.” Ông ta nói rõ từng từ từng chữ, nhìn vào cô cười.

Lãnh Tây cắn khước môi, hai mắt tròn tròn, cố gắng điều chỉnh lại trái tim đang tức ứa máu.

“Không đồng ý sao?” Người đàn ông kia tiếp tục: “Tôi cho cô ba mươi giây để suy nghĩ.”

Lãnh Tây cười nhếch môi, ánh mắt nhìn chằm người trước mặt: “Anh không có quyền làm thế.”

Người đàn ông kia đột nhiên cười lớn lên, tiếng cười thật xắc xực: “Cô bây giờ có thể tận mắt kiểm chứng xem tôi có quyền đó hay không.”

“Người đâu, đưa Tôn tiểu thư đi cho tôi.” Lời nói lạnh lùng vang lên làm Lãnh Tây ngay lập tức như rơi xuống địa ngục.

Lãnh Tây giữ chặt Tôn Linh Lợi, vừa tức lại vừa sợ. Anh ta từng bước tiến gần cô: “Xem ra cô muốn ở lại đây cùng tôi đúng không, cô yên tâm, tôi sẽ rất yêu chiều cô.”

“Bốp.” Một tiếng giòn dã vang lên. Lãnh Tây chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau rát. Cô dường như mất đi khả năng suy nghĩ, ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Tay cô bắt giắc run rẩy.

Cô hơi liếc nhìn qua Cao Tử Quân, anh ta đang nhàn nhã uống rượu, người đẹp bên cạnh cười e thẹn, vài cúc trên chiếc áo sơ mi trắng mở phanh ra, hoàn toàn ngược lại so với bộ dáng chính chắn nghiêm túc thường ngày của anh ta, trông rất phóng dãng.

8. Chương 8

Lúc nhỏ, Lãnh Tây rất hay cầu xin: xin bố mẹ đưa cô ra ngoài chơi, xin em trai giúp đỡ khi cô bị bạn nam bắt nạt, xin bạn cùng lớp để chép bài. Nghĩ lại những chuyện ấy cô lại thấy rất hạnh phúc, cô thậm chí có thể mặt dày mày dạn gọi Lãnh Lượng là “Anh trai.”

Cô là người vì việc lớn mà không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng hiện tại thì sao, dưới tình huống nguy hiểm này, càn cân duy nhất có thể cứu giúp cô chính là người đàn ông trước mặt kia... Cao Tử Quân. Cô không muốn gặp cũng không muốn cầu xin anh ta nhưng cô biết rõ chỉ có anh ta mới có thể cứu cô. Cô không thể mở lời, cổ họng như bị gì đó chặn lại, cực kỳ khó chịu. Có nên cầu xin anh ta giúp đỡ, cô đang đấu tranh.

Về mặt người đàn ông kia u ám, đôi mắt tối tăm: “Cô có ý gì, muốn làm liệt nữ sao. Được lắm...cái bạt tai này tôi sẽ nhớ kỹ.” Ánh mắt anh ta nhìn qua, lạnh lùng nói: “Dẫn tất cả đi cho tôi.”

Hai vệ sĩ bên cạnh tiến đến, hai tay Lãnh Tây siết chặt thành nắm đấm, sự kiên cường trong cô dần mất đi tựa như con nhím bị nhốt hết lông. Người đàn ông ghê gớm kia rốt cuộc cũng làm cô nhận ra bản thân mình ngây thơ biết bao.

Cao Tử Quân nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của cô từ từ xụi xuống, ánh mắt hoảng hốt sợ hãi nhìn anh. Anh muốn nhìn xem cô có thể chịu đựng được đến bao lâu. Cô nhóc này thật không biết trời cao đất dày là gì, cũng không xem đó là người nào, cứ thế mà ột cái tát.

Nhưng cái tát kia đánh rất chuẩn, anh vẫn ngồi ung dung. Tình huống thế này rồi vậy mà cô gái kia vẫn chưa chịu mềm xuống.

Tần Lục vẫn nhìn, xem ra là đã thích thú cô, Cao Tử Quân bỗng nhiên cảm thấy bức mình, người anh đã để ý sao có thể để người khác ngấp nghé.

“Đợi một chút...” Cuối cùng Cao Tử Quân cũng mở miệng, anh nhanh chóng đi tới kéo lấy tay Lãnh Tây.

Tất cả mọi người đều không khỏi ngạc nhiên.

Lãnh Tây bình tĩnh đứng tại chỗ, những lo sợ trong lòng đã vơi đi. Tay chạm tay, bàn tay anh nóng như lửa, cô bỗng giật mình, nhưng không giống như mọi khi hắt tay anh ra.

Cao Tử Quân thản nhiên nhìn qua cô, ánh mắt có chút thay đổi, lúc này đây ngược lại có vài phần đáng yêu.

“Tử Quân, anh có ý gì?” Tần Lục nheo mắt lạnh lùng nhìn anh.

Cao Tử Quân mở miệng: “Đây là người phụ nữ của tôi, mong anh nể mặt.” Anh thong thả nói tựa như đang giới thiệu.

Khuôn mặt Lãnh Tây đỏ bừng, muốn giãy dụa, nhưng bàn tay đã bị anh nắm chặt.

Tần Lục quan sát Lãnh Tây: “Anh thay đổi khẩu vị từ bao giờ đấy, cô bé non nớt này cũng có thể lọt vào mắt cậu.”

“Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị một chút cũng không tồi.” Cao Tử Quần hơi hột trả lời.

“Vậy ư?” Tần Lục hỏi ngược lại: “Nhưng làm sao có chuyện dễ dàng như vậy được.”

Mười ngón tay Lãnh Tây run lên, hai người đàn ông cứ mập mờ bàn luận về cô, mà cô lại không thể làm được gì chỉ đứng yên làm thinh.

“Tử Quần, tôi có thể nể mặt anh, nhưng cái tát kia, người phụ nữ của anh quả thật là quá dũng mãnh” anh ta cố ý nhấn mạnh năm từ “người phụ nữ của anh”, dừng lại một chút, anh ta lấy chai rượu, vẻ mặt không mấy may thay đổi: “Uống hết chai rượu này tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Lãnh Tây chưa kịp kinh ngạc thì đã có người cầm chai rượu đến.

Ánh mắt Cao Tử Quần trở nên lạnh hân.

“Tử Quần, rượu này là nên để chị dâu uống, anh nói có đúng không?” Tần Lục cười lạnh.

Lãnh Tây nhìn bình rượu, cả người căng thẳng, đây là rượu không phải nước. Sắc mặt cô tái mét.

Cao Tử Quần liếc sang cô: “Tây Tây, em nói xem rượu này có nên uống hay không?”

Cô hít sâu, một câu cũng không nói nên lời.

Cao Tử Quần nhếch môi: “Đem ly lại đây.” Trợ lý của anh liền mang ly đến, Cao Tử Quần rót nửa ly đưa cho Lãnh Tây: “Em hãy nói xin lỗi đi.”

Tay Lãnh Tây khẽ run, nhận lấy ly rượu: “Xin lỗi.”

Tần Lục thì ngược lại sững sờ. Người như họ, những lời nói “Xin lỗi” “không sao” nghe đã quá nhiều. Trong chớp mắt tim của TẦN Lục khẽ run lên.

Lãnh Tây uống cạn ly rượu. Cao Tử Quần cầm lấy bình rượu: “Tiểu Lục, phần còn lại tôi thay cô ấy uống...”

Tần Lục nhíu mày: “Không cần nữa, lần đầu gặp mặt tôi phải nể mặt chị dâu một chút chứ. “ Ông ta chính là không muốn để Cao Tử Quần nhận lấy ân tình này.

Lãnh Tây ngơ ngẩn nhìn tuồng kịch này.

“Đi thôi.” Cao Tử Quần kéo tay cô. Lãnh Tây vẫn cứ đứng đó: “Bạn tôi...” Cô ấp a ấp úng nói.

Tần Lục hừ một tiếng: “Cô yên tâm đi, bây giờ tôi cũng hết hứng thú rồi, Tiểu Lục tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Ra khỏi Thiên Triều, đôi chân Lãnh Tây như thoáng nhũn xuống, người hơi chao đảo. May là Cao Tử Quần nhanh tay đỡ lấy.

Trải qua chuyện vừa rồi, tất nhiên cô không thể nào vẫn mặt nhăn mày nhó với anh nữa rồi.

“Cao tiên sinh, lúc này...thật sự rất cảm ơn anh.” Sắc mặt cô nhợt nhạt không có chút máu.

Cao Tử Quần thương xót cô tuổi còn nhỏ đơn thuần, chưa từng trải qua những sự việc phức tạp như thế này, an ủi: “Em sợ gì chứ, đã có tôi ở đây rồi.”

Trong lòng Lãnh Tây phỉ nhổ, anh ta không phải sói thì cũng là hổ, tóm lại cũng không phải là người tốt, nhưng ngoài mặt cô vẫn duy trì thái độ lịch sự: “Xem ra hôm nay tôi đã nợ anh một ân tình rồi.”

Cao Tử Quần nhìn cô: “Vậy em định lấy gì báo đáp tôi đây?”, anh cười cười: “Hay là làm bạn gái tôi đi.”

Trong nháy mắt, sắc mặt cô đông cứng lại: “Tôi...anh...” trong nhất thời cô không tìm ra từ ngữ nào, có chút kinh hãi. Cô ngẩn ngơ nhìn anh, một tia sáng ngũ sắc xoẹt qua gương mặt tuần tú trước mặt làm người ta hoa mắt mẩn mê.

“Cao tiên sinh, ngài cứ hay đùa.” Cô hít sâu vào một hơi, cố gắng gượng cười ha ha.

Bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Cao Tử Quần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Em đã có bạn trai chưa?”

“Không phải vì nguyên nhân này.”

“Thế là vì cái gì?”

Lãnh Tây đau đầu.

Cao Tử Quần nhìn cô nhú má, chậm rãi nói: “Em vẫn chưa có bạn trai thế tại sao lại không thể trở thành bạn gái của tôi, hay là tại vì tôi vẫn chưa đủ tốt?”

“Không phải, không phải...” Trong lòng Lãnh Tây thầm oán, anh chẳng có điểm nào tốt cả, ngoại trừ được cái mã bề ngoài cộng thêm có tiền thì còn có được gì chứ.

“Cao tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Tôi...tôi đã có người thầm mến rồi.” Cô khe khẽ nói ra một câu.

Tất cả trở nên tĩnh lặng, anh cười nhếch môi, nụ cười như có như không: “Vậy ư? Người kia có phải là Sở Hàng không?”

Lãnh Tây thầm than, mắt anh ta là mắt thần sao, nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra rất bình tĩnh: “Không phải, ngài không biết anh ấy đâu.” Nhắc đến Sở Hàng không hiểu sao cô lại có chút buồn sầu. Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, có lẽ chính là đạo lý này.

Cao Tử Quần dồn dập tiến đến gần cô: “Vậy em nói xem, em sẽ trả nợ ân tình này cho tôi như thế nào đây?”

“Tôi mời anh một bữa nhé?” Cô thuận miệng nói.

Cao Tử Quần cười lạnh: “Một bữa cơm ư?”

Lãnh Tây không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng.

May là Cao Tử Quần cũng không làm khó cô nữa. Lần này anh lại đề nghị đưa Lãnh Tây về, cô cũng không từ chối.

Ở nhà, Lãnh Lượng nghe thấy tiếng xe ô tô thì chạy ra xem.

Trong bóng đêm, cậu nhìn thấy Lãnh Tây và một người đàn ông nữa đang đứng dưới lầu, cố nheo mắt nhưng vẫn không thấy rõ.

Đêm nay là một bước ngoặt lớn, thái độ của cô với anh cũng đã thay đổi hơn nhiều: “Đã làm phiền ngài rồi, tạm biệt.” Sau cùng cô cũng nói ra được một câu: “Đi đường cẩn thận.”

Trên mặt Cao Tử Quần lộ ra tia xúc động, anh vươn tay vuốt đầu cô: “Ngủ ngon.”

Lãnh Lượng kéo cửa sổ, âm thanh đột ngột vang lên, Lãnh Tây nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn, có một thân ảnh đứng bên cửa sổ tầng năm.

Cao Tử Quần cũng ngược lên: “Nhà em à?”

Lãnh Tây thật không hiểu nổi sao đôi mắt của người đàn ông này lợi hại đến thế, cô ậm ừ: “Đã muộn rồi, tạm biệt.” Nói xong liền xoay người chạy lên.

Cô rón rén vào nhà, như con mèo nhẹ chân bước vào.

“Chị về rồi ư.” Đột nhiên Lãnh Lượng mở miệng.

Lãnh Tây hít sâu một hơi: “Đêm hôm khuya khoắt sao em không ngủ lại còn ngồi ở phòng khách làm gì. Đi ngủ sớm đi.”

Lãnh Lượng hừ lạnh: “Người đàn ông đưa chị về là ai đấy?”

“Là một người bạn của chị.” Cô hồ hững trả lời.

“Bạn ư? Từ khi nào chị lại có người bạn lái chiếc Maybach 62S thế? Lãnh Lượng từ trên cao nhìn xuống chị gái, lạnh lùng chất vấn.

Lãnh Tây bực mình: “Là bạn của chị, sao em quản nhiều thế?”

Sắc mặt Lãnh Lượng lạnh nhạt: “Lãnh Tây, chị đừng có ngốc, bị người ta bán khi nào không biết đấy. Đó là loại người gì chứ?”

“Không liên quan đến em.”

Lãnh Lượng tức giận giậm chân, hậm hực bước về phòng: “Lãnh Tây, chị tự lo cho bản thân mình đi.”

Lãnh Tây hơi không hiểu, em trai cô đã sớm qua giai đoạn dậy thì rồi mà, sao giờ lại nổi loạn như vậy chứ.

Đang chuẩn bị ngủ thì điện thoại di động lại rung lên, cô qua nhìn, là tin nhắn hồi âm của Sở Hàng: Lời chúc mừng của em, anh nhận trước.

Lãnh Tây ngồi bật dậy, lời của anh ta là có ý gì chứ. Nghĩ ngợi một lúc, bỗng dưng như bưng bình tĩnh. Thì ra mối quan hệ giữa anh và Châu Đồng không như những gì cô đã nghĩ, thì ra anh vẫn còn độc thân. Lãnh Tây mừng rỡ ôm chăn lặn qua lộn lại.

Sau khi bình tĩnh lại, cô bắt đầu nhắn tin: Sư huynh, bao giờ anh đến trường đại học B?”

Sở Hàng: Tuần tới.

Lãnh Tây: Vậy mấy ngày tới anh có rỗi không? Em đang xem khi nào thì trả lại quyển sách lần trước anh cho em mượn đây.

Một lát sau, tin nhắn của Sở Hàng được gửi đến: Trưa ngày mốt, chúng ta gặp nhau ở nhà hàng Thanh Uyển gần trường được không?

Lãnh Tây: Vâng ạ, hẹn gặp lại.

Cô rất vui vẻ, cao hứng.

Tâm trạng đêm nay của Lãnh Tây như từ bầu trời rơi xuống mặt đất, lại từ mặt đất bay lên bầu trời. Cô thầm quyết định, lần này nhất định phải mở lời tỏ tình với Sở Hàng, mặc kệ kết quả thế nào.

9. Chương 9

Cuối cùng cũng đến ngày hẹn của cô và Sở Hàng. Lãnh Tây mặc chiếc váy mà Tần Hiểu Vân vừa mua cho cô, chiếc váy voan màu hồng tím ôm người lại càng tôn lên những đường cong gợi cảm và làn da trắng muốt của cô.

Để hợp với chiếc váy cô mang một đôi giày cao gót bảy phân, nhìn mình trước gương cô bất giác nở một nụ cười ngọt ngào. Lúc ra cửa, ngoại cô còn hết lời khen ngợi không thôi: “Tiểu Tây hôm nay thật xinh đẹp, cháu đi gặp bạn trai ư.”

Lãnh Tây suýt chút nữa vấp chân, ngoại già rồi vậy mà mắt vẫn còn tinh tường quá đi thôi.

“Đi đi, nhanh đưa bạn trai về cho ngoại nhìn nhé.” Bà cụ cười ha ha.

Lãnh Tây để lại một câu: “Cách mạng còn chưa thành công đâu, ngoại còn chờ dài dài.”

Tối qua cô dai dẳng đeo bám Lãnh Lượng, vậy mà cuối cùng cậu ta cũng nhất quyết không chịu cho cô mượn xe. Ngày tháng tám, ánh mặt trời vừa chói chang vừa gay gắt, lúc đứng gần khu chung cư chờ xe, trong lòng Lãnh Tây thầm mắng Lãnh Lượng.

May mắn thay là rất nhanh đã có xe taxi đến.

“Bác ơi, đến trường đại học D.” Cô nói.

Vừa mới ra khỏi cổng, điện thoại cô lại vang lên. Lãnh Tây mừng thầm, nghĩ là điện thoại của Sở Hàng. Vừa rút điện thoại từ trong túi ra nhìn, sắc mặt cô liền tối tăm, là một dãy số dài.

Tuy cô không có lưu số của anh ta nhưng cô vẫn nhớ trong đầu. Con người đúng thật rất khó hiểu, đối với người mình không thích, tất cả mọi thứ của anh ta cô lại nhớ rất rõ.

Lãnh Tây lưỡng lự hơn mười giây, biết người kia rất dai dẳng độc tài, cô đành bắt máy: “A lô, Cao tiên sinh có chuyện gì ư?” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình phức tạp.

Hai ngày nay Cao Tử Quần bận rộn lo việc của Tần gia. Giờ mới có thời gian, nghĩ thầm, nếu anh không chủ động có lẽ cô nhóc kia cũng chẳng cần quan tâm đến anh.

“Em đang ở đâu?” Hiếm lắm mới có thể nghe thấy giọng anh dịu dàng.

Lãnh Tây cắn môi: “Tôi đang ở nơi khác, cả gia đình tôi đi nghỉ mát.”

“Ồ!” Ngón tay Cao Tử Quần gõ lên mặt bàn, thanh âm cao lên: “nhà em đi nghỉ ở đâu?”

Cô nheo mắt, bầu trời cao xanh thẳm: “Chúng tôi đang ở Hồ Thiên Đảo, Cao tiên sinh, thật ngại quá, tôi đang ở thành phố khác, nghe điện thoại nhiều sẽ rất tốn tiền. Tôi cũng không làm phiền ngài nữa.”

****Mạng điện thoại ở TQ, nếu như chúng ta đi thành phố khác dù có nghe hay gọi dt đều tốn tiền.****

Sắc mặt Cao Tử Quần trở nên lạnh lùng, đúng lúc Tần Lục và thư ký đi vào: “Được rồi, tạm biệt.” Anh tắt máy.

Trong lòng Lãnh Tây tự đắc, he he, cô nói cô ở thành phố khác xem anh ta có thể làm được gì nào, cô không tin anh ta có thể bay đến đó.

Tiểu Lục đứng đặc ngồi xuống đối diện trước mặt anh, nhìn thấy vẻ mặt anh nặng nề: “Ôi, ai lại đắc tội với Cao tổng của chúng tôi thế này”

Cao Tử Quần ngược mắt lên nhìn anh ta: “Chuyện của anh Tư anh, tôi đã xử lý xong xuôi cả rồi.”

Về mặt Tần Lục thách thức: “Lần này anh ta thua hoàn toàn rồi.”

Cao Tử Quần im lặng.

Hai chân Tần Lục vắt chéo: “Cô bé xinh tươi kia của anh đâu rồi?”

Cao Tử Quần nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

“Khà khà, nào đi thôi, tôi sẽ giới thiệu cho anh mấy em người đẹp học viện mỹ thuật đại học D, tuyệt đối không hề thua kém cô em kia của anh đâu.” Tần Lục nhíu mày, đôi mắt đào hoa kia như cười như không.

Cao Tử Quần lặng lẽ không nói gì.

Khi Lãnh Tây đến Thanh Uyển, nhìn lại đồng hồ thì vẫn còn sớm nửa tiếng, cô ngồi một bên góc cửa sổ, nhìn cảnh vật đang chuyển động bên ngoài. Cô gọi một ly nước chanh, tâm trạng rối bời ngồi đấy.

Mười phút sau thì Sở Hàng đến, từ xa Lãnh Tây đã nhìn thấy anh, anh mặc một chiếc áo sơ mi tay ngắn màu trắng cùng một chiếc quần dài màu xám tro, cả người gọn gàng toát ra vẻ thư sinh.

Đang là giờ ăn trưa, rất nhiều sinh viên ở lại nhà ăn.

Sở Hàng cầm thực đơn: “Em muốn chọn gì?”

Lãnh Tây cũng không ngại ngần, chọn một vài món, rồi lại hỏi Sở Hàng muốn ăn gì. Thật ra cô đã sớm tìm hiểu được những thứ mà Sở Hàng thích, trên diễn đàn tư liệu nào về Sở Hàng mà chẳng có, số đo ba vòng hay là size nội y của Sở Hàng cũng được viết tường tận. Cái này đương nhiên là do đám bạn chó mèo của Sở Hàng tiết lộ.

Sở Hàng cũng không chọn gì nữa. Bốn mặn một canh, hai người vậy là đủ rồi.

Sau khi thức ăn được đem lên, Lãnh Tây cười nói: “Sư huynh, bữa cơm này xem như là em mời anh, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Sở Hàng nhìn cô, nâng ly nước lên, mỉm cười: “Em mới đó mà đã là sinh viên năm tư rồi, sau này có dự định gì không?”

Thật sự là Lãnh Tây cũng chưa từng nghĩ đến tương lai sau này. Khi còn bé cô muốn làm diễn viên nhưng bố cô không đồng ý, thi đậu vào đại học D cũng là hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của Lãnh gia. Với lực học của cô chỉ có thể thi đậu vào trường đại học loại hai, nhưng không hiểu sao trước kỳ thi Lãnh Tây lại đột nhiên vụt sáng, điểm số của cô vừa đủ đậu vào trường đại học D. Cô là người đầu tiên trong gia đình Lãnh gia trở thành sinh viên, ngay ngày hôm đó, ông Lãnh liền đi chùa tạ ơn.

Ánh mắt cô hơi thay đổi: “Thật sự là em cũng chưa nghĩ đến.”

Đôi đũa trong tay Sở Hàng dừng lại, bỗng nhiên lên tiếng: “Em có ý định học lên không?”

Lãnh Tây trả lời: “Chuyên ngành của em toàn là lý thuyết chạy nếu học lên thì cũng chẳng có gì thú vị cả.” Dừng lại một chút: “Sư huynh, hay là em cũng thi nghiên cứu sinh vào trường B, anh thấy thế nào?”

Đôi mắt u ám của Sở Hàng bỗng trở nên sáng ngời, ngón tay căng thẳng.

Lãnh Tây nói xong mới ý thức được mình đã nói gì, cô có chút xấu hổ, thẹn thùng cười, gò má ửng đỏ, vội uống nước để che giấu tâm tình.

Khóe miệng Sở Hàng hơi nhếch lên: “Với trình độ của em bây giờ, nếu muốn thi vào trường đại học B thì cần phải nỗ lực rất nhiều.”

Trong nháy mắt, Lãnh Tây bỗng trở nên vui vẻ, cổ họng sắc nước ho khụ khụ: “Anh nói thật ư.” Rốt cuộc anh ấy có hiểu ý tứ của cô không.

Sở Hàng mỉm cười, gật đầu: “Chúng ta ăn trước đi.”

Ăn xong hai người ra ngoài đi dạo. Lãnh Tây hơi cúi thấp đầu, Sở Hàng đi bên cạnh cô, tay cầm sách mà cô vừa mới trả.

“Sách này em đã đọc xong rồi ư? Sở Hàng thản nhiên hỏi.

Lãnh Tây hơi sững lại: “Em có xem qua.”

Sở Hàng bất đắc dĩ lắc đầu: “Khó trách em thi bằng tin học cấp hai cũng không qua.”

Lãnh Tây nhún vai, cười hihi: “Không sao cả, chuyên ngành của bọn em chỉ cần lấy được bằng tin học cấp 1 cũng đủ rồi.” Thật ra lúc trước mượn sách của anh cũng là vì tâm tư riêng.

Sở Hàng cũng đoán được suy nghĩ của cô, anh bắt đầu nói đến chuyện thi lên nghiên cứu sinh. Bây giờ đã là tháng 8, đến tháng một năm sau chỉ còn lại nửa năm, Lãnh Tây lại không phải là một người chuyên tâm vào chuyện học hành. Sở Hàng nói cho cô nghe rất nhiều chuyện, nhưng ngược lại một chữ cũng chẳng lọt vào tai cô.

Lãnh Tây nghiêng đầu nhìn anh, trước đây anh ấy cũng như vậy, đứng trên bục ung dung tự tin nói về kinh nghiệm học tập của mình.

“Sở Hàng, anh yên tâm đi, em nhất định cố gắng.” Cô không gọi anh là sư huynh nữa, gọi tên của anh như vậy, đột nhiên cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Sở Hàng sững sốt, một làn gió nhẹ thoảng qua, thổi tóc cô rối tung, anh vô thức vươn tay ra vuốt tóc lại cho cô.

Thời gian tựa như ngừng trôi, hai người cứ vậy nhìn nhau đắm đuối. Sau này, mỗi khi nhớ lại ngày hôm đó, Lãnh Tây đều cảm thấy rất mãn nguyện.

Tần Lục đang lái xe, nở nụ cười lạnh lùng, anh đã nhìn thấy dĩ nhiên Cao Tử Quân cũng nhìn thấy. Thì ra là thế, là anh ta bắt ép cô bé xinh tươi kia, hèn gì chả ngọt ngào.

“Lái đi.” Cao Tử Quân lạnh lùng nói.

Tần Lục không nói gì, đạp ga, xe lướt qua hai người họ.

Lãnh Tây giật mình, người hơi chao đảo, cũng may Sở Hàng đã ôm chặt cô lại.

“Được lắm, tên kia cũng thật biết lợi dụng.” Tần Lục xoa thái dương.

Về mặt Cao Tử Quần cực kì tức giận. Hồ Thiên Đảo hả, đúng là nói dối mà không chớp mắt. Anh khoanh tay nhìn bọn họ. Sở Hàng cúi xuống, cẩn thận kiểm tra bàn chân cô.

“Em không sao.” Lãnh Tây duỗi chân, xoay người lại nhìn chiếc xe thể thao kia.

Lúc này hai hàng lông mày Sở Hàng mới buông lỏng: “Chúng ta về thôi.”

Thời gian lẳng lặng trôi, đảo mắt đã đến tháng chín, ngày khai giảng cũng sắp cận kề. Sở Hàng đã đến đại học B, hiện tại Lãnh Tây tập trung toàn bộ tinh thần để ôn thi nghiên cứu sinh, cô dự định năm sau sẽ gặp lại anh tại đại học B.

Quyết tâm của cô hoàn toàn vượt xa so với lần thi vào đại học trước đó, ông Lãnh thương xót, lo sợ con gái bị stress, khuyên nhủ Lãnh Tây không cần liều mạng như thế.

Cũng đã một thời gian rồi Lãnh Tây chưa gặp lại Cao Tử Quần. Lòng cô mừng thầm rằng đã tiến được Phật, giờ chỉ cần chuyên tâm cho kỳ thi cao học sắp tới.

Bỗng nhiên sự cố bất ngờ xảy đến với nhà cô, toàn nhà mà Lãnh gia đang xây dựng, ngày hôm qua có một công nhân bị ngã xuống, chết ngay tại chỗ. Cùng lúc đó mấy ngày trước, nhiều căn hộ của Lãnh Thị bị kiến nghị là không đạt tiêu chuẩn.

Lãnh gia thoáng cái đã rơi vào vực thẳm.

Lãnh Tây nhận được tin thì liền chạy về nhà.

Ông Lãnh chán nản tựa vào ghế sofa. Hai ngày hôm nay ông liên tục ra vào sở cảnh sát để hợp tác điều tra, cả người mệt mỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy a? Sao mấy căn hộ lại không đạt tiêu chuẩn? Về mặt Lãnh Tây nôn nóng, bố cô không phải là một người như thế, mặc dù ông là một thương nhân, nhưng cô tin rằng bố cô sẽ không làm những việc trái với pháp luật.

Ông Lãnh nhắm hai mắt không nói gì. Tần Hiểu Vân kéo con gái vào phòng: “Ba con mệt mỏi chịu hết nổi. Bố mẹ và vợ con người công nhân bị chết kia đã đến làm náo loạn. Chúng ta cũng đã bồi thường một số tiền lớn, nhưng người nhà họ vẫn một mực đòi đưa ra tòa, kiện công ty chúng ta không đảm bảo các biện pháp bảo hộ trong thi công.”

Lãnh Tây cắn môi, sắc mặt lo lắng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cũng không biết chúng ta đã chọc giận ai bên trên, người ta đòi điều tra chặt chẽ.” Về Mặt Trần Hiểu Vân lo âu: “Tiểu Tây à, con có quen biết ai không? Trần Hiểu Vân muốn nói nhưng rồi lại thôi.

“Con sao có thể quen biết với những người như vậy được chứ.” Lãnh Tây ngồi xuống giường, thở dài.

“Người đàn ông tối trước đưa con về không phải là Cao Tử Quần của Trung Chính à.” Tần Hiểu Vân nhẹ nhàng nói.

Lãnh Tây kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mẹ mình: “Con với anh ta căn bản không quan hệ.” Cô kích động đứng lên, tâm trạng hỗn loạn.

Tần Hiểu Vân thấy con gái giận dữ, vội vàng trấn an, kéo lấy tay Lãnh Tây: “Trước đây Trung Chính đã muốn mảnh đất này của chúng ta, giờ đây xảy ra sự việc này, chúng ta muốn chuyển nhượng cũng không còn ai cần, đến cuối cùng dự án này cũng sẽ đi tong, tiền chúng ta đầu tư vào công trình cũng chẳng khác nào đổ xuống sông xuống biển.” Tần Hiểu Vân phân tích.

“Bạn bè của bố thì sao? Trước đây bố có rất nhiều bạn bè làm ở quan chức nhà nước mà?”

“Đồ ngốc, những người đó nào có thật lòng, thấy người ta gặp nạn lại còn mừng ấy chứ.”

Lãnh Tây méo mếu cười: “Vậy mẹ muốn con phải làm gì bây giờ?”

“Hôm trước công ty của chúng ta cũng đã liên lạc với Trung Chính, nhưng bên đó vẫn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng, hiện tại chỉ có Trung Chính có năng lực này, con hãy giúp mẹ hẹn với người phụ trách của Trung Chính.”

Lãnh Tây chậm rãi ngồi lại xuống giường, vuốt vuốt tóc: “Mẹ, để con thử xem.”

“Được, Tiểu Tây à, Lãnh Thị là tâm huyết hơn nửa đời người của mẹ và bố con, sau này cũng để lại cho con và Lãnh Lượng, mẹ không thể để ọi vất vả khổ cực trước đây đều trở thành uổng phí được.”

“Dạ, con hiểu rồi.” Lãnh Tây vô lực nói.

Khi Lãnh Tây gọi điện thoại cho Cao Tử Quần, anh chỉ nhàn nhạt liếc qua cũng không thèm bắt máy, mặc tiếng chuông điện thoại reo vang. Bên kia, Lãnh Tây cầm điện thoại đi tới đi lui, không biết đã đi bao nhiêu vòng.

Cô chỉ nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói máy móc lập đi lập lại. Không hiểu sao Lãnh Tây cảm thấy rất buồn bực. Lát sau, cô gọi lại, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Cao tiên sinh, tôi là Lãnh Tây.” Lãnh Tây hồi hộp khi nói ra tên mình.

Cao Tử Quần thản nhiên lên tiếng: “Ồ, Lãnh Tây à, có chuyện gì không?”

Lãnh Tây cắn môi, nghĩ lại những lời nói trước đây cô cảm thấy vô cùng nực cười: “Chuyện là thế này, tôi nghe nói anh có hứng thú đối với mảnh đất nhà tôi.”

Cao Tử Quần nhếch khóe môi cười lạnh, giọng điệu hờ hững: “Mảnh đất kia của nhà em không phải là không bán à, không phải đã xây dựng và bắt đầu bán ra ngoài rồi sao, cho dù tôi có hứng thú cũng không thể chiếm đoạt được.”

Lãnh Tây thầm hít sâu, cô mơ hồ cảm nhận được thái độ khác thường của Cao Tử Quần: “Công ty của bố tôi xảy ra một chút chuyện...” Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy khó mở miệng như thế này.

Cao tiên sinh- cô vẫn phân biệt rõ ràng.

Cao Tử Quần cười khẩy: “Lãnh Tây, như thế này nhé, bây giờ tôi còn có việc, sau hai giờ em hãy gọi lại cho tôi.”

Trong nháy mắt Lãnh Tây tựa như rơi xuống vực thẳm, lòng rầu rĩ, hít thở khó khăn. Bây giờ cô có thể gọi điện thoại cho anh ta là bởi vì ỷ lại trước kia anh ta có hứng thú với mình.

10. Chương 10

Nếu như nói năm đó Cao Tử Quần đối với cô còn có chút hứng thú vậy thì bảy năm sau, giữa họ còn lại là gì. Cô lấy cái gì để giành lại con gái từ Cao Tử Quần đây?

Cao Tử Quần nhìn thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng: “Lãnh Tây, cô muốn con gái, thế nhưng cô đã từng nghĩ qua rằng con gái có muốn cô hay không? Một người mẹ vừa sinh ra đã vứt bỏ mình, cô nghĩ rằng con bé sẽ thừa nhận sao.” Anh gằn từng từ một.

Trong chớp mắt trái tim Lãnh Tây thất lại. Cô nhìn Cao Tử Quần, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được anh, cô nắm chặt lòng bàn tay đỏ ửng.

“Cô cho rằng dựa vào hiện tại Sở Hàng đã là luật sư thì cô có hy vọng giành lại được con ư? Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Cô nghĩ mỗi năm tôi dùng tiền nuôi đoàn luật sư ở Trung Chính để làm gì?”

Lãnh Tây cắn môi: “Cao Tử Quần, hà cớ gì..”

“Vậy cô thì sao?” Cao Tử Quần hung hăng hỏi ngược lại.

Luật sư đứng một bên nhẹ giọng khẽ nhắc: “Cao tổng đã đến giờ rồi.”

Cao Tử Quần thản nhiên liếc nhìn Lãnh Tây, đứng dậy: “Nếu cô đã quên những lời nói của mình bảy năm trước vậy thì tôi cũng không ngại nhắc lại cho cô. Cô nói xem nếu Hi Hi biết được, con bé có còn cần một người mẹ như vậy không?”

Lãnh Tây không thể tin được, trừng mắt nhìn anh: “Anh sẽ không làm vậy.”

“Có liên quan đến con gái tôi, chuyện gì tôi cũng có thể làm được.” Anh nheo mắt xoay người rồi đi.

Đúng vậy, Cao Tử Quần rất thương con, điểm này sau khi cô trải qua bài học thâm mới biết được.

Lúc Cao Tử Quần rời đi anh quay đầu lại liếc nhìn, tựa như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, cô vô hồn ngồi bất động, bóng lưng cô đơn. Anh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, cầm lấy điện thoại: “Thư ký Tôn, giúp tôi dời chuyến bay.”

Thư ký Tôn hơi bối rối, không phải đã đặt vé xong xuôi rồi ư, nhưng cô đi theo Cao Tử Quần đã lâu, biết không nên hỏi nhiều.

Cao Tử Quần về đến nhà, Hi Hi đang ở phòng khách xem phim hoạt hình. Hai chân vắt lên bàn, xem đến đoạn hấp dẫn thì cười hì hì, không hề có ý tứ. Cao Tử Quần khẽ ho một tiếng, nhóc con liền quay đầu qua, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Thật lâu sau mới mở được miệng: “Không phải bố đã đi Mỹ rồi sao?” giọng nói có chút tủi thân.

Cao Tử Quần ngồi xuống bên cạnh, đưa tay xoa xoa miệng con gái: “Cái miệng này có thể treo bầu rượu được rồi đấy.”(1)

(1) Đây là cách nói thông thường của người TQ để miêu tả điệu bộ bĩu môi giận dữ.

Hi Hi bất mãn quay đầu sang chỗ khác.

Cao Tử Quần nhìn thấy vẻ mặt cô bé: “Đợi qua sinh nhật bác Trần của con rồi bố mới đi, Hi Hi có đi cùng bố không?”

Hi Hi nghiêng sang, nhìn chằm vào bố mình: “Con không muốn.” Văn Thư cũng không phải là mẹ ruột tất nhiên cô bé không muốn, nếu cô bé muốn gặp thì cũng phải gặp mẹ mình.

Nhưng mà ở bệnh viện nó đã nói vậy không biết mẹ có còn thương nó nữa không?

Hôm sau, Cao Hi Hi đến trường. Vào giờ giải lao buổi trưa, Trần Thiệu Thần phấn khích chạy đến tìm cô bé: “Hi Hi, mai cậu sẽ đến nhà tớ chứ?”

Cao Hi Hi đeo cặp sách, đầu hơi cúi thấp, nhỏ giọng đáp: “Tớ không đi.”

Trần Thiệu Thần há miệng: “Tại sao?”

Trần Thiệu Thần bắt mắt cau đôi mày xinh đẹp: “Tớ còn định nói việc này cho cậu, nhưng cậu nói không đến, vậy thì thôi quên đi.”

Hi Hi nghiêng mặt qua, ánh mắt bình tĩnh: “Cậu muốn nói cái gì?” Cô bé hờ hững hỏi.

Trần Thiệu Thần hừ một tiếng.

“Không nói thì thôi.” Cao Hi Hi nhìn thấy xe nhà mình đến: “Tớ đi đây. Tạm biệt.”

“Này, cậu đợi chút.” Trần Thiệu Thần nóng nảy: “Tớ bảo này, ngày mai cậu đến nhà tớ được không?” Mẹ cậu rất muốn Hi Hi đến nhà chơi, cậu đã hứa với mẹ sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

“Nghe nói mẹ cậu cũng đến.” Trần Thiệu Thần khẽ giọng nói.

Hi Hi không khỏi nhếch miệng nở nụ cười, không nói gì liền quay người bước lên xe.

Buổi tối về đến nhà cậu bé kể tỉ mỉ toàn bộ ẹ. Thần Hi cười: “Con đúng là bị Cao Hi Hi ăn sạch sành sanh.”
“Mẹ...”

“Sau này để Hi Hi làm vợ con nhé?”

“Con không cần.”

Thần Hi gõ lên trán con trai: “Hi Hi có nhiều điểm tốt như vậy, vừa xinh xắn lại vừa biết nghe lời.”

“Xinh thì xinh thật, nhưng nghe lời ư, sao con chả nhìn ra vậy.” Trần Thiệu Thần nói liền một hơi.

Trần Trạh Bắh vừa về thì đúng lúc nghe được: “Thần Hi, sao em lại dạy con như thế chứ, sau này Thần Trạh có yêu đương sớm anh cũng mặc kệ đó.”

Thần Hi lè lưỡi: “Đồ cổ hủ.”

Trần Trạh Bắh khế cười: “Thần Thần, đi ngủ đi.”

Trần Thiệu Thần nhú mảy: “Có phải bố mẹ lại định diễn cảnh người lớn, cấm trẻ con xem không? Bố, em gái thì sao?”

Về mặt Trần Trạh Bắh trở nên lạnh xuống, Trần Thiệu Thần miễn cưỡng quay về căn phòng nhỏ của mình.

Nhưng đến cuối cùng thì hai người họ cũng không làm được gì, vì hôm nay là ngày đèn đỏ của Thần Hi, Trần Trạh Bắh đành chịu. Tối lại, Thần Hi kể hết chuyện của Lãh Tây cho chồng nghe.

Trần Trạh Bắh hơi suy tư: “Trước đây thật sự là Tử Quân đã quá cố chấp.”

Thần Hi hừ lạnh, đàn ông các người đều giống nhau cả: “Quả thật đúng là bị điên, dù có thích người ta cũng không thể làm vậy chứ.”

Trần Trạh Bắh cười nhếch môi, tay trái dịu dàng ấn xuống bụng dưới của vợ: “Chuyện tình cảm tựa như nước, ấm lạnh tự biết. Chúng ta cũng không phải là họ, không thể biết được họ nghĩ gì. Lãh Tây cũng chưa hẳn là không có tình cảm với cậu ta.”

“Dù cho có tình cảm cũng không thể chịu được sự giày vò kiểu đấy.” Thần Hi thở dài: “Lúc trước nếu không vì anh ta, Tiểu Tây và Sở Hàng nhất định đã hạnh phúc bên nhau rồi.”

“Nói vậy cũng chưa chắc.” Trần Trạh Bắh hôn xuống bờ môi vợ: “Được rồi, ngủ sớm đi.”

Hôm nay là sinh nhật bốn mươi của Trần Trạh Bắh, khách mời đều là những bạn bè thân thiết của gia đình. Lãh Tây đến sớm, một mình ngồi trong thư phòng của Trần gia. Thần Hi đưa cho cô một cuốn album.

Từng tấm hình đều là hình của Hi Hi từ lúc sinh ra đến giờ, đôi mắt cô ngấn nước.

“Tớ biết cậu sẽ quay lại nên đã giữ lại nó.” Thần Hi nhẹ nhàng nói: “Tớ xuống trước đây.” cô biết lúc này đây Lãh Tây cần một không gian yên tĩnh.

Những giọt lệ lặng lẽ rơi, cô đã lỡ mất quá nhiều thời gian cùng con gái, lúc con bé bập bẹ học nói, lúc con bé tập tễnh bước đi.

Bố cô vào tù bảy năm, cô cũng lang thang bên ngoài bảy năm, bảy năm này, chính cô tự lưu đầy bản thân, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể cởi được hết những xiềng gông trên cơ thể.

Khi Cao Tử Quân dẫn theo Hi Hi đến, đúng lúc Lãh Tây từ cầu thang đi xuống. Sở Hàng nhìn thấy khoe mắt cô ửng đỏ, cũng không nói gì, nắm lấy tay cô, hai người lặng lẽ xuống lầu.

Cao Tử Quân nhìn thấy hai người họ, ánh mắt đảo xuống đôi bàn tay đang nắm chặt kia, về mặt anh liền trở nên lạnh lùng, nhưng rất nhanh anh liền lấy lại được thần thái tự nhiên.

Thần Hi đi đến nắm lấy tay Hi Hi: “Hôm nay Hi Hi xinh quá.” Cô bé mặc một chiếc váy hồng nhạt, tóc mái ngang trán, chiếc bờm đính hình nơ bằng kim cương, đơn giản nhưng lại rất tinh tế.

Hi Hi e thẹn cười, tiến đến hôn lên má Thần Hi.

Lãh Tây đứng đằng sau, cả người bỗng chốc sững lại. Sở Hàng vỗ nhẹ bàn tay cô: “Em vẫn còn nhiều thời gian mà.”

11. Chương 11

Còn nhiều thời gian, bảy năm cô cũng có thể chịu đựng được, giờ đây còn gì mà cô không thể chờ được chứ. Lãh Tây thở ra, nắm chặt cánh tay Sở Hàng, hai người chậm rãi đi đến cạnh vợ chồng Trần Trạh Bắh: “Trần tiên sinh, sinh nhật vui vẻ.”

Sở Hàng dừng dừng, trầm tĩnh nói.

Trần Trạh Bắh nhìn anh, ánh mắt có vẻ thích thú. Anh đã nghe Thần Hi nói, trong thành phố vừa mới mở một công ty luật sư, Sở Hàng chính là ông chủ.

Lãnh Tây nở một nụ cười đúng mực: “Thần Hi, tớ cũng không biết bây giờ nên xưng hô thế nào đây nữa. Trước đây tớ chỉ gọi theo cậu, còn bây giờ thì sao?” Đường như mọi việc đều như xưa, cô khẽ nở nụ cười duyên dáng, trêu đùa.

Trần Trạh Bắh cười: “Bây giờ em đã không thể bắt chước Thần Hi gọi được rồi.”

Mọi người bỗng nhiên cười ồ lên.

Lãnh Tây mở miệng: “Thần Hi còn kém tuổi em đấy, em rể, anh thấy cách xưng hô này như thế nào.” Cô nhướn mày, ánh mắt tinh nghịch.

Thần Hi lặng lẽ không nói gì, mặc hai người họ trêu ghẹo nhau.

Trần Trạh Bắh không khỏi lắc đầu: “Lãnh Tây, em vẫn như trước đây, một chút cũng không thay đổi.” Anh nhìn qua thấy quai hàm Cao Tử Quân nghiêng chặt, Trần Trạh Bắh hiểu rằng, nếu như bọn họ còn ở đây tán gẫu không chừng người nào đó lại nổi cơn. Anh nhanh chóng mời khách khứa ngồi xuống.

Không khí trong bàn ăn không được tự nhiên như bình thường. Lãnh Tây ăn rất ít, phần lớn thời gian cô đều ngắm nhìn Hi Hi. Có thể thấy được Cao Tử Quân rất thương yêu con gái, cả bữa ăn đều rất chú ý đến nó.

Hi Hi rất kén ăn, mỗi khi Cao Tử Quân gấp thức ăn vào bát là cô bé lại quay đầu lại trừng mắt nhìn bố mình, Cao Tử Quân cũng chỉ làm ngơ. Trước kia, Cao Tử Quân cũng từng đối với cô như thế.

Lãnh Tây âm thầm thở ra, mãi mê nhìn khuôn mặt xinh đẹp của con gái.

Đến lúc Thần Hi đến gần cô cũng không để ý.

“Tớ đã bảo Thiệu Thần lát nữa dẫn Hi Hi lên gác rồi.”

Lãnh Tây chậm rãi quay đầu lại, nâng ly rượu đỏ đựng đĩa, nhẹ nhàng nhâm nhi, miệng tràn đầy hương rượu.

“Lãnh Tây chuyện trước đây...” Thần Hi còn chưa nói xong, Lãnh Tây đặt ly rượu xuống: “Thần Hi, tớ lên gác trước đây.”

Thần Hi nhìn bóng lưng cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trần Thiệu Thần đến tìm Cao Hi Hi bảo là có món đồ hay muốn cho cô bé xem, Cao Hi Hi rất có phong cách kiêu ngạo nói: “Tớ không thèm, có cái gì mà bố chả mua cho tớ.”

Nghe những lời nói này, Cao Tử Quân rất thoải mái.

Trần Thiệu Thần bị đả kích, nhìn qua Cao Tử Quân. Cao Tử Quân biết rằng hiện tại tâm tình con gái đang rất khó chịu: “Con cùng Thiệu Thần đi chơi đi.”

Cao Hi Hi miễn cưỡng xuống ghế.

“Cậu muốn dẫn tớ đi xem cái gì?” Cao Hi Hi hồ hững nói.

Trần Thiệu Thần nghe theo lời dặn dò của mẹ cậu, dẫn Hi Hi lên thư phòng ở tầng hai: “Lên rồi tớ mới nói cho cậu. Giờ cậu nhắm mắt lại đi, đến khi tớ nói được, cậu mới được mở mắt ra.”

Cậu bé nhẹ nhàng đẩy cửa, dẫn Hi Hi vào trong, làm một biểu tượng chữ “V” với người bên trong rồi rất nhanh liền rời đi.

Tim Lãnh Tây đập thành thịch, tựa như thủy triều dâng lên, sóng đập dữ dội vào bờ.

“Trần Thiệu Thần, đã được chưa đấy? Tớ mở mắt ra á...” Hi Hi nhỏ giọng nói, từng câu từng chữ như chạm vào nỗi lòng của Lãnh Tây. Lãnh Tây nhẹ nhàng bước đến cạnh con gái, từ từ ngồi xuống, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Hi Hi.

Hi Hi chậm chậm mở mắt ra, lời nói của cô bé trong nháy mắt mắc nghẹn lại ở cổ họng: “Trần Thiệu Thần.” Đôi môi mọng đỏ há ra không động đậy.

Lãnh Tây cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình. Từ từ nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy bàn tay trắng nõn kia: “Hi Hi.”

Bóng râm ấm áp, thời gian như đứng lặng.

Hi Hi kinh ngạc nhìn người trước mặt, đôi mắt kia giống hệt đôi mắt cô bé. Hi Hi không chỉ một lần ảo tưởng sẽ được mẹ gọi mình như thế. Vừa nãy, trên bàn ăn cô bé cũng nhìn thấy Lãnh Tây, nhưng cô vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Lãnh Tây rất hồi hộp, bất an: “Hi Hi.” Cô không biết phải nói gì, cứ tham luyến gọi tên con, đắm đuối nhìn con.

Cô bạn nhỏ Cao Hi Hi từ từ lấy lại tinh thần, cô bé hít một hơi, cố gắng ưỡn ngực, bỗng dừng hắt Lãnh Tây ra: “Cô đừng đụng vào con.”

Lãnh Tây đang mang giày cao gót nên bước chân không vững, người lảo đảo, ngã mạnh về phía sau, cô rất nhanh chóng tay xuống, chỉ nghe thấy một âm thanh rầm, cô nhú chặt mày.

Hi Hi nhìn thấy vẻ mặt cô đau đớn có chút lo lắng: “Con đi ra đây.”

“Hi Hi, chờ đã...” Lãnh Tây đứng dậy, cổ tay đau đớn, cố cắn răng chịu đựng, gương nở nụ cười: “Hi Hi, con không muốn gặp mẹ ư?”

Bước chân Hi Hi dừng lại, sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Lãnh Tây đi đến trước mặt nhìn con gái: “Nếu như Hi Hi đã không cần mẹ nữa, thì mẹ sẽ rời khỏi thành phố D, mãi mãi không trở lại.”

Đôi mắt cô nhóc liên ửng đỏ, những giọt nước mắt tuôn ào xuống, cô bé uất ức khóc nghẹn, cắn môi cố không cho tiếng khóc vang lên thành tiếng. Bộ dáng buồn bã này lại hoàn toàn trái ngược với Lãnh Tây.

Lãnh Tây đưa tay nhẹ nhàng vuốt đầu con gái, mái tóc cô bé rất mượt mang theo hương táo nhàn nhạt: “Hi Hi thật sự không thích mẹ sao? Không cần mẹ nữa sao?” Thanh âm êm ái nghẹn ngào.

Hi Hi đưa tay qua loa lau nước mắt: “Con ghét cô.”

Lãnh Tây quỳ trên mặt đất, tay run run ôm con gái vào lòng, hơi sữa trẻ con lan tỏa khắp nơi, làm người ta không hiểu sao có cảm giác rất thoải mái.

“Là mẹ sai rồi, Hi Hi ẹ cơ hội bù đắp lỗi lầm được không?” Nước mắt Lãnh Tây giàn dụa, mơ hồ không rõ.

Hi Hi bĩu môi, khề hừ, nhưng đến cuối cùng cũng không nói ra lời từ chối.

Khóe môi Lãnh Tây từ từ nhếch lên, nước mắt chảy xuống miệng, đắng chát xen lẫn ngọt ngào vui mừng.

Khoảnh khắc này cô đã mong đợi bao lâu rồi, tựa như một thế kỷ dài đằng đẳng. Cảnh này đã diễn ra trong giấc mơ của cô không biết đã bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi cô đếm không xuể.

Lãnh Tây ôm Hi Hi, nói với con gái rất nhiều, lời nói lộn xộn, cuối cùng hai người họ đều ngồi bệt dưới đất, mẹ nhìn con, con nhìn mẹ. Ngay cả khi không nói gì cũng rất ấm áp. Có lẽ đây chính là máu mủ, dính chặt không thể kéo đứt.

“Cô đã đi đâu?” Hi Hi nhẹ nhàng hỏi, giọng nói mang theo âm mũi.

Lãnh Tây xúc động, vẻ mặt dịu hiền: “Mẹ làm việc ở thành phố B.”

“Vậy sao từ trước đến nay cô không trở lại thăm con.” Hi Hi hỏi thẳng, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm cô.

Lãnh Tây bối rối, cô phải trả lời con mình thế nào đây.

“Cô và ba con đã ly hôn rồi đúng không?” Cao Hi Hi bạo dạn hỏi.

Lãnh Tây có hơi ngạc nhiên: “Không phải như vậy, việc này sau này mẹ sẽ nói cho con.”

Hi Hi nhíu mày: “Có phải đợi đến khi con trưởng thành không? Hai người thật là kỳ lạ, làm như cái gì con cũng không hiểu hết ấy.”

Lãnh Tây bắt giác mỉm cười: “Đúng rồi, Hi Hi của mẹ là thông minh nhất.”

Nhóc con được mẹ khen, hai gò má hồng đỏ ửng lên, đáng yêu làm người ta không muốn dời mắt.

Sở Hàng ung dung đứng ngoài ban công lầu hai, anh ngẩng đầu, ánh trăng đêm nay thật mê lòng người, làm người ta bất giác tĩnh tâm. Đã bao lâu rồi anh không ngắm trăng kiểu này nhỉ.

“Luật sư Sở có sở thích tao nhã nhỉ.” Một âm thanh từ phía sau anh vang lên, lạnh lùng, kiêu ngạo.

Sở Hàng xoay người, anh của hôm nay đã không còn là anh chàng sinh viên ngây ngô của năm đó nữa, trên người toát ra một vẻ thành thực chừng chạc.

Cao Tử Quần nheo mắt, đi đến bên cạnh, anh ngược đầu nhìn vàng trăng sáng trên bầu trời đêm.

“Cao tiên sinh, anh cũng có hứng thú với ánh trăng đêm nay ư?” Sở Hàng bình tĩnh hỏi.

Cao Tử Quần không trả lời liền câu hỏi của anh ta, anh nhìn bầu trời đêm trong chốc lát, sau lại nhẹ nhàng mở miệng: “Giờ tôi mới biết, đàn ông Sở gia cố chấp như vậy.”

Đối với câu nói châm biếm của anh, sắc mặt Sở Hàng vẫn không thay đổi: “Chẳng phải Cao tiên sinh cũng như vậy sao?” Anh nheo mắt, nếu như không phải vì Cao Tử Quần, anh và Lãnh Tây cũng không phải rơi vào cục diện của hiện tại.

Mấy năm nay anh đã ra sức cố gắng để có thể mang Lãnh Tây quay trở lại với cô của trước kia, nhưng cuối cùng cũng không thể bù đắp nỗi.

“Luật sư Sở, anh muốn đấu với tôi ư, tôi khuyên anh một câu, hãy sớm thu hồi ý nghĩ này đi.” Anh lạnh lùng nói: “Con gái của tôi đương nhiên là muốn sống cùng tôi rồi.”

Ánh sáng mờ mịt đan xen, sắc mặt Cao Tử Quần lạnh như băng.

Đúng lúc này Lãnh Tây nắm lấy tay Cao Hi Hi đi ra khỏi phòng, từ xa Hi Hi đã thấy bố, cô bé có chút bối rối nhìn qua Lãnh Tây, rồi gọi: “Bố.”

Cao Tử Quần xoay người lại, ánh mắt chỉ nhìn chằm vào Cao Hi Hi, từ đầu đến cuối không có liếc qua Lãnh Tây.

“Hi Hi, về thôi.” Anh dừng dừng nói.

Hi Hi thở dài, quay sang Lãnh Tây nhỏ giọng nói: “Con phải về với bố rồi. Cô phải nhớ kỹ những lời đã nói với con đấy. Uhm...tạm biệt cô.”

Lãnh Tây gật đầu: “Lời hứa đáng giá nghìn vàng.”

Cô nhóc vui tươi hơn hớn chạy đến Cao Tử Quần: “Bố, chúng ta về thôi.”

Sở Hàng đi đến cạnh cô, Lãnh Tây ngược mắt nhìn anh rồi nở một nụ cười: “Anh yên tâm đi.” Sở Hàng gật đầu: “Chúng ta cũng về thôi.”

Lúc ra về cô nhóc vẫn không quên chuyện bị Thiệu Thần gạt, lại không thêm để ý đến cậu bạn, Trần Thiệu Thần bực bội thở phào quay về phòng.

Đêm nay là đêm vui vẻ nhất mà cô bạn nhỏ Cao Hi Hi từng trải qua, tuy rằng cô bé vẫn chưa mở miệng gọi một tiếng “mẹ”, nhưng sự đề phòng cùng oán giận của cô bé đối với Lãnh Tây cũng dần dần giảm bớt.

Trên xe.

Nhóc con ngâm nga khúc ca: “Trước cổng nhà có một cây nho, một chú em xanh non vừa mới nảy mầm...”

Cao Tử Quần nhíu mày: “Hi Hi, bố nhức đầu.”

Cao Hi Hi liếc nhìn bố: “Vậy con đổi bài khác.”

“Mẹ yêu quý của con, tan tầm về đến nhà...”

Sắc mặt Cao Tử Quần đen xít: “Cao Hi Hi, con không cần nhắc bố.”

Hi Hi nín bật, đôi mắt xảo quyệt chớp chớp: “Bố, không phải bố sắp đi Mỹ sao? Đến lúc đó con đến ở cùng cô ấy?”

“Cô ấy là ai?” Cao Tử Quần trầm giọng hỏi.

“Thì là cô ấy đó.” Hi Hi nói không lên từ “ Mẹ “ này: “Bố đừng giả vờ với con nữa.”

“Con thấy là có khả năng ấy sao?” Cao Tử Quần hỏi ngược lại.

Cao Hi Hi bất chấp: “Dù sao con cũng không đi Mỹ cùng bố: “Mẹ của Văn Tuyền cũng không phải là mẹ của con. Bố, bố kỳ thật đấy.”

“Không được, con đến ở cùng nội.”

“Con không chịu đâu.” Cao Hi Hi nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận má đỏ ửng lên: “Nội sẽ bắt con luyện công, bố...” Cô bé không muốn phải chịu tội như vậy.

Cô bé ù ỉu: “Con đảm bảo rằng, khi bố quay lại con chắc chắn sẽ về ở với bố, như vậy có được không? Bố, con thật sự hy vọng hai người có thể ở bên nhau.”

12. Chương 12

“Con thật sự hy vọng hai người có thể ở bên nhau.” Ngồi trên máy bay, Cao Tử Quần chợt lại nhớ lại những lời này, đôi môi mỏng không khỏi nhếch lên nụ cười.

Quả thật, anh cũng mong như vậy.

Mười mấy tiếng ngồi máy bay, khi đến nơi đã là bảy giờ sáng. Sau khi máy bay hạ cánh, Cao Tử Quần cũng không nghỉ ngơi, liền đến thẳng bệnh viện.

Cuộc phẫu thuật của Cao Tuyền là vào chín giờ, cậu bé vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại muốn gặp anh. Văn Thư đành phải gọi điện thoại.

“Bây giờ anh đang trên đường đến bệnh viện.” Cao Tử Quần nhú mồm.

Văn Thư an tâm thở ra: “Tiểu Tuyền muốn nói chuyện với anh.” Cô đưa điện thoại cho Tiểu Tuyền, cậu bé liền thoăn thoắt: “Bố, bao giờ thì bố đến.” Văn Tuyền vui vẻ nở nụ cười.

Không biết Cao Tử Quần đã nói gì, cậu bé cười khanh khách: “Dạ được, vậy bố đến nhanh chút nha.”

Văn Thư vuốt đầu con trai, nhìn vào khuôn mặt kia cô có chút thất thần.

Khi Cao Tử Quần đến bệnh viện, Văn Thư ra đón anh. Từ xa nhìn anh, ngược sáng, thân ảnh cao lớn tuấn tú trước mắt và hình ảnh trong trí nhớ kia dường như không khác là mấy. Vẫn là bộ vest đen toát ra một vẻ nghiêm túc như trước đây.

“Tiểu Tuyền thế nào rồi?” Cao Tử Quần đi đến trước mặt, nhìn cô trầm giọng hỏi.

Văn Thư mỉm cười: “Tình hình cũng không tệ lắm, chỉ là suốt ngày nhớ anh.”

“Hai hôm trước anh có việc đột xuất nên phải dời ngày.” Cao Tử Quần giải thích.

Văn Thư cũng không hỏi anh đã xảy ra chuyện gì: “Không phải anh bảo Hi Hi sẽ qua cùng à?”

Cao Tử Quần cau mày: “Con bé không muốn đi.”

Văn Thư không nói gì nữa, lý do kia ai ai cũng đều rõ ràng, cô dẫn anh vào phòng bệnh.

Văn Tuyền vừa nhìn thấy Cao Tử Quần đã vui mừng ra mặt: “Bố.”

Cao Tử Quần đi đến bên cạnh, đưa tay bế cậu bé: “Con nặng hơn rồi đấy.”

Văn Tuyền ôm chầm lấy người anh, bởi vì xa cách quá lâu, cậu thật sự rất nhớ bố mình: “Bố.” Cậu lại thì thào gọi.

Cao Tử Quần vỗ vào mông cậu bé.

“Được rồi, hãy nghỉ ngơi trước đi đã.” Văn Thư rót một cốc nước đưa đến tay anh.

“Mẹ lại ghen tỵ với tình cảm thâm thiết của bố con con có phải không.” Văn Tuyền vui vẻ nói, vẻ mặt Cao Tử Quần vẫn như trước. Văn Thư nhìn qua anh, cô bỗng giật mình.

Cao Tử Quần và con trai tâm sự, anh hẹn sau khi con trai khỏe hẳn sẽ dẫn nó đi đá bóng, chơi bóng rổ, đôi mắt Văn Tuyền sáng rực.

“Bố, đợi sau khi con khỏe lại, con và mẹ sẽ cùng bố về nước, như vậy một nhà chúng ta đã có thể mãi mãi bên nhau rồi.”

Cao Tử Quần hơi sững sốt, lời nói của Văn Tuyền dường như làm anh bất ngờ nhớ đến gì đó.

Văn Thư nhìn thấy anh lặng im: “Được rồi, bác sĩ và y tá đã đến rồi, chúng ta chuẩn bị thôi.”

Văn Tuyền bị bệnh tim bẩm sinh, van hai lá và van ba lá phát triển không hoàn toàn. Sau lần phát bệnh này tiếng tim bị dãn đoạn 17.0mm (1) . Đáng nhẽ ra hai mẹ con đang có dự định về nước, không ngờ rằng Văn Tuyền lại phát bệnh nên phải trì hoãn lại.

(1) Đây là bệnh hở van tim.

Sau khi Văn Tuyền vào phòng phẫu thuật, Cao Tử Quần và Văn Thư đứng đợi ở hành lang.

“Đừng lo lắng quá, về phương diện này James là một bác sĩ rất có uy tín.”

Văn Thư thở ra, sắc mặt cô có chút tái nhợt. Thật ra cô cũng biết, nhưng trong lòng vẫn cứ bất an: “Tử Quần, đã nhiều năm qua, cứ mỗi lần gặp chuyện anh vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Cao Tử Quần nở nụ cười ấm áp: “Văn Thư, chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm, huống hồ...”

Văn Thư nuốt cổ họng: “Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?” cô buồn bã lên tiếng: “Em quen biết Tần Mặc từ lúc tám tuổi, chớp mắt đã ba hai rồi.” Thời gian làm chúng ta quên đi rất nhiều thứ và cũng làm nên nhiều việc không đáng có. Trong lòng Văn Thư âm thầm thở dài.

Dĩ nhiên Cao Tử Quần không làm theo mong muốn của Cao Hi Hi, anh đưa Hi Hi về nhà nội. Ông Cao là một người rất nghiêm túc, đối với chuyện năm đó của con trai cũng đã phê bình một cách tế nhị. Hai gia đình Cao gia và Văn gia rất thân nhau, Cao Tử Quần và Văn Thư đã được hứa hôn từ khi họ còn bé.

Cao Tử Quần có ở bên ngoài ăn chơi ông cũng đã không nói gì nhưng đằng này lại sinh ra cho ông một đứa cháu nội. Ông cảm thấy rất có lỗi với Văn gia, nhưng lại càng luyện tiếc đứa cháu hơn. Ông rất thương yêu cháu gái, sợ cháu nội bị ức hiếp, từ năm năm tuổi đã dạy cô bé võ thuật. Có thể nói là ông rất tâm huyết.

Nhưng Cao Hi Hi lại ngại mệt, hết lần này hết lần khác đầu trí đầu dũng cùng nội để thoát khỏi luyện tập. Cho nên Cao Hi Hi chẳng bao giờ chủ động chạy đến nhà nội.

Lần này Cao Hi Hi lại không chỉ đến một hôm, nụ cười trên khuôn mặt ông Cao Lại càng tươi hơn. Chàng vạng chiều, tài xế lái xe đến đón Cao Hi Hi. Nhà ông Cao ở ngoại ô thành phố, môi trường dễ chịu, khu đất rộng, mọi thứ đều đầy đủ.

Hi Hi luôn cho rằng nội mình là một địa chủ, kỳ thật cũng không có gì khác biệt lắm.

“Nội cháu đến rồi đây.” Cô bé đặt cặp xuống, vội vã chạy đến tủ lạnh tìm thức uống. Tiết trời tháng chín vẫn còn nóng như đổ lửa. Đến nhà nội cũng rất tốt, cô bé có thể không kiêng nể gì, ăn tất cả những thứ mình thích.

“Vừa đến liền ăn uống đồ lạnh, Hi Hi à, hóa ra cháu đến nơi này là chỉ để ăn.” Ông đi đến phòng khách.

Cao Hi Hi uống một hơi, vẻ mặt thỏa mãn, đưa bình nước ngọt cho nội: “Nội uống thử đi, mát thấu tim luôn.”

Ông Cao nhìn thấy miệng cháu gái ướt sũng, lắc đầu: “Hi Hi à, anh trai con làm xong phẫu thuật lần này có thể sẽ về nước đấy.” Ông không chớp mắt nhìn cháu gái.

Hi Hi ngược mắt nhìn nội, nhất thời nước ngọt đã không còn mùi vị gì, cô bé nuốt xuống cổ họng: “Ồ, về thì về thôi.”

Ông Cao không ngờ cháu gái lại nói như vậy, nhóc con kia đúng thật rất tinh ranh, từ sau khi biết Văn Thư không phải là mẹ ruột mình thì ngay lập tức tỏ thái độ thù địch với Văn Tuyền.

“Anh con về thì có thể chơi cùng con rồi, hai con có thể cùng nhau học, như vậy rất tốt không phải sao?”

Hi Hi không trả lời, cô bé nghĩ, Văn Tuyền mà về nước như vậy Văn Thư chắc chắn cũng sẽ về cùng. Vậy mẹ của nó sẽ phải làm sao đây? Mẹ và bố sẽ không thể ở cùng nhau được nữa rồi.

Ông Cao nhìn thấy cháu gái đứng sững, ngay cả thức uống chảy giọt cũng không có động đậy. Ông vội vàng lấy khăn lau tay cho cháu gái: “Cháu đấy, thông minh quá như vậy cũng không biết là giống ai nữa?”

Cao Hi Hi liếc nhìn qua nội, buồn bực nói: “Giống mẹ cháu.”

Ông Cao giật mình: “Mẹ cháu...” trong đôi mắt ông dường như muốn tìm hiểu cái gì đó.

“Không phải nội nói rằng bố con rất ngốc sao, vậy con thông minh đương nhiên là di truyền từ mẹ rồi.”

Nghe cô bé nói xong ông hơi sững sờ, đó là vì khi Tử Quần còn bé, học võ thuật đã một năm mà mãi không có tiến bộ, ông đã không ít lần nhắc đến việc này trước mặt cháu gái. Ông khô khan ho một tiếng: “Được rồi, đi luyện công thôi.”

Về mặt Cao Hi Hi ngay lập tức bí xị.

Buổi tối, Cao Hi Hi buồn chán nằm trên giường, trong lòng không khỏi oán trách Cao Tử Quần vừa mới gặp được con trai thì quên ngay đứa con gái này rồi. Đến bây giờ ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi về cho nó.

Cô bé rất tức giận, cầm lấy một tờ giấy khe khẽ đi xuống lầu. Cô bé hít sâu thở một hơi, hồi hộp nhấn điện thoại, từ từ nhấn từng con số.

Thấy đầu kia vẫn chưa có ai bắt máy, cô bé hơi sốt ruột, khúc nhạc dương cầm vang lên nghe đến bực mình, cũng may cuối cùng cũng có người trả lời.

“Xin chào, ai đấy?” thanh âm dịu dàng của Lãnh Tây truyền đến, lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hi Hi cắn răng, trong nhất thời không nói nổi nên lời.

Dường như Lãnh Tây cảm nhận được, cô thử hỏi: “Là Hi Hi à?”

“Hi Hi, đã muộn thế này sao con vẫn chưa ngủ? Con vừa làm bài tập về nhà xong à? Hi Hi...? Giọng nói Lãnh Tây càng ngày càng gấp gáp. Xa cách một khoảng thời gian, cô cũng không biết sống chung cùng con gái sẽ thế nào.

Cao Hi Hi thở dài: “Con cũng không phải là đồ ngốc, bài tập về nhà đã làm xong từ lâu rồi.”

Bên kia Lãnh Tây không nhịn được mỉm cười: “Bây giờ Hi Hi đang ở đâu.”

“Nhà nội.” Cô bé nũng nịu nói với giọng tủi thân: “Bố đi Mỹ rồi.”

Lãnh Tây sững sờ, trong nhất thời không biết nên nói gì.

Cao Hi Hi bĩu môi: “Bố luôn thế, mỗi lần đi Mỹ đều đưa con đến nhà nội, con thật nghi ngờ có phải là bố nhặt con về hay không.”

Lòng Lãnh Tây chua xót, cô đã nghe Thần Hi nói rằng Cao Tử Quần đã có vợ và con trai. Mấy năm trước Văn Thư phải qua Mỹ bởi vì sức khỏe của con trai. Người ta vẫn đoán già đoán non rằng mối quan hệ vợ chồng này đã chấm dứt, vì thấy mấy năm nay Cao Tử Quần vẫn luôn độc thân.

“Cô đã nói quốc khánh sẽ dẫn con đi chơi mà?” Hi Hi lo cô đã quên nên nhắc nhở.

Lãnh Tây bỗng dưng buồn cười, giọng điệu nhẹ nhàng: “Mẹ không có quên, tối thứ bảy, mẹ đến đón con có được không?”

Hi Hi vừa lòng gật đầu: “Cô nói nhớ giữ lời đấy.”

Lãnh Tây cẩn thận lên tiếng: “Vậy mẹ cúp máy nhé, con ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hi Hi chậm rãi đặt điện thoại xuống, mãi khi nghe thấy tiếng “tút... tut” Lãnh Tây mới tắt máy.

Còn năm ngày nữa là đến lễ Quốc khánh. Lãnh Tây một bên vừa bận rộn chuyện công ty, một bên vừa phải lo lắng cho việc của bố. Cũng may là có Sở Hàng giúp đỡ nên tất cả mọi chuyện cũng tiến triển thuận lợi.

Công ty cô vẫn muốn hợp tác cùng Trung Chính, đã đến lúc đi đến cuộc chiến cuối cùng dành cho hai công ty. Trong khoảng thời gian này Lãnh Tây bận đến đầu tắt mặt tối, nếu không phải là tối qua chính miệng Cao Hi Hi nói rằng Cao Tử Quân đã đi Mỹ thì cô đúng là có chút lo lắng không biết Cao Tử Quân có biết công việc hiện tại của cô hay không.

Cô muốn một cốc nước, ánh mắt xa xăm nhìn ngoài cửa sổ. Còn năm ngày nữa đã đến kỳ nghỉ quốc khánh dài ngày (2) , mấy ngày nay tâm trạng của mọi người trong công ty đều rất tốt. Cô nhớ đến Hi Hi, bất giác lại nở nụ cười.

(2) Ở TQ, lễ quốc khánh 1/10 của họ được nghỉ 7 ngày.

“Lãnh Tây, cô có chuyện gì mà vui thế?” Giám đốc đi đến bên cạnh cô, vẽ mặt trêu chọc. Ông đặt tập giấy xuống bàn.

“Là gì vậy ạ?” Lãnh Tây hỏi.

“Đây là những gì tôi đã thu thập được, thừa dịp mấy ngày này cô hãy xem qua đi. Nghe tin từ Trung Chính, mấy hôm nay Cao tổng không có trong nước, đợi anh ta về nước mới quyết định là công ty chúng ta hay là Tinh Tế.”

Lãnh Tây gật đầu. Thật ra, thật lòng cô cũng chẳng muốn hợp tác cùng Trung Chính nhưng giờ cô cũng chỉ biết cô hết sức.

Hai ngày nay tâm trạng Cao Hi Hi cực kỳ vui vẻ, không còn mang truyện manga đọc trong giờ học nữa, ngay cả đối với Thiệu Thần cũng đã bớt giận đi nhiều.

Vào giờ ra chơi, Trần Thiệu Thần chạy lên tầng hai tìm cô bé, cậu bé còn lo rằng Cao Hi Hi còn giận cậu chuyện hôm đó không thèm để ý đến cậu nữa. Không ngờ rằng Hi Hi ngược lại rất tốt, còn tặng cậu một con bướm ép rất xinh đẹp.

“Đây là nội tứ bất được đấy.”

Trần Thiệu Thần rất cảm động, ngọt ngào nói: “Hi Hi tử tử, mấy ngày nghỉ tới đây tử tử sẽ làm gì?” (*)

(*)Thiệu Thần vừa lên lớp một, Hi Hi đã học lớp 2, nhưng tứ tử tử tử hai bé xưng nhau là cậu tứ, tại Thần Thần thích Hi Hi. Đoạn này tứ tử tử tử vì hai bé đang trêu nhau.

Hi Hi nhìn qua cậu: “Bí mật.”

Trần Thiệu Thần vừa nghe đã hớn hở: “Dẫn theo đệ đi được không?”

Hi Hi vuốt đầu cậu: “Ngoan nào, tử tử có việc quan trọng, đợi tử tử về rồi dẫn đệ đi chơi nhé.”

Cứ mỗi lần đến kỳ nghỉ hai đứa lúc nào cũng ở cùng nhau, hay đi chơi cùng nhau, gia đình hai bên cũng cố gắng để hai đứa bên nhau.

“Đệ nhanh về đi, học hành chăm chỉ để biết thêm nhiều chữ, biết chưa?”

Trần Thiệu Thần ỉu xiu.

Tan học, Lãnh Tây đến đón cô bé, Cao Hi Hi đã nói với nội rằng, đêm nay sẽ đến Trần gia, ông Cao cũng không nghi ngờ gì, hai gia đình trước nay vẫn rất thân thiết.

Chuông vừa reo, Hi Hi chạy vội ra cổng, Lãnh Tây cùng nhiều phụ huynh khác đứng bên ngoài đợi. Nói thật cũng rất lạ, vừa liếc mắt Hi Hi đã nhận ra mẹ mình, cô bé liền chạy nhanh ra.

Lãnh Tây nhìn con gái mỉm cười: “Con đói bụng chưa, mẹ dẫn con đi ăn bánh ngọt nhé.”

Cô nhận lấy ba lô, Hi Hi nhìn cô, mặt mày tươi rói: “Cảm ơn ạ.”

Lãnh Tây đưa con gái về Lãnh gia bằng xe điện, một cô bé xinh đẹp như hoa như ngọc đột nhiên xuất hiện nhất thời khiến Lãnh gia sôi nổi náo nhiệt.

Đáng tiếc là khoảng thời gian vui vẻ ấy vừa chưa được bao lâu, Cao Tử Quần đã xuất hiện phá vỡ mọi thứ.

13. Chương 13

Lãnh Tây dẫn Hi Hi vào nhà, bà Lãnh đã đi ra đón từ sớm, nhìn thấy Hi Hi trong lòng bà cảm xúc lẫn lộn, nhất thời không biết nói gì. Hi Hi mở to đôi mắt ngây thơ trong suốt, ngượng ngùng nhìn bà.

“Hi Hi, lại đây với bà nào.” Bà Lãnh nghẹn ngào.

Hi Hi từ tốn đi đến bên cạnh bà, mở miệng: “Chào nội ạ.”

Tần Hiểu Nhiên kinh ngạc, khó khăn lên tiếng: “Hi Hi, cháu phải gọi bà là bà ngoại.”

Lãnh Tây đặt túi trong tay xuống, lúc này vừa tan sở cô đã đi mua tôm hùm: “Mẹ, món tôm con làm không ngon bằng mẹ, hay là mẹ xào đi.”

Tần Hiểu Vân nhìn cô, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi: “Uhm, hai mẹ con lên lầu nghỉ ngơi trước đi.”

“Con đi rửa tay đi.” Lãnh Tây chỉ toilet cho con gái. Lúc vừa vào Hi Hi đã nhìn quanh nhà một lượt, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà hơi cũ nhưng rất sạch sẽ. Cô bé theo Lãnh Tây đến phòng vệ sinh, hai mẹ con đứng ở bồn rửa tay.

Lãnh Tây nhìn con gái từ trong gương, trên tay dính đầy bọt xà phòng, cảnh tượng rất đối bình dị nhưng lại làm cho lòng người xót xa.

Rửa tay xong, hai mẹ con lại quay về phòng.

Hi Hi nhìn quanh căn phòng: “Đây là phòng của cô à?”

“Vốn là phòng của cậu con.” Cô thản nhiên nói, vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, cũng may Hi Hi cũng không có phản ứng gì. Lãnh Tây tiếp tục nói: “Mẹ quay lại nên cậu con dọn đến công ty ở.”

Hi Hi gạt đầu, ngồi xuống giường, ga trải giường màu xanh ngọc bích được trải thẳng tươm gọn gàng không một nếp gấp. Tay cô bé sờ lên cảm thấy chất liệu rất mềm và êm ái.

Đây là một căn phòng khá đơn sơ, Hi Hi nhìn quanh khắp phòng bỗng thấy trên giá có rất nhiều sách, cô bé đi qua lễ phép hỏi: “Con có thể xem được không?”

Lãnh Tây gạt đầu, đây đều là truyện từ hồi cô còn học sinh: “Thám tử Conan” “Naruto” “Rurouni Kenshin”

Tần Hiểu Vân vẫn còn chúng giữ gìn cẩn thận cho con gái.

Hi Hi rút một quyển, giở ra, ở góc trái phía dưới trang đầu tiên là chữ ký của Lãnh Tây, cô bé nhìn một hồi vào chữ viết kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thảo nào trong thư phòng bố có nhiều truyện manga như vậy, bố của nó cũng đâu phải là kiểu người trẻ con.

Buổi tối, lúc đang ăn cơm thì Lãnh Lượng về. Nhìn thấy Hi Hi anh có hơi sững sốt, ngay cả một câu cũng không thém hỏi.

Lãnh Tây đành chịu.

Trên bàn ăn, Tần Hiểu Vân không ngừng gấp thức ăn cho Hi Hi, vui sướng nhìn cháu gái. Hi Hi cũng rất nể mặt ăn nhiệt tình.

Lãnh Tây vừa bóc tôm vừa nhìn con gái ăn, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

“Mẹ, sao canh nhạt vậy? Trong nhà không có muối à?” Lãnh Lượng bực bội nói.

Tần Hiểu Vân ném thừ: “Có đâu nào, Hi Hi canh nhặt lắm hả cháu?” Bà nhanh chóng hỏi.

Hi Hi là một cô nhóc rất tinh mắt, vừa nhìn qua là đã biết Lãnh Lượng không thích nó, con bé cũng chẳng quan tâm, nhìn qua Tần Hiểu Vân cười hì hì nói: “Ngoại, rất vừa miệng ạ. Nội con bảo ăn muối nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe, để có một thân thể khỏe mạnh chỉ nên ăn thanh đạm thôi ạ.”

“Chao ôi, Hi Hi của chúng ta còn biết cả chế độ dinh dưỡng cơ đấy, sau này ngoại sẽ chú ý hơn.” Tần Hiểu Vân cười híp mắt. Có thể là do cảm thấy thiếu thốn với cháu gái, bà đối với Hi Hi rất ưu ái.

Lãnh Lượng vội vàng ăn xong rồi ra ngoài sân.

Sau bữa tối, Hi Hi cũng ra sân chơi. Hương quế thoang thoảng theo gió, cô bé đi đến cạnh Lãnh Lượng ngẩng đầu nhìn anh: “Cậu.”

Chân Lãnh Lượng hơi run lên, cười khẩy, chẳng thèm quan tâm đến cô bé.

Hi Hi cũng không hề tức giận: “Đàn ông thì không thể mất lịch sự như thế, sau này sẽ không kiếm được vợ đâu ạ.”

Khóe môi Lãnh Lượng giật giật, vẫn tiếp tục im lặng.

Hi Hi tiến sát anh hơn: “Con tên Hi Hi, là cháu gái cậu.”

Lãnh Lượng nghĩ thầm con nhóc này sao có thể ...dài dòng như vậy chứ.

“Ồ... Ta biết rồi.”

Hi Hi nhún vai: “Ngoại bảo cậu rất ấu trĩ, giờ con mới phát hiện ra, cậu và Thiệu Thần thật giống nhau.”

Lãnh Lượng bức tức: “Nhóc con kia, đang nói ai đấy hả? Không biết lớn nhỏ gì cả.” Nói xong liền cúi xuống bế con bé lên vai. Hi Hi hét ầm lên, âm thanh xuyên thủng cả trời cao.

“A... Cậu đặt con xuống đi.”

Lãnh Lượng vừa tức giận là vừa buồn cười, vỗ vào mông cô bé hai cái, nghĩ đến bố nó, lửa hận trong lòng lại càng tăng.

“Đau.” Cao Hi Hi bị đau gào lên. Cậu cô đứng không phải là người tốt, vừa gặp đã đánh nó.

Lãnh Tây nghe thấy tiếng hét, vội vã bưng đĩa trái cây chạy ra.

“Lãnh Lượng, để con bé xuống.” Giọng nói cô có chút gấp gáp.

Lãnh Lượng hừ một tiếng rồi cũng đặt cháu gái xuống. Hi Hi sờ sờ mông, vừa tức vừa giận: “Từ trước đến giờ bố còn chưa đánh con bao giờ nữa đấy.” Cô bé nhìn qua Lãnh Tây và Lãnh Lượng hét toáng lên.

Sắc mặt Lãnh Tây trầm xuống nhìn qua Lãnh Lượng, vẻ mặt đã chuyển sang tím tái. Lãnh Lượng nhìn bộ dáng cô cháu y chang Cao Tử Quần, thật đúng trời sinh cha nào con nấy.

Lãnh Tây thở ra một hơi, cô ngồi xuống: “Hi Hi, xin lỗi, cậu chỉ đùa cùng con thôi.”

Hi Hi cắn môi, đôi mắt đã phấp phấp: “Không phải, cậu không thích con.”

Trẻ con rất nhạy cảm, Hi Hi lại càng đặc biệt nhạy cảm, cô bé trừng mắt nhìn cậu mình. Lãnh Lượng vẫn còn chút tức giận: “Vậy con quay về tìm bố đi là được.”

“Lãnh Lượng.” Thanh âm Lãnh Tây bỗng dừng lên cao.

Ánh trăng nhẹ di chuyển, bỗng dừng chiếc cổng từ từ mở ra. Một thân hình cao lớn đứng đằng kia.

Cùng lúc 3 người quay đầu lại nhưng cảm xúc hoàn toàn khác nhau. Hi Hi sung sướng gọi “bố” rồi chạy vù đến. Lãnh Lượng lạnh lùng nhìn người đàn ông kia, hai tay siết chặt. Trong khi Lãnh Tây vẫn giữ vẻ mặt rất bình tĩnh, lặng yên đứng nhìn.

“Bố, sao bố lại đến đây?” Hi Hi kéo tay bố mình, khuôn mặt mừng rỡ.

Cao Tử Quần liếc mắt xuống nhìn con gái, cười nhếch môi: “Nếu như bố không đến, nói không chừng con bị bắt cóc đến nơi mà bố vẫn không biết.”

Hi Hi lè lưỡi: “Sẽ không có chuyện đó.”

Cao Tử Quần ngược mặt lên, thong thả bước đến , khoảng một mét cách cô thì dừng lại, đôi mắt thâm trầm sâu tựa biển: “Lãnh tiểu thư, trên giấy tờ điền người giám hộ là tôi.” Anh hơi nheo mắt, thanh âm lạnh băng.

Lãnh Tây nhìn chăm vào anh, đợi anh nói hết lời: “Vậy thì sao?”

Cao Tử Quần cười mỉa mai: “Cô đang chọc giận tôi đấy ư.”

Lãnh Lượng không hề nói gì, như cơn gió lao đến đâm Cao Tử Quần một đám: “Khốn kiếp.”

Cao Tử Quần cũng không phải là người bình thường, anh nghiêng đầu tránh rồi đáp lại Lãnh Lượng một cú đám: “Tên của cậu hoàn toàn ngược lại với con người cậu.”

Lãnh Lượng hơi chao đảo, tức giận quay đầu lại xông vào liều mạng với Cao Tử Quần. Lãnh Tây vội vã giữ em mình: “Em cùng loại người này liều mạng làm gì.” Cô thở dài: “Vào nhà trước đi.”

Lãnh Lượng tức thở hồng hộc, vẫn bất động. Lãnh Tây đẩy anh ta.

“Hi Hi và cậu vào trong trước nhé.” Lãnh Tây nhìn Hi Hi.

Hi Hi kinh sợ chứng kiến một cảnh vừa nãy, cậu đánh bố nó? Cô bé không hiểu gì hết nhìn Cao Tử Quần rồi lại quay sang Lãnh Tây.

Lãnh Tây đi đến kéo tay con gái, gằng gượng nở nụ cười: “Mẹ có chuyện muốn nói với bố, Hi Hi vào trong trước được không?”

Hi Hi nhú mày, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu. Lãnh Lượng không chờ cháu gái, tự mình đi vào trước. Sau mấy giây Hi Hi cũng đi theo vào.

“Cô có chuyện gì muốn nói với tôi?” Cao Tử Quần nhếch môi, nhìn lên bầu trời đêm, anh hít một hơi, bầu không khí ở ngoại ô rất thoáng đãng.

Lãnh Tây nắm chặt những ngón tay lạnh buốt, không nhanh không chậm nói: “Vợ con anh hiện tại như thế nào rồi?”

Cao Tử Quần lạnh lùng nhìn qua cô: “Có liên quan gì đến cô sao?”

Lãnh Tây vẫn rất bình tĩnh, cô nhìn về phía xa xăm, ngàn vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, cô như nhớ lại ngày nào đó: “Có lẽ anh không biết, hôm hai người đính hôn, tôi cũng có mặt ở đấy.”

Đó là chuyện đã bao lâu rồi, hoa tươi thanh nhã, âm nhạc du dương, nhân vật nổi tiếng tụ tập, yến tiệc linh đình, suốt đời này cô vẫn không thể quên được. Cô thậm chí vẫn nhớ rõ, hôm đó Cao Tử Quần mặc một bộ vest đen được cắt may tinh xảo. Thật ra, cô cảm thấy anh mặc quần đen trông hơi nghiêm trang quá, nhưng sở thích ấy anh vẫn giữ đến tận bây giờ.

Trong chớp mắt đôi mày Cao Tử Quần chau lại, anh nhẹ nhàng quay đầu nhìn vào khuôn mặt kia, đã bao lâu rồi, đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy vẻ mặt hồ hững kia. Khoảng thời gian họ ở cùng nhau, khoảnh khắc vui vẻ ít ỏi đến đáng thương.

“Cô...” Cao Tử Quần còn chưa nói hết, Lãnh Tây đã ngắt lời anh: “Vợ anh rất đẹp.” Cô đột nhiên cười, rồi chuyển đề tài: “Nhưng tôi nghĩ rằng không có người vợ nào muốn chồng mình và con của người phụ nữ khác sống cùng nhau đâu nhỉ?” Cô nghiêng răng gần từng chữ nói.

Cao Tử Quần tối : “Cô không phải là cô ấy làm sao biết được cô ấy nghĩ gì?” Anh nhướn mày: “Vậy còn cô? Từ khi sinh Hi Hi ra đến giờ cô đã ôm con bé được bao nhiêu lần? Nếu như tôi nói cho cô, trong khoảng thời gian dài cô rời đi, Văn Thư vẫn luôn chăm sóc cho con bé tử tế.”

“Thế nhưng tất cả những thứ này đều do ai gây nên? Cao Tử Quần, anh không có tư cách trách móc tôi!” Lãnh Tây run run hỏi. Nếu như không phải vì anh ta, cô và Sở Hằng cũng sẽ không như bây giờ, cô cũng

sẽ không phải chịu cảnh chia cách cùng Hi Hi, gia đình cô cũng sẽ không tan nát, bố cô cũng sẽ không phải ngồi tù, em trai cô cũng sẽ không phải bỏ học...

“Là anh đã ép tôi sinh Hi Hi...” Lãnh Tây hoảng loạn lùi về đằng sau, tức giận thở dồn dập nói không suy nghĩ: “Là anh, là anh đã bức ép tôi, bằng không tôi cũng sẽ không sinh con bé.”

“Thì ra cô căn bản không muốn sinh con ra.” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Lãnh Tây kinh ngạc đứng sững, máu toàn thân chảy ngược.

14. Chương 14

Không ai biết Cao Hi Hi đứng đó từ khi nào, nghe được bao nhiêu, nhưng quan trọng là cô bé đã nghe được câu sau cùng. Trời đêm tối mịt, đôi mắt cô bé ngấn nước, chứa đầy vẻ khó chịu không giải thích được. Lãnh Tây nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim như bị ngàn nhát dao cứa vào, cổ họng nghẹn đắng không thốt nên lời.

Chiếc bóng đen đưa trên mặt đất, Cao Hi Hi từ từ đi ra, cuối cùng lại đến bên cạnh Cao Tử Quần.

“Bố, chúng ta về thôi.” Hi Hi cố hết sức kéo lấy cánh tay bố, trong lòng bàng hoàng lo lắng, ở tuổi này, cô bé chỉ biết cách trốn tránh.

Cao Tử Quần cau mày, vươn tay bế lấy con gái. Hi Hi úp mặt lên vai bố, một từ cũng không nói, trong chớp mắt, Cao Tử Quần cảm giác cổ mình ướt sũng.

Cao Hi Hi nấp vào trong lòng bố, Lãnh Tây vẫn bất động đứng đấy, khóe miệng run run, cuối cùng cũng thốt lên được thành tiếng: “Hi Hi, con nghe mẹ nói đã, mẹ không phải có ý đó.”

Hi Hi vẫn không nhúc nhích, Cao Tử Quần chần chờ vài giây, cuối cùng xoay người.

Lãnh Tây nhìn chăm vào bóng lưng hai bố con đang từng bước rời đi, càng ngày càng xa. Cô chậm rãi nở một nụ cười bi thương.

Ra khỏi sân Lãnh gia, cô bé nhịn không nổi nữa khóc òa lên. Cao Tử Quần bế con gái lên xe, lấy khăn giấy chùi nước mắt nước mũi cho con gái: “Được rồi, con đừng khóc nữa.”

Hi Hi sụt sịt: “Cô ấy thật sự không muốn sinh con ra ư?” Đôi mắt đỏ ửng, khẽ nói.

Cao Tử Quần nhíu mày, đưa tay vuốt mái tóc cô bé: “Là bố chọc giận mẹ con nên mẹ mới nói những lời như thế, thật ra mẹ rất thương Hi Hi.”

Cao Hi Hi dè chừng: “Vậy bố nhanh xin lỗi mẹ đi được không?” Cô bé hy vọng bố mẹ và nó sẽ được sống cùng nhau.

Cao Tử Quần tự nhiên nói: “Bố sẽ cố gắng.”

Cao Tử Quần vừa xuất hiện, người Lãnh gia đều không vui. Sắc mặt Tần Hiểu Vân không tốt lắm. Lãnh Tây khẽ nói: “Con lên ngủ trước đây.”

Bầu không khí trong nhà trở nên ngột ngạt, nặng nề, Lãnh Lượng trầm giọng nói: “Chị, chị đúng thật định tranh giành quyền nuôi con bé đấy à?”

Lãnh Tây dừng lại, ngữ điệu kiên quyết: “Đúng vậy.”

Lãnh Lượng nhìn chị mình, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ: “Chị đã bao nhiêu tuổi rồi chứ? Cao Tử Quần là loại người như thế nào? Bấy năm trước chị đã vứt con bé lại, bấy năm sau chị nói muốn là được sao? Con bé cùng Cao Tử Quần đã chung sống nhiều năm như vậy, nó có thể dễ dàng rời xa bố nó ư?”

Tần Hiểu Vân nhăn mặt: “Tất cả đừng nói nữa, đi nghỉ đi.” Bà lặng lẽ thở dài, Tần Hiểu Vân còn hiểu rõ uẩn khúc này hơn ai khác.

Lãnh Lượng đứng dậy, dừng dừng để lại một câu: “Con đi đây.”

Đêm đến Lãnh Tây lại mơ thấy ác mộng, tất cả kế hoạch kỳ nghỉ quốc khánh đều bị Cao Tử Quần làm tan thành bọt nước.

Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Sở Hằng: “Ở phía đông thành phố vừa mới mở một nhà hàng, có rất nhiều món ngon, em có muốn đưa Hi Hi đến đó ăn thử không?”

“Con bé đã được Cao Tử Quần đón về rồi.” Cô nói rất bình thản.

Sở Hằng hơi sững sốt, nhưng rất nhanh liền lấy lại được vẻ tự nhiên: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Lãnh Tây nhìn cây hoa quế trong sân, hồ hững trả lời.

“Hôm nay anh không có việc gì cả, lát nữa anh qua đón em.” Sở Hằng nhẹ nhàng nói.

Lãnh Tây không nói gì, có lẽ là bởi vì đã quá phiền muộn, giờ phút này cô chỉ mong có người bên cạnh.

Sở Hằng tắt máy, quay lại bàn áy náy nói với mấy người bạn học: “Xin lỗi, tớ có việc phải về trước, lúc khác lại tụ tập.” Vốn là anh đang có cuộc gặp mặt với bạn học cũ.

Khi Sở Hằng đến Lãnh gia, Lãnh Tây đang ngồi dưới tán cây quế trong sân, cô khép hồ đôi mắt, người tựa vào thân cây. Sở Hằng từ tốn đi vào, mỗi một bước đều rất khẽ nhẹ.

Cánh hoa quế vàng nhạt rụng theo gió, tản ra hương thơm dịu dịu.

Lãnh Tây khẽ chau mày, trong đầu cô không ngừng hiện lên những hình ảnh rõ rệt của câu chuyện năm xưa.

Khi Lãnh gia rơi vào đường cùng, tòa nhà trong tay đã còn lại không đáng một đồng. Cuối cùng cô đành phải tự mình đi đến tìm Cao Tử Quần cầu xin.

Thế nhưng khi cô gọi điện thoại đến, không phải là không có người nhận, giọng Cao Tử Quần lãnh đạm truyền đến: “Ai đấy?”

Cô cắn chặt môi: “Cao tổng, là tôi Lãnh Tây.”

“Ồ, là Lãnh Tây à.” Cao Tử Quần giả bộ như nhớ ra: “Em tìm tôi có việc gì ư?” Anh có bản lĩnh như thế đấy, tựa hồ giữa anh và Lãnh Tây chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lãnh Tây như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, miệng mấp máy mãi mới thốt lên được thành tiếng: “Cao tổng, hôm nay anh có rảnh không?”

Cao Tử Quần gõ nhẹ lên mặt bàn, ước chừng khoảng mười giây sau: “Lãnh Tây, thật ngại quá, tối nay tôi có một bữa tiệc rồi.”

Lãnh Tây thở ra một hơi: “Vậy được rồi, tôi không làm phiền anh nữa.” Cô đã không thể nói thêm gì được nữa. Cầu xin một người mà mình từng xua đuổi như rác, cúi người hạ thấp mình, quả đúng là cũng chỉ có cô, Lãnh Tây mới có thể làm được.

Cao Tử Quần cúp máy, cười nhếch môi.

Mấy ngày này hầu như hôm nào Lãnh Tây cũng đến Trung Chính, nhưng đều bị thư ký của anh ngăn lại. Anh muốn nhìn thấy bộ dáng khốn khổ vùng vẫy của cô.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, không ngờ lại nhìn thấy Lãnh Tây đang ngồi sững sờ trên ghế sofa không nhúc nhích, hai tay nắm chặt di động. Anh ung dung đi đến, người xung quanh nhìn thấy anh đều đứng lại chào: “Cao tổng.”

Lãnh Tây bất chợt ngẩng đầu, nhìn về phía anh. Cao Tử Quần nhìn thấy trong đôi mắt cô lóe lên một tia hy vọng, tuy liền vụt qua nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Anh đi thẳng về phía cô, vẻ mặt bình thản tựa như đang đợi cô mở miệng. Mãi đến khi đến bên cạnh cô, vẫn không thấy Lãnh Tây có phản ứng gì, anh hơi nhíu mày.

Trợ lý Tôn Nhiên rất tinh mắt, liền hỏi: “Cao tổng, có cần từ chối lời mời của Tần thị không?”

“Đi thôi.” Cao Tử Quần có chút bực mình nói.

Lãnh Tây sực tỉnh hoảng hốt đuổi theo, thế nhưng bóng lưng Cao Tử Quần đã sớm khuất dạng. Cô hoang mang đứng trước tòa nhà, hoàng hôn đang dần buông xuống, cô vô lực bước đi.

Tôn Nhiên nơm nớp lo sợ, tay nắm chặt vô lăng, lái cũng không được mà không lái cũng không xong. Ánh mắt Cao Tử Quần vẫn nhìn chăm phía ngoài cửa sổ, anh chau mày, Tôn Thành đoán không ra anh đang nghĩ gì.

Trước đó mấy ngày, họ nhìn thấy Lãnh Tây và một anh chàng sinh viên khác trên đường, lúc đấy trông Cao tổng rất bình thản dường như không để tâm, không ngờ rằng chỉ vừa cách mấy ngày, vật đổi sao dời, ngay lập tức ông chủ anh đã thay đổi thái độ.

Nhưng bây giờ đây rốt cuộc là đi hay cứ ở lại?

“Lái xe qua đó.” Cao Tử Quần lạnh lùng mở miệng.

Khi xe dừng lại bên cạnh, Lãnh Tây bỗng giật mình. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, nhìn thấy đôi mắt hẹp dài thâm trầm kia, lòng cô hơi hoảng loạn. Lãnh Tây cố hết sức bình tĩnh, tự nói với bản thân rằng chỉ có một cơ hội duy nhất là lần này.

“Lên xe.” Cao Tử Quần không nói lời thừa thãi, đơn giản ra lệnh.

Lãnh Tây sững sờ vài giây cuối cùng cũng lên xe.

Cô ngồi cẩn trọng dè chừng ngồi dán sát bên cửa.

“Không phải em tìm tôi có việc à, sao bây giờ gặp tôi, em lại không nói lời nào thế.” Cao Tử Quần lạnh lùng nói.

Lãnh Tây hô hấp khẩn trương: “Về mảnh đất kia, bây giờ chúng tôi muốn sang tay.”

Cao Tử Quần nhìn cô, đôi mắt lóe lên vài phần thích thú: “Một món đồ vào thời khắc đặc biệt mới có giá trị đặc biệt. Mảnh đất kia của gia đình em hiện tại đã không còn như trước. Lãnh Tây em phải hiểu được, thị trường thay đổi người cũng đổi thay.”

Lãnh Tây giật mình không ngờ anh ta sẽ nói như vậy, cô nắm chặt lòng bàn tay: “Nói như vậy, Cao Tổng xin thứ lỗi vì đã phiền ngài.” Cô bối rối đưa tay mở cửa, chợt nghe thấy Cao Tử Quần lên tiếng: “Nếu như em cho tôi một lý do để mua mảnh đất đó, tôi sẽ suy nghĩ lại”

Lãnh Tây dừng lại, tay nắm chặt cánh cửa.

“Lái xe đi, đến Sở Quản.” anh nói: “Em còn nửa tiếng để suy nghĩ.”

15. Chương 15

Dọc đường đi cả hai người đều lặng thinh, nhưng bầu không khí trong xe lại không quá tồi tệ. Đến Sở Quản, đột nhiên Cao Tử Quần xoay đầu lại, nở một nụ cười yêu dị: “Nghĩ xong rồi chứ?” Lãnh Tây mấp má một chữ cũng không nói nên lời. Thật ra mảnh đất của nhà cô sớm đã mất giá trị. Đối với doanh nhân mà nói, giờ đây việc mua mảnh đất này không phải là một quyết định sáng suốt.

Thấy cô không nói gì, khóe miệng Cao Tử Quần hơi nhếch lên nhưng chẳng nói nữa, xoay người đi vào trong.

Lãnh Tây đứng sững mấy giây, Tôn Thành không dám lên tiếng, chỉ nghĩ thầm, cả hai đều thật bướng bỉnh. Cao Tử Quần đi được mấy bước thì quay đầu: “Em muốn về ư?” Sắc mặt anh hơi trầm xuống,

Lãnh Tây tặc lưỡi bước đến, cô có thể thoát thân được ư?

Cao Tử Quần đứng trên cầu thang, gió nhẹ thổi bay góc áo anh: “Lãnh Tây, em không nhất thiết phải miễn cưỡng bản thân, nếu như có việc có thể rời đi.”

Lòng cô như con tiểu thú sôi trào, hận không thể hung hăng xông vào đánh anh ta tới bời.

Hai người đứng trừng trừng nhìn nhau, đúng lúc này một âm thanh yêu nghiệt truyền tới: “Hai người đứng ở đây là đang chờ tôi ư?” Tần Lục thong dong đi đến, khuôn mặt tuấn tú như tắm trong gió xuân, đôi mắt đào hoa liếc nhìn qua Lãnh Tây, mở miệng nói: “Không ngờ hôm nay chị dâu cũng đến.”

Khuôn mặt Cao Tử Quần trở nên lạnh lùng: “Vào trước đi.” Thanh âm lạnh băng, cũng không biết là nói ai.

Tần Lục đứng đưng nhún vai: “Người này thật chán ngắt, sao chị dâu có thể chịu đựng được anh ta nhỉ?”

Lãnh Tây xấu hổ, không biết phải giải thích thế nào.

Tần Lục thấy vẻ mặt cô căng thẳng, anh thản nhiên cười, đưa tay “mời”.

Trên bàn chỉ có Tần Lục nói chuyện với Cao Tử Quần, Lãnh Tây như ngồi trên đồng lửa, cô không biết vì sao Cao Tử Quần lại muốn đưa cô đến nơi này, rõ ràng là anh ta có việc mà.

“Chị dâu, những món ăn ở đây không hợp với khẩu vị của chị sao?” Cũng không biết sao Tần Lục lại đột nhiên mở miệng hỏi.

Lãnh Tây hơi sững sờ, cô khẽ nói: “Không phải.”

Tần Lục cười vui vẻ: “Đến nơi này ăn thì phải biết thưởng thức, đầu bếp ở đây đều dùng tất cả tâm huyết để chế biến mỗi món ăn, chị dâu thử nếm món cá hun khói này đi.”

Thiệt tình không thể từ chối, Lãnh Tây bối rối nhắc đùa: “Cảm ơn.”

“Hải sản cuốn ở đây rất ngon, nếm thử đi.” Cao Tử Quần gấp một miếng đặt vào bát Lãnh Tây, lời nói dịu dàng tựa nước.

Về mặt Tần Lục hơi thay đổi, anh nâng ly rượu, ung dung nhấp nháp.

Lãnh Tây nhìn miếng hải sản cuốn trong bát, nhất thời cô cũng không biết làm sao cho phải.

“Em không thích sao?” Cao Tử Quần khẽ hỏi.

“Không phải.” Cô trả lời, vội vàng gấp lên cần, quả nhiên mùi vị rất ngon.

Sau đó hai người đàn ông cũng không có nói chuyện với nhau nữa. Dường như Cao Tử Quần rất hứng thú với việc gấp thức ăn cho cô, thỉnh thoảng lại gấp cho cô một ít, dịu dàng tựa hồ tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp.

Tần Lục tao nhã uống rượu đỏ, đôi khi Lãnh Tây vô tình bắt gặp ánh mắt anh ta mỉm cười nhìn mình.

Đúng lúc điện thoại cô rung lên, cô tranh thủ viện cớ đi toilet nhận máy. Đầu kia điện thoại Tần Hiểu Vân dè dặt hỏi, Lãnh Tây cảm thấy rất mệt mỏi, cảm giác mệt mỏi này từ lòng bàn chân dần lan vào máu khắp cơ thể cô.

“Mẹ, con đã nói với anh ta rồi.” Lãnh Tây từ từ nhắm mắt, dựa nửa người vào góc tường.

Tần Hiểu Vân hơi khó mở miệng, hai đứa con của bà từ nhỏ đến lớn đều sống trong chăn ấm nệm êm. Người ta thường nói rằng: “Từ nghèo khó đến giàu sang thì dễ, từ giàu sang trở nên khó khăn thì rất khó chấp nhận. Bà không thể nào trở mặt nhìn Lãnh gia cứ vậy mà lụi tàn được. Thật ra đêm đó, lúc Cao Tử Quần đưa con gái về, bà đứng trên lầu đã nhìn thấy.

Bà thật không ngờ rằng con gái mình vậy mà lại có thể quen biết với Cao Tử Quần của Trung Chính. Trước đây bà cũng không biết Trung Chính có nhìn ngó mảnh đất trong tay nhà bà. Có lẽ đây chính là số mệnh đã an bài.

Hiện tại lại để con gái đi xoay sở, lòng bà cũng cảm thấy áy náy lắm nhưng bà cũng không thể bỏ mặc chồng mình gặp chuyện không may, cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng.

Lãnh Tây tắt máy, đến toilet rửa mặt, nước lạnh tạt lên mặt làm cô tỉnh táo hơn. Nhìn mình vào gương cô hơi giật mình không nhận ra, vẻ mặt uể oải, đôi mắt thâm quầng, cả người không chút khí lực.

Lãnh Tây vừa chuẩn bị quay về thì điện thoại lại vang lên lần nữa, cứ tưởng là mẹ, lấy ra nhìn thì ra là Sở Hàng, cảm giác của cô rất khó chịu tựa như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm trong ngực.

Đầu kia Sở Hàng rất bình thản: “Tiểu Tây.” Anh dịu dàng gọi tên cô.

Trong nháy mắt cổ họng cô trở nên nghẹn ngào chua xót, cô hít một hơi cố gắng lấy lại vẻ tự nhiên: “Dạ.”

“Em đang làm gì đây.” Sở Hàng đứng trên sân thượng nhìn lên bầu trời.

“Không gì cả ạ, em đang ăn tối bên ngoài.” Lãnh Tây khép đôi mắt.

“Với ai?” đột nhiên Sở Hàng hỏi.

Lãnh Tây ngẩn người: “Bạn học ạ, với mấy người bạn học.” Ngược cô như bị tảng đá lớn đập mạnh vào, đau buốt. Cô muốn kể tất cả với Sở Hàng nhưng lại không thể thốt nên lời.

“Ồ.” Sở Hàng khẽ cười: “Đến thành phố B rồi, anh mới lại nhớ mấy món ăn quê nhà.”

“Gần đây anh thế nào? Đã quen với cuộc sống ở đây chưa?” Lãnh Tây hỏi.

Sở Hàng từ tốn nói: “Mọi thứ đều ổn cả, Tiểu Tây, em ôn tập thế nào rồi?” Anh hơi dừng lại, thanh âm cao lên: “Không có anh bên cạnh, em không được lười biếng đây, nhớ những gì em đã nói đây.”

Anh ở đại học B chờ em.

Tuy chỉ một năm, nhưng đối với anh quãng thời gian này sao dài đằng đẳng. Từ lúc nào anh lại trở nên ngớ ngẩn như vậy. Sở Hàng bất giác lắc đầu.

Lãnh Tây nhếch môi: “Em sẽ cố gắng.” Cho dù hiện tại có khó khăn ra sao, cô vẫn muốn kiên trì. Lãnh Tây nghe thấy đầu bên kia có tiếng nói chuyện, cô khẽ nói: “Anh bận à, vậy em cúp máy trước nhé.”

Nói là cúp máy nhưng cô mãi luyến tiếc không nỡ, cô buồn bã. Đầu bên kia cũng chưa cúp, Lãnh Tây lơ mơ cảm giác được hơi thở của anh bên tai, lòng bùi ngùi xúc động.

“Được rồi, Lãnh Tây, anh tắt máy đây.”

“Dạ.” Lãnh Tây giữ chặt điện thoại.

Cô thở dài.

“Ồ, ai lại làm chị dâu không vui vậy ta.” Giọng nói Tần Lục đột nhiên vang lên bên tai cô. Lãnh Tây ngược mắt đối diện đôi mắt đào hoa kia, nghiêng người né tránh.

Cô không thích Tần Lục.

Tần Lục là người nào chứ, chỉ cần liếc mắt là anh liền nhìn ra. Lần trước bị cô tặng ột cái tát trời giáng, thật sự ngoài ý muốn.

“Anh đừng ăn nói bậy bạ.” Lãnh Tây nhúu mày nói.

Tần Lục cười thâm, nhớ lại lần trước nhìn thấy cô đứng cùng một anh chàng sinh viên, mặt mày Cao Tử Quần đã trở nên thối như tảng đá trong hầm xí, anh đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

“Ồ, Tần Lục tôi từ xưa đến nay chưa bao giờ nói bậy.” Anh nghiêm túc nói: “Chính miệng Cao Tử Quần cũng đã nói vậy, nếu chị dâu không tin chúng ta vào hỏi thử anh ta xem.”

“Anh...” Lãnh Tây quán quýt cả lên: “Tần tiên sinh, đợi một chút.” Thấy anh xoay người, cô lo là anh ta sẽ làm thật.

Tần Lục dừng bước: “Gọi tôi là Tần tiên sinh nghe có vẻ khách khí quá, như vậy đi tôi gọi em bằng tên, em cũng gọi tôi bằng tên, Lãnh Tây em thấy thế nào?” Anh thâm nhớ kỹ tên cô, Lãnh Tây, cô bé trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lãnh Tây không trả lời: “Tôi vào trước đây.”

Cao Tử Quần ngồi lặng im ở đằng kia, thấy cô vào, anh ngược mắt lên: “Từ khi nào thì quan hệ giữa em và Tần Lục lại trở nên tốt như thế.”

Lãnh Tây sững sờ.

Cao Tử Quần đột nhiên kéo cô, Lãnh Tây lão đảo ngã vào lòng anh. Cô nghe thấy Cao Tử Quần nói: “Tây Tây, em còn chưa thuyết phục tôi thì làm sao tôi có thể mua lại mảnh đất nhà em được chứ? Hmm?” Anh hơi cao giọng, nghe có phần nguy hiểm.

Lãnh Tây nắm chặt tay, cô chưa từng tiếp xúc thân mật quá với đàn ông như vậy bao giờ. Thoang thoảng bên người Cao Tử Quần không phải là mùi hương nước hoa mà là hương thơm tự nhiên.

“Cao tổng.” Cô nghiêm giọng gọi: “Mảnh đất kia chúng tôi có thể bán cho anh với giá thấp nhất.”

“Thấp nhất? Đó là bao nhiêu?” Cao Tử Quần nhìn chăm cô, nhưng vẫn không buông tay cô ra, tay cô không lớn nằm gọn trong lòng tay anh, mười ngón tay thon dài mảnh mai rất đẹp.

“Năm ngàn vạn.” Lãnh Tây bình tĩnh nói.

Cao Tử Quần đột nhiên cười: “Lãnh Tây, thật ra tôi đối với miếng đất kia một chút hứng thú cũng chẳng có.”

Sắc mặt Lãnh Tây bỗng nhiên tái nhợt.

“Tây Tây, em cần phải biết, điều bây giờ tôi hứng thú là...” Anh chưa nói hết, ánh mắt nhìn xuống người cô: “Hãy làm bạn gái tôi, dù sao cũng nhất cử lưỡng tiện.” Cao Tử Quần thay về cộc nhả lúc này, nghiêm túc nói.

“Tôi có bạn trai rồi.” Lãnh Tây không chần chừ nói.

“Là người đàn ông đó, em vậy mà cũng rất nhanh nhả.” Anh hờ hững nói.

Lãnh Tây cắn môi: “Cao tổng, với thân phận của anh, cũng không phải không có tôi là không thể, anh muốn người phụ nữ kiểu nào mà không được.” Cô thầm hít sâu: “Tôi và anh không hợp nhau, anh tuổi trẻ đầy triển vọng, tôi chỉ là một sinh viên bình thường, tôi chỉ muốn một tình yêu đơn giản.”

“Sao em lại biết em và tôi không hợp nhau.” Cao Tử Quần bỗng nhiên ghé sát vào người cô: “Em đã thử qua rồi ư?” Anh bốn cộc nói.

“Đồ không biết xấu hổ.” Cô mắng thăm, ngoài miệng thì lại nói: “Tôi không thích anh.”

Lời nói quá thẳng thừng. Cao Tử Quần nghĩ thăm, cô đứng vẫn còn là sinh viên nên thật sự quá đơn thuần, nếu không phải anh nuông chiều sao cô dám nói ra những lời như vậy.

“Vậy em rất ghét tôi ư?” Cao Tử Quần lại vặn hỏi.

Ghét! Cũng không hẳn là ghét. Nhưng những lời này cô cũng chỉ có thể để trong lòng. Lãnh Tây trầm mặc.

“Em không nói gì có nghĩa là không ghét rồi.” Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Tiền Chung Thư có một câu nói như thế này: kết hôn không cần có quá nhiều tình yêu, hai bên không ghét nhau cũng có thể kết hôn theo kiểu tư bản. Em xem, em không ghét tôi mà tôi là rất thích em, điều kiện như vậy còn không được sao?”

Lãnh Tây oán thăm, anh mà cũng biết Tiền Chung Thư sao. (1)

“Em nói đúng không?” Cao Tử Quần càng kề sát vào cô hơn, khi đôi môi anh cách cô còn có một cm thì cánh cửa đột nhiên mở ra, Tần Lục thông thả đi vào. Anh hơi giật mình, dường như bừng tỉnh: “Ồi chao, thật xin lỗi.”

16. Chương 16

Tuy là nói như vậy, nhưng Tần Lục vẫn tự nhiên đi vào. Lãnh Tây vội vàng đẩy Cao Tử Quần ra.

Nhìn thấy hai má Lãnh Tây đỏ ửng vì tức giận, anh cười nhặt.

Tần Lục làm như chưa có chuyện gì xảy ra, tao nhã ngồi xuống: “Tử Quần, tôi nghe nói mảnh đất ở Thụy Cảnh mấy hôm trước xảy ra chuyện, tôi chuẩn bị bắt tay xây dựng làng du lịch, anh thấy thế nào?”

Bất chợt Lãnh Tây quay sang nhìn Tần Lục.

Tần Lục hơi sững sờ: “Chị dâu cũng có hứng thú với mảnh đất này ư?”

Lãnh Tây có chút khó tin, bỗng dừng Cao Tử Quần nắm lấy bàn tay cô, cô chỉ nghe Cao Tử Quần thản nhiên nói: “Thật khéo, mảnh đất Thụy Cảnh kia chính là của nhà Lãnh Tây.”

“Hóa ra là của nhà chị dâu.” Tần Lục như hiểu ra.

Lúc về, đột nhiên Cao Tử Quần nói một câu: “Sau này hãy cách xa anh ta một chút.”

Lãnh Tây lấy làm lạ.

“Là tôi nói Tần Lục, anh ta không phải là người tốt đẹp gì.” Cao Tử Quần giải thích.

Cao Tử Quần cũng biết phân biệt người tốt người xấu sao?

“Vậy anh nghĩ người tốt phải có những chuẩn mực nào?” Lãnh Tây lạnh lùng hỏi.

Nghe xong những lời này, Cao Tử Quần nhú mày: “Có phải bây giờ trong lòng em đang mắng tôi không phải là người tốt không?”

Lãnh Tây không nói gì. Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Tôi và anh ta không giống nhau.”

“Đúng là lươn ngắn chê trạch dài.” Lãnh Tây châm chọc.

Cao Tử Quần nhìn cô: “Nếu như tôi giống anh ta thì hiện tại em đã là người của tôi rồi.”

Trong nháy mắt, Lãnh Tây hóa đá: “Vô liêm sỉ.”

“Em thật quá đơn thuần. Em cho rằng em và cái người Sở Hàng kia nhất định có thể đến với nhau sao? Anh ta ở đại học B, là một người đào hoa có tài, bên cạnh anh ta có biết bao người đẹp. Hai người cách xa ngàn dặm, em nghĩ rằng anh ta có thể chờ đợi em sao?”

“Đó là chuyện của tôi và anh ấy.” Lãnh Tây bướng bỉnh nói. Anh ta làm sao có thể hiểu tình cảm của cô và Sở Hàng được? Đó là một loại tình cảm đơn giản và thuần khiết, loại người toàn hơi tiền như anh ta thì sao có thể hiểu được? Lãnh Tây ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, nghĩ lại những lời của Tần Lục đêm nay, nếu như anh ta có hứng thú đối với miếng đất Thụy Cảnh, có lẽ cô nên đi tìm anh ta nói chuyện.

Lòng Lãnh Tây đột nhiên thoải mái hơn nhiều, ở thành phố này người giàu có rất nhiều, cô không tin, không ai muốn mảnh đất Thụy Cảnh kia.

Có lẽ là ấn tượng ban đầu không được đẹp để gì cho lắm, hoặc có lẽ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, sự bắt đầu giữa cô và Cao Tử Quần đã là một sai lầm, cuối cùng phải nhận lấy một kết cục đầy phong ba bão táp.

Lãnh Tây vẫn không chịu tin Cao Tử Quần, cho nên sau này cô đã luôn rất hối hận, nếu như lúc ấy cô tin anh thì đã không để lại hậu quả như ngày hôm nay.

Lãnh Tây đi đến tìm Tần Lục, nói thẳng mục đích của mình. Tần Lục vờ ngạc nhiên: “Chị dâu, việc này tôi cũng không thể tự mình quyết định được.”

Lãnh Tây cắn môi: “Tần Lục, tôi và Cao Tử Quần cũng không phải như những gì anh nghĩ, tôi đã có bạn trai. Nếu như anh thật sự muốn mua mảnh đất Thụy Cảnh tôi sẽ rất sẵn lòng để lại cho anh.”

Tần Lục cau mày: “Lãnh Tây, những lời này của em nếu như để Tử Quần nghe được, anh ta sẽ nổi giận đấy.”

Lãnh Tây thở dài: “Tôi và anh ấy không có quan hệ gì.”

Tần Lục không khỏi nheo mắt, bình tĩnh nói: “Như vậy đi, việc này tôi còn phải nghĩ thêm chút, em cũng biết tính khí của Cao Tử Quần rồi đấy...tôi sẽ nhanh chóng trả lời em.”

Lãnh Tây hơi sững người, đoán chừng lần này lại thất bại nữa rồi. Cô đúng thật quá ngây thơ, thứ Cao Tử Quần đã nhìn trúng, người khác muốn gấp nghe chắc chắn cũng phải cân nhắc. Cô đứng lên, nhìn thẳng vào Tần Lục nói: “Đã làm phiền anh rồi.”

Lãnh Tây đi rồi, khóe miệng Tần Lục bắt giắc nhếch lên nụ cười.

Một thời gian sau, Lãnh Tây vẫn chưa nhận được tin tức từ Tần Lục, cô đứng ngồi không yên. Mấy hôm nay mẹ cô cứ sốt ruột không thôi, ông Lãnh vẫn đang bị giam, công nhân thì náo loạn đến đòi tiền. Vì muốn xây dựng một khu trung tâm giải trí xa hoa nhất thành phố D nên lúc trước ông Lãnh đã đổ hết vốn vào Thụy Cảnh. Nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện, trong thời gian ngắn không thể xoay sở được vòng vốn, nếu không phải vậy Lãnh gia cũng không đến nông nỗi bán đi mảnh đất này.

Lãnh Tây ngồi trong thư viện, mắt nhìn chăm ra ngoài cửa sổ. Mặt hồ gợn sóng lấp lánh, khi cô bắt đầu đọc là trang sách ấy, đến bây giờ vẫn dừng lại trang sách ấy. Tôn Linh Lợi ngồi đối diện cô: “Lãnh Tây, cậu đừng lo lắng quá, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Lãnh Tây thở dài: “Nhưng là thời gian không đợi người.”

Tôn Linh Lợi trầm mặc trong chốc lát: “Cậu có cần đến tìm người ta lại không?”

“Tìm ai cơ?” Lãnh Tây thu hồi lại tầm mắt: “Cây đổ thì bầy khỉ cũng tan, bọn họ không mượn gió bẻ măng thì nhà tớ đã cảm ơn lắm rồi.”

“Cao tổng thì sao?” Tôn Linh Lợi đột nhiên mở miệng.

Lãnh Tây bỗng sững sốt kinh ngạc nhìn Tôn Linh Lợi. Trong đầu cô, các sự việc dường như đang xâu chuỗi lại.

Tôn Linh Lợi có chút không tự nhiên, ấp úng nói: “Tớ chỉ nói bừa thôi.”

Lãnh Tây không nói gì, gấp sách lại.

“Lãnh Tây.” Tôn Linh Lợi vội gọi. Lãnh Tây đứng dậy xoay người, lạnh lùng nói: “Linh Lợi, hãy nghe tớ nói một câu, chúng ta và bọn họ không cùng một loại người.”

Linh Lợi nghiêng rằng: “Tớ và cậu cũng không cùng loại người. Cậu vừa sinh ra đã không cần lo đến cơm áo gạo tiền, còn tớ thì sao? Bố cậu là ông chủ, bố mẹ tớ là nông dân, tớ và cậu ngay từ đầu đã không đi trên cùng một con đường.”

Lãnh Tây thở dài, trong lòng cô hơi hỗn loạn: “Tớ cũng chẳng biết nói gì hơn.”

Lúc nhận được điện thoại của Tần Lục, cô đang ở canteen, cơm vừa mới múc được một nửa đã bỏ lại rồi vội vàng rời đi. Cô không chút chần chừ liền chạy đến chỗ Tần Lục.

“Tần tiên sinh, anh thật sự muốn mua miếng đất kia sao?” Giọng nói của cô có chút vui mừng.

“Trước hết em hãy ngồi xuống đã, chúng ta từ từ nói chuyện.” Tần Lục ngược mắt nhìn cô thở hổn hển, ánh mắt sâu sắc.

Lãnh Tây cuống đến mức còn chưa kịp ngồi xuống.

Tần Lục tự nhiên rót một cốc nước đưa đến bên cô: “Em đừng vội, uống cốc nước cho trơn tru cổ họng.”

Lãnh Tây căn bản không có tâm tình uống nước, nhưng vẫn cố nhẫn nại: “Tần tiên sinh, vừa nãy trong điện thoại anh có nói...”

Tần Lục khoát tay, vuốt ve ly rượu trong tay, hờ hững lên tiếng: “Không phải gấp gáp. Lãnh Tây em vẫn chưa ăn đúng không, chúng ta vừa dùng cơm vừa nói chuyện đi.”

Lãnh Tây làm gì còn tâm trí mà ăn uống, nhưng bản thân là đến cầu xin người ta thì cần phải xem sắc mặt người ta, cô gật đầu.

Tâm trạng Tần Lục rất tốt, anh lại rất biết chăm sóc cho người khác, liên tục hỏi Lãnh Tây thích ăn món gì. Lãnh Tây chỉ có thể theo ý anh ta, cô rất muốn đề cập đến chuyện mảnh đất nhưng mãi không tìm được cơ hội. Cuối cùng cô chỉ còn cách cố gắng kiên nhẫn ngồi đợi.

Tần Lục lấy một chai rượu đỏ, thông thả rót hai ly: “Đây là chai rượu bạn của tôi tặng, em uống thử đi.”

Lãnh Tây cố gắng giữ vững tinh thần: “Tần tiên sinh, tôi không biết uống rượu.”

Tần Lục cười nhếch môi: “Em bây giờ vẫn gọi tôi là Tần tiên sinh, xem ra vẫn không xem tôi là người một nhà.”

Lãnh Tây bối rối, gượng cười: “Tần Lục, tôi lấy trà thay rượu mời anh một ly, cảm ơn anh đã chịu giúp tôi.”

Ánh mắt Tần Lục thay đổi, nhóc con này rất thông minh: “Chai rượu này không ghi nồng độ, bạn của tôi tự tay ủ chai này riêng cho tôi, nếu em muốn mua e cũng mua không được. Có phải em sợ tôi bỏ độc vào rượu này không?”

Lãnh Tây chau mày: “Sao lại có thể thế được.”

Tần Lục rót đầy ly rượu, Lãnh Tây nhìn chằm chằm, cô giật mình. Tần Lục cười như không cười nâng ly rượu lên: “Rượu gặp tri kỷ, ngàn chén vẫn ít, Lãnh Tây, em sẽ không phải không nể mặt tôi chứ?”

Ánh mắt Lãnh Tây hơi giao động, cô nhếch môi, miễn cưỡng nâng ly rượu: “Tôi mời anh.” Cô nhấp một ngụm, quả nhiên là rất ngọt.

Tần Lục đột nhiên cười: “Lãnh Tây, giờ đây tôi đã hiểu vì sao Tử Quần vẫn mãi quyến luyến không thể quên em được rồi.”

Lãnh Tây ngạc nhiên ngẩng đầu đối diện ánh mắt anh ta. Nhưng chỉ trong chớp lát rồi cô lại dời mắt đi nơi khác.

Tần Lục day day thái dương: “Em biết không? Miếng đất kia có rất nhiều người nhìn trúng, chỉ là người ta ngại Tử Quần nên không ai dám tùy tiện ra tay. Hơn nữa...” Anh cố tình dừng lại: “Trung Chính đã tuyên bố, Thụy Cảnh sớm đã nằm trong tay bọn họ. Thử hỏi ai còn dám có tâm tư động vào nữa chứ.”

Lãnh Tây siết chặt tay.

“Chuyện của bố em, em cho rằng vì sao lại trở nên ầm ĩ như vậy? Cả nước mình hàng năm có bao nhiêu vụ như thế, không phải chỉ cần bồi thường ít tiền thì đã xong chuyện rồi sao?”

Giây phút này đây, trái tim cô như bị bóp nát, máu chảy đầm đìa, đau đớn tột cùng.

“Tại sao?” Thật ra trong lòng cô sớm đã có câu trả lời, chỉ là cô không muốn nói ra.

“Bởi vì em” Tần Lục thản nhiên mở miệng: “Anh ta muốn từ từ chinh phục em, hơn nữa là phải tự em cam tâm tình nguyện.” Anh bí ẩn nói.

Lãnh Tây chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, cảm giác không thở nổi. Những giọt lệ như muốn tuôn trào, là cô đã hại bố mình, là cô đã làm liên lụy đến Lãnh gia.

Tần Lục nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh vòng tay qua chai rượu, mắt hơi nheo lại.

Điều hòa trong phòng rất lạnh, cô tựa như đang ngồi giữa băng tuyết trời đông, rét như cắt.

Tần Lục nâng ly rượu: “Tôi sẽ mua Thụy Cảnh.”

Lãnh Tây không để ý cũng nâng ly lên: “Cảm ơn anh.” Vậy là đôi mắt xinh đẹp kia đã sắp mất đi sự trong sáng ban đầu, mặc dù có chút thương tiếc, nhưng Tần Lục vẫn rất vui. Cô vô thức uống hết ly rượu, Tần Lục lại rót đầy ly cho cô. Giờ phút này đây, Lãnh Tây cảm thấy rất khó tiếp nhận sự thật, cô cứ uống hết ly này đến ly khác.

“Sao anh ta lại có thể xấu xa đến như vậy?” Cô thì thào hỏi, trước mắt tất cả đã mơ hồ.

“Sẽ có báo ứng.”

“Sẽ có báo ứng.”

Tần Lục vẫn hờ hững nhìn cô, thấy mặt cô dần đỏ lên, làn da cũng dần thay đổi, anh cười nhếch mép, rượu này tác dụng chậm quá.

“Lãnh Tây.” Anh khẽ vuốt ve vành tai cô, lảng mịn tựa như nhưng.

Lãnh Tây gạt ra, đôi mắt ngấn lệ, ý thức hỗn loạn mơ hồ, cô cảm thấy toàn thân hồi nóng hồi lạnh. Tần Lục dịu dàng ôm cô vào lòng, ngắm nhìn cô: “Em tặng tôi một cái tát, dĩ nhiên là tôi thương tiếc không nỡ tát lại, nhưng là...” Anh ta tà ý nhếch khóe môi.

17. Chương 17

Từ trước đến nay Tần Lục vẫn luôn là một người phong lưu đa tình, nếu như những người trước đây quá suôn sẻ thuận lợi thì thỉnh thoảng anh cũng muốn thay đổi khẩu vị, tìm cách chinh phục người đẹp sẽ thú vị hơn nhiều. Cái tát kia của Lãnh Tây đã đẩy lên đáy lòng anh, hơn nữa vì cô có dây dưa với Cao Tử Quần nên anh lại càng lưu tâm đến cô hơn.

Say rượu làm mất lý trí, người tình ta nguyện. Ai có thể nói được gì?

Anh cười nhếch mép, dìu cô đi ra cửa.

Lãnh Tây cảm thấy sức lực toàn thân bị cạn kiệt, trước mắt mờ lung. Cô vùng vẫy, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Tần Lục ôm chặt cô, thân thể hai người dán sát vào nhau không khe hở. Ngày tháng chín trời vẫn còn nóng, Lãnh Tây chỉ mặc chiếc áo mỏng manh, bàn tay anh lơ mơ có thể cảm giác được làn da căng mịn của cô.

Xe đã đến trước cửa, anh cẩn thận đỡ cô lên.

Lãnh Tây lùi lại trong một góc, cả người mệt mỏi muốn ngủ.

Tần Lục âu yếm đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô: “Chạy đi.”

Nhưng xe vẫn bất động.

“Chuyện gì vậy?” Tần Lục bực mình.

“Lục thiếu, là Cao tổng?” Lục Tử lo lắng nói.

Tần Lục liền nghiêng đầu, giữa trời chiều, Cao Tử Quần đang đứng trên bậc thang quán bar, từ trên cao có thể nhìn thấy toàn bộ ở dưới. Tần Lục nhếch môi, anh cũng muốn xem hôm nay Cao Tử Quần muốn làm gì.

Trong chớp mắt, Cao Tử Quần đã đi xuống.

Tần Lục chau mày, mở cửa xe.

Trong bóng tối, vẻ mặt Cao Tử Quần dừng dừng như không để tâm, thế nhưng những người hiểu rõ anh đều biết rằng: anh càng bình tĩnh thì sự việc lại càng nghiêm trọng.

“Thật trùng hợp, anh đến đây sao không gọi tôi?” Vẻ mặt Tần Lục thản nhiên.

Cao Tử Quần bình tĩnh không nói một lời. Trợ lý của anh đã đưa tay ra mở cửa xe.

“Dừng tay!” Tần Lục lạnh lùng ra lệnh: “Tử Quần, anh làm như vậy là có ý gì?”

Cao Tử Quần mở miệng: “Tần Lục, anh cho rằng anh có thể động được đến cô ấy?”

Tần Lục nhún vai: “Tử Quần, Lãnh Tây đã nói với tôi, anh chẳng là ai của cô ấy cả. Anh lấy tư cách gì để ngăn cản tôi?”

Cao Tử Quần hơi nhíu mày: “Tôi chẳng là ai của cô ấy.” Đôi môi mỏng kia khẽ lặp lại. Anh nhắc chân đi đến chiếc xe, khi tay chạm đến cánh cửa, Tần Lục cương quyết giữ tay anh lại.

Cao Tử Quần quay người lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta: “Tần Lục, anh đã quên kết cục anh Tư anh rồi sao?”

Tần Lục nheo mắt, mày nhíu chặt: “Tử Quần, cũng chỉ là một người phụ nữ thôi mà.”

Cao Tử Quần lạnh lùng: “Thế nhưng đối với tôi mà nói, cô ấy không phải là một người phụ nữ bình thường.”

Tần Lục hoang mang, Cao Tử Quần có thể nói ra như thế chứng tỏ anh ta đối với Lãnh Tây là thật lòng. Anh tự nhiên buông tay: “Ok, chuyện hôm nay là tôi không đúng.”

Cao Tử Quần không để ý đến anh ta, mở cửa xe bế Lãnh Tây ra. Nhìn cô đang ngây ngô ngủ, sự tức giận trong lòng anh lên đến đỉnh điểm.

Bầu không khí trong xe ngột ngạt đến nghẹt thở.

“Đến Hoa Phủ.” Cao Tử Quần thần nhiên nói. Một đường phóng như bay, khi xe quẹo phải, đầu Lãnh Tây bị đập mạnh vào cửa sổ xe “Bộp”

Tôn Nhiên vội vàng giảm tốc độ.

“Cứ chạy với tốc độ cũ.” Cao Tử Quần lạnh lùng nói.

Hoa Phủ nằm dưới chân núi, trên đường đi phải qua mấy khúc quanh co. Tôn Nhiên biết rõ hôm nay vì sao ông chủ muốn về Hoa phủ.

Lại một tiếng “Bộp” nữa vang lên, Tôn Nhiên toát cả mồ hôi, cố gắng tự trấn tĩnh bản thân rằng hãy lái xe thật tốt.

Lãnh Tây nghiêng qua vẹo lại, lát sau lại ngã vào người Cao Tử Quần. Cao Tử Quần ghét bỏ hất tay đẩy ra, để mặc cô.

Bị đụng mạnh nhiều lần, đau đớn làm cô dần dần tỉnh lại, mơ màng nhìn qua người bên cạnh, cô giật nảy mình.

“Anh...tôi...” Trong nhất thời cô không biết nói gì.

Tôn Nhiên rất muốn nhắc nhở: “Phía trước có ngã rẽ.” Nhưng nhìn bầu không khí căng thẳng trong xe, anh lựa chọn cách im lặng.

Bỗng chốc, đầu Lãnh Tây bị đập vào ngực Cao Tử Quần. Anh không động đậy, cũng chẳng có ý đỡ cô lên. Cô bị đau, từ từ ngồi dậy, hôm nay cô đúng là đen đủi, phải chịu đủ mọi đả kích.

Cô vô thức nâng tay sờ trán, vừa nóng vừa nhức. Cao Tử Quần tựa như tảng băng, toàn thân toát ra khí lạnh, hơi thở đầy sát khí. Lãnh Tây dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm tĩnh mịch, ánh đèn đường chiếu xuống lờ mờ có thể nhìn thấy được khung cảnh bên ngoài, thế nhưng lúc này đây cô không có tâm tình để thưởng thức.

Cô đột nhiên hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Tôn Nhiên mím môi làm như không nghe không thấy.

Cao Tử Quần chậm rãi nghiêng đầu liếc nhìn cô: “Hoa phủ.”

“Tôi muốn xuống xe.” Lãnh Tây nói.

Cao Tử Quần không thèm để ý đến cô. Lãnh Tây siết chặt tay thành nắm đấm, nín thở. Túi của cô đã không nhìn thấy, buồn bực trong lòng cũng không muốn hỏi nữa.

Xe đang chạy dần dần vào cổng lớn.

Lãnh Tây tự nói với chính mình hãy bình tĩnh quan sát biến hóa.

“Xuống xe!” Cao Tử Quần lạnh giọng ra lệnh.

Cô theo Cao Tử Quần xuống xe, Cao Tử Quần dường như rất tức tối, Lãnh Tây đứng ngây tại chỗ. Tôn Nhiên vẫn ngồi trên xe, có lẽ như chuẩn bị về nhà.

Cô do dự đi đến bên cạnh xe: “Anh có thể đưa tôi về được không?”

Tôn Nhiên bối rối: “Lãnh Tây, cô nên hỏi ý của Cao tổng.”

Cao Tử Quần nghiêm mặt nói: “Tôn Nhiên cậu quay về trước đi, ngày mai tôi nghỉ.”

Tôn Nhiên như được đại xá, cấp tốc rời khỏi hiện trường.

Lãnh Tây bình tĩnh đứng đó, Cao Tử Quần bước nhanh vào nhà.

“Vào đi. Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai.” Cao tử Quần không ngoảnh đầu nói: “Bố của em cũng đừng mơ đến chuyện trở ra.”

Toàn bộ máu trong người Lãnh Tây như đang chảy ngược: “Cao Tử Quần, anh là đồ khốn kiếp.” Cô còn có thể mắng gì nữa đây: “Tôi sao lại trêu chọc đúng phải anh cơ chứ?”

“Em nên vui mừng vì đã chọc phải tôi.” Cao Tử Quần lạnh lùng đáp lại.

Hoa phủ là căn biệt thự dưới chân núi anh mua từ lâu trước đó, môi trường rất dễ chịu, mỗi lúc nghỉ ngơi anh đều đến đây. Lãnh Tây lê bước nặng nề theo vào trong.

Căn nhà được bố trí rất tinh tế, không quá xa hoa nhưng lại trang nhã gọn gàng làm người ta có cảm giác thư thái.

Cao Tử Quần ngồi xuống sofa, chăm chăm nhìn Lãnh Tây đang đứng bất động ở cửa.

“Em còn biết uống rượu nữa cơ? Cũng có bản lĩnh nhỉ?” Cao Tử Quần nheo mắt gần từng chữ: “Muốn bán miếng đất kia sau lưng tôi nữa sao?”

Lãnh Tây rũ mặt xuống, môi mím chặt.

“Tại sao không lên tiếng?”

Lãnh Tây cắn răng: “Mảnh đất đó của nhà tôi, sao tôi lại không thể bán? Anh đã không cần sao tôi lại không có quyền bán cho người khác?” Cô đã vứt đi lòng tự trọng để đến cầu xin anh ta rồi nhưng là anh ta không muốn, cô phải làm sao bây giờ?

“Tần Lục chính là người em chọn để bán ư?” Anh cười mỉa mai: “Em cũng rất thông minh nhỉ, ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng.”

“Anh đang nói xằng bậy gì đây!” Lãnh Tây bực tức.

Cao Tử Quần vắt chéo hai chân: “Lúc em đi tìm Tần Lục sao lại không gọi cho Sở Hàng?”

Khuôn mặt Lãnh Tây đỏ bừng tức giận, cô cảm thấy vô lực: “Nếu không phải tại anh, tôi đâu đến bước này?” Cô bỗng dưng trừng mắt nhìn anh, ánh mắt khát máu: “Anh thấy chơi như vậy rất vui sao? Đem gia đình tôi giày vò thành như vậy rồi lại xuất hiện với thân phận là chúa cứu thế. Anh cho rằng anh làm như thế thì tôi sẽ cảm tạ anh sao?” Về mặt cô châm biếm, càng nói càng giận: “Tôi chỉ càng thêm khinh bỉ anh mà thôi. Anh ngoại trừ có tiền, có quyền lực thì chẳng còn gì cả, chỉ là một kẻ đáng khinh! Anh không hiểu tình yêu...”

“Cả đời này tôi cũng sẽ không thích anh!” Lãnh Tây gào rống lên.

Ánh đèn chùm chiếu xuống mọi ngõ ngách trong phòng khách, ánh sáng mờ nhạt làm người ta có cảm giác hư ảo.

Nhớ đến những lời Tần Lục nói với cô, Lãnh Tây cảm giác rất khó chịu, không kìm nén được những giọt nước mắt tuôn rơi: “Trừ khi tôi chết!”

“Câm miệng!” Cao Tử Quần hùng hổ đi đến kéo lấy tay cô, ánh mắt tràn ngập sương mù: “Để tôi xem cô đã uống cái đần độn u mê gì!” Anh kéo cô vào phòng tắm.

Lãnh Tây cố hét ra: “Anh buông tôi ra” Cô không hề che giấu sự chán ghét đối với anh.

Về mặt như vậy càng chọc giận anh, Cao Tử Quần cười lạnh, đẩy mạnh cô vào nhà tắm, mở vòi nước. Nước từ vòi hoa sen phun mạnh, cô giật nảy mình, người run cầm cập, trên mặt toàn bọt nước: “Anh điên rồi!”

Áo quần ướt đầm dính chặt lên làn da cô, lấp ló sau lớp vải đáng người cô thoát ẩn thoát hiện. Lãnh Tây vừa tức vừa giận, giống như một con tiểu thú điên cuồng nhảy lên người Cao Tử Quần.

Toàn thân Cao Tử Quần căng cứng, lạnh lùng liếc nhìn cô: “Lãnh Tây, em muốn làm tôi nổi điên phải không?” Thanh âm lạnh băng vang lên, tiếp đó bất chấp cô kinh ngạc, anh hung hăng hôn cô.

Cao Tử Quần giữ chặt đến mức cô không thể giãy dụa. Lệ tuôn trào hòa lẫn với bọt nước, cô cảm thấy nghẹt thở, toàn thân run rẩy, mọi thứ trước mắt thật sự rất đáng sợ.

Tay Cao Tử Quần luồn vào trong áo cô tựa như ngọn lửa nhỏ lướt qua. Trang phục mùa hè vốn mỏng, rất nhanh anh đã cởi hết. Cao Tử Quần nhìn thấy cô mặc chiếc áo ngực ren trắng đáng yêu, khoe miệng đột nhiên nhếch lên: “ Cũng chẳng lớn hơn size A là mấy.”

Trong chớp mắt, đầu óc Lãnh Tây đóng băng, tay anh đang chuẩn bị cởi nốt.

“Đừng mà, Cao Tử Quần, đừng mà, xin anh đừng...” Cô khóc gào lên.

Cao Tử Quần hôn xuống đôi môi cô: “Tây Tây, ngoan nào, đừng sợ...” Anh từ từ dụ dỗ cô, tấm bình phong cuối cùng rốt cục cũng tuột xuống. Cao Tử Quần vuốt ve làn da trắng nõn mềm mại, nụ hoa trong bàn tay anh rất nhanh đã nở rộ.

Lãnh Tây cố gắng hất tay anh ra, ra sức giãy dụa, hai người ngày càng dán chặt nhau. Nóng lạnh luân chuyển, cô sợ hãi nức nở.

Anh đang từng chút một thưởng thức cô, cả hai người trần truồng. Cao Tử Quần cắn nhẹ lên vành tai cô: “Tây Tây, hãy nhìn tôi...” Ánh mắt anh đỏ rực bị dục vọng bao phủ.

Lãnh Tây bị ép sát vào bức tường lạnh băng, cô vẫn cố vùng vẫy: “Anh dứt ngay...anh còn không bằng cầm thú... anh đi chết đi...”

Bỗng nhiên ánh mắt Cao Tử Quần trở nên lạnh lẽo: “Lãnh Tây, tôi nói cho em biết, nếu đêm nay không có tôi, hiện tại em đang nằm dưới thân Tần Lục rồi, suýt nữa em đã bị người ta cưỡng hiếp rồi, hiểu không?”

Lãnh Tây giật mình, đôi mắt mờ mịt: “Vậy thì anh khác gì anh ta chứ.”

“Tôi nói cho em biết, em là người phụ nữ của Cao Tử Quần này, cả đời này.” Anh lạnh lùng tuyên bố, dứt khoát nâng chân cô lên rồi tiến mạnh vào khu vườn bí ẩn kia.

“Đừng...” Sắc mặt Lãnh Tây tái nhợt, đau, toàn thân đau buốt như bị xé rách, đôi mắt đen trong sáng đã trở nên tối mịt.

Cao Tử Quần dùng sức đẩy mạnh vào phá tan lớp mỏng manh kia. Anh hơi dừng lại, dịu dàng vỗ về cô, trên người cô không biết là mồ hôi hay bọt nước: “Cố chịu một chút, lát thôi sẽ không đau nữa.”

Lãnh Tây liếc nhìn anh, nước mắt đã không thể rơi xuống

18. Chương 18

Nếu như có thể, cô hy vọng tất cả chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng cô hiểu rõ, đây chỉ là hy vọng viễn vông.

Lãnh Tây không biết phải hình dung loại cảm giác này như thế nào: đau đớn, hoang mang, sợ hãi... rất hỗn loạn, khó có thể biết cảm xúc trong lòng cô lúc này. Cô thần thờ nhìn người trước mặt, ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt tuấn tú ướt một lớp mồ hôi, đôi mắt thâm trầm quyến rũ.

Thế nhưng đối với cô, tất cả đều thật ghê tởm.

“Tây Tây, em đừng nhìn tôi như vậy...” Cao Tử Quần dịu dàng gọi tên cô, nếu như không rõ tất cả, cô nhất định sẽ bị thanh âm này mê hoặc.

Người đàn ông này thật biết lừa người!

Lãnh Tây cười tự giễu, nụ cười của cô một lần nữa thức tỉnh Cao Tử Quần, nhắc nhở anh đang làm cái gì.

“Tây Tây, tôi thật sự thích em.” Cao Tử Quần cắn nhẹ lên khoe môi cô thì thào. Anh đã gặp rất nhiều người phụ nữ, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ một mực để ý đến cô. Có lẽ bởi vì Lãnh Tây luôn đối xử lạnh nhạt với anh, những lời nói châm chọc của cô làm anh bất giác muốn chinh phục được cô.

Nhưng còn cô, ngọt ngào không chịu, hết lần này đến lần khác khiêu khích anh. Cao Tử Quần thừa nhận chính anh đã động lòng trước cô.

Tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài tầm kiểm soát của anh. Anh thật rất tức giận mới đối xử với cô như vậy. Anh nhẹ nhàng nhắc móng cô lên, cẩn thận rút ra từ trong cơ thể cô, một dòng nước cũng theo đó chảy ra.

Lãnh Tây chỉ cảm thấy muốn nôn, ngũ tạng lục phủ quay cuồng, nhin không nổi cô nôn cả ra. Cao Tử Quần đỡ cô, một bên dịu dàng vuốt tâm lưng trần, làn da cô rất đẹp, trắng nõn không tì vết tựa như dương chi bạch ngọc. (1)

(1) Dương chi bạch ngọc (), hay còn gọi là Bạch ngọc () hay Dương chi ngọc (), là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, rất quý.

Lãnh Tây nước mắt đầm đìa nôn khan, cả đêm nay cô vẫn chưa có gì vào bụng, như bây giờ căn bản là đang hành hạ chính bản thân mình.

Cao Tử Quần biết trong lòng cô rất khó chịu: “Tây Tây...”

Lãnh Tây vùng mạnh tay: “Anh đừng gọi tên tôi như vậy, tôi chỉ cảm thấy buồn nôn.” Cô siết chặt bàn tay đâm mạnh vào ngực anh: “Cao Tử Quần, anh có phải là người không? Rốt cuộc tôi đã nợ anh gì chứ? Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Đây là cái mà anh gọi là thích ư?”

Tay Cao Tử Quần cứng ngắc rơi giữa không trung, nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh nhú chặt mày.

Lãnh Tây cười lạnh: “Cao Tử Quần, đây là cưỡng bức, là cưỡng hiếp.” Cô gằn từng chữ.

Ánh mắt Cao Tử Quần tối sầm lại, trong bóng tối không nhìn thấy rõ tâm tình, đôi môi mỏng khê nhếch lên: “Không phải lúc này em cũng rất hưởng thụ đó sao?”

Trước đây cô không thể hình dung được hình dạng của ác quỷ ra sao, giờ thì cô đã nhìn ra.

Cô cần khỏe môi, không biết nói gì hơn.

Cao Tử Quần tiến sát lại gần cô: “Tây Tây, hiện tại bố em không phải vẫn đang còn trong đó sao? Em trai em cũng vừa mới lên năm nhất có đúng không? Còn có mẹ em...”

Lãnh Tây kinh ngạc đứng sững, ngực cô như bị tảng đá đè lên.

“Em có thể lựa chọn.”

Lựa chọn của cô chính là không còn lựa chọn nào khác.

Cao Tử Quần nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: “Lãnh Tây, ở lại bên cạnh tôi hay rời đi?”

Thời gian chậm rãi trôi qua, giây phút đầy đau óc cô trống rỗng. Cô chưa từng biết sai trái trắng đen cho đến cuối cùng là như thế nào? Nhưng bây giờ cô cũng đã hiểu được, thì ra giá trị của cô cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

“Như anh mong muốn.” Khi bốn chữ này từ trong miệng cô nói ra, Cao Tử Quần cũng không có vui vẻ như đã tưởng, trong lòng anh dường như cảm thấy xót xa nhiều hơn.

Cao Tử Quần ôm cô, hai người tắm sơ qua, Lãnh Tây tựa như một con búp bê không chút sức lực mặc anh điều khiển. Sau khi tắm xong, Cao Tử Quần quần khăn lại cho cô rồi bế vào phòng.

Lãnh Tây nhắm chặt hai mắt không hề động đậy, khi nằm xuống chiếc giường xa lạ tràn ngập hơi thở nam tính, rốt cuộc cô mới bật khóc. Cô còn chưa tròn hai hai, rõ ràng vừa mới không lâu trước đó còn hứa với Sở Hàng sẽ thi nghiên cứu sinh ở đại học B.

Giọng nói Sở Hàng tựa hồ vẫn còn vang vọng bên tai cô, sao lại có thể thành ra như vậy chứ?

Cao Tử Quần rót một cốc nước đi đến bên cạnh cô: “Uống nước đi.” Vừa mới vận động mạnh, môi của cô đã khô khốc. Thấy cô không có phản ứng, anh ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng còn cố ý cọ cọ lên đôi vai trần trụi của cô: “Hay là em muốn tôi dùng miệng mớm cho em?”

Người trong lòng anh run lên, Cao Tử Quần khê cười, đưa cốc nước đến bên miệng cô. Lãnh Tây mở mắt: “Để tự tôi.” Nói ra mới phát hiện thanh âm của mình đã khàn đặc.

Cô cầm lấy uống hết nửa cốc, sau đó Cao Tử Quần nhận lấy uống nốt nửa còn lại. Nếu như là trước đây, Lân Tây nhất định sẽ cảm thấy rất cảm động, nhưng hiện tại cho dù anh ta có làm gì, cô cũng chỉ cảm thấy kinh tởm.

“Em có đói bụng không?” Cao Tử Quần nhỏ giọng hỏi.

Lân Tây nhìn anh, lòng đau quặn thắt, nỗi đau này tựa như bị hàng vạn con kiến đang gặm nhấm.

Cao Tử Quần thấy cô không nói gì: “Vậy thì ngủ một lát đi.” Anh là người như vậy, yêu bạn thì có thể cưng chiều bạn lên tận trời cao, hận bạn có thể đẩy bạn xuống mười tám tầng địa ngục.

Buổi đêm Lân Tây mơ thấy ác mộng, từng hình ảnh lấp lóe chập chờn, lúc thì Sở Hàng, lúc là Cao Tử Quần. Cô mơ thấy Sở Hàng đang đứng dưới mái hiên thư viện của đại học D, nhưng mà cho dù cô có gọi anh đến khàn giọng, anh vẫn không ngoảnh lại nhìn cô. Mãi đến khi cô chạy đến giữ chặt tay anh, quay đầu lại hóa ra là Cao Tử Quần.

Cô sợ hãi gọi lớn, hoảng hốt vùng dậy, khắp người đều là mồ hôi. Hai tay cô ôm đầu, ngơ ngác ngồi bất động. Đột nhiên cánh cửa mở ra, toàn thân Lân Tây lạnh run.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Cao Tử Quần đang từng bước đi đến. Anh đã thay một bộ quần áo thường ngày màu trắng, nhìn qua không có vẻ lạnh lùng của trước đó, trông có chút gì đó nho nhã. Anh khẽ lên tiếng: “Tỉnh rồi à, có đói bụng không?”

Tất cả giống như ảo giác, Lân Tây nhìn vào khuôn mặt kia, cô rất muốn tự nói với bản thân mình, tất cả chỉ là giả là giả mà thôi. Thế nhưng những dấu vết trên người cô không ngừng nhắc nhở cô rằng đó là sự thật.

Tất cả mọi thứ tối hôm qua đều là sự thật.

“Quần áo mới ở đâu giường.” Cao Tử Quần để lại một câu rồi liền rời khỏi.

Lân Tây hồ hững nhìn chiếc váy trên đầu giường, cô lặng lẽ thay vào. Mặc xong quần áo, cô xuống lầu, Cao Tử Quần đang ngồi trên bàn ăn, tao nhã uống cà phê.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính rọi lên người anh làm nền cho khuôn mặt tuấn tú kia.

Lân Tây nhíu mày, bình tĩnh bước đến trước mặt anh: “Bố tôi bao giờ thì được thả ra.”

Động tác trên tay Cao Tử Quần dừng lại, anh nghiêng người nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng: “Em có muốn gọi điện thoại lại không?” Anh đột nhiên lấy điện thoại di động cô ra.

Lân Tây nhìn thấy điện thoại của mình, không hề suy nghĩ đi đến giật lấy, mở phần nhật ký cuộc gọi ra, trong nháy mắt bàn tay cô khựng lại, lòng đau xót không nói nên lời.

Cao Tử Quần đi đến bên cạnh cô, đứng đưng nói: “Em không gọi lại à? Sáng sớm số điện thoại này đã gọi đến rất kiên trì đấy.”

Lân Tây nheo mắt, ngẩng đầu lên: “Tôi có gọi lại hay không cũng không sẽ không để anh nghe đâu.” Cô nhếch miệng nở một nụ cười rạn nứt.

Cao Tử Quần cười mỉa: “Tây Tây, em nên nhớ, hiện tại em đang quen tôi.”

“Tôi không có quên. Cao Tử Quần, chuyện của bố tôi và cả chuyện nhà của tôi anh phải giải quyết êm đẹp cho tôi.” Lân Tây quật cường nói. Buông xuống được, thì đã tốt. Đã đến tình cảnh này, cô cũng không thể quay đầu lại, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Bảo vệ gia đình mình.

Hơn chín giờ, Cao Tử Quần đưa cô ra ngoài. Lân Tây cũng chẳng hỏi anh muốn đưa cô đi đâu, đối với cô giờ đã không quan trọng nữa rồi. Xe từ từ chạy về hướng nội thành.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của bạn học hỏi cô sao vẫn chưa đến. Hai người họ cùng nhau thi lên cao học.

Lãnh Tây bình tĩnh nói: “Tớ quyết định không thi lên nghiên cứu sinh nữa.” Người bạn kia trầm mắng “Chết tiệt”, rồi cũng không nói gì thêm: “Vậy thì ngày mai tớ sẽ không giữ chỗ giúp cậu nữa.” Lãnh Tây quay mặt ra nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng xót xa.

Cao Tử Quần liếc nhìn cô, thản nhiên nói: “Em còn trẻ, học lên nghiên cứu sinh cũng rất tốt.” Anh nhớ rõ, đến tháng mười hai này cô mới tròn hai hai.

Lãnh Tây không mở miệng.

Cao Tử Quần tiếp tục hỏi: “Hiện tại thi cao học cũng không quá khó đúng không? Hồi ấy để nghiên cứu sinh tôi phải cố gắng...”

“Dừng xe, dừng xe...” Lãnh Tây bỗng nhiên gọi.

Cao Tử Quần giật mình giữ chặt tay lái, thấy sắc mặt cô tái nhợt không chút sức sống: “Sao thế?” Anh vội vàng tắt xe vào bên đường.

Xe dừng lại, Lãnh Tây liền chạy qua phía đối diện, Cao Tử Quần cũng không kịp phản ứng. Cô hoàn toàn không để ý đèn xanh đèn đỏ, chạy một mạch như điên.

Đến khi anh đuổi kịp, trong tay cô đã cầm một hộp thuốc, Cao Tử Quần đi đến cạnh cô. Nhân viên cửa hàng nhìn anh, vẻ mặt rất tự nhiên: “Đi vào thanh toán trước đi.”

Lãnh Tây cầm lấy hộp thuốc đi đến quầy thu ngân.

Cô nhân viên hỏi: “Có thẻ của cửa hàng không?”

“Không có.”

“Có thể dùng thẻ y tế...”

Cao Tử Quần rút một tờ tiền đặt lên bàn rồi kéo Lãnh Tây ra ngoài. Trên xe, Lãnh Tây đổ thuốc ra nuốt chửng. Vẻ mặt Cao Tử Quần có chút vặn vẹo, mở bình nước đưa đến cho cô.

Lãnh Tây không thích uống thuốc, từ nhỏ đã được gia đình cưng chiều nên thành thói quen. Viên thuốc mắc trong cổ họng khó chịu, cô ho sặc sụa chút nữa phun hết cả ra.

Cao Tử Quần nâng tay vuốt mái tóc cô: “Uống thuốc này rất có hại cho sức khỏe...” Anh cố gắng kiềm chế bản thân: “Tây Tây...” Cô không thèm để ý đến vẻ mặt anh, câu nói tiếp theo anh đã không nói nổi thành lời.

19. Chương 19

Ngày ông Lãnh được thả, thành phố D mưa rơi như trút nước. Tần Hiểu Vân và hai con cùng đi đón ông, nhìn thấy ông gầy xẹp, hốc hác, mọi người không khỏi xót xa, cái bụng bia trước kia giờ gầy lại còn một vòng.

Sắc mặt ông Lãnh xanh xao, cả người bốc mùi chua. Tần Hiểu Vân bước đến nắm lấy tay ông, hai vợ chồng nghẹn ngào xúc động, nhưng đến cuối cùng chỉ có thể nói lên một lời: “Về nhà thôi.”

Lãnh Lượng mở cửa xe Hyundai, chiếc BMW đã bán đi. Ông Lãnh nhìn thấy chiếc xe này, trong lòng chua xót. Ông nhìn qua khuôn mặt con gái: “Tây Tây à, bố đã nghe mẹ con nói rồi, là bố có lỗi với con.”

Lãnh Tây mấp máy: “Bố, sao bố lại nói những lời này, con cũng là một thành viên trong gia đình, không phải chỉ là mặt dày mày dạn đi cầu xin người ta thôi sao.” Ánh mắt cô có chút mông lung, mờ ảo.

Ông Lãnh xoa xoa đôi bàn tay khô ráp, mở miệng nói: “Bố nhất định sẽ cố gắng lấy lại những gì đã mất, mọi người cứ yên tâm.”

Lãnh Tây nhìn bố mỉm cười, thấy đôi mắt bố đục ngầu cô cảm giác không thể nói nên lời.

Về đến nhà, theo tập tục Tàn Hiếu Vân đã chuẩn bị một chậu than rồi bắt chồng đi qua, sau đó tắm bằng nước lá bưởi. Tâm trạng người nhà Lãnh gia đã nhẹ nhõm đi nhiều. Lãnh Tây thần thờ ngồi trên ghế sofa, ngay cả Lãnh Lượng đi đến bên cạnh cô cũng không biết.

“Chị.” Lãnh Lượng huých vào vai cô.

“Hả” Lãnh Tây quay đầu lại.

“Chị và anh ta đã xảy ra chuyện gì?” Cậu cắn cắn môi: “Chính là tay Cao Tử Quần kia đó.”

Lãnh Tây nhíu mày: “Em lo mà học hành cho tốt vào, đừng có mà quan tâm đến việc không đâu.”

Lãnh Lượng hừ một tiếng: “Lãnh Tây, chị tốt nhất là tỉnh táo lại, hắn ta là người gì chứ, đừng có mà lún quá sâu, đến lúc khóc cũng khóc không kịp.”

Lãnh Tây nhìn em trai đang nổi giận đùng đùng, lòng cô vừa chua xót vừa đau đớn: “Chuyện của chị cũng không tới lượt em quản.” Đúng lúc điện thoại di động vang lên, Lãnh Tây lấy ra xem, lặng lẽ thở dài, đi về phòng cô mới bắt máy: “Chuyện gì?”

Cao Tử Quần nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của cô: “Bố em sao rồi?”

Lãnh Tây đứng bên cửa sổ, tay nắm chặt rèm cửa, cười khẩy: “Nhờ ơn anh, bố tôi đã ra rồi.”

Cao Tử Quần cũng không giận: “Hôm nay tôi sẽ đến đón em, sẽ cùng em đến một nơi.”

“Tôi không đi đâu.” Lãnh Tây đến nghĩ cùng không thêm.

Cao Tử Quần tựa như đoán trước cô sẽ từ chối: “Nếu vậy thì tôi đến gặp bác trai bác gái cũng được, tùy em thôi.”

“Anh...” Cô biết anh ta nói được là sẽ làm được: “Sáng mai tôi còn có tiết học.” Cô tùy tiện kiếm một lý do.

“Còn lý do nào nữa không, em nói ra luôn đi tôi nghe.” Cao Tử Quần cười nhếch môi, nhàn nhả nói.

Trong nhất thời Lãnh Tây không biết nói gì.

“Sáng mai tôi đến đón em.”

“Anh đừng đến, anh nói địa điểm đi, tôi tự đi.” Cô không muốn bố mẹ nhìn thấy anh ta.

Cao Tử Quần sao không biết cô nghĩ gì: “Vậy sáng mai tám giờ em đứng trên đường Nhiệt Khẩu chờ tôi, em đi như vậy cũng tiện.”

Lãnh Tây nhạt nhẽo ừ qua chuyện: “Không còn chuyện gì khác thì tôi cúp máy đây.”

“Tây Tây, chúng ta vẫn chưa hôn tạm biệt mà.”

Lãnh Tây tắt máy ngay lập tức.

Nhìn những đám mây đang bay lơ lửng trên bầu trời, cô thở dài, rất nhiều chuyện đã không thể quay trở về như cũ được nữa. Cô và Sở Hàng tựa như chim trên trời và cá dưới nước, cả đời này sẽ không có cơ hội.

Cô đã nhắn cho Sở Hàng một tin, bảo anh rằng cô không thể đến thành phố B.

Sở Hàng không có trả lời lại tin nhắn của cô, có lẽ là giận.

Lãnh Tây cố gắng tự nhủ với bản thân không nên nghĩ đến việc này nữa, thế nhưng cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Mỗi lúc ở một mình cô lại nhớ đến những kỷ niệm đã qua của cô và Sở Hàng. Thật ra trước đây thời gian cô và anh bên nhau cũng không nhiều, nhưng có lẽ là tình cảm đơn thuần kia khiến người ta hoài niệm nhớ mong.

Ngày hôm sau, khi Lãnh Tây đến đường Nhiệt Khẩu thì không nhìn thấy xe Cao Tử Quần đâu cả. Cô chán chừ hơn mười giây, nhìn lại đồng hồ, không hề luyện tiếc quay người bước đi.

Xe Cao Tử Quần đậu ở góc khuất, từ đằng xa anh đã trông thấy tất cả, nhìn cô như vậy anh lại cảm thấy bức bối, ấn mạnh còi. Anh thấy cô đang chau đôi mày xinh đẹp, miễn cưỡng bước về phía anh.

Lãnh Tây lên xe nhưng cũng không nhìn anh. Cao Tử Quần vươn tay ôm cô vào lòng rồi đặt một nụ hôn lên môi cô. Lãnh Tây rất chán ghét nhưng cũng không có phản kháng.

“Tây Tây, mày của em đã thành chữ “Xuyên” (1) rồi kìa.” Cao Tử Quần khê nói.

(1) Hán tự “Xuyên” () ý chỉ là cô đã cau mày thành ra dạng kia rồi.

Cơ thể Lãnh Tây căng cứng: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, tâm tình của anh rất nhanh đã tốt lên: “Đi suối nước nóng.” Anh nhìn cô, ánh mắt sáng ngời.

Lãnh Tây vội vàng quay mặt đi. Cao Tử Quần cười to: “Tây Tây, em cứ như vậy thì sẽ kích thích tôi làm chuyện xấu mất.” Trong nháy mắt toàn thân Lãnh Tây trở nên căng thẳng, Cao Tử Quần vuốt ve vành tai cô: “Yên tâm đi, trước tiên chúng ta sẽ đi đến suối nước nóng thư giãn trước đã. Mấy ngày nay em cũng đã mệt lắm rồi.” Anh sâu xa nói.

Đây là một biệt thự có suối nước nóng thuộc quyền sở hữu của anh, nơi ngày thường anh cùng bạn bè đến nghỉ ngơi. Vợ chồng quản lý nơi này là bà con Cao Tử Quần, họ rất vui mừng chào đón vì hiếm hoi lắm mới thấy anh dắt bạn gái đến. Bà Thẩm cho Lãnh Tây nhiều đồ ăn vặt làm cô rất xấu hổ.

“Đây đều là những thứ người nhà mình trồng cả, xanh tươi không độc hại, con gái ăn vào sẽ đẹp da.” Bác Thẩm nói.

Ông Thẩm cười: “Cô cứ nhìn bà già này là biết, ai tin năm này bà ấy đã năm chín tuổi rồi chứ.”

Lãnh Tây tròn tròn mắt: “Trông bác chỉ vừa bốn mươi thôi.”

Cao Tử Quần nhìn thấy bộ dáng cô sững sốt, khoe miệng nở nụ cười cưng chiều: “Lát em đến hỏi bác Thẩm bí quyết đi.” Anh đứng rất sát, hơi thở nam tính phả lên người làm cô không được tự nhiên.

Vợ chồng ông Thẩm hiểu ý liền vội vã quay lại làm việc.

Cao Tử Quần đưa Lãnh Tây đi dạo một vòng quanh biệt thự. Bầu không khí trong lành tươi mát quả thật làm người ta cảm thấy rất dễ chịu. Thảo nào trước đây Tống Mỹ Linh (2) cũng có một khu suối nước nóng riêng ở nơi này. Lãnh Tây ngắm nhìn khu kiến trúc kết hợp Trung Tây đẳng xa xa, bất chợt lại nhớ đến không lâu trước đây, tại đài phun nước trước hội trường cô cùng Sở Hằng chụp ảnh chung.

(2) Tống Mỹ Linh là đệ nhất phu nhân của Trung Hoa dân quốc, vợ của tổng thống THDQ Tưởng Giới Thạch, Tống Mỹ Linh từng được người đương thời gọi là “Nữ triệu phú thời dân quốc.”

Cao Tử Quần nhìn thấy đôi môi cô thoát ần thoát hiện một nụ cười tươi, anh bất giác cũng mỉm cười: “Em có muốn đến xem không?”

Lãnh Tây rất nhanh thu hồi lại dòng suy nghĩ của mình, cô lắc đầu: “Không, trước đây tôi đã đến rồi.”

Cao Tử Quần cũng không ép buộc cô: “Vậy bây giờ chúng ta đi ngâm nước nóng đi.”

Vợ chồng ông Thẩm đã chuẩn bị xong tất cả. Vốn là Cao Tử Quần dự định là ngâm ở “hồ uyên ương”, nhưng anh biết da mặt cô rất mỏng nên thôi đành chiều theo ý cô.

Lãnh Tây một mình ngâm trong bể lớn, lâu lắm rồi cô mới có cảm giác thoải mái như vậy, tựa nửa thân mình lên tảng đá. Giây phút này, cô thật sự không muốn suy nghĩ gì.

Cao Tử Quần khe khẽ đi đến, nhìn thấy hai mảnh áo tắm trên người cô, lộ nguyên làn da trắng muốt, anh hơi nhú mày bước đến cạnh cô. Dưới hồ chỉ có một chiếc ghế đá, Cao Tử Quần rất tự nhiên bế cô lên còn mình thì ngồi xuống ghế đá. Lãnh Tây bỗng giật mình: “Sao anh lại đến đây.”

“Nơi này vốn là của tôi.” Cao Tử Quần thản nhiên trả lời.

Lãnh Tây nhú chặt mày, lùi người về phía sau: “Tôi ngâm xong rồi, anh cứ tiếp tục đi.” Nhìn vào ánh mắt Cao Tử Quần lúc này, dù là người không trải đời nhưng cô cũng có thể hiểu rõ.

Cao Tử Quần giữ tay cô lại, toàn thân nóng bỏng dán sát vào người cô: “Tây Tây...”

Những ngọn sóng nhỏ lăn tăn vỗ về lên cơ thể của hai người.

“Hãy theo tôi...” Anh nói

Bỗng nhiên Lãnh Tây hiểu ra, kỳ thật ngay từ lúc bắt đầu, đến lúc ấy đều là do Cao Tử Quần chủ động.

Cuối cùng, Cao Tử Quần bế cô lên, khắp người cô đều là những vết đỏ, Cao Tử Quần vừa đau lòng nhưng lại vừa hưng phấn. Vào khoảnh khắc cô ngất đi, anh khẽ sát vào tai cô thì thầm: “Tây Tây, em cũng có cảm giác...”

Lãnh Tây đương nhiên biết, thật sự cô cũng tự khinh bỉ chính bản thân mình. Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trong lòng của Cao Tử Quần, bàn tay anh ôm chặt lên cô tựa như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Lãnh Tây nhẹ nhàng kéo tay anh ra, Cao Tử Quần hơi nhíu mày, Lãnh Tây thắm hít sâu một hơi rồi từ từ nhích đến gần mép giường.

Cô chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng, có một ngày cô sẽ cùng một người đàn ông xa lạ ngủ chung giường, nhưng khi điều này xảy ra, cô đã hiểu ra, tất cả đều có khả năng.

Sáng sớm hôm sau, bác Thắm đã chuẩn bị một bàn ăn phong phú, Lãnh Tây xuống lầu từ sớm. Bác Thắm nhìn thấy cô thì mỉm cười dịu dàng: “Hôm qua ngủ thế nào?”

Lãnh Tây gật đầu: “Rất ngon ạ.”

Bác Thắm nhìn cô không khỏi cảm thấy buồn cười: “Đây là lần đầu tiên Tử Quần dẫn bạn gái đến đây đấy.”

Động tác trong tay Lãnh Tây run lên.

“Cũng đã bao mươi rồi mà nó đến bây giờ vẫn chưa xác định gì cả. Giờ thì tốt rồi.” Bác Thắm nở nụ cười.

Lãnh Tây lấy lại bình tĩnh, Cao Tử Quần đã đi xuống lầu. Bác Thắm vừa bưng đến bữa sáng. Cao Tử Quần thoải mái ngồi xuống: “Bác Thắm, lát nữa bọn con về rồi.”

“Sao nhanh thế? Bác còn chưa chuẩn bị đồ đạc xong?”

“Để lần sau đi.”

“Được rồi, lần sau con và Tiểu Tây đến thì bác sẽ chuẩn bị nhiều thức ăn ngon cho hai đứa.”

Cao Tử Quần nhìn qua Lãnh Tây, cô chỉ khẽ cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng. Anh nhàn nhạt nói tiếp: “Lần sau rồi hãy nói.”

Chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua. Lãnh Tây và Cao Tử Quần vẫn duy trì kiểu sống chung thế này. Nếu không kể đến sự tồi tệ lúc ban đầu, không thể không thừa nhận Cao Tử Quần là một người bạn trai rất lý tưởng, rất biết quan tâm chăm sóc. Thế nhưng trong mắt Lãnh Tây tất cả đều trở nên mỉa mai. Lãnh gia tuy bị tổn thất nghiêm trọng, nhưng dựa vào những kinh nghiệm của mình ông Lãnh vẫn ra sức cố gắng vực dậy.

Lần đầu tiên Lãnh Tây gặp Văn Thư là trong một bữa tiệc. Đây không phải là lần đầu tiên cô cùng Cao Tử Quần tham gia những bữa tiệc kiểu như thế này. Cô cũng đã rất kinh nghiệm, sẽ không làm trái lời Cao Tử Quần, như vậy bọn họ sẽ vẫn có thể duy trì một bề ngoài hài hòa.

Văn Thư là một mỹ nữ, thông minh lại dịu dàng, khắp người toát ra một ánh hào quang làm Lãnh Tây bất giác ngoảnh lại nhìn mấy lần. Lãnh Tây đứng trong góc khuất vừa vặn có thể thấy rõ Cao Tử Quần phía đối diện. Cô nhìn thấy Cao Tử Quần và Văn Thư cộng ly, cả hai nhìn nhau nở nụ cười triu mến. Có thể nhìn ra, mối quan hệ của hai người họ rất đặc biệt.

Đột nhiên hai người họ đồng thời nhìn về phía cô, Lãnh Tây hóa đá, cũng không biết phải giấu mặt đi đâu.

Văn Thư mỉm cười ngọt ngào: “Sớm đã nghe nói, hôm nay em mới có dịp gặp, quả đúng là một cô gái xinh đẹp, hiền dịu như nước.”

Cao Tử Quần cười nhạo: “Hiền dịu như nước, ánh mắt em đúng thật rất tinh tường.”

“Chẳng nhẽ...” Văn Thư vô cùng kinh ngạc, nhìn lại vẻ mặt Cao Tử Quần cô bỗng phì cười: “Tử Quần, anh...”

Cao Tử Quần nâng ly nhấp một ngụm.

“Anh đây, con gái thời này ai lại không thích được bạn trai dịu dàng quan tâm chăm sóc. Anh cũng không phải là không biết tình yêu thời đại học, bạn trai nào là đi xách nước, lấy cơm, giành chỗ...Anh chính là thiếu những điểm này, đừng tự cho rằng mình có tiền rồi ra vẻ ta đây tài giỏi.” Thật hiếm khi Văn Thư mới có thể nhìn thấy vẻ mặt thất bại của Cao Tử Quần, không khỏi buồn cười.

Cao Tử Quần cũng không giới thiệu Văn Thư cho Lãnh Tây, Lãnh Tây đương nhiên cũng chẳng hỏi nhiều. Trái lại, Cao Tử Quần hy vọng cô hỏi anh gì đấy, thế nhưng cho đến bây giờ cô dường như cũng chẳng thêm quan tâm.

Mấy hôm nay thời tiết thay đổi, Lãnh Tây có chút cảm nhẹ. Bởi vì bị ốm nên cô ở lại ký túc xá, nằm trên giường. Lát sau có người đến gõ cửa bảo là dưới lầu có người đến tìm cô.

Lãnh Tây khó khăn đứng dậy, lấy đại một chiếc áo khoác vào. Vừa đi vừa qua loa vuốt mái tóc của mình, ra đến cổng ký túc xá cô nhìn xung quanh.

Cách khoảng một trăm mét, một bóng dáng quen thuộc đang bình tĩnh đứng đó. Bỗng chốc, tất cả mọi thứ trở thành hình nền, trong mắt cô chỉ nhìn thấy điểm sáng nơi anh đứng.

20. Chương 20

Quán cà phê yên tĩnh, trong góc khuất, Lãnh Tây nhẹ nhàng khuấy chiếc thìa trong tay, lòng cô giờ đây cũng như chất lỏng màu đen kia...đắng chát.

Sở Hằng lặng lẽ ngồi đối diện cô, vừa có hơn hai tháng không gặp, hôm nay gặp lại tựa như hai kẻ xa lạ.

Lãnh Tây nhấp một ngụm, trong lòng thầm thở dài: “Anh quay lại bao giờ đấy?”

Sở Hằng nhìn cô: “Sao em lại đổi số điện thoại di động?” Giọng nói anh vẫn trầm ấm như trước kia.

Lãnh Tây lên tiếng: “Trong nhà em xảy ra một số chuyện.” Cô chỉ cảm thấy trước mắt cô đã giăng kín một tầng sương mù dày đặc.

Hai người rơi vào trầm mặc.

Ánh mắt Sở Hằng lóe lên một tia bi thương: “Tiểu Tây, hôm đó anh đã nhận được tin nhắn của em. Nếu như em không muốn thì nghiên cứu sinh thì thôi cũng được.”

Lãnh Tây rút hai tay xuống gầm bàn, cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, đón nhận ánh mắt anh: “Sở Hằng, xin lỗi. Nhà em xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.” Tay cô siết chặt: “Chúng ta ko hợp nhau.”

Không hợp nhau ... Cô và anh sẽ mãi chỉ có thể trở thành hai đường thẳng song song.

Sở Hằng nheo mắt: “Tiểu Tây.” anh còn chưa nói hết, Lãnh Tây đã ngắt lời: “Sở Hằng, em và anh không thể nào. Em cầu xin anh đừng hỏi em lý do, được không?” Cô ghen ngào, đôi mắt đã phấp phỏ.

Sở Hằng nghiêng chặt răng, sau lại thở dài: “Được, anh sẽ không hỏi.” Anh chưa chát nói.

Lãnh Tây sứt sứt, chậm rãi ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng có một vài đôi tình nhân đi ngang qua, trên khuôn mặt họ rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Sở Hằng cũng nhìn theo cô, ánh mắt anh dần chìm xuống.

Hai người cứ thế lặng lẽ ngồi trong quán, cho đến khi hai cốc cà phê đã nguội đi, vẫn không ai nói một lời nào.

Khi Cao Tử Quần gọi điện thoại đến, Lãnh Tây không hề suy nghĩ liền cúp máy. Cô không muốn cho Sở Hằng biết tình hình của cô bây giờ.

“Em phải về rồi.” Lãnh Tây đứng dậy, thanh âm chưa xót.

“Anh tiễn em.” Sở Hàng khẽ nói.

Lãnh Tây gật đầu, một trước một sau từ từ đi ra khỏi quán. Cũng là con phố này, cũng là con đường này, không có gì thay đổi, ngay cả cửa hàng bán khoai lang vẫn nằm ở đằng kia... Chỉ là tâm của hôm nay đã không còn như xưa.

Hai người không lên tiếng, cứ thế lẳng lặng bước đi.

“Anh đi mua một ít thứ đã.” Sở Hàng nói.

Lãnh Tây một mình đứng đợi.

Sở Hàng đi mua một hộp thuốc, lát sau liền đã quay lại, anh đưa túi cho Lãnh Tây: “Em bị cảm rồi, uống thuốc này đi, không bị dị ứng đâu.”

Lãnh Tây cố gắng kìm nén nỗi chua xót trong lòng. Cô cúi đầu, Sở Hàng dịu dàng nhìn xuống đỉnh đầu cô.

Từ xa, ngồi trong xe, Cao Tử Quần đã nhìn thấy tất cả, anh phải hình dung tâm trạng của mình hôm nay thế nào nhỉ? Anh bất giác vuốt cằm. Hộp xong anh liền chạy đến vì nghe cô bị cảm, nhưng gọi mãi cho cô lại không được, anh cứ nghĩ là cô đang ngủ say.

Nhưng tình cảnh trước mắt thật sự làm anh rất ngạc nhiên.

Tên nhóc Sở Hàng đã quay trở lại. Anh nheo đôi mắt sắc bén của mình, ngón tay khẽ gõ, lại rút điện thoại ra nhấn số.

Không ngờ lần này cô lại bắt máy.

“Đang ở đâu?” Thanh âm lạnh nhạt.

Lãnh Tây nhẹ nhàng nói: “Ở bên ngoài.” Cao Tử Quần cảm nhận được tâm trạng đang suy sụp của cô.

“Tôi đang ở trước cổng trường em.” Cao Tử Quần nói thẳng.

Trong nháy mắt, toàn thân Lãnh Tây hóa đá, sắc mặt trắng bệch.

Sở Hàng nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt cô, nhíu mày: “Tiểu Tây, anh về trước.” Nói xong anh xoay người. Ánh trời chiều rọi lên người Sở Hàng, trông thật hiu quạnh. Lãnh Tây đứng đấy dõi theo bóng lưng anh, lúc này mới phát hiện đáng đi anh có chút kỳ lạ.

Tất cả biểu hiện của cô đều lọt vào tầm mắt Cao Tử Quần, anh cười nhếch môi: “Tây Tây, em nhìn qua bên phải đi.”

Lãnh Tây vô thức quay sang, ánh mắt cô sững sờ khi nhìn thấy chiếc xe màu đen.

Trên đường, Cao Tử Quần không nói gì, anh không lên tiếng Lãnh Tây dĩ nhiên cũng chẳng mở miệng. Hai người cứ lặng thinh như vậy về Hoa phủ.

Vào nhà, Cao Tử Quần nhàn nhạt liếc nhìn qua chiếc túi trong tay cô, khóe miệng khẽ nhếch làm cho người khác không thể đoán được suy nghĩ của anh.

Buổi tối, Cao Tử Quần vẫn không nói chuyện với cô, Lãnh Tây cũng thản nhiên im lặng. Cô ngủ không sâu giấc, lúc cửa phòng mở ra, cô liền tỉnh dậy. Hơi thở quen thuộc đang dần dần đi đến bên cô, thân thể cô trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

Khi Cao Tử Quần tiến vào người cô, anh đã hỏi một câu: “Tây Tây, Sở Hàng có cái gì tốt chứ?”

Lãnh Tây vẫn chưa kịp trả lời, anh liền đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Sau một đêm triền miên, Lãnh Tây mệt lã, Cao Tử Quần dường như rất thích việc này. Lãnh Tây luôn cẩn thận sợ dính phải, cũng may sau này Cao Tử Quần đều dùng ***.

Ngay từ đầu, Lãnh Tây đã không nghĩ rằng mình và Cao Tử Quần sẽ có kết quả, cô đã cố gắng né tránh anh. Bây giờ nhìn lại, Cao Tử Quần cũng chỉ là nhất thời thích thú cô, đến một ngày anh chán thì sẽ tự động bỏ cô mà thôi.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, chớp mắt đã đến mùa xuân năm sau.

Một ngày, cô đang ở trong ký túc xá, cô bạn cùng phòng đột nhiên gọi cô: “Cho tớ một miếng tiểu thiên xứ đi.” (1) Lãnh Tây đứng dậy thuận tay kéo ngăn tủ ra, đột nhiên cô giật mình. Bàn tay không tự chủ được run lên.

(1) Miếng tiểu thiên xứ: băng vệ sinh

Đã bao lâu rồi? Cô hoảng loạn.

“Lãnh Tây...” Cô bạn bên cạnh thúc giục.

Lãnh Tây cố nuốt cổ họng, đóng sập ngăn tủ lại, đưa qua cho bạn mình. Cô bạn từ trong đi ra, giọng nói ử rử: “Thật sự là một chết đi được, sao mỗi tháng lại luôn có mấy ngày như thế này cơ chứ?”

Lãnh Tây trầm mặc, trong lòng cô nôn nao điềm chẳng lành. Cô một mình đi đến hiệu thuốc mua que thử thai, lang thang khắp đường phố, cuối cùng cô lại chọn trở về ký túc xá để kiểm tra.

Khi nhìn thấy hai vạch đỏ, cô cũng đã không còn quá lo sợ.

Năm trước, có một lần Cao Tử Quần tham dự tiệc thôi nôi của một người bạn, khi quay về, anh ôm cô tâm sự rất nhiều điều: “Tây Tây, em thấy không, đứa bé kia thật sự rất đáng yêu, kháu khỉnh.”

“Phó Hưng Nghiêu vui đến nỗi cả đêm miệng không kịp khép lại, hư, con chúng ta sau này nhất định là đẹp trai hơn con cậu ta nhiều.”

Lát sau, anh lại nói tiếp: “Tây Tây, chúng ta sinh một đứa đi, bất luận là trai hay là gái, tôi đều sẽ thích.”

Lãnh Tây không lên tiếng.

Một chốc sau, anh lại lờ mờ nói: “Tây Tây, chúng ta kết hôn đi.”

Lãnh Tây cảm thấy nực cười, kết hôn, anh ta biết rõ ý nghĩa của hai từ này ư? Nói thì dễ lắm. Hôn nhân không tình yêu, cô không cần.

Bây giờ nghĩ lại, thì ra tất cả mọi thứ đều do anh sắp đặt.

Lãnh Tây vuốt bụng, đứa con này đã đến không đúng lúc. Bởi vì thời gian này cô đang làm giấy tờ đi Pháp du học. Cơ hội chỉ có một lần, cô không thể bỏ lỡ. Quyết tâm ra đi trong lòng cô giờ đây quyết liệt hơn bao giờ hết. Nhưng nhiều năm sau đó, cô lại thật sự hối hận vì quyết định này của mình.

Vừa chớp mắt, cô không nghĩ rằng mình thế mà lại mơ đến chuyện trước đây. Chậm rãi mở mắt, đã nhìn thấy thân hình cao lớn của Sở Hàng ngay trước mặt, cô hơi ngẩn ra, vội vàng đứng dậy: “Anh đến khi nào đấy?”

“Vừa mới thôi.” Sở Hàng chìa tay đỡ lấy cô.

Lãnh Tây sững sốt, sau cùng cũng giữ lấy tay anh đứng dậy. Khóe môi Sở Hàng nở một nụ cười đẹp ngất ngây.

Tần Hiểu Vân từ trong nhà đi ra đúng lúc gặp Sở Hàng, sắc mặt bà liền trở nên sáng rực.

“Bác gái.” Sở Hàng lễ phép gọi: “Đây là quà của bạn con vừa từ Tây Tạng mang về ạ.”

Tần Hiểu Vân nhìn anh: “Đến là tốt rồi còn mang quà làm gì, vào trong nhà ngồi đi con.” Tần Hiểu Vân sớm đã xem Sở Hàng như con rể.

“Tiểu Sở, các con trò chuyện đi, bác đi mua thức ăn.” Tần Hiểu Vân vừa cười vừa nói.

“Bác gái, không cần phiền phức đâu ạ.”

“Không sao, không sao. Bác đi rồi về liền mà.”

Tần Hiểu Vân đi rồi, trong phòng khách rơi vào lặng thinh.

Sở Hàng lẳng lặng nhìn Lãnh Tây: “Chuyện của bố em sắp có kết quả rồi.”

Lãnh Tây nhẹ nhõm mỉm cười: “Mấy năm nay ông ấy vẫn không chịu gặp người nhà, đặc biệt là em. Em biết trong lòng ông ấy cảm thấy áy náy, sau này cũng là bởi vì ông ấy nghe người khác đồn thổi vợ vẫn nên đã làm điều ngốc nghếch.”

Sở Hàng mấp máy khóe miệng, bỗng nhiên nhìn qua xấp ảnh trên bàn, anh tiện tay cầm lên xem.

Lãnh Tây cũng không ngăn anh. Sở Hàng chăm chú xem từng tấm một, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Đôi mắt con bé rất giống em.”

Lãnh Tây đột nhiên cười: “Mẹ em cũng bảo vậy.”

Sở Hàng hơi ngập ngừng: “Vậy chuyện con bé sao rồi?”

Lãnh Tây thở ra một hơi: “Đương nhiên là thiên về phía Cao Tử Quần.” Cô có chút bất lực nhưng rồi thần nhiên nói: “Dù sao cũng là chính một tay anh ta nuôi lớn.”

Sở Hàng nhíu mày: “Trường hợp giành quyền nuôi dưỡng Hi Hi lần này không phải là không có khả năng.”

Lãnh Tây nhìn tấm hình Hi Hi: “Em chỉ sợ miễn cưỡng Hi Hi.”

Lúc này đây, Hi Hi đang ở nhà chịu hình phạt của bố. Cô bé phải chép bản kiểm điểm năm trăm lần vì việc nói dối và cùng đi cùng “người lạ”.

Cô nhóc cầm bút chì trong tay viết từng chữ một, vẽ mặt nhăn nhó: “Bố, con biết vì sao bố lại dạy con viết nhiều chữ như vậy rồi? Là bố muốn sau này để phạt con. Nếu biết sớm, trước kia con đã không học.”

“Cao Hi Hi, con còn nói nữa thì viết một ngàn lần đấy.” Cao Tử Quần lạnh lùng nói: “Nói dối nội, là đi cùng người lạ, con cũng có bản lĩnh đấy nhỉ?”

“Cô ấy không phải là người lạ.” Cao Hi Hi nhỏ giọng nói, dè dặt liếc nhìn sắc mặt bố.

Cao Tử Quần chỉ hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Cao Hi Hi đặt bút xuống, chạy đến bên người bố: “Bố, có phải mẹ không cần con nữa không?”

Đúng, những lời nói này đã khơi lên nòng súng. Sắc mặt Cao Tử Quần liền trở nên tối sạm lại. Cao Hi Hi run lên. Cũng may đúng lúc điện thoại nội cô bé đã cứu vãn kịp thời.

Ông Cao nhận được tin liền lập tức gọi điện thoại về.

Cao Tử Quần mở loa lớn, thanh âm sang sảng của ông Cao vang lên.

“Nội già rồi nên cháu mới lừa nội đúng không? Cháu làm nội đau lòng quá. Sao cháu không học được một chút nào ưu điểm của bố cháu cả vậy?” Ông Cao liên tục vỗ ngực, giậm chân.

Cao Hi Hi nhìn lên mắt bố, Cao Tử Quần khoát tay: “Đi viết bản kiểm điểm đi.”

Cao Tử Quần bật về loa thường: “Bố.”

Ông cao hơi ngập ngừng: “Mẹ Hi Hi đã quay lại à?”

“Văn Thư cũng sắp trở về rồi.” Ông Cao nói.

“Con biết, bố, chuyện này con sẽ thu xếp ổn thỏa.”

21. Chương 21

Lễ Quốc khánh trôi qua trong vội vã, chớp mắt, mọi người lại bắt đầu đi làm. Lãnh Tây vừa đến công ty, giám đốc Dư đã đợi cô ở đó, bảo rằng đêm nay sẽ có một bữa tiệc cùng với mấy người bên Trung Chính.

Lãnh Tây hơi nhíu mày: “Sao lại đột nhiên vậy?” Suy nghĩ của cô có chút trì trệ, đầu óc vẫn chưa thể thoát khỏi mớ hỗn loạn kia.

Về mặt giám đốc Dư vui mừng, tựa hồ đang nắm chắc phần thắng trong tay: “Tôi đã lập kế hoạch lâu lắm rồi, chính là để đợi đến tối hôm nay.”

Lãnh Tây gật đầu: “Tôi biết rồi, vậy bên kia ai sẽ đến.”

Giám đốc Dư cười tươi: “Giám đốc Châu, người phụ trách cho hạng mục lần này. Cô yên tâm đi, chỉ là cùng ngồi nói chuyện thôi. Lãnh Tây, sắc mặt cô hôm nay không được tốt cho lắm.”

Có thể là do suy nghĩ quá nhiều, đầu của cô lại bắt đầu đau nhức. Lãnh Tây nhợt nhạt nở nụ cười: “Hội chứng của kỳ nghỉ.”

Giám đốc Dư gật đầu hiểu ý: “Vậy cô nghỉ ngơi một lát đi, lấy sức để tối nay còn biểu hiện tốt.”

Buổi chiều, Lãnh Tây cảm thấy mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt. Nhưng mà tất cả phụ nữ đều biết đến một thứ vũ khí đặc biệt. Trước khi đến đây, cô đã kịp trang điểm lại một chút nên sắc mặt có vẻ tươi tắn hơn.

Bốn người trong công ty cùng đi, khi đến nhà hàng cô bắt giác cảm thấy buồn cười, công ty bây giờ đang thiếu hụt vốn trầm trọng, vậy mà còn chọn Hoàng Triều.

Trong phòng, máy điều hòa dần dập ập đến. Lãnh Tây mặc một chiếc đầm trắng, cánh tay bắt giác run lên. Thời gian chậm rãi trôi qua. Cô đã uống hai cốc nước trà, vừa mới đứng dậy chuẩn bị vào toilet, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Bốn người từ ngoài đi vào. Cô đứng sững, ánh mắt dừng lại ở người đứng trên cùng. Cao Tử Quần ung dung bước vào, vẫn như xưa, một bộ vest đen trông rất lạnh lùng.

Giám đốc Dư đứng lên trước tiên, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, thậm chí đang cố gắng kìm nén sự phẫn khích của mình: “Cao tổng, chào anh, không nghĩ rằng anh cũng đến, đúng thật là vinh hạnh của tôi”

Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Giám đốc Dư quá khách khí rồi.” Anh không mặn không nhạt nói.

Sự xuất hiện của Cao Tử Quần là một điều bất ngờ, có thể nhìn ra, mọi người nói chuyện có vẻ khép nép và dè dặt hơn. Giờ phút này, Lãnh Tây cảm thấy rất hối hận, cô tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, không ngờ Cao Tử Quần lại cố tình chọn đúng vị trí bên cạnh.

Cao Tử Quần hồ hững nói: “Bản thiết kế của các vị tôi đã xem qua, kế hoạch quảng cáo mang tính chất đời sống, từ tính nhân văn cho đến các quan điểm bảo vệ môi trường, tất cả mọi khía cạnh đều rất hấp dẫn.”

Giám đốc Dư trả lời: “Cô ấy chính là người nghĩ ra ý tưởng quảng cáo lần này.”

“Ồ...” Thanh âm nhẹ nhàng, ánh mắt anh nhìn qua khuôn mặt Lãnh Tây, tựa như chưa từng quen biết cô.

Lãnh Tây nhúm mày, giám đốc Dư nhìn cô nháy mắt ra hiệu. Cô quay sang Cao Tử Quần mím chặt môi.

Giám đốc Dư luống cuống, chuyện gì xảy ra với Lãnh Tây vậy, vào thời điểm quan trọng lại không hiểu ý.

“Cao tổng, khu thành thị mới càng ngày càng phát triển, như vậy khu nội thành cũ cần phải xây dựng lại, chúng tôi sẽ cố gắng trùng tu lại nhưng vẫn bảo tồn được lịch sử văn hóa. Thật trùng hợp, Lãnh Tây cũng lớn lên trong khu nội thành cũ, có lẽ cô ấy rất tường tận nơi này, lại thêm tình cảm gắn bó sâu sắc, cho nên mới nghĩ ra sáng ý đó.”

Cao Tử Quần nhếch miệng, khuôn mặt nhu hòa, bình tĩnh nói: “Tôi đúng thật rất thích ý tưởng của công ty các vị.”

Giám đốc Dư vui mừng nhường mày, nâng ly rượu: “Cao tổng, tôi đại diện cho công ty kính anh một ly.”

Lãnh Tây ngược đầu nhìn anh, dưới ánh đèn mờ, đôi mắt anh sáng rực rỡ.

Sau đó, mọi người bắt đầu chuyển sang chủ đề khác. Cao Tử Quần không nói chuyện, nhưng khi người khác lên tiếng, vào những lúc thích hợp anh cũng sẽ gật đầu tỏ vẻ như đang chăm chú lắng nghe.

Bầu không khí rất hài hòa, chỉ duy nhất mình Lãnh Tây lại cảm thấy như đang ngồi trên đồng lửa.

Giám đốc Dư lại nhìn cô đưa mắt ra hiệu. Lãnh Tây chỉ biết làm ngơ.

Cuối cùng ông ta cũng không thể nhịn được nữa: “Lãnh Tây, trước kia cô đã thỏa thuận với tôi cái gì?”

Lãnh Tây không còn cách nào khác: “Cao tổng, tôi kính ngài một ly.”

Hai người ngồi rất gần nhau, gần đến nỗi Cao Tử Quần có thể nhìn thấy hai hàng mi dài được chải chuốt của Lãnh Tây. Trước kia anh hầu như chưa bao giờ thấy cô trang điểm. Hơn nữa hai người rất ít khi tâm sự cùng nhau, nên anh cứ nghĩ là cô không thích trang điểm, sau này anh mới biết thì ra là cô lười!

Hồi ấy anh mua cho cô cũng không ít đồ trang điểm, thế nhưng cô chẳng bao giờ đụng vào. Ấn tượng sâu nhất của Cao Tử Quần chính là, cô lấy ống son môi vẽ một bức hình lên gương. Hôm đó, anh thức dậy nhìn thấy một cái đầu heo đỏ chót trên gương, anh vừa tức giận vừa buồn cười.

Về sau, anh rất thích mua son cho cô... mua hết cây này đến cây khác.

Trong lúc Cao Tử Quần còn đang ngẩn ngơ, Lãnh Tây đã uống hết. Anh liếc qua chiếc ly trong tay cô, đôi mày khẽ nhướn lên. Lãnh Tây nhìn anh, ánh mắt anh vẫn như vậy...sâu hiểm khó lường.

Cô thở dài, không biết anh lại muốn gì.

Bỗng丁ưng điện thoại anh vang lên, là bài hát đáng yêu “Ba chú gấu”, mọi người đều hiểu ý im lặng. Ai có thể tưởng tượng được, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Trung Chính lại đặt nhạc chuông này.

Trái tim Lãnh Tây nhảy lộn bộp, trực giác nói cho cô rằng, là điện thoại của Hi Hi gọi đến.

Ánh mắt Cao Tử Quần liền trở nên dịu dàng: “Xin lỗi, tôi tiếp điện thoại.” Anh cầm điện thoại đi ra.

Hôm nay trên lớp Cao Hi Hi đã bị giáo viên phê bình, cả một kỳ nghỉ dài thế mà cô bé không làm bài tập về nhà. Dĩ nhiên Cao Hi Hi sẽ không kể cho bố chuyện này.

“Bố, khi nào thì bố về?”

“Bố còn có chút chuyện, có lẽ sẽ hơi muộn.” Cao Tử Quần nhẹ nhàng nói.

Cao Hi Hi rầu rĩ: “Bố, con nhức đầu. Bố về sớm một chút được không?”

Cao Tử Quần nhíu mày: “Để bố gọi bác sĩ Lý đến, Hi Hi, ngoan nào, ngủ sớm đi đừng đọc truyện nữa nhé.”

Đôi mắt Cao Hi Hi phấp phỏ, giọng nói tủi thân: “Con ngủ đây.”

“Bố sẽ về sớm.” Cao Tử Quần giữ chặt điện thoại, nhìn thấy chiếc bóng trên mặt đất, anh xoay người lại, nói vọng vào điện thoại: “Con uống sữa trước rồi hãy ngủ.”

Anh tắt máy, không chớp mắt nhìn Lãnh Tây: “Lãnh tiểu thư cũng ra đây hóng mát à?”

Lãnh Tây nhếch miệng: “Là điện thoại của Hi Hi à?”

“Có liên quan đến cô sao?” Cao Tử Quần lạnh giọng trả lời.

Lãnh Tây thở một hơi: “Cao Tử Quần, vì sao anh lại xuất hiện ở đây?” Cô nheo mắt: “Lần này anh lại muốn làm gì?”

Cao Tử Quần nhếch môi, thanh âm trầm xuống: “Cô cho là vì sao?” anh cười mỉa mai, lạnh nhạt nói: “Cô cho rằng vẫn là vì cô?” Anh kẻ sát vào người cô: “Lãnh Tây, cô nghĩ rằng bây giờ cô còn gì đáng giá để tôi phải lưu luyến.”

Sắc mặt Lãnh Tây trắng bệch ra: “Vậy thì tốt.”

Cao Tử Quần cười nhạt: “Đừng bày ra trước mặt tôi cái bộ dáng quan tâm thương yêu con gái. Tôi thật hoài nghi có phải là tình thương của mẹ bỗng dưng trời dấy hay không.” Ánh mắt anh lạnh tanh, bàn tay vô thức siết chặt: “Khi cô bỏ rơi con bé sao không thấy có chút nào lưu luyến.”

Ngọn đèn hành lang lơ mờ, vẻ mặt Lãnh Tây nặng nề, cô nghiêng chặt răng. Cao Tử Quần chính là như vậy, không chút nể nang nói trúng tim đen.

Vết thương cũ bị anh xé toạc ra, lòng cô đau đớn tột cùng, khóe miệng run run, cô khàn giọng nói: “Anh cho rằng tôi không đau lòng sao?” Cô cười tự giễu: “Tất cả mọi thứ là do ai tạo nên? Trước kia...” Cô hít một hơi thật sâu: “Trước kia anh đã đối xử với tôi thế nào? Luôn miệng nói thích tôi, yêu tôi, nhưng đó là tình yêu mà tôi cần ư? Trong chuyện của bố tôi anh sắm vai gì?” Cô ghen ngào.

Đôi mắt thâm trầm của Cao Tử Quần hơi khẽ động.

Lãnh Tây chậm rãi nâng tay trái lên, trên tay cô mang một sợi dây chuỗi ngọc màu tím. Cao Tử Quần vẫn nhớ, sau khi anh ép buộc cô ở lại bên cạnh anh, có một lần hai người ra ngoài đi dạo, cô đã tự mua sợi dây đó. Lúc ấy cô đã mua đến mấy sợi, kiểu dáng nam nữ đều có. Anh còn tưởng rằng cô sẽ tặng cho anh một sợi, kết quả là đợi mãi chẳng thấy. Sau lại có một lần anh ác ý đem tất cả mấy sợi dây này cắt đứt hết.

Không nghĩ rằng đến bây giờ cô vẫn còn mang nó.

Lãnh Tây đưa tay phải đến gần sợi dây, ánh mắt đột nhiên thay đổi, cô giật mạnh sợi dây trong tay “Tạch, tạch, tạch.” Cô nâng cao tay: “Anh nghĩ rằng tôi trải qua khoảng thời gian ở Pháp như thế nào?”

Cao Tử Quần bỗng sững sờ, anh nắm chặt tay cô: “Cô...”

“Rất xấu xí đúng không?” Cô thờ ơ hỏi: “Nhiều năm nay tôi vẫn luôn mang theo nó để che lại. Anh có muốn biết tại sao lại có được thể này không?”

Sắc mặt Cao Tử Quần chưa bao giờ tối sầm như hiện tại. Cho dù năm đó, cô để lại Hi Hi rời đi, anh phần nộ thiếu chút nữa phá cả cái bệnh viện, nhưng đến cuối cùng vẫn chưa bằng ngày hôm nay.

Kính ngọc, còn có cả sợ hãi.

“Anh cũng biết rồi đấy, gia đình tôi xảy ra chuyện cũng chẳng khác gì phá sản. Lúc đặt chân đến Pháp, tôi mới phát hiện tiền trong tài khoản cũng không còn. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết rõ chắc chắn anh biết.” Cô thản nhiên nói: “Không có tiền, tôi cũng có thể đi kiếm.” Cô nhìn anh, trong đáy mắt lóe lên một vài tia quật cường quen thuộc: “Tôi làm phục vụ trong một nhà hàng, làm bán hàng trong trung tâm mua sắm, đã làm bao nhiêu công việc tôi cũng không nhớ rõ nữa...”

Thời gian đó thật sự rất cực khổ, hai tay cô sưng lên như củ cà rốt, mỗi ngày chỉ có thể ngủ có hai ba tiếng, vội vàng nuốt chửng ba bữa cơm. Cho dù có vất vả đến đâu, cô vẫn cố chịu đựng bởi vì cô không muốn về nước, không muốn cùng anh dây dưa, lại càng không muốn phải khuất phục anh.

Khi cô bỏ lại con gái, anh đã nói: “Lãnh Tây, một ngày nào đó, cô sẽ phải cầu xin tôi!” Cô vẫn rời đi

Nhưng bất luận là cô có cố gắng bao nhiêu, đến cùng cô cũng chỉ còn cách cầu xin anh. Buông xuôi tất cả, cầu xin anh cứu lấy bố cô.

“Tại sao?” Anh đắng cay hỏi. Vết sẹo dài khắc sâu trên cổ tay cô, tựa như một dấu ấn, khó có thể phai nhạt.

“Tại sao.” Cô thì thào lặp lại: “Bởi vì mỗi khi tôi vừa nằm xuống liền mơ thấy tiếng khóc nỉ non của đứa bé, trong giấc mơ con bé không ngừng gọi “mẹ, mẹ” ...” Cô ngẩng đầu lên: “Cao Tử Quần, anh có hiểu không, những cơn ác mộng làm tôi điên cuồng, không ăn nổi, tinh thần ngày càng hoảng loạn, không thể để tâm vào việc học. Nhưng tôi vẫn không dám về nước...”

“Cho nên, cô đã chọn...” Ngón tay Cao Tử Quần khẽ run, tựa hồ như đang cố kìm chế gì đó.

Lãnh Tây thản nhiên nhìn anh: “Tôi đã nghĩ rằng, chết đi rồi thì tốt biết bao.”

Sắc mặt Cao Tử Quần trong nháy mắt đã trở nên u ám.

22. Chương 22

Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, lòng vẫn bình yên như nước.

Cao Tử Quần chưa bao giờ lặng im như bây giờ, toàn thân bao phủ bởi một tầng âm đạm. Anh đứng yên tại chỗ, nhìn chằm vào cô. Một người phụ nữ không thích phần son lại có thể trang điểm xinh đẹp và rạng ngời thế này.

Vẫn là khuôn mặt đó, chỉ là khoảng thời gian bấy năm cuối cùng đã thay đổi rất nhiều. Giây phút đó, anh mới phát hiện, hóa ra chính anh đã tự đẩy cô xuống vực sâu tuyệt vọng, suýt chút nữa anh có thể mất cô mãi mãi mà không hề hay biết.

Suy nghĩ sợ hãi ấy lại dần dần dày xé anh, toàn thân anh đau đớn.

Lãnh Tây từ từ rút tay về: “Cao Tử Quần, là một người bố, anh thương yêu Hi Hi ra sao tôi đều biết, nhưng anh cũng không thể cấm đoán quyền làm mẹ của tôi chứ.” Cô lùi lại, tựa người lên vách tường. Nhớ lại quãng thời gian trước kia, cô cảm thấy mình đã hoàn toàn kiệt sức.

“Sự việc năm đó cũng là vì bất đắc dĩ, anh là người hiểu rõ nhất.” Vì sao cô bỏ lại Hi Hi, tất cả đều do con người trước mặt này gây nên.

Cao Tử Quần nhìn bàn tay đang hệt hắt giữa không trung, anh sực tỉnh lại: “Tiểu Tây, quyền nuôi dưỡng Hi Hi tôi tuyệt đối sẽ không nhường lại.” Anh không chút dao động nói: “Trừ khi...” Cao Tử Quần hơi dừng lại, giọng nói có chút thay đổi.

Lãnh Tây ngược mắt, hồi hộp chờ đợi lời nói kế tiếp của anh.

Anh nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen nhánh hiện lên tia triu mến, Lãnh Tây có chút bối rối.

“Trừ khi hai ta ở bên nhau.”

Tựa như tiếng sét vang dội, Lãnh Tây nhìn người trước mặt, đây là Cao Tử Quần ư, là một doanh nhân chính hiệu, ăn thịt người cũng không nhả xương?

Trong khoảng cách gần, trên người anh thoang thoảng hương thơm sữa tắm quen thuộc.

Hành lang yên tĩnh nay càng trở nên tĩnh mịch.

Cao Tử Quần thấy vẻ mặt cô hơi hệt, anh nhíu mày, nhưng cũng không gấp gáp chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Một hồi lâu sau, Lãnh Tây cuối cùng cũng mở miệng: “Ở bên nhau” cô nở nụ cười chế nhạo: “Cao Tử Quần, anh bảo tôi lấy thân phận gì để quay lại bên anh đây?”

Năm đó, anh yêu thương cưng chiều cô, vậy mà sau lưng cô, anh đã làm gì? Toan tính việc kết hôn với Văn Thư. Lãnh Tây thật sự rất tò mò, sao anh có thể làm như thế được. Thật ra, anh không hiểu được tình yêu.

Cao Tử Quần nhìn chằm vào khóe miệng cô, biết rõ cô có chuyện muốn nói.

“Kẻ thứ ba, kẻ thứ tư, hay là cái gì?” Lãnh Tây lạnh lùng nói.

Cao Tử Quần sững sờ: “Nếu như với thân phận Cao phu nhân thì sao?” Về mặt anh có chút phức tạp.

“Thân phận Cao phu nhân quả thật là quá cao quý rồi, tôi khẳng định có rất nhiều người muốn ngồi vào vị trí này, còn tôi cùng lắm cũng chỉ là một người bình thường, việc bay lên cao hóa thành phượng hoàng, thì xin miễn cho phận nghèo hèn này.” Cô nhếch khóe miệng, đương nhiên thân phận Cao phu nhân kia không phải là dễ dàng gì.

Cao Tử Quần từ từ kẻ sát vào người cô: “Chỉ cần em gạt đầu.”

Đây là lần thứ hai anh nói với cô về chuyện này. Lãnh Tây nhíu chặt mày. Lần đó, khi Cao Tử Quần đề cập với cô chuyện này, cô đang xem “Cuộc chiến nàng dâu”. Cô rất thích Anne Hathaway, mỗi bộ phim của cô ấy cô đều xem đến mấy lần. Cao Tử Quần ngồi bên cạnh xem văn kiện. Phim đang chiếu được một nửa đột nhiên anh xoay người sang nói một câu: “Thật là ấu trĩ.”

Lãnh Tây ngẩn ra, đến lúc cô phản ứng lại thì mới biết là anh đang nói về bộ phim. Cũng chẳng ai bảo anh ta xem mà, Lãnh Tây không thèm để ý đến anh.

Không nghĩ rằng anh lại tiếp tục bình luận: “Bộ phim này đúng thật là lừa gạt nữ sinh như bọn em, quá là không thực tế.”

Lãnh Tây rất không thích mỗi khi cô đang xem phim lại có người phê bình kiểu này kiểu nọ, cô lạnh lùng nói: “Anh không thích xem thì có thể vào phòng mà.” Cô cũng chẳng mời anh cùng xem.

Cao Tử Quần nhún vai: “Em cứ xem tiếp đi.”

Sau đó anh cũng chẳng nói gì nữa, cùng cô xem hết bộ phim. Bộ phim kết thúc, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên ngưng ngững.

“Ồ, chiếc áo cưới trên người cô ấy rất đẹp.” Cao Tử Quần làm như vô tình nói.

Lãnh Tây cũng không mở miệng.

Không thấy cô có phản ứng gì, Cao Tử Quần nhào tới, trong nháy mắt đã bao vây cô: “Tây Tây mà mặc áo cưới nhất định sẽ là một cô dâu đẹp nhất thế giới.” Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Lãnh Tây nhìn vẻ mặt dịu dàng nhu tình của anh, cô hoảng hốt, cảm thấy có chút lạ lẫm. Lãnh Tây luống cuống dời mắt đi, tựa như sợ mình sẽ bị quẩn sâu vào đó.

“Tây Tây, chúng ta kết hôn nhé?”

Trái tim cô tựa như bị gì đấy bóp nghẹt, cô nhanh chóng che giấu tâm tình, lãnh đạm nói: “Cao Tử Quần, anh đang ở đây nói chuyện hài gì đấy.” Bọn họ làm sao có thể chứ? Đây cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi. Ngay từ đầu cũng chính là miễn cưỡng lẫn nhau, chuyện kết hôn đối với cô mà nói thật sự quá xa vời.

Cao Tử Quần cười, chỉ là nụ cười không giống với trước đây, mang chút gì đấy cô đơn.

Đó là lần đầu tiên anh nhắc với cô đến chuyện kết hôn. Lãnh Tây không thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh. Sau này, khi biết được anh đã có vị hôn thê, cô mới cảm thấy anh hoàn toàn xứng đáng nhận giải ảnh đế.

Sau khi tham dự lễ đính hôn của anh và Văn Thư, cô đã quyết định không thể giữ lại đứa con đầu lòng của hai người.

Cũng chính là từ đây, lần đầu tiên Cao Tử Quần đồng ý buông tha cô.

Thân phận Cao phu nhân sớm đã có chủ.

Cho đến tận bây giờ, Cao Tử Quần vẫn là không thể hiểu được chính mình, anh vĩnh viễn là kẻ ngồi trên cao, chỉ biết dung quyền lực của mình để đòi hỏi người khác...

“Cao Tử Quần, thân phận Cao phu nhân, từ trước đến nay tôi đều không muốn. Trước đây không muốn, hiện tại không, sau này cũng không. Mà tôi và anh, bảy năm trước đã không có kết quả, bảy năm sau lại càng không có kết quả.” Lãnh Tây hít sâu: “Anh đã có gia đình riêng của mình, vợ và con trai. Tôi rồi cũng sẽ kết hôn, chúng ta không còn là chúng ta của ngày xưa nữa, vì Hi Hi, cho dù không thể làm bạn, cũng không cần phải tránh mặt tranh chấp, đối với con bé sẽ không tốt.”

“Kết hôn?” Cao Tử Quần siết chặt tay, thanh âm lạnh băng: “Em muốn kết hôn cùng ai?”

“Chuyện này không liên quan đến anh.” Lãnh Tây hơi ưu tư nhìn về phía đằng trước.

Cao Tử Quần đột nhiên cười: “Là Sở Hàng ư.” Ngữ điệu anh rất bình tĩnh, cười như không cười: “Tình cảm hai người đúng thật là quá bền chặt.” xa cách bảy năm vẫn có thể tiếp tục tiền duyên.

Cao Tử Quần tựa như con sư tử đang cố kìm nén. Nếu như nói, cuộc nói chuyện bắt đầu với sự đau lòng thì lúc này đây là giây phút phẫn nộ.

Lãnh Tây dĩ nhiên không thềm để tâm đến sự châm chọc của anh, cô dường như đã quá quen với chuyện này rồi. Đúng lúc có người đi đến. Lãnh Tây xoay người đi vào. Vừa mới nhắc chân, Cao Tử Quần giang tay, người cô hơi lảo đảo ngã về phía sau. Cao Tử Quần liền giữ cô lại: “Tây Tây, tôi hối hận rồi. Tôi để em đi bảy năm, vậy mà quay lại em lại nói với tôi rằng em sẽ kết hôn.”

Tiếng bước chân ngày càng gần, Lãnh Tây giẫy dụa: “Anh nhanh buông ra.” Nếu như để người quen bắt gặp thì lại phiền phức.

Cao Tử Quần chẳng thềm để ý, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng: “Lãnh Tây, em nghĩ rằng lần này tôi sẽ buông tay ư. Thân phận Cao phu nhân chỉ có thể là em.”

“A...” Người đến bỗng nhiên kinh hãi hét lên: “Cao tổng... Lãnh Tây... hai người...”. Giám đốc Dư kinh ngạc đến nỗi quên mất mình phải đi vệ sinh.

Cao Tử Quần cười nhếch môi, đỡ Lãnh Tây đứng dậy.

“Giám đốc Dư, tôi và Lãnh Tây đang trò chuyện về thiết kế lần này của các vị.”

Dư Lỗi cũng phản ứng rất nhanh: “VẬY à, vậy hai người cứ tiếp tục, tôi không làm phiền nữa.”

Đợi Dư Lỗi đi khuất, khuôn mặt Lãnh Tây lạnh lùng: “Là anh cố ý.”

Cao Tử Quần nhún vai ra vẻ vô tội: “Vừa rồi tôi chỉ muốn nói với em một câu, không ngờ rằng anh ta lại đến.”

Lãnh Tây hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh muốn nói gì?”

Cao Tử Quần nhìn vẻ mặt cô tức giận, bỗng dừng mỉm cười, cô như vậy tự dừng làm anh nhớ đến cô trong ký ức của anh: “Anh ta đến làm tôi quên rồi.” Đôi mày hơi nhướng lên.

Lãnh Tây tức giận xoay người bước nhanh về phía trước.

Quay trở lại phòng, nhìn thấy cô, ánh mắt giám đốc Dư sáng bừng lên. Cô đi đến ngồi xuống, giám đốc Dư liền nhỏ giọng nói: “Nói chuyện thế nào rồi?” Mỹ nhân kế, anh thật sự chưa từng nghĩ qua. Tuy là Lãnh Tây xinh đẹp, nhưng dù sao cũng là cánh tay phải đắc lực của anh, anh cũng có nguyên tắc làm việc của mình.

Chia tay trong đau khổ. Tất nhiên cô sẽ không nói cho Dư Lỗi những lời này: “Cũng vậy thôi.”

“Cô quen anh ta.” Dư Lỗi nói ra với ngữ khí khẳng định.

“Uhm, bạn của bạn tôi.” Lãnh Tây thản nhiên nói.

Dư Lỗi sao có thể tin được chứ: “Lãnh Tây, lần này tôi tuyệt đối nắm chắc.”

Khi Cao Tử Quần đi vào, ngồi thêm một lúc nữa thì mọi người cùng về.

Lãnh Tây cố tình đi chậm lùi đằng sau, mọi người lần lượt đi ra. Cô đi đến bên xe Dư Lỗi, anh bày ra vẻ mặt đau khổ: “Xe có vấn đề rồi...”

“Thế tôi bắt xe về.” Lãnh Tây dĩ nhiên nhìn ra ý nghĩ của anh ta.

Cao Tử Quần đã lên xe, Dư Lỗi có chút bực mình.

“Tôi đi trước.” Lãnh Tây nói. Đi được mấy bước, đột nhiên xe của Cao Tử Quần dừng lại bên cạnh. Tôn Thành nhô đầu ra: “Sao thế?”

Đôi mắt Dư Lỗi chợt lóe lên tia狡 hoạt: “Xe đình công rồi.”

“Lên xe đi.” Tôn Thành nói.

“Nhà tôi gần đây, tôi tự đi về là được rồi. Lãnh Tây phải phiền mọi người rồi.” Dư Lỗi nói.

Lãnh Tây hít sâu một hơi, cô siết chặt đôi bàn tay. Đằng sau có xe chạy đến ầm còi thúc giục. Cô khẽ cắn môi, bước lên xe.

Cao Tử Quần ngồi đằng sau, cô lên xe rồi nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Cao Tử Quần khẽ nhắm hai mắt, người tựa vào lưng ghế, áo vest đã được mở phanh ra, toát lên một chút gì đầy lười biếng và thoải mái. Lãnh Tây nhân nhặt lướt nhìn qua khuôn mặt anh, không thể chối cãi, khuôn mặt Cao Tử Quần rất tuần tú, anh mím chặt môi, đôi mày kiếm khẽ chau lại tựa như đang suy nghĩ điều gì. Chiếc mũi anh cao vút, trước kia có không ít lần bị chiếc mũi anh đụng vào.

Bầu không khí trong xe rất yên tĩnh.

“Lãnh Tây, cô muốn đi đâu?” Tôn Thành hỏi.

“Đến đại lộ Lạc Hà thì dừng lại.” Lãnh Tây đơn giản nói.

Cô thản nhiên nhìn về phía đằng trước, bỗng dừng cô bị một sợi dây hình con thỏ treo trước xe thu hút, có thể nói chẳng đẹp chút nào. Trên xe Cao Tử Quần mà lại treo những vật thể này sao.

“Đây là khi Hi Hi lên lớp mẫu giáo lớn làm đấy, con bé bảo là cái này là đại diện cho nó, dặn đi dặn lại Cao tổng phải cất kỹ.” Tôn Thành nói.

Đôi mắt Lãnh Tây sáng ngời, bắt giắc quay sang nhìn mấy lần, sợi dây hồng càng nhìn càng đáng yêu.

Tôn Thành tiếp tục nói: “Hi Hi cái gì cũng giỏi, chỉ mỗi tội môn thủ công lại rất tệ. Đây là hoạt động bổ con, à...” Tôn Thành dừng lại một chút: “Cao tổng và con bé cùng nhau làm, tổng cộng làm được ba cái, còn có hai cái kia Cao tổng vẫn luôn để trên xe. Cô nhìn lui phía sau ấy.”

Lãnh Tây ngạc nhiên, cô quay đầu lại thì nhìn thấy hai con kia nằm dưới lưng Cao Tử Quần, là hai chú thỏ chân dài. Dĩ nhiên hai con này so với sợi dây kia lớn hơn rất nhiều. Toàn thân con thỏ là màu lam và màu tím, ánh mắt cô bị hàng chữ trên chân con thỏ hấp dẫn. Đó là hàng chữ tự thêu – “mẹ”

Lãnh Tây chậm rãi dời tầm mắt: “Chữ này là ai thêu vậy.”

“Là cô giáo ở trường Hi Hi.” Tôn Thành trả lời: “Khi đó con bé mãi không chịu thêu, còn giận đối với cả Cao tổng.”

Cao Tử Quần đột nhiên ho lên, Tôn Thành ngay lập tức im bặt lại.

Lãnh Tây nghẹn ngào, cô khẽ cúi thấp mặt, nhớ lại những lời Cao Tử Quần từng nói: “Cô muốn con gái thì sẽ có được con gái ư, mấy năm nay, thời gian con bé dần lớn lên, cô biết được bao nhiêu?”

Cô đã bỏ lỡ bảy năm trưởng thành của con gái, bất luận là thế nào cũng không thể挽 hồi được. Giờ đây cô không muốn mình phải hối hận thêm nữa. Về mặt Lãnh Tây sững sốt.

Cao Tử Quần từ từ mở mắt ra, ánh mắt rơi vào những đường cong mềm mại trên viên mặt cô, đôi mày thanh tú nhíu chặt, Cao Tử Quần trầm hít sâu: “Em có biết thứ bảy tuần tới là ngày gì không?”

Lãnh Tây ngẩn ra, một là vì anh lên tiếng nói chuyện, hai là vì ngày kia. Cô sao có thể quên được chứ, lúc này sắc mặt cô lại thay đổi.

“Em có thời gian thì cứ đến.” Cao Tử Quần ngồi thẳng người, nhìn ra ngoài cửa sổ

Hai người cũng không nói chuyện nữa, mỗi người đều đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình. Xe chạy dọc trên con đường bằng phẳng, bỗng chốc điện thoại Lãnh Tây vang lên, cô lấy ra nhìn, là của Sở Hàng.

“A lô, Sở Hàng, có chuyện gì thế?” Lãnh Tây hỏi, cô còn chưa nghe được lời đáp lại của Sở Hàng thì điện thoại đã bị Cao Tử Quần giật lấy, Lãnh Tây vẫn chưa kịp phản ứng. Cửa xe hạ xuống, chiếc điện thoại theo đường vòng cung bay vọt ra ngoài. Tay Lãnh Tây vẫn còn cứng nhắc giữa không trung, cô sợ sệt mấy giây mới phản ứng lại: “Cao Tử Quần, anh lại nổi điên gì thế?”

23. Chương 23

Tay Lãnh Tây còn đang cứng nhắc, cô sững sờ mấy giây sau mới có phản ứng: “Cao Tử Quần, anh lại phát điên cái gì vậy?”

Cao Tử Quần hừ một tiếng: “Tôi không thích trên xe tôi lại nghe thấy tên của anh ta.”

Lãnh Tây như bị mắc nghẹn, cô hít sâu: “Dừng xe!”

Tôn Thành rối rắm, rốt cục là anh nên nghe ai đây.

“Trợ lý Tôn, phiền anh dừng xe lại.” Lãnh Tây dần dần bình tĩnh lại.

Tôn Thành nhìn vào gương chiếu hậu, đợi chỉ thị của Cao Tử Quần. Xe đã chạy đi rất xa. Nhìn điệu bộ này, cô nghĩ thậm chí lẽ bây giờ muốn xuống xe cũng không được.

Cao Tử Quần vẫn không nhúc nhích cho đến khi đến đại lộ Lạc Hà, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Tôn Thành, dừng xe để cô ấy xuống.”

Lãnh Tây không hề chần chừ, liền bước xuống.

Đợi cô xuống xe, Cao Tử Quần lạnh lùng bảo: “Lái đi.” Cũng chẳng quay đầu liếc nhìn.

Lãnh Tây đứng ở trạm xe buýt, ban đêm gió thổi lạnh, cô nắm chặt áo. Phỏng chừng điện thoại không thể nào tìm lại được nữa, còn Sở Hàng chắc chắn lại đang đứng ngồi không yên vì lo lắng cho cô. Lãnh Tây sờ vào mặt mình, nhìn thấy có xe đến, cô vội vàng bước lên.

Tôn Thành cũng đành chịu, vừa mới chạy được một đoạn, ông chủ anh lại bảo quay lại. Đợi đến khi Lãnh Tây lên taxi, Cao Tử Quần nói: “Ngày mai giúp tôi mua một chiếc điện thoại mới.” Một lúc sau lại nhấn mạnh: “Điện thoại dành cho nữ.”

Tôn Thành đã theo anh lâu như vậy rồi, nếu như còn không hiểu những lời này nữa, thì anh xứng đáng bị sa thải.

Về đến nhà đã là mười giờ. Theo thói quen, anh lên xem Cao Hi Hi trước. Tay anh cầm ổ khóa mở ra lại phát hiện cửa đã bị khóa.

Nhóc con giận rồi. Anh bất đắc dĩ nhếch khóe miệng, đi xuống lầu lấy chìa khóa dự phòng.

Mở cửa ra, một luồng gió lạnh luồn qua. Rèm cửa sổ bị gió thổi bay, anh bất giác cau mày, liền đi đến đóng cửa sổ lại.

Ánh mắt nhìn xuống, con bé cuộn mình giống như con kén nằm trên giường. Cao Tử Quần đi qua, ngồi xuống bên cạnh. Giường khẽ rung lên, anh đưa tay kéo chăn xuống.

“Con đang giận à?” Anh hỏi.

Cao Hi Hi hừ một tiếng, cũng không đáp lại, cuộn tròn mình lăn qua hướng khác.

Cao Tử Quần tiện thể nằm xuống, từ từ nhắm mắt lại.

Cao Hi Hi đợi mãi hồi lâu vẫn không thấy bố có động tĩnh gì, vừa tức giận, vừa sốt ruột, lập tức vén chăn lên bò ra. Tóc tai rối xù, hai má đỏ bừng, thấy bố mình đang nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi. Cao Hi Hi thở hồng hộc, đưa tay bóp mũi Cao Tử Quần, ước chừng một phút, Cao Tử Quần vẫn không nhúc nhích.

Cô bé hậm hực đứng lên, bắt đầu nhảy điên cuồng. Cao Tử Quần nhàu mày, từ từ mở mắt ra: “Hi Hi.” Anh trầm giọng gọi, sau đó giữ chân con gái lại.

Rốt cục Cao Hi Hi cũng dừng lại, cô bé ngồi xuống, hai má phình ra, thở phì phò đập Cao Tử Quần.

Cao Tử Quần đưa tay đỡ, nhìn con gái: “Con làm xong bài tập về nhà chưa?”

Cao Hi Hi cắn môi, chậm rãi gục đầu xuống, hồi lâu sau, con bé mới cất tiếng hỏi: “Bố, mẹ con Văn Tuyền quay trở về sẽ sống cùng chúng ta sao?”

Cao Tử Quần vươn tay kéo con gái đến, hai người nằm song song cạnh nhau: “Uhm.” Thì ra nhóc con vẫn luôn lo lắng về chuyện này.

Cao Hi Hi vịn vào vành tai bố: “Nhưng con chỉ muốn sống cùng mẹ con thôi. Vì sao bố mẹ không thể ở bên nhau?”

Ánh mắt Cao Tử Quần trầm xuống: “Không phải Hi Hi bảo không thích cô ấy sao?”

Cao Hi Hi hừ lạnh: “Con chỉ muốn cả nhà chúng ta sống cùng nhau mà thôi.”

Cao Tử Quần cười vang lên: “Hi Hi muốn như thế nào thì như thế ấy.”

“Thật sao?” Ngay lập tức Cao Hi Hi bật người dậy: “Bố không được dối ý đâu đấy!”

“Ồ.” Cao Tử Quần gấp hai tay sau đầu: “Vậy con phải nghe lời bố.”

Cao Hi Hi liền vui vẻ ra mặt, nhào vào lòng Cao Tử Quần: “Bố, bố thật tốt.”

“Vậy ư, thế ai vừa mới không thèm để ý đến bố, ai vừa trừng mắt với bố vậy?”

Cao Hi Hi liền hôn lên má bố bày tỏ: “Trên đời này chỉ có mình bố tốt, con của bố như báu vật...”⁽¹⁾ Đây là bài hát mà năm đó chính Cao Tử Quần đã dạy cho con gái. Cao Hi Hi đã nghe bản gốc, nhưng vẫn không muốn đổi lại. Thế cho nên sau này, mỗi khi Hi Hi hát ca khúc này, Lãnh Tây lại ghen tỵ, lại càng lạnh nhạt với Cao Tử Quần.

(1) Đây là bài hát “Trên đời này chỉ có mình mẹ tốt” CTQ đổi lời thành “Trên đời này chỉ có mình bố tốt.”

Tối qua Cao Hi Hi thật sự rất hưng phấn, vui quá đến nỗi quên cả chuyện bị mời phụ huynh. Không làm bài tập về nhà, ngồi trên lớp đọc truyện, cô giáo đã rất tức giận. Dĩ nhiên con bé không kể việc này với Cao Tử Quần.

Thế mà ngày hôm sau lên lớp, Hi Hi vẫn không làm bài tập về nhà. Cho dù thành tích học tập của con bé trước nay luôn tốt, cô giáo cũng không thể dung túng được.

Trong giờ học, con bé bị mời đến văn phòng.

Giáo viên chủ nhiệm là một cô giáo trẻ, vừa đi dạy được hai năm, chủ nhiệm lớp này phải rất cẩn thận không dám qua loa.

“Cao Hi Hi, kỳ nghỉ quốc khánh con không làm bài tập, hôm nay cũng không làm bài tập về nhà, gần đây con làm sao thế?” Cô giáo nhìn cô nhóc xinh đẹp trước mặt cũng không nỡ phê bình nặng nề. Lời nói có chút nghiêm khắc nhưng giọng điệu cô giáo lại hết sức nhẹ nhàng.

Cao Hi Hi nhú mồm, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cô Vương, nếu như bạn trai cô phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, chú ấy phải làm như thế nào cô mới có thể tha thứ cho chú ấy.”

“Cái này...” Cô Vương ngẩn ra, cô sao có thể ngờ rằng tự dưng con bé lại đi hỏi cô vấn đề này.

“Cao Hi Hi, con có thể nói cho cô vì sao con lại hỏi cô vấn đề này không?”

Hi Hi cắn môi, có chút lưỡng lự. Cô giáo nắm lấy bàn tay nhỏ của con bé: “Không sao cả, con nói cho cô, cô sẽ không kể với ai cả, cô phải biết là vấn đề của ai thì mới có thể giúp con nghĩ cách chứ.” Cô nhớ lại chuyện lần trước gặp người phụ nữ kia ở cổng trường, bây giờ nghĩ lại, có lẽ Hi Hi là vì việc này.

“Là mẹ ...và bố con.” Cao Hi Hi khá tin tưởng cô giáo: “Trước đây bố đã chộc mẹ giận, mẹ vẫn không chịu tha thứ cho ông ấy, cho nên mẹ cũng không cần con nữa.” Cao Hi Hi thở dài: “Cô giáo, cô bảo con nên làm gì bây giờ đây?”

Cô Vương như có điều suy nghĩ: “Con còn nhỏ, đây là chuyện của người lớn, việc hiện tại con cần làm là phải học thật tốt.”

“Cô Vương, con đã kể cho cô cả rồi. Không phải cô đã nói là sẽ nghĩ cách giúp con sao?” Hi Hi dùng cặp mắt tràn đầy mong đợi nhìn cô giáo, Ý tứ đã quá rõ ràng: cô giáo, cô nói mà không giữ lời.

Cô Vương bối rối, cô còn chưa kết hôn đấy. Chuyện phức tạp như vậy thật sự vượt quá năng lực của cô.

Cao Hi Hi cũng rất buồn rầu, chớp chớp đôi mắt ngây thơ: “Cô Vương, có phải cô muốn mời phụ huynh không?”

Cô Vương bị con bé làm cho giật mình: “Cái này...” Cô đi dạy đã hai năm nay, nhưng luôn không thích gặp mặt phụ huynh vì những chuyện như thế này.

Cao Hi Hi nghiêm túc nói: “Cô Vương, con cảm thấy cô nên nói chuyện với cả bố lẫn mẹ con. Gia đình bất hòa ảnh hưởng rất lớn đến sự trưởng thành của con. Con cảm thấy thành tích học tập của con tốt như vậy, cũng chính là vì bị họ kích động...”

Cô Vương: ...

Kết quả sau khi cô trò nói chuyện là cả bố mẹ đều được mời đến.

Lúc đó, Lãnh Tây đang viết bản kế hoạch, bỗng nhiên nhận được một số điện thoại lạ: “Xin hỏi chị có phải là phụ huynh của em Cao Hi Hi không? Tôi là cô giáo chủ nhiệm của em ấy...”

Lãnh Tây cảm thấy đầu óc trống rỗng, tim đập thình thịch: “Hi Hi con bé làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Cô run sợ, sau lưng đã ứa đẫm mồ hôi.

“Không phải, không phải.” Cô nhìn qua Cao Hi Hi đang khấn cầu bên cạnh, cảm giác được mình đang bị cô nhóc kia lừa gạt, cô ho lên một tiếng: “Chuyện là như vậy, gần đây con bé có chút khác thường. Nếu như chỉ có thời gian, tôi muốn nói chuyện cận kề hơn.”

Lãnh Tây nhẹ nhõm thở ra: “Được, tôi đến liền đây.”

Cô Vương tắt máy, Cao Hi Hi liền đứng dậy đi đến: “Cô Vương, mẹ con nói thế nào?”

Cô Vương nói: “Cao Hi Hi, mẹ con sẽ đến ngay đây.”

Trong lòng Cao Hi Hi nở hoa, mẹ vẫn còn rất quan tâm đến nó, con bé thầm vui mừng.

“Cô Vương, vậy còn bố con thì sao?” Trong nháy mắt khuôn mặt con bé đã trở nên bi thương.

Cô giáo đã đâm lao đành phải theo lao, tóm lại phải làm tấm gương tốt cho trò noi theo. Cô gọi theo số Cao Hi Hi đưa cho.

Cao Tử Quần lúc đó đang họp, điện thoại vang lên anh liền nhấn tắt, rồi nghĩ lại, số điện thoại riêng này của anh rất ít người biết, anh lập tức cho tạm dừng cuộc họp, để Tôn Thành thay anh chủ trì.

“A lô?”

“Cao tiên sinh, xin chào, tôi là giáo viên chủ nhiệm của em Cao Hi Hi.” Cô Trương hơi căng thẳng tựa như năm đó cô tham gia kỳ thi biên chế, phải đối mặt với giám thị.

“Chào cô Vương, xin hỏi Cao Hi Hi ở trường đã xảy ra chuyện gì ư?” Cao Tử Quần khẩn trương day day thái dương.

Lần này cô Vương hơi do dự, cô quyết định nói thật: “Cao tiên sinh, kỳ nghỉ quốc khánh vừa rồi Cao Hi Hi không làm bài tập, xin hỏi ở nhà đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Cao Hi Hi tối sầm lại, vội vã chạy đến trước mặt cô giáo khoác tay. Đối với chuyện học tập của con bé, Cao Tử Quần yêu cầu rất cao. Biết được chuyện này, cô bé chắc chắn không tránh khỏi bị phạt.

“Thật xấu hổ quá, bây giờ tôi sẽ đến liền đây.” Giọng nói Cao Tử Quần lạnh hân đi.

Cô Vương nhẹ nhõm thở ra: “Cao Hi Hi, có phải bố em rất nghiêm khắc.” Nghe giọng nói thôi mà cô đã cảm thấy rất uy nghiêm rồi.

Về mặt Cao Hi Hi đau khổ: “Cô ơi, tối nay về là con thăm rồi.” Hiện tại nó thật sự muốn khóc. Lớp một, có một lần nó không làm bài tập về nhà, Cao Tử Quần đánh khá mạnh vào lòng bàn tay nó mười cái, đau buốt! Bây giờ nó vẫn còn nhớ.

Cô Vương nhìn con bé, lắc đầu: “Cô lên lớp trước đã.”

Lãnh Tây và Cao Tử Quần gặp nhau trước cổng trường. Mặt trời gay gắt, lay động mắt người, hai người nhìn thấy đối phương thì lập tức hiểu ra.

Cao Tử Quần thấy cô mặc một bộ váy, dưới chân lại mang giày búp bê, vừa nhìn là đã biết cô vội vàng chạy đến. Anh cười nhếch môi: “Không có chuyện gì cả, không chịu làm bài tập trong kỳ nghỉ quốc khánh.”

Lãnh Tây khẽ cúi thấp đầu, vẻ mặt hoài nghi.

Cao Tử Quần dừng lại liếc nhìn qua cô, thản nhiên nói: “Nếu không rảnh thì cứ đi trước, tôi và cô giáo con bé sẽ nói chuyện.”

Lãnh Tây nghe anh nói thế, có chút không vui, có phải anh ta còn muốn gạt cô ra một bên, không cho cô tiếp cận với Hi Hi: “Tôi không có chuyện gì cả, cô giáo Hi Hi cũng gọi điện thoại cho tôi, tôi phải đi gặp cô ấy.” Suy cho cùng cô cũng là mẹ của Cao Hi Hi.

Cao Tử Quần nhìn chằm cô, khóe miệng thâm nhếch lên: “Vội cùng vào đi.”

24. Chương 24

Khi còn bé , không ít lần vì thành tích học tập mà Lãnh Tây bị mời phụ huynh, hầu như lúc nào Tần Hiểu Vân cũng là người đi đại diện. Sau khi về, Tần Hiểu Vân thường giáo huấn cho cô một trận, phạt khê tay, quỳ gối, mỗi lúc như vậy ông Lãnh đều đi đến khoát tay, khuyên ngăn: “Thôi đi, thôi đi, Tiểu Tây vẫn giỏi hơn chúng ta lúc trước nhiều rồi, chuyện nhỏ thôi, Lãnh Tây đi rửa tay rồi ăn cơm con.”

Tần Hiểu Vân giận tím mặt, quay lại mắng ông: “Ông quá nuông chiều con bé rồi.”

Nhiều năm sau, khi Lãnh Tây bị cô giáo mời đến, cô mới cảm nhận được tâm tình của người làm mẹ, nhưng đây là một loại tâm trạng phức tạp, vừa căng thẳng, vừa mang theo chút gì đó xúc động. Đây là lần đầu tiên cô đến nơi học tập của con gái với thân phận là một người mẹ, sao lại không xúc động được.

Cao Tử Quần thờ ơ lạnh nhạt, khoe miệng mang theo nụ cười như có như không.

Môi trường ở đây rất trong lành thoáng đãng, từ sân vườn tới cơ sở vật chất phòng ốc đều rất sạch sẽ.

Lãnh Tây nhìn quanh nơi này, tựa hồ như có thể tưởng tượng được cảnh Hi Hi vui đùa trước mắt. Hai người từ tốn đi về phía trước, lúc ngang qua bảng thông báo, Lãnh Tây bất giác bước chậm lại.

Cao Tử Quần bình thản nói: “Hi Hi có một bức tranh được dán ở cửa sổ thứ hai phía đằng trước.”

Lãnh Tây nhàn nhạt ờ một tiếng, cô bước nhanh lên phía trước liền nhìn thấy tác phẩm của Hi Hi. Tác phẩm của con bé tên là: “Bố dẫn con đi công viên”- hình ảnh ấm áp, các nét vẽ tỉ mỉ, màu sắc kết hợp tươi sáng, sinh động.

Bức tranh rất chân thật, trong lòng Lãnh Tây thầm khen ngợi .

Cao Tử Quần đứng bên cạnh giải thích: “Lúc nhỏ Hi Hi vẽ rất xấu, đến năm Hi Hi bốn tuổi, tôi mời một cô giáo chuyên môn đến dạy riêng cho con bé.” Anh nhìn vào tranh vẽ của con gái với ánh mắt tràn đầy tự hào.

Về mặt Lãnh Tây cũng dần trở nên dịu dàng hơn: “Bức tranh thật sự rất đẹp.”

“Đúng vậy.”

“Di truyền đúng thật là thần kỳ.” Lãnh Tây thản nhiên nói.

Cao Tử Quần kinh ngạc, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười: “Em cũng thật biết tự dát vàng lên mặt mình đó chứ.”

Gió khẽ lay động, hương thơm dịu dịu thoang thoảng giữa bầu trời. Hai người đứng trước cánh cửa kính, anh nhìn qua cô mỉm cười, ánh mắt dịu dàng âu yếm, còn cô đang chăm chú ngắm nhìn tác phẩm của con gái. Thời gian như ngừng trôi.

“Tử Quần.” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Cao Tử Quần nghe thấy, quay đầu lại, rất nhanh liền lấy lại vẻ tự nhiên: “Hiệu trưởng Hứa, chào ông.”

Hiệu trưởng Hứa đưa tay vỗ nhẹ vai anh: “ Sao đột nhiên lại đến trường?” Ông nhướn mày: “Không phải là bị mời phụ huynh đấy chứ.”

Cao Tử Quần chỉ cười cười.

Hiệu trưởng Hứa đẩy mắt kính lên, ánh mắt nhìn sang Lãnh Tây: “Vị này là?”

Lãnh Tây hơi bối rối.

Bỗng nhiên Cao Tử Quần nắm lấy tay cô: “Là vợ của tôi, Lãnh Tây.” Anh tự nhiên nói.

Lãnh Tây tựa như con chim sợ cành cong, kinh ngạc nhìn phía trước, lời nói nghẹn lại trong cổ họng. Cao Tử Quần luôn thích chơi đùa đánh phủ đầu, có lẽ đây là bí quyết thành công của anh. Cô oán hận trừng mắt liếc qua anh.

Thầy hiệu trưởng gật đầu: “Thế là Hi Hi sẽ không làm khó anh nữa rồi.” Ông nhìn đồng hồ: “Tôi còn có một cuộc họp ở sở giáo dục, tôi đi trước.”

“Được, hôm khác chúng ta gặp mặt.” Cao Tử Quần cười nói.

Thầy hiệu trưởng vừa đi, vẻ mặt Lãnh Tây lập tức thay đổi, hất tay anh ra: “Cao Tử Quần, anh vừa nói bậy gì đấy?” Cao Tử Quần nhìn cô: “Tôi nói bậy gì?” Anh cười hỏi lại.

“Ai là vợ anh?” Lãnh Tây lạnh lùng: “Vợ của anh đang ở Mỹ ấy.”

“Vậy em bảo tôi phải nói như thế nào?” Anh quay mặt nhìn về phía đằng trước. Tiếng chuông tan học vang lên, bầu không khí trở nên rất ồn ào.

Lãnh Tây khẽ cắn môi, bước về phía trước, cô không khỏi thở dài, Cao Tử Quần đích thực là kẻ là nói dối không chớp mắt, vợ của anh ư, đúng thật là châm chọc.

Cao Tử Quần nhìn bóng lưng cô, đôi mắt nheo lại, rồi đột nhiên gọi vọng lại từ đằng sau: “Lãnh Tây, em đi nhằm hướng rồi.”

Lãnh Tây giật mình lại, chần chừ trong chốc lát, cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn anh. Cao Tử Quần nhìn cô cười, dưới ánh mặt trời, nụ cười dịu dàng của anh làm cô cảm giác vừa xa lạ vừa thân thuộc.

Lãnh Tây xoay người đi đến một bạn học đằng trước: “Em nhỏ, cho cô hỏi phòng học lớp 2 nằm ở đâu?”

“Ở phía bên phải tầng hai cô ạ.”

“Cảm ơn.” Lãnh Tây mỉm cười.

Cao Tử Quần bắt giắc lắc đầu.

Cô giáo Vương rót hai cốc nước, bước đến: “Thật ngại vì phải mời hai người đến trường học một chuyến.”

Lãnh Tây lên tiếng: “Cô giáo Vương, là chúng tôi sơ sót.”

“Hi Hi là một cô bé thông minh, học giỏi, chúng tôi đều biết, là cô giáo, tôi thật sự rất yêu mến bé. Thế nhưng suy nghĩ của bé vừa quá mức người lớn, lại quá nhạy cảm ...” Cô giáo Vương lấy ra xấp bài tập của kỳ nghỉ lần này đưa đến trước mặt Lãnh Tây: “Con bé thật sự là một chữ cũng không viết.”

Lãnh Tây cầm lấy, cẩn thận mở ra. Cao Tử Quần lẳng lặng ngồi một bên, lướt mắt nhìn qua tựa hồ như đang suy tư, cũng không phát biểu gì. Cô giáo Vương lặng lẽ đánh giá anh, trong lòng thầm nghĩ bố của Cao Hi Hi đúng thật là rất đẹp trai.

“Cô giáo Vương, kỳ nghỉ Quốc khánh, trong nhà đã xảy ra một số việc, tôi thật xin lỗi, con bé phải phiên cô bận tâm rồi, sau khi về, tôi và...bố Hi Hi sẽ chỉ dạy con bé thật tốt.” Lãnh Tây thở ra một hơi.

Cao Tử Quần cuối cùng cũng mở miệng: “Cô Vương, hôm nay tôi đưa Hi Hi về trước, làm phiên cô rồi.” Anh trầm trầm nói.

Cô giáo Vương sững sờ, gật đầu.

Dọc đường đi Cao Hi Hi lặng im, cô bé không dám nhìn Cao Tử Quần, mà với Lãnh Tây thì vẫn duy trì khoảng cách. Vừa nãy lúc Cao Tử Quần và Lãnh Tây đứng trước cửa phòng học, cô nhóc ngẩn ra, vờ như không nhìn thấy, không chịu đi ra.

Mãi đến khi Cao Tử Quần không thể nhịn được nữa đi vào, cô bé bày ra vẻ mặt đặc biệt vô tội: “Bố, sao bố lại đến đây?”

Cao Tử Quần cười lạnh: “Cô giáo của con bảo rằng biểu hiện của con quá tốt, bố đến xem xem. Đi thôi, vừa đúng lúc đón con về luôn.”

“Bài tập về nhà hôm nay con còn chưa viết lại, bố về trước đi.”

Cao Tử Quần nhìn con gái: “Cao Hi Hi, bố đếm đến năm, nhanh thu dọn đồ đạc về nhà.”

Cao Hi Hi nhanh như gió chạy vèo đi thu dọn mọi thứ vào ba lô, rồi cùng Cao Tử Quần ra khỏi phòng học.

Lãnh Tây nhìn thấy hai bố con đi ra, đưa tay đỡ lấy ba lô cho con gái. Cao Tử Quần lạnh giọng nói: “Để nó tự đeo.”

Cao Hi Hi hừ một tiếng: “Tự đeo thì tự đeo, con không phải là đeo không nổi.”

Lãnh Tây chau mày.

Cả nhà ba người lặng thinh đi đến cổng trường. Lãnh Tây nhìn qua Cao Tử Quần, biết rõ bây giờ thật sự anh rất giận. Tuy chỉ sống cùng anh trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, nhưng cô vẫn còn nhớ rất rõ những thói quen của anh. Ví dụ như: khi anh tức giận sẽ không thích nói chuyện, anh ăn cơm rất kén chọn, không bao giờ động đũa vào hành tỏi, mỗi lúc uống say về chỉ thích an tĩnh ngủ một giấc hoặc là trầm tư suy nghĩ.

Đứng trước xe, cũng chẳng có ai mở miệng. Cao Hi Hi ngẩng đầu lên, thoáng nhìn Lãnh Tây, ánh mắt đáng thương làm cho lòng người cũng phải vỡ tan.

Lãnh Tây không suy nghĩ nhiều, liền theo lên xe.

Khi xe dừng lại, cô nhìn quang cảnh xung quanh, không ngờ rằng anh vẫn còn ở Hoa phủ.

Sau khi theo hai bố con đi vào, trái tim Lãnh Tây bắt đầu nặng trĩu. Khoảng thời gian cô quen anh, phần lớn thời gian đều sống trong Hoa phủ. Nơi đây đã khơi lại rất nhiều kỷ ức của cô. Cô lẳng lặng nhìn quanh một vòng, hầu như tất cả đều như cũ chẳng có gì thay đổi.

Ánh mắt cô nhìn lên vách tường trong phòng khách, vết sâu kia vẫn còn ở đấy. Cô thầm thở ra một hơi.

“Bác Lâm, bác đem roi lên đây.” Thanh âm Cao Tử Quần xuyên cả phòng, chứa đầy sự tức giận.

Tim Lãnh Tây đập thình thịch, vẻ mặt dần dần trở nên hốt hoảng, hiện tại cô đã hiểu rõ vì sao lúc này Hi Hi lại nhìn cô với ánh mắt đó.

Bác Lâm lo sợ bất an cầm roi lên: “Tiên sinh...”

Cao Tử Quần cầm lấy, nhìn qua Cao Hi Hi: “Quỳ xuống.”

Hi Hi cắn môi, cũng không nói gì, từ từ đi qua quỳ xuống.

“Con đã biết con sai chưa?” Cao Tử Quần nghiêm khắc hỏi.

Cao Hi Hi gật đầu.

“Trước đây bố đã dạy con thế nào?” Cao Tử Quần quát to: “Chìa tay ra.”

Lãnh Tây chưa từng nhìn thấy Cao Tử Quần như vậy bao giờ, thấy anh thật sự muốn đánh Hi Hi, cô liền tiến lên phía trước, giữ tay Hi Hi lại: “Cao Tử Quần, anh đang làm gì đấy?”

“Em tránh ra.” Trong mắt Cao Tử Quần không có một tia nhượng bộ.

Lãnh Tây không có ý định tránh sang: “Con bé còn nhỏ, sao anh có thể đánh nó như vậy?”

“Nó nhỏ như vậy đã không chịu làm bài tập, đây chính là vấn đề thái độ! Tối hôm qua, tôi còn hỏi nó đã làm bài tập chưa? Cao Hi Hi, chìa tay ra!”

Cao Hi Hi run rẩy chìa tay.

“Không được, anh không được đánh con bé. Chỉ là không làm bài tập thôi mà, anh không cần phải làm lớn chuyện lên thế. Nếu so sánh với anh, những chuyện anh làm, những thủ đoạn kia của anh, thì anh phải đáng chém chết nghìn mảnh rồi!”

Nghe những lời này của cô, anh sững sốt, sau đó nở nụ cười lạnh: “Đáng tiếc là cũng không thể chiều theo ý em được.”

Cao Hi Hi nhìn thấy bố mẹ đang giương cung bạt kiếm, bầu không khí căng thẳng, cô bé sứt sứt mũi, trong lòng cực kỳ khó chịu, đẩy Lãnh Tây qua: “Cô tránh ra đi, là con đã làm sai nên đáng bị phạt.”

Lãnh tây vốn đang đứng che chở cho Hi Hi, tuy sức Hi Hi không mạnh nhưng khi đẩy cô ra một bên, hông cô đụng phải bàn trà, cô đau đốn rên lên một tiếng, bất giác nhú chặt mày.

“Bố, bố đánh đi.” Về mặt Cao Hi Hi xem cái chết như không.

Cao Tử Quần không mấy may thỏa hiệp, Lãnh Tây nhìn theo chiếc roi đang từ từ hạ xuống, cô siết chặt bàn tay, lòng đau buốt, từ từ rút điện thoại ra...

Cao Tử Quần mỗi lần đánh xuống, Cao Hi Hi lại đếm:

“5”

“6”

Mỗi một roi đều như xát muối vào lòng Lãnh Tây: “Đừng đánh nữa.” Lãnh Tây chạy lên ôm chầm lấy Hi Hi. Trong nháy mắt, chiếc roi rơi xuống trên vai Lãnh Tây, đau, thật sự rất đau. Đau rất... tay Hi Hi nhất định rất đau.

“Lãnh Tây!” Cao Tử Quần nắm chặt cây roi. Về mặt nhú lại, tức nhưng lại không biết làm sao.

“Ngay cả tôi anh cũng đánh, anh sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ, anh sao có thể đánh con gái mình như thế?” Lãnh Tây nói xong liền bật khóc.

Cao Tử Quần nhìn một cảnh như thế, thầm thở dài.

Hi Hi run sợ đứng đó, trên người ngập tràn hơi thở của mẹ. Lúc này đây, trái ngược lại, cô bé không cảm thấy đau nữa. Đôi mắt ướt đầm nhìn Lãnh Tây, bàn tay nhỏ bé chậm rãi sờ lên vai cô, nhìn chăm chăm vào vết sưng trên vai cô mà chiếc roi lưu lại.

“Mẹ, con không đau.”

25. Chương 25

“Mẹ, con không đau.”

Câu nói nhẹ nhàng tựa lông hồng khẽ lướt qua tim Lãnh Tây, nhưng lại khiến cho đáy lòng cô đau nhói, tim như ngừng đập.

Bàn tay nhỏ bé vuốt bên cổ cô, lòng bàn tay nóng hổi.

Lãnh Tây cố cắn chặt răng không để mình khóc lên thành tiếng. Tiếng “mẹ” này cô thật sự đã chờ đợi quá lâu, từ lúc Hi Hi sinh ra cho đến bây giờ. Thời gian chậm rãi trôi qua, cô không lúc nào không mơ tưởng một ngày nào đó được ôm con gái vào lòng, được nghe con gái gọi tiếng “mẹ”.

Cao Tử Quần quay mặt đi, thầm thở dài.

Ánh trời chiều nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, bao phủ lên cả ba người khiến cho khung cảnh trở nên ảm đạm, bi thương.

Cao Tử Quần hơi thất thần, nhưng khóe miệng nở nụ cười ảm áp.

“Hi Hi, có thể gọi thêm một lần nữa được không?” Lãnh Tây nghẹn ngào hỏi, đôi tay run run ôm chầm lấy thân thể mềm mại của con gái.

Cao Hi Hi hơi cúi thấp đầu, hai gò má ửng đỏ, khẽ cắn môi. Lãnh Tây lặng lẽ chờ đợi, từng giây từng phút trôi qua, Cao Hi Hi vẫn không mở miệng, Lãnh Tây biết cũng không thể bắt ép con bé, cô thở ra một hơi: “Tay con có đau không?”

Cao Hi Hi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con không đau.” Nói xong, cô bé vùi vào lòng Lãnh Tây.

Lãnh Tây từ từ nở nụ cười, vỗ về con gái: “Hi Hi, con biết không, mẹ đã đợi ngày hôm nay lâu lắm rồi, đợi đến tim cũng trở nên nguội lạnh.” Cô kim lòng không được hôn lên mái tóc con, không ngừng tự nói với lòng mình tất cả đều là thật. Nước mắt bất giác rơi xuống.

Hai mẹ con ngồi dưới thảm trong phòng khách tâm sự, chuyện tưởng chừng như nói mãi không hết.

Mãi tới khi bác Lâm đến đưa thuốc đến Lành Tây mới giật mình, không biết Cao Tử Quần đã rời khỏi từ bao giờ. Cô nhận lấy thuốc, cẩn thận thoa lên tay con gái.

Cao Hi Hi cười hi hi: “Nội nói, khi bố còn bé cũng thường xuyên bị đánh, chỉ có điều nội đánh bố ở mông, còn bố đánh vào tay con.”

Lành Tây mỉm cười: “Sao con lại không làm bài tập của kỳ nghỉ Quốc khánh?”

Cao Hi Hi thề lười: “Mẹ, vì nhớ mẹ đó.”

Lành Tây còn có thể nói gì được bây giờ? Miệng mồm nhóc con này còn ngọt hơn mật nữa, Lành Tây sửa lại mái tóc Hi Hi: “Sau này không được như vậy nữa biết không. Thành tích học tập có tốt, bài tập cũng phải làm đầy đủ, như vậy mới là tôn trọng thầy cô giáo, cũng là sống tốt với bản thân”.

Cao Hi Hi nhìn cô với vẻ mặt cực kỳ chăm chú.

Lành Tây có chút ngượng ngùng: “Sao lại nhìn mẹ như vậy?”

Cao Hi Hi cười tươi: “Mẹ, con cảm giác giống như một giấc mơ.”

“Ngốc...”

“Lúc bé con thường nằm mơ thấy mẹ, nhưng mà con mãi không nhớ được.” Hi Hi nhún vai: “Mẹ, mẹ đừng rời xa con nữa được không?”

Rời xa...

Về mặt Lành Tây hơi sững sờ, cô thật hy vọng cả đời này sẽ được bên cạnh con gái mãi mãi. Thế nhưng với tình hình hiện tại, phải bao lâu nữa hai mẹ con họ mới được đoàn tụ đây?

Cao Tử Quần đã thay một bộ quần áo khác xuống lầu, đúng lúc nghe thấy được lời nói này của Hi Hi. Anh nhìn cô, mái tóc dài được buộc gọn gàng, sắc mặt nhàn nhạt, lúc này đây dường như đang có chút dăm chiêu.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Lành Tây đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh đã thay áo quần, trông rất thoải mái, tao nhã. Cao Hi Hi cũng quay đầu lại, nhìn thấy bố, cô bé chu môi, có chút giận dỗi. Hai tay nó vẫn còn đau rất đấy.

“Ăn cơm thôi.” Cao Tử Quần thản nhiên nói.

Cao Hi Hi sờ bụng, quả thật là rất đói. Cô bé ngược mắt nhìn Lành Tây, ý tứ kia quá là rõ ràng.

Lành Tây không muốn ngồi cùng bàn với Cao Tử Quần, thật ra cô muốn đưa Hi Hi ra ngoài ăn.

“Mẹ, mẹ có thể ở lại ăn cùng con một bữa tối không?” Cao Hi Hi yếu ớt hỏi.

Lòng Lành Tây tựa như bị gì đẩy quặn lại, cô nắm lấy tay con gái gật đầu. Cao Hi Hi liền vui vẻ hẳn lên, kéo tay mẹ đi vào phòng ăn.

“Wow, hôm nay thức ăn nhiều quá.” Cao Hi Hi hét lên.

Cao Tử Quần ngồi ngay giữa bàn, Hi Hi ngồi bên cạnh rồi đến Lành Tây.

Đây là giây phút mà Cao Tử Quần và Cao Hi Hi đã mong đợi từ lâu.

Lành Tây nhìn thức ăn trên bàn, bỗng nhiên cô cảm thấy trái tim lạnh ngắt. Cô cố gắng kiềm chế, thu hồi tâm tư mình lại. Cô liên tục gấp thức ăn cho Hi Hi, một lát sau, lấy luôn đĩa của Hi Hi.

Cao Tử Quần không thể nhịn được nữa: “Cao Hi Hi...”

Cao Hi Hi lập tức rút người lại: “Mẹ, con tự ăn...” Cô bé nhẹ nhàng lấy chén trong tay Lành Tây. Cô bé ăn uống rất điềm đạm, không nói nhiều, động tác tao nhã.

Không thể không đồng ý rằng, điểm này rất giống Cao Tử Quần.

Cao Hi Hi gấp một miếng thịt viên vào bát Lành Tây: “Mẹ, thịt viên ngon lắm.”

Lành Tây dịu dàng mỉm cười, trong chốc lát đôi mắt đã ngấn nước, lòng tràn trề xúc động.

“Mẹ con không thích ăn thịt viên.” Cao Tử Quần nói thêm: “Con tưởng rằng ai cũng thích ăn thịt viên như con sao?” Anh nhướn mày.

Lành Tây nghiêng đầu nhìn qua anh, thì ra anh vẫn còn nhớ.

Cao Hi Hi không tin: “Mẹ?”

Lành Tây gấp miếng thịt viên lên: “Mẹ rất thích.” Cô liền nuốt ực xuống.

Cao Hi Hi liền nhìn sang bố cười tươi đắc ý tựa như chú chim công xòe đuôi khoe vẻ đẹp trời sinh.

Lành Tây nhìn con gái mỉm cười hiền hậu. Bữa cơm tối như thế này đối với mẹ con cô mà nói là vô cùng ấm áp

Cao Hi Hi vỗ vào cái bụng tròn vo: “Mẹ, con ăn no rồi.”

Lành Tây yêu chiều mỉm cười: “Lát nữa ra ngoài đi dạo một chút.”

Cao Tử Quần lạnh lùng nói: “Đi rửa bát, giúp tiêu hóa tốt.”

Cao Hi Hi vắn người: “Mẹ, chúng ta cùng rửa bát đi.”

Lành Tây đương nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu con gái rồi.

Cao Tử Quần nhú mày, anh ngồi bất động đằng kia, ánh mắt nhìn chằm vào bóng dáng của hai mẹ con họ.

Buổi tối, Cao Hi Hi bắt Lành Tây trò chuyện cùng nó, tâm trạng nhóc con hôm nay cực kỳ vui vẻ, Lành Tây đã kể cho cô bé năm câu chuyện cổ tích vậy mà Hi Hi vẫn chưa muốn ngủ. Sau cùng Lành Tây ngân nga câu hát:

Bầu trời đêm buông xuống

Dưới ánh sao, tay trong tay

Đom đóm bay, đom đóm bay

Anh nơi đây đang nhớ đến ai

Sao trên trời rơi lệ

Dưới mặt đất hoa hồng héo rũ

Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi

Chỉ cần có anh bên cạnh

Đom đóm bay, cây hoa ngủ

Từng đôi, từng đôi thật xinh đẹp

Không sợ trời tối

Chỉ sợ đau lòng

Em không sợ mệt

Cũng không sợ lạc đường

Lành Tây vừa hát vừa vuốt ve vỗ về con gái. Cao Hi Hi nắm chặt tay mẹ, đang lúc mơ màng cô bé thì thào: “Mẹ, mẹ đừng đi...”

Lành Tây mấp máy môi, thở dài một hơi.

Ru con gái ngủ xong cũng là lúc cô phải rời đi. Vừa quay đầu lại, không ngờ rằng Cao Tử Quần đang đứng ở cửa phòng. Anh bất động đứng đó: “Có thể nói chuyện một lát không?” Hiếm lắm mới nghe thấy được ngữ điệu thương lượng từ miệng anh.

Rõ ràng là họ đang rất gần nhau, nhưng nhìn vào ánh mắt thâm thúy kia cô vẫn không hiểu được.

Lãnh Tây đứng dậy, đi đến cạnh anh sau đó tắt đèn: “Đi thôi.”

Cao Tử Quần dừng lại, cũng không theo cô xuống lầu mà đi vào phòng bên cạnh, anh nhẹ nhàng mở đèn bàn. Trong nháy mắt căn phòng đã tràn ngập sắc vàng ấm áp.

Lãnh Tây bất giác nắm chặt tay, lòng cô bây giờ không hiểu là có tư vị gì nữa.

Cao Tử Quần đi đến bên cạnh cô, cô cảm nhận được mùi hương sữa tắm thoang thoang trên người anh, rõ ràng là rất dễ chịu nhưng giờ khắc này cô cảm thấy thật chán ghét.

Phòng khách yên tĩnh. Hai người cùng trầm mặc ngồi xuống sofa, mặt đối mặt. Qua một hồi lâu, Cao Tử Quần lấy dưới bàn trà một chiếc hộp đẩy đến trước mặt cô.

“Gì vậy?” Thật ra nhìn hình ảnh trên chiếc hộp cô đã biết là gì nhưng vẫn muốn hỏi ra miệng.

“Điện thoại di động.” Về mặt anh bỗng nhiên trở nên rạng rỡ: “Trả lại em đây.”

Cô vẫn chưa kịp đi mua điện thoại, tối qua cô phải dùng điện thoại của mẹ để gọi lại cho Sở Hằng, bây giờ cô đang dùng điện thoại cũ của Lãnh Lượng.

“Không cần, tôi đã có rồi.” Lãnh Tây hồ hững nói.

Cao Tử Quần chau mày: “Chuyện hôm nay đúng thật là vượt ngoài dự liệu của tôi. Em nói xem, tôi có nên chúc mừng em, mẹ con đoàn tụ.”

Lãnh Tây nhếch môi cười, ánh mắt mang vài phần xa cách: “Cũng không phải là nhờ anh cả sao.”

Đối với lời nói châm chọc của cô, Cao Tử Quần vẫn thản nhiên: “Em cũng có thể tự nhìn thấy được Hi Hi khát khao không muốn xa...” Anh nhếch khóe môi: “Em cảm thấy hiện tại tôi nên làm thế nào?”

Lãnh Tây cười mỉa: “Anh có thể nhường quyền nuôi dưỡng Hi Hi cho tôi.”

“Em biết rõ là sẽ không thể nào mà.” Cao Tử Quần trầm ngâm trả lời.

Lãnh Tây đứng dậy: “Cao Tử Quần thế giới này không có gì là không thể. Anh có lợi hại cỡ nào cũng không thể khống chế được tất cả mọi chuyện.”

Cao Tử Quần nheo mắt, đúng vậy, anh đã không thể khống chế được rất nhiều chuyện, ví dụ như cô, ví dụ như đứa bé lúc ấy...nhưng mà lúc này đây, anh sẽ phải làm được.

“Cầm lấy điện thoại đi, ảnh Hi Hi đều ở trong đấy.” Anh bình thản nói, một cái điện thoại thôi mà, em sợ là bom sao.”

“Anh không cần khích tôi.” Lãnh Tây cười lạnh: “Điện thoại tôi lấy, cũng bởi vì là anh nợ tôi.”

Cao Tử Quần nhếch môi, thanh âm nhẹ nhàng: “Tôi phát hiện hiện tại em còn đáng yêu hơn trước kia, nhưng em cần phải học con gái em nhiều hơn nữa.”

Lãnh Tây nhăn mặt: “Cao tiên sinh, không thể không nói, anh chính là vẫn như xưa...” Nói xong, cô liền xoay người đi ra cửa.

“Ngày mai Hi Hi tỉnh dậy không thấy em, tôi không bảo đảm được con bé sẽ như thế nào đâu.” Giọng nói Cao Tử Quần vang lên.

Lãnh Tây dừng bước: “Sáng mai tôi sẽ tự đến.”

“Hà cớ gì phải phiền phức thế, phòng của em vẫn còn đây.” Anh nhỏ giọng nói.

Lãnh Tây cười khở: “Không cần.”

26. Chương 26

Cao Tử Quần không tiễn Lãnh Tây ra cửa, anh chỉ đứng bên cửa sổ tầng hai. Một chiếc xe màu đen chạy đến. Trong đêm tối, hai bóng đèn sáng chiếu thẳng về phía trước.

Người trong xe không xuống, Lãnh Tây mở cửa rồi bước vào. Chiếc xe nghiêng ngang rồi đi.

Đêm khuya yên tĩnh, lòng người say.

Ánh đèn hiu hắt chiếu lên người anh lại càng tăng thêm vẻ u ám của anh lúc này. Anh mím chặt môi, vẻ mặt không chút thay đổi chỉ là ánh mắt đã tiết lộ tâm tình trống rỗng.

“Bố, bố thật kém quá.” Một thanh âm non nớt đột nhiên vang lên.

Cao Tử Quần chậm rãi xoay người, thấy Cao Hi Hi mặc một chiếc váy ngủ hồng, mái tóc bù xù, đi chân trần, anh hơi nhíu mày, bước đến bế con gái: “Sao con lại tỉnh rồi?”

Cao Hi Hi bĩu môi: “Con còn nghĩ rằng bố có thể giữ mẹ ở lại. Haizz...” Cô bé thở dài: “Xem ra mẹ thật sự rất giận bố.”

Cao Tử Quần nhếch môi, bế con gái vào phòng.

“Con nhanh ngủ đi, mai còn đi học. Đừng cho rằng hiện tại có mẹ che chở cho con thì bố không làm được gì. Cao Hi Hi, nếu con còn không nghe lời cô giáo thì bố sẽ lại đánh con đấy.”

Cao Hi Hi chu môi: “Bố, nếu không phải nhờ con, mẹ còn lâu mới về đây.”

Cao Tử Quần im bật, đắp chăn lên cho con gái.

“Con ngủ không được.” Cô bé kéo tay bố.

Cao Tử Quần vỗ nhẹ lên bàn tay con gái, mày hơi nhíu lại: “Vậy con đếm cừu đi, đếm từ một đến một ngàn.”

Cao Hi Hi im lặng đếm vài số, rồi lại mở mắt ra: “Không được.”

Cao Tử Quần nheo mắt nhìn con gái.

“Bố hát cho con nghe đi, bài mà lúc nãy mẹ vừa hát đấy.” Cao Hi Hi đề nghị.

Cao Tử Quần yếu ớt buông hai chữ: “Không biết.”

Cao Hi Hi lắc đầu: “Quả nhiên không ai có thể thay thế mẹ cả. Bố, bố cũng ngủ sớm đi. Con còn phải đếm cừu.”

Sở Hàng bình thản lái xe. Lãnh Tây kể từ đầu đến cuối tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay cho anh. Anh hơi chau mày: “Nếu ra tòa, tấm ảnh này đối với em mà nói rất có lợi thế.”

Lãnh Tây thở dài: “Nếu anh ta đồng ý nhường quyền nuôi dưỡng cho em, em không muốn phải đưa ra hạ sách này.”

Sở Hàng nhìn cô: “Em đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Ít nhất mối quan hệ giữa em và Hi Hi cũng đã tiến hơn một bước.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Em thật không thể tin được, con bé đã gọi em là “mẹ”, lúc ăn cơm, con bé còn gấp thức ăn cho em...”

Sở Hàng nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt cô, vẻ mặt anh cũng trở nên nhu hòa theo.

Mấy hôm nay Lãnh Tây rất phiền muộn, sắp đến ngày sinh nhật con gái nhưng cô vẫn chưa biết nên tặng gì. Mỗi ngày cô đều nghĩ, nghĩ đến cơm nước cũng quên ăn. Giám đốc Dư còn tưởng cô vì chuyện công việc, hết mực động viên cô.

Tần Hiếu Vân đã thức ba ngày ba đêm để đan cho cháu ngoại một chiếc áo len ca rô màu đỏ sẫm. Bà khoe Lãnh Tây: “Con nhìn xem, rất đẹp đúng không?”

Lãnh Tây sờ chiếc áo, lại nhìn lên vết quầng thâm trên mắt bà, cô rất muốn nói rằng sau này mẹ đừng đan nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Tần Hiếu Vân cô đành nuốt xuống.

Tần Hiếu Vân và cô giống nhau, đối với món quà đầu tiên dành cho Hi Hi đều rất coi trọng.

Sau lại cũng là Sở Hàng đề nghị với cô: “Hay là chúng ta cùng đi làm đồ gốm đi?”

Lãnh Tây suy nghĩ trong chốc lát.

“Anh có một người bạn vừa mới mở một xưởng làm gốm nghệ thuật, em có thể đưa Hi Hi đến đó xem.”

Cuối cùng Lãnh Tây mới có thể nở một nụ nhẹ nhõm: “Thật là một ý kiến hay.”

“Được rồi, ăn nhanh đi.” Sở Hàng nói: “Anh thấy em mấy hôm nay đã gầy đi bao nhiêu.”

“Vậy sao...” Cô sờ sờ khuôn mặt mình.

Sở Hàng chỉ lặng lẽ nhìn cô, cũng không nói gì thêm. Bầu không khí quá mức tĩnh mịch khiến người ta có chút không thoải mái. Lãnh Tây mỉm cười: “Cảm ơn anh, Sở Hàng.”

Lãnh Tây định chiều thứ sáu sẽ đưa Cao Hi Hi đi làm đồ gốm. Cô đã gọi điện thoại báo trước với Cao Tử Quần. Từ nhiều năm nay, cho dù không lưu số điện thoại anh, nhưng cô vẫn luôn nhớ nó trong đầu.

“Alo, là tôi, Lãnh Tây.”

“Tôi biết.” Cao Tử Quần trả lời: “Có chuyện gì vậy?”

Lãnh Tây hơi chần chừ: “Ngày mai tôi muốn đưa Hi Hi đi mua quà sinh nhật.”

“Mấy giờ?” Cao Tử Quần hỏi.

“Sau khi con bé tan học.”

Cao Tử Quần im lặng một lúc: “Được.”

“Buổi tối tôi sẽ đưa con bé về.”

Trong nhất thời Cao Tử Quần không biết nói gì. Ý tứ của Lãnh Tây rất rõ ràng, cô không muốn anh đi cùng. Anh cười nhếch môi: “Được.”

Lãnh Tây chậm rãi thở ra một hơi: “Tạm biệt.”

Một cuộc nói chuyện đơn giản.

Lãnh Tây cúp máy, cô không kim được lại nghĩ đến, thật ra như vậy cũng rất tốt.

Thư Ký Tôn thấy vẻ mặt Cao Tử Quần có vẻ dăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó, cô thoáng ngập ngừng... đợi mãi vẫn thấy anh chẳng có biểu hiện gì, cô đành ho khẽ lên một tiếng: “Cao tổng, phần văn kiện này cần anh ký tên.”

Cao Tử Quần mím môi, quay đầu, đặt bút xuống ký.

“Thư ký Tôn, nếu như bạn trai cô đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, anh ấy hiện tại muốn xin lỗi cô, vậy cô có tha thứ cho anh ấy không?”

Tôn Tình bị câu hỏi của anh làm ngẩn ra: “Cao tổng, vấn đề này...? Vậy phải xem mức độ nghiêm trọng như thế nào đã. Ngoại trừ là vấn đề có kẻ thứ ba, kẻ thứ tư, những chuyện khác đều có thể giải quyết được cả.”

Cao Tử Quần nghe xong lời cô, mỉm cười tươi rói.

Tôn Tình nghĩ lại, Cao tổng hỏi cô chuyện này, nhất định là có liên quan đến vấn đề của cô Lãnh.

“Cao tổng, thật ra, người phụ nữ nào cũng đều hy vọng bạn trai mình dịu dàng một chút.” Đặc biệt là anh, dĩ nhiên những lời này Tôn Tình không dám nói ra: “Đôi khi hạ thấp bản thân mình một chút đối với cả hai bên cũng là một việc nên làm.”

Cao Tử Quần nhướn mày, anh đương nhiên hiểu rõ những điều Tôn Tình nói: “Uhm, cảm ơn cô. À đúng rồi, hãy hủy các cuộc hẹn cuối tuần này cho tôi.”

Tôn Tình nhìn bản lịch trình trong tay: “Cao tổng, cuối tuần này anh có hẹn với Tần tổng.”

Cao Tử Quần nhướn mày khoát tay: “Đời lại đi.”

Mấy năm gần đây, Tần thị nhờ có Tần Lục mà ngày càng phát triển.

Buổi tối về đến nhà, Cao Tử Quần nói lại việc này cho Hi Hi. Cô bé mặt mày phấn khởi: “Mẹ muốn tặng con quà gì đây nhỉ?”

“Không phải ngày mai con sẽ biết thôi sao.” Cao Tử Quần trả lời.

Cao Hi Hi ngửi thấy mùi vị khác thường ở đây: “Bố, hay là chúng ta cùng đi đi.”

“Tối mai bố có việc rồi.” Cao Tử Quần day day thái dương.

“Chẳng nhẽ so với việc gặp mẹ còn quan trọng hơn sao?” Cao Hi Hi bắt mồm.

“Được rồi, con nhanh đi làm bài tập đi.” Cao Tử Quần tức giận nói.

Cao Hi Hi lè lưỡi.

Chiều thứ sáu, Lãnh Tây xin phép về sớm, Sở Hàng đến đón cô rồi hai người cùng nhau đến trường, còn mười phút nữa mới tan học. Phía ngoài trường đã có rất nhiều phụ huynh đang đứng chờ con mình.

“Em xuống xe trước.” Lãnh Tây nói.

“Uhm, anh đỗ xe đầu đường đợi hai người.”

Hai mươi phút sau, từ xa Sở Hàng nhìn thấy Lãnh Tây nắm tay một cô bé đang đi đến, anh hơi nheo mắt lại. Cô bé rất gầy, khuôn mặt xinh xắn, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên nói gì đó với Lãnh Tây, điệu bộ thật sự rất giống cô.

Sở Hàng bất giác nắm chặt vô lăng, ánh mắt xa xăm.

Lãnh Tây dẫn Cao Hi Hi đến trước xe, cô bé ồ lên ngạc nhiên: “Mẹ, mẹ lái xe ư.”

“Không phải, là bạn mẹ, chú Sở lát nữa sẽ đưa hai mẹ con mình đi. Chúng ta lên xe trước đã.”

Cao Hi Hi ngồi vào ghế sau, nhìn thấy Sở Hàng cô bé liền lễ phép chào: “Cháu chào chú ạ.”

Sở Hàng mỉm cười: “Chào bạn học Hi Hi.”

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen đang đậu sừng sững đầu đường. Về mặt Cao Tử Quần nặng nề, lặng im nhìn chằm về phía trước, ánh mắt lạnh lùng khó hiểu.

Mãi đến khi chiếc xe kia chạy đi, anh mới mở miệng: “Đến sân bay.”

Dọc đường đi, Cao Hi Hi giả vờ nhìn quanh nội thất trong xe để quan sát Sở Hàng. Một người bạn ngồi bàn trước mặt của Hi Hi sau khi bố mẹ ly hôn, mẹ của bạn ấy đã tìm cho bạn ấy một người bố mới. Hi Hi bất giác có một cảm giác không lành, nó không cần bố mới đâu.

Đầu tiên ba người đến một nhà hàng Trung Quốc ăn tối.

Sở Hàng cẩn thận hỏi Cao Hi Hi thích ăn gì, trong lòng cô bé liền cộng thêm điểm cho người chú chu đáo. Trong khi ăn, Cao Hi Hi cũng không nói chuyện nhiều. Ba người ăn cơm trong không khí ngượng ngùng.

Ăn xong, họ đi đến xưởng làm gốm. Vừa mới xuống xe đã có người chào đón, bắt tay Sở Hàng: “Luật sư Sở hạ cố đến đây là niềm vinh hạnh của tớ.”

Sở Hàng cười: “Cậu thật lắm lời, đây là bạn của tớ, Lãnh Tây và con gái cô ấy.”

Ông chủ trước tiên dẫn họ đi tham quan và tỉ mỉ giới thiệu mọi thứ. Cao Hi Hi rất thích thú, cô bé thỉnh thoảng quay sang Lãnh Tây nói: “Mẹ, mẹ nhìn xem, cái này rất đẹp.”

Sau lại, ông chủ đích thân dạy họ cách làm. Tuy Hi Hi rất say mê hứng thú, nhưng lại không dám bắt tay vào làm. Cũng may trước kia Sở Hàng đã từng làm qua, anh nắm lấy tay Hi Hi, hai chú cháu cùng nhau nhào nặn.

“Chú Sở, chú thật lợi hại.” Cao Hi Hi tán dương tự đáy lòng.

Sở Hàng mỉm cười, sự dễ phòng của cô nhóc đối với anh đã từ từ được nói lỏng. Con gái làm không tốt, Lãnh Tây bên kia cũng làm chẳng xong, chỉ một cái bát đơn giản cũng bị cô làm hỏng.

Cao Hi Hi cười ha ha. Nhìn thấy con gái cười hả hê, Lãnh Tây đưa tay qua quẹt bùn lên mặt nó. Cao Hi Hi cũng không hề tỏ ra yếu kém, chùi bàn tay bùn nhão nhoẹt của mình lên lại mặt mẹ.

Ông chủ không khỏi lắc đầu, hóa ra họ đến đây là để chơi trận chiến bùn.

Cũng may sau lại, dưới sự hướng dẫn của Sở Hàng, hai mẹ con làm được hai cái bát, trên mặt bát còn khắc lên tên của Lãnh Tây và Cao Hi Hi để phân biệt.

Đêm nay, Cao Hi Hi thật sự rất vui. Trên đường về, cô bé đã mệt chịu hết nổi nhưng vẫn ôm chặt cánh tay Lãnh Tây nhắc đi nhắc lại: “Mẹ, mai mẹ nhất định đến thật sớm.”

Lãnh Tây vuốt trán con gái: “Mẹ biết rồi, mai mẹ nhất định đến thật sớm.”

Vốn là Sở Hàng muốn đưa hai mẹ con vào, nhưng Lãnh Tây lại lắc đầu: “Cứ để em bé Hi Hi vào thôi.”

Sở Hàng không nói gì.

Cô cố hết sức bế Hi Hi từng bước vào cổng chính.

Bác Lâm ra mở cửa rồi dẫn cô vào trong: “Tiên sinh, Hi Hi về rồi.”

Lãnh Tây không ngờ rằng, đêm nay trong nhà Cao Tử Quần lại có khách đến. Không, cô sai rồi, không phải là khách mà là nữ chủ nhân của Cao gia đã trở về.

27. Chương 27

Lãnh Tây bình tĩnh đứng đó, hai tay ôm chặt Hi Hi, trái tim cô như bị bóp nghẹn, cảm giác rất khó chịu.

Cao Tử Quần và Văn Thư đều đứng dậy, trong nhất thời bầu không khí trở nên ngột ngạt. Ánh mắt Lãnh Tây nhàn nhạt lướt qua hai người họ, sau cùng lại nhìn qua cậu bé đang đứng bên cạnh Cao Tử Quần. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy con trai họ. Cậu bé rất đáng yêu, chỉ là sắc mặt có chút xanh xao. Cậu bé nắm tay Cao Tử Quần, nhìn Lãnh Tây với ánh mắt thù địch.

Bầu không khí tựa như ngưng tụ.

Cao Tử Quần có chút ngơ ngác, đi đến trước mặt Lãnh Tây. Anh vừa đưa tay ra, Lãnh Tây theo bản năng lùi lại phía sau, ý thức tránh né rất rõ ràng. Tay Cao Tử Quần rơi giữa không trung, Lãnh Tây hoảng hốt bình tĩnh, cô cắn răng, cuối cùng đưa Hi Hi qua.

Văn Thư cũng đi đến, cô mặc một chiếc váy màu xanh ngọc, ở ngoài khoác một chiếc áo vàng, trông rất thanh lịch: “Chào cô Lãnh”

Lãnh Tây hơi sững sờ, cô nhếch khóe miệng: “Cao phu nhân, xin chào.”

Về mặt Văn Thư vẫn rất thản nhiên, cô nhìn qua Cao Hi Hi rồi nói: “Ngày mai là sinh nhật của Hi Hi nên mọi người đều về.”

Lý do rất hay, nhưng Cao phu nhân cũng không cần phải giải thích với tôi những điều này.

Lãnh Tây mím môi, không biết phải nói gì, trong nhất thời, mọi người đều trở nên ngượng ngùng. Ánh đèn dịu dịu bao phủ căn phòng nhưng không thể sưởi ấm được tâm tình lúc này của cả ba người.

Một tình cảnh khó xử. Hai người họ là vợ chồng, còn cô chỉ là người ngoài mà thôi. Nếu nói khó nghe hơn thì cô chính là kẻ thứ ba, mặc dù là bị ép buộc. Cô cũng không hiểu Cao Tử Quần suy nghĩ thế nào nữa, sao anh ta có thể bình thản đến như vậy?

Lãnh Tây nhìn qua Hi Hi: “Tôi đi trước đây.”

Văn Thư gật đầu: “Đi đường cẩn thận.”

Vừa thay đổi vòng tay, Cao Hi Hi khó chịu tỉnh dậy. Cao Tử Quần vỗ lưng dỗ dành bé con, Cao Hi Hi chậm rãi mở mắt ra. Bỗng nhiên nhìn thấy một dáng người quen thuộc mà xa lạ, cô bé sững sờ tròn tròn mắt.

“Hi Hi, con không nhớ cô sao?” Văn Thư nhíu mày.

Cô bé nghiêng mặt, giật mình há to miệng nhìn Văn Tuyền.

“Bố, sao em lại trở nên ngốc thế này?” Văn Tuyền nói.

“Anh mới ngốc.” Cao Hi Hi mắng lại, cô bé quay sang Cao Tử Quần: “Bố, bố nói mà không giữ lời.” Cô nhóc thật sự rất đau lòng, sao có thể vừa mới tỉnh dậy mẹ ruột đã đi lại còn xuất hiện thêm người mẹ khác.

Cao Tử Quần bắt đắc dĩ: “Được rồi, bố biết rồi. Đi tắm trước đi, người con bốc mùi rồi đấy.”

Cao Hi Hi buồn bực, tức giận bỏ chạy lên lầu.

“Tiểu Tuyền cũng lên chơi với Hi Hi đi, không phải con có mang quà về cho em sao?” Văn Thư nói.

Văn Tuyền gật đầu.

Bọn nhỏ lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại hai người họ. Văn Thư bình tĩnh nhìn anh. Khoảnh khắc nhìn thấy Lãnh Tây kia, thật sự trong lòng cô không hề bình thản như biểu hiện bên ngoài.

“Cô ấy quay lại lúc nào?” Cô thản nhiên hỏi.

Về mặt Cao Tử Quần hơi trầm xuống: “Cách đây không lâu.”

“Hai người hiện tại như thế nào?”

Cao Tử Quần suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: “Trước đây bởi vì tức giận nên anh mới để cô ấy đi. Những năm qua, anh thật sự rất hối hận, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng bắt ép cô ấy, cho nên đã không đi tìm.”

Văn Thư dĩ nhiên hiểu được ý của anh, cô siết chặt tay, Cao Tử Quần không mấy chú ý.

“Vậy bây giờ anh dự định làm gì?”

Cao Tử Quần nhíu mày, về mặt nghiêm túc quay sang nhìn cô: “Hi Hi cần mẹ nó.”

Văn Thư ngắt ra: “Anh muốn quay lại với cô ấy?” Thật ra cô đã đoán được.

Cao Tử Quần nắm chặt mười ngón tay: “Văn Thư, chúng ta đã không còn trẻ nữa rồi, anh đã làm sai quá nhiều, hy vọng vẫn còn có thể níu kéo được. Con đường sau này vẫn còn dài, Kiều Vũ đã ra đi nhiều năm rồi, em cũng nên buông xuống thôi.”

Sắc mặt Văn Thư trở nên trắng bệch, nhưng vẫn mỉm cười dịu dàng như cũ: “Tử Quần, ai ai rồi cũng sẽ thay đổi.” Anh, em và cô ấy cũng đã thay đổi.

“Anh có chắc Lãnh Tây sẽ nguyện ý quay trở về bên anh không?” Cô hờ hững hỏi.

Cao Tử Quần nhíu mày: “Anh tin.” Anh kiên định nói.

Văn Thư giật mình: “Ok, em sẽ nói rõ chuyện của anh và em với bố mẹ.”

Cao Tử Quần gật đầu.

“Dù sao anh cũng đã giúp em che giấu nhiều năm rồi.” Cô hờ hững nói. Giữa hai hàng lông mày lộ ra vết sẹo khó có thể xóa nhòa: “Không còn sớm nữa rồi, em về đây.”

Trên đường về, Sở Hàng nhận ra tâm trạng của Lãnh Tây có chút thay đổi. Vừa nãy trong nhà xảy ra chuyện gì anh cũng không hỏi cô. Nhưng anh biết rằng, chỉ có Cao Tử Quân mới có thể làm tâm trạng cô suy sụp thế này.

Lãnh Tây ngẩng đầu nhìn ngàn vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, đôi mày cô khẽ nhướng lên. Điều cô quan tâm nhất bây giờ là liệu Cao Tử Quân có thể trả lại con gái cho cô không.

Sau này...

Có thể sau này cô sẽ đưa Hi Hi đến một thành phố khác sống, dù không lấy chồng cũng không sao. Lãnh Tây khẽ thở dài, rõ ràng là cô vẫn còn trẻ nhưng cô lại cảm giác như mình đã trải qua cả nửa đời người.

Thừa dịp đèn đỏ, Sở Hàng đưa tay vỗ vai Lãnh Tây an ủi. Lãnh Tây nhìn qua, đột nhiên đối diện với ánh mắt dịu dàng của anh, cô bối rối.

Từ sau khi gặp lại anh, cả hai người đều rất giữ khoảng cách. Không ai nhắc đến chuyện quá khứ, chỉ là hai bên đều hiểu được, giữa bọn họ không thể nào.

Cũng may đèn rất nhanh đã chuyển sang màu xanh, xe tiếp tục chạy. Một màn lúc này tựa như chưa hề xảy ra.

Ngày sinh nhật Cao Hi Hi cũng chỉ mời những bạn bè thân thiết. Sáng sớm tinh mơ, bạn nhỏ Trần Thiệu Thần đã bắt đầu sửa soạn, cậu bé lấy bộ vest năm ngoái Thần Hi mua ra, nhưng điều đáng bực là, người nào đó ngày càng cao lên, bộ vest đã không vừa.

“Mẹ...” Cậu bạn nhỏ buồn bực, bộ vest này cậu mặc vào thật sự rất bảnh bao.

“Con thay bộ khác đi, không phải hai hôm trước nội vừa mua cho con một bộ cũng rất đẹp đó sao.” Thần Hi đi đến tử lấy một chiếc áo khoác dài kẻ ca rô ra.

Trần Thiệu Thần còn không thèm liếc nhìn, miễn cưỡng thay vào.

Trần Trạ́m Bắc buồn cười.

Thần Hi để ý ánh mắt con trai: “Lần này sao con lại chăm chút tỉ mỉ như vậy?” Bố con còn chả vậy nữa.

Trần Thiệu Thần bĩu môi: “Không phải mẹ bảo cô Lãnh Tây cũng đến sao, con muốn để lại ấn tượng tốt cho cô ấy.”

Thần Hi:...

Trần Trạ́m Bắc cười nhạo: “Nhỏ như vậy mà đã biết...” Anh hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thể hiện trước mặt mẹ vợ.”

Thần Hi cười vang.

Hai má Trần Thiệu Thần bắt giắc đỏ lựng lên: “Mẹ vợ gì chứ... aizzz...bố mẹ... nhanh lên chút.”

Thần Hi liếc sang Trần Trạ́m Bắc: “Trần tiên sinh, tôi cảm thấy anh cần phải nói chuyện với con trai anh một buổi.” Nhỏ như vậy mà đã có khuynh hướng yêu sớm.

Trần Trạ́m Bắc dịu dàng nhìn sang vợ mỉm cười: “Bà Trần, nghe nói thời buổi này các bạn nhỏ mẫu giáo đã biết yêu đương cả rồi, tuổi con trai tôi như vậy cũng không là quá sớm mà cũng chẳng quá muộn.”

Thần Hi trừng mắt lườm anh.

Lúc Trần gia đến, Cao Hi Hi đang đứng ở cửa dáo dác nhìn quanh. Trần Thiệu Thần liền chạy đến tặng quà của mình: “Hi Hi...” Cậu bé cố ý kéo dài giọng: “Tặng cậu nè.”

Cao Hi Hi nhận quà rồi lịch sự nói: “Cảm ơn.”

Trần Thiệu Thần đứng bên cạnh cô bé: “Sao cậu lại đứng đây?”

“Đợi ai ư?”

“Có phải đợi tớ không?”

Hi Hi nhàn nhật liếc nhìn Thiệu Thần: “Không phải.”

Trần Thiệu Thần:...

Lát sau cậu bạn nhỏ lặng lẽ bước đi, Trần tiểu thiếu thất vọng quanh trở về bên mẹ: “Mẹ, Hi Hi đang đợi ai vậy?”

Thần Hi nhìn vào đám người trong đại sảnh, Lãnh Tây vẫn chưa đến.

“Mẹ cô bé.”

Trần Thiệu Thần như bừng tỉnh ồ lên.

Ánh mắt Thần Hi nhìn qua người phụ nữ bên cạnh Cao Tử Quần, hai người thật sự rất đẹp đôi. Cô thở dài. Vợ của Cao Tử Quần đã quay lại, hôm nay tất cả mọi thứ lại quay trở về điểm vốn có. Khoảng cách giữa Lãnh Tây và anh ta đúng thật là càng ngày càng xa.

Ông Cao cũng đến, Trần Trầm Bắc đưa vợ con đến chào hỏi. Ông Cao đối với đứa con trai của bạn mình vẫn rất tán thưởng. Hôm nay ông có vẻ rất vui, đôi khi lại còn chọc Thiệu Thần.

“Hi Hi hình như có chút không vui?” Lát sau ông Cao cũng phát hiện ra.

Văn Thư nói: “Để con đi xem xem.”

Cao Tử Quần nhìn đồng hồ trên tay, bắt giác cau mày.

“Hi Hi” Văn Thư vỗ vai cô bé.

Hi Hi ngẩng đầu nhìn lên cô, cũng không nói gì.

“Có thể là mẹ con gặp chút chuyện nên sẽ đến trễ.” Văn Thư nói.

Hi Hi cắn môi: “Con muốn đợi mẹ.”

“Vậy chúng ta vào trong đợi được không? Nội muốn nói chuyện với con.”

Hi Hi ngoảnh đầu quay lại, có chút chần chừ, rồi đành xoay người đi vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đến phút cuối Lãnh Tây cũng không đến. Tất cả mọi người đều nhìn ra được Hi Hi rất buồn, niềm hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần lặng xuống.

Hi Hi ngẩng mặt lên nhìn bố nói: “Bố, chúng ta bắt đầu thôi.” Mẹ nó sẽ không đến.

Lòng Cao Tử Quần trầm xuống, sắc mặt lạnh đậm, ngữ điệu lạnh lùng: “Bắt đầu đi.”

Ai ai đều cảm giác được bầu không khí rất kỳ dị, chỉ là mọi người đều vờ ra vẻ tự nhiên.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Cao Hi Hi lủi thủi quay về phòng. Cô bé cuộn mình trên giường, nó cảm thấy rất khó chịu, từ trước đến nay mẹ vẫn chưa bao giờ trải qua sinh nhật cùng nó.

Thế nhưng lần này... vì sao mẹ lại cho nó hy vọng để rồi phải thất vọng tràn trề.

Cao Tử Quần ngồi trên ghế sofa, mày nhíu chặt. Văn Thư khe khẽ đi đến cạnh anh: “Anh có cần lên đây an ủi Hi Hi không?”

Cao Tử Quần giật mình mở mắt, đôi mắt đục ngầu dần trở nên rõ ràng, anh thì thào hỏi: “Em nói xem vì sao cô ấy không đến?” Thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến mức Văn Thư còn tưởng mình đã nghe lầm.

Anh không đợi câu trả lời từ cô đã đứng dậy lên lầu. Anh nhẹ nhàng mở cửa phòng, tiếng khóc thút thít truyền qua khe cửa.

Anh nợ con gái của mình tình thương của một người mẹ, cho nên anh đã cố gắng đánh đổi tất cả để bù đắp. Nhiều năm qua, anh vẫn chưa từng nghe Hi Hi khóc thương tâm đến thế bao giờ.

Cao Tử Quần cảm thấy tim mình thất lại. Anh đột nhiên nhớ đến, rất nhiều năm trước Trần Trầm Bắc có hỏi anh một câu: “Cậu cảm thấy dùng đứa con là có thể giữ chân cô ấy lại được sao?”

Giữ không được! Cho đến nay, anh chưa bao giờ có được trái tim của cô ấy, thì làm sao có thể giữ lại được người cô đây?

Cho dù là có con... không phải cô ấy vẫn vứt bỏ đó sao?

Cao Tử Quần sao mà có thể quên cơ chứ.

Cho dù không có Văn Thư, cô ấy cũng sẽ không cam tâm tình nguyện quay lại bên cạnh mà? Trong tim cô ấy cho đến bây giờ cũng chỉ có mình Sở Hàng mà thôi. Tay anh khê vuốt chiếc cửa, khóe miệng nở một nụ cười lạnh băng.

Mở cửa ra, anh chậm rãi đến bên cạnh con gái: “Hi Hi, mẹ con mới gọi điện cho bố, mẹ bảo mẹ vừa gặp phải một chuyện vô cùng quan trọng nên hôm nay mới không thể đến được.”

Cao Hi Hi ỉu xiu: “Bố, bố không cần gạt con.” Thanh âm tràn trề thất vọng.

Cao Tử Quần nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của con gái, khóe miệng anh từ từ nhếch lên: “Chúng ta cá cược đi, nếu như bố gạt con bố là con chó nhỏ.” Anh nghiêm túc nói.

28. Chương 28

Lần này đúng thật là Cao Tử Quần đã nói dối, Lãnh Tây không hề gọi điện thoại cho anh. Khuyên nhủ con gái xong, anh lại xuống lầu. Ông Cao vẫn chưa về, đang ngồi trầm mặc trong phòng khách.

“Tử Quần.” Ông cao giọng gọi tên con trai: “Vừa rồi Văn Thư đã nói với ta rằng mẹ Hi Hi đã quay lại.” Ông đi thẳng vào vấn đề.

Cao Tử Quần hơi chau mày, anh thản nhiên trả lời: “Vâng ạ.”

Ông Cao kinh ngạc nhìn anh, hàng mi trắng chớp chớp: “Tử Quần, bố chưa bao giờ can dự vào việc của con. Năm đó con với Tiểu Lục của Tần gia vì một miếng đất mà gây xôn xao dư luận, suy cho cùng cũng chỉ vì một người phụ nữ. Con và Văn Thư từ nhỏ đã có hôn ước, con có từng nghĩ tới cảm nhận của con bé chưa?”

Cao Tử Quần lặng thinh không lên tiếng, vẻ mặt không mấy may thay đổi.

Lời nói ông Cao tình ý sâu xa. Cao Tử Quần là niềm tự hào của ông, tất cả mọi khía cạnh đều rất xuất chúng, chỉ là trong chuyện tình cảm rất phức tạp. Ông không thể để con trai lại giẫm lên vết xe đổ của chính nó một lần nữa.

“Bố biết trong lòng con vẫn luôn vướng mắc chuyện của Văn Thư và Kiều Vũ, nhưng tất cả đều là chuyện đã qua, huống hồ Kiều Vũ cũng đã qua đời nhiều năm rồi.” Ông Cao thở dài: “Con đã là một người cha có hai con rồi, sao vẫn làm việc mà không nghĩ đến hậu quả thế chứ.”

Cao Tử Quần nắm chặt hai tay, vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, dường như đã ấp ủ rất lâu, lúc này đây anh mới mở miệng: “Bố, thật ra con và Văn Thư chưa hề kết hôn.”

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên đông lạnh.

Ông Cao kinh ngạc trợn mắt, dường như không tin nổi vào tai mình, ông hít sâu từng tiếng: “Anh nói gì?”

Cao Tử Quần không hề chớp mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sâu lõm của bố: “Bọn con chưa từng kết hôn, giấy tờ đăng ký tất cả đều là giả. Văn Tuyền... cũng không phải là con trai con.”

“Nghịch tử!” Ông Cao thật sự rất giận dữ, run rẩy đứng dậy: “Đây là chuyện tốt mấy năm qua anh làm được sao?” Ông nắm chặt chiếc gậy trong tay gõ mạnh lên mặt sàn “Cạch...Cạch...” hận một nỗi không thể quát một roi thức tỉnh con trai.

“Hai đứa đã kết hôn bảy năm, giờ anh lại nói với tôi sự thật là chưa sao? Cao Tử Quần anh nói cho tôi biết, tôi phải làm sao mới có thể tin anh đây.”

Ông thở một cách nặng nề, gằng giọng nói: “Kết hôn là một chuyện lớn sao các người có thể coi như trò đùa.”

Ánh mắt Cao Tử Quần thâm trầm, vẻ mặt khó coi, đôi mắt khê nheo lại.

“Con xin lỗi.”

Ông Cao cũng chẳng còn cách nào: “Là ai đã nghĩ ra chủ kiến này?”

Cao Tử Quần không hề lưỡng lự: “Con.”

Ông Cao phần nộ bỏ đi.

Cao Tử Quần một mình ngồi trên sô pha, gió đêm từ ngoài lùa vào, rèm cửa lay động trong gió tạo thành những con sóng bông bênh.

Trong không gian yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, có vẻ rất gấp gáp. Cao Tử Quần liền bắt máy: “Tìm ra được chưa?”

Tôn Thành thở ra một hơi: “Cao tổng, Lãnh Tây hiện tại đang ở bệnh viện.”

Sắc mặt Cao Tử Quần liền trở nên trắng bệch.

Tôn Thành vội vàng giải thích: “Là em trai của cô Lãnh xảy ra chuyện, bị một nhóm người đánh, tình hình có vẻ nghiêm trọng, bây giờ vẫn đang còn trong tình trạng hôn mê.”

Cao Tử Quần nhẹ nhõm thở ra: “Tôi biết rồi.”

Tắt máy, anh nhắm hai mắt tựa lưng lên sô pha, trong lòng có chút bối rối, Lãnh Tây ơi là Lãnh Tây, hiện tại thân mình em còn lo chưa nổi, nói gì đến chuyện đòi quyền nuôi dưỡng?

Lãnh Tây ngồi trên chiếc ghế dài trong hành lang, chiếc áo khoác vàng nhạt loang lổ vết máu, sắc mặt cô lộ vẻ mệt mỏi.

Sở Hàng mang theo cốc cà phê và chút bánh ngọt đi đến: “Cả tối em vẫn chưa có gì vào bụng, ăn một ít lót dạ đi.”

Lãnh Tây theo bản năng nhận lấy nhưng không hề đụng vào, sắc mặt cô giờ đây còn trắng bệch hơn tờ giấy.

Sở Hàng lên tiếng: “Tiểu Tây, anh ở lại đây giúp em trông Lãnh Lượng. Vẫn chưa đến mười hai giờ, bây giờ em qua đó có lẽ vẫn còn kịp.”

Đôi mi dài khê chớp, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Lượng trên giường bệnh, lòng cô quặn đau. Đó là em trai cô, từ nhỏ đã chạy theo cô những nhẽo gọi: “Chị...Chị...”

Đến khi anh dần lớn lên mới bắt đầu gọi thẳng tên cô. Cô đã quên mất, Lãnh Lượng không còn là một cậu bé con ngày nào, em trai cô giờ đã trưởng thành.

Mấy năm gần đây, em trai đang làm gì cô cũng chưa từng hỏi kỹ, lòng cô hối hận không kể xiết.

Cô muốn khóc nhưng kiệt sức đến mức nước mắt không còn rơi được nữa, cô chăm chú nhìn em một hồi rồi từ từ đứng dậy.

“Đừng để bản thân mình phải hối hận, cũng đừng để Hi Hi phải tiếc nuối.” Bởi vì anh biết một khi đã bỏ lỡ, có lẽ cả đời này không thể nào挽回 được.

“Cảm ơn anh.” Ngoài trừ hai từ này, Lãnh Tây thật không biết phải nói gì hơn.

“Ngốc, chúng ta là...bạn mà. Đã là bạn thì cần gì phải nói những lời khách sáo này, em nhanh đi đi.” Sở Hàng cười nói, vẻ mặt tựa như rất bình thản.

Anh nhìn theo bóng lưng cô ngày càng khuất dần, khê quay đầu, nở một nụ cười bi thương.

Đêm khuya tĩnh lặng, chỉ sợ là đêm nay một vài người nào đó không thể an tĩnh được.

Lãnh Tây xuống xe đứng trước cổng Cao gia, cô chần chừ dừng bước, mím môi, nắm chặt hộp quà trong tay. Hiện tại mỗi bước đi của cô đều rất mệt mỏi.

Thấy cô, Cao Tử Quần dường như cũng chẳng ngạc nhiên lắm, chỉ khi đèn phòng khách bật sáng lên, trong ánh mắt anh lóe lên vài tia khác lạ.

hiếc cúc tinh xảo nơi cổ tay anh sáng lấp lánh, ba cúc áo trên cổ anh cũng được mở ra, lộ ra khuôn mặt u ám của anh lúc này. Lãnh Tây đột nhiên phát hiện anh không còn vẻ hung hăng của ngày thường. Nếu như ngày xưa rơi phải những tình huống như thế này, tốt nhất là không nên đến gần anh.

Mà giờ đây, anh chỉ ngồi đằng kia bình tĩnh nhìn cô, tựa như đang chờ đợi điều gì đấy.

“Hi Hi ngủ rồi à?” Lãnh Tây lên tiếng, thanh âm nghẹn ngào. Cô không nhìn thẳng vào mắt anh. Bởi vì lo lắng suốt cả một đêm, sắc mặt cô bây giờ đã trắng bệch không một tia máu, đôi mắt mờ mịt.

Tầm mắt Cao Tử Quần dần dần dời xuống tay cô, cuối cùng cũng mở miệng trả lời: “Con bé vừa mới ngủ, em có muốn lên gặp nó một lát không?”

Lãnh Tây gật đầu, chậm rãi bước đi. Khi lướt qua người anh, bỗng dưng Cao Tử Quần chú ý đến vết máu trên vạt áo, anh liền giữ chặt tay cô, giọng nói gấp gáp: “Có phải em bị thương không?”

Lãnh Tây giật mình nhìn anh, đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, trong nhất thời cô chưa có phản ứng kịp.

Cao Tử Quần hỏi lại: “Có phải em bị thương không?” Anh nhìn xuống vết máu.

Lãnh Tây vội vàng né tránh anh: “Không phải tôi, tôi không bị thương.”

Ánh mắt lo lắng của anh làm cô có chút run sợ.

Cao Tử Quần từ từ buông lỏng tay cô, xoay người bước đi.

Lãnh Tây thở ra một hơi.

Cao Hi Hi khóc mãi rồi thiếp đi, trên đôi mi dài vẫn còn vương một vài giọt nước long lanh. Lãnh Tây nhẹ nhàng nâng tay lau nước mắt cho con gái.

Lãnh Tây xoay người, trên bàn bày rất nhiều hộp quà. Cô đi đến, đặt phần quà của mình lên đấy.

Chiếc ly.

Suốt một đời. Đó là những gì cô muốn gửi gắm vào món quà. (1)

(1) Chiếc ly phát âm là beizi() suốt một đời cũng phát âm là beizi ().

Một lát sau, Cao Tử Quần đi vào, đưa cho cô một chiếc áo khoác.

“Đi thay đi, buổi tối mặc như vậy em không sợ dọa người khác sao.”

Lãnh Tây cũng không lên tiếng, cô nhìn chiếc áo trong tay. Kí ức lại từ từ khơi dậy, đây là chiếc áo năm ấy Cao Tử Quần đã mua cho cô, cô nhìn lướt qua, đáng tiếc từ trước đến nay cô chưa bao giờ đựng vào đồ anh mua cho cô cả.

Cô lưu luyến ngắm nhìn Hi Hi, cố gắng buộc mình ngoảnh mặt lại: “Tôi về trước đây.” Giọng nói lộ vẻ tiếc nuối.

“Lãnh Tây, nếu như thái độ của em cứ như vậy, tôi khuyên em một câu, em nên từ bỏ quyền nuôi dưỡng Hi Hi đi.” Cao Tử Quần nhìn cô với ánh mắt tĩnh mịch.

Lãnh Tây dừng bước.

“Là một người mẹ, ngay cả ngày sinh nhật của con em cũng không thể tham dự, em còn có lý do gì để đòi quyền nuôi dưỡng đây.”

Lãnh Tây cổ nuốt nghẹn ngào: “Nếu như tôi có quyền lựa chọn, tôi nhất định sẽ đến dự sinh nhật con bé. Cô siết chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau nhói: “Em trai tôi vẫn đang còn nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, bố tôi vẫn còn trong trại giam. Anh nói đi, tôi phải làm thế nào đây?”

Lãnh Tây nhếch môi, dưới ánh đèn vàng nụ cười kia làm người ta cảm thấy hoảng hốt.

Vừa nói xong, những giọt lệ đã lăn dài trên má. Lúc ở bệnh viện thì cô không thể khóc nổi, giờ đây nước mắt lại không ngừng tuôn rơi. Có lẽ cô lẽ mọi thứ đã quá sức chịu đựng của cô.

Cao Tử Quần nhất thời không biết nói gì, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Lãnh Tây cắn khước môi: “Cao Tử Quần, tôi và anh không giống nhau. Tôi không phải là một người máu lạnh, thế nên tôi mới để mình lâm vào hoàn cảnh này.”

Trong mắt Cao Tử Quần thoáng qua một tia cô tịch, anh khẽ nói: “Tiểu Tây, em muốn dành quyền nuôi dưỡng Hi Hi, mà tôi cũng hy vọng Hi Hi có một gia đình vẹn toàn.”

Cô bình tĩnh nhìn anh, đợi anh nói hết lời.

“Hãy kết hôn với tôi.” Cao Tử Quần nở nụ cười sáng rọi.

Lãnh Tây kinh ngạc, bất giác lùi về sau, chân phải vấp vào chân trái, cô theo bản năng nhìn qua.

“Mẹ.” Hi Hi dụi dụi mắt, tựa như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ.

Cao Tử Quần nhìn qua con gái, trên môi vẫn mang nụ cười thần nhiên.

Sau khi xác định không phải là mơ, Cao Hi Hi chạy nhào vào lòng mẹ: “Mẹ, sao mẹ giờ mới đến?” Cô bé vừa tủi thân lại vừa xúc động, dù sao mẹ cũng đã đến.

“Đột nhiên mẹ có việc gấp.” Lãnh Tây hơi dừng lại: “Xin lỗi, Hi Hi.”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào, Lãnh Tây hôn lên trán con: “Sinh nhật vui vẻ, con yêu.”

Hi Hi hạnh phúc cười khanh khách, Hi Hi ngược mắt nhìn lên bố: “Bố, bố thật là không gạt con.”

Cao Tử Quần không nhanh không chậm nói: “Được rồi, thừa lúc vẫn chưa hết ngày, con hãy nhanh ước một điều đi.”

Cao Hi Hi liền nhắm mắt, hai tay chắp lại trước ngực, mím môi. Một lát sau, cô bé lại mở mắt ra nói: “Con đói chết rồi, mẹ cùng con ăn bánh kem được không?”

Lãnh Tây gật đầu: “Để mẹ đi thay áo trước đã.”

Cao Hi Hi cắt ba miếng bánh, chia đều cho cả nhà. Cô bé ăn một cách ngon lành, bị con gái nhìn chăm, Lãnh Tây cố ăn hết miếng bánh ga tô. Cao Tử Quần từ trước đến nay chẳng bao giờ đụng vào đồ ngọt, đêm nay cũng rất cố gắng ăn một vài miếng.

Cao Hi Hi thật sự rất vui vẻ, cô bé cảm thấy rằng điều ước của mình rất nhanh sẽ trở thành hiện thực thôi.

Dù cho có chút không thoải mái, ít nhất ngay chính khoảnh khắc này một nhà ba người đều cảm nhận được tư vị của niềm hạnh phúc.

29. Chương 29

Đây là lần đầu tiên Cao Hi Hi cùng bố mẹ trải qua sinh nhật của mình. Hôm sau lên lớp, Trần Thiệu Thần đến tìm cô bé, hiếm lắm mới thấy cô bé bày ra bộ mặt tươi cười chào đón.

“Nè, tặng cho cậu nè.” Hi Hi đưa qua cho Thiệu Thần một gói kẹo cô la.

Từ nhỏ Trần Thiệu Thần đã rất thích ăn những thứ này, vui mừng nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Cho tớ à.” Tối qua cậu nghe lén bố mẹ nói chuyện với nhau, rằng mãi sau lại mẹ Hi Hi cũng không có tớ, cậu sợ Hi Hi vẫn còn buồn nên cố tình chạy đến an ủi. Nhưng nhìn bộ dáng của Hi Hi bây giờ, hình như tâm trạng cũng không tệ lắm.

“Hi Hi, tối qua...” Cậu bé nhìn Hi Hi với đôi mắt long lanh.

Hi Hi khoát tay: “Không có chuyện gì cả, mẹ tớ có chuyện nên đến trễ. Sau lại, mẹ còn cùng tớ thổi nến, ăn bánh kem. À đúng rồi, cậu về nhớ nói lại với mẹ cậu, để cô ấy yên tâm.”

Trần Thiệu Thần gật đầu: “Tớ biết rồi.”

Hai đứa tán gẫu một hồi thì lại đến giờ vào học.

Hôm nay đi học Cao Hi Hi không có đọc truyện manga nữa. Cô giáo rất hài lòng với biểu hiện của cô học trò nhỏ, nghĩ thầm, đôi lúc mời phụ huynh cũng là một việc rất cần thiết.

Nhưng là trong đầu cô bé bây giờ chỉ nghĩ đến vấn đề làm thế nào để bố mẹ quay lại bên nhau? Ôi thật sự rất đau đầu, cô bé không thể tìm ai thích hợp để tâm sự được cả. Thiệu Thần thì còn quá nhỏ không hiểu gì, Cao Hi Hi buồn phiền, nó phải tìm ai bây giờ?

Sáng sớm hôm sau Lãnh Lượng mới tỉnh, vừa mở mắt ra liền vùng dậy, Lãnh Tây ngăn em trai lại: “Bây giờ em còn muốn thể hiện gì nữa?”

Mất nhiều máu, sắc mặt Lãnh Lượng tái nhợt nhưng sự phẫn nộ trên khuôn mặt vẫn lên rất rõ ràng.

Lãnh Tây bình tĩnh nói: “Lãnh Lượng, từ trước đến nay chị chưa từng hỏi việc em làm, em bảo với mẹ em mở công ty, hay quá rồi, em chính là mở công ty như thế này đây hả.”

Lãnh Tây nghiêng chặt răng.

Cô lại tiếp tục: “Em cũng giỏi đấy nhỉ, còn có cả anh em đồng bọn trong giang hồ.”

Lãnh Lượng mím chặt đôi môi khô khốc, buồn bực ho lên, bất ngờ động đến vết thương đau nhức, trên trán toát mồ hôi. Lãnh Tây nhìn bộ dáng đau đớn của em trai, cũng không đành lòng nói thêm. Em trai cô từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa, đột nhiên gia đình gặp phải biến cố, đối với nó mà nói là một cú sốc lớn. Nhưng cũng không thể vì thế mà nó có thể bước chân vào con đường sai lầm.

Lãnh Tây lấy bông tăm thấm nước thoa lên môi Lãnh Lượng: “Mẹ biết được chuyện của em, tức giận đến ngất xỉu, giờ cũng đang nằm viện.”

Ánh mắt Lãnh Lượng liền trở nên trầm xuống.

“Sao em không nói gì.” Lãnh Tây giặt khăn tay giúp em trai lau mặt: “Lãnh Lượng, em đừng dính líu đến những người kia nữa.”

Lãnh Tây thật hi vọng sau lần này em trai cô có thể thức tỉnh, tìm một công việc để ổn định cuộc sống, nếu có thể đi học lại thì càng tốt. Thật ra đối với gia đình họ mà nói, danh lợi sớm đã không còn quan trọng nữa.

Lãnh Tây xin công ty nghỉ hai ngày, cũng may là giám đốc Dư vui vẻ đồng ý. Cùng lúc trong nhà hai người đều nằm viện, Lãnh Tây mệt mỏi đến kiệt sức.

Chiều tối Sở Hàng ghé qua, nhìn thấy đôi mắt cô thâm quầng, lòng anh đau nhói: “Anh đem bữa tối đến cho em nè, ăn xong rồi thì ngủ một lúc.” Anh đoán cả ngày hôm nay cô vẫn chưa chợp mắt.

Lãnh Tây không chút che đậy trước mặt anh ngáp to: “Gần đây anh có bận không?”

“Không bận. Trong công ty cũng không phải chỉ mình anh.”

Lãnh Tây nói: “Em cho Lãnh Lượng ăn trước.”

“Em ăn phần em đi, để anh giúp Lãnh Lượng.”

Lãnh Lượng trừng mắt nhìn anh: “Không cần anh dứt, tôi tự có tay.” Bộ dạng đau yếu, một tay băng bột, thế mà anh ta vẫn còn sĩ diện.

Vốn là Lãnh Tây định dứt cho anh ta, nhưng hiện tại đã thay đổi ý định: “Vậy phiền anh nhé, em đói lắm rồi, ăn đi.”

Lãnh Lượng trợn tròn mắt, nghiêng người mím chặt môi, anh đã là một người đàn ông gần ba mươi rồi đấy. “Em ăn nhanh cho chị, ăn xong rồi chị còn phải đưa mẹ về.” Lãnh Tây cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, nhưng thanh âm lại lộ ra vẻ uy hiếp.

Lãnh Lượng bĩu môi, hừ lạnh, quay đầu lại nhìn Sở Hàng.

“Ngoan, há miệng ra nào....” Tuyệt đối là Sở Hàng... anh ta cố tình.

Lãnh Tây nín cười.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Lãnh Tây nói vọng ra: “Vào đi.” Cô cứ nghĩ là y tá hay bác sĩ nào đó, không ngờ rằng lại là bố con Cao Tử Quân.

Trong tay Hi Hi cầm một bó cẩm chương to, hương hoa lan tỏa khắp phòng.

“Mẹ, con và bố đến thăm cậu.” Cô bé lạnh lạnh nói, đôi mắt linh hoạt lướt một vòng quanh phòng, nhìn thấy Sở Hàng thì lễ phép chào: “Chào chú Sở.”

Sở Hàng mỉm cười nhìn cô bé gật đầu.

Từ khi bước vào Cao Tử Quân cũng không lên tiếng. Lãnh Tây nhìn qua anh gật đầu, thản nhiên nói: “Có lòng là được rồi.” Trước mặt con gái, bất luận thế nào cô cũng không muốn mối quan hệ bế tắc của hai người làm ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Hi Hi.

Lãnh Tây bỗng nhìn xuống dòng chữ trên túi to trong tay anh “Khách sạn**”

“Mẹ, bố đặc biệt mua ẹ đấy, bố bảo mẹ và con giống nhau đều thích ăn khoai môn cuốn.”

Cao Tử Quân đặt chiếc túi lên bàn, lạnh lùng nhìn lướt qua đĩa thức ăn bên cạnh. Nếu như là trước kia, anh nhất định sẽ lật chiếc bàn ngay lập tức, có muốn ăn cũng phải ăn đồ anh mua.

“Để lại tối khuya ăn.” Anh trầm giọng nói.

Trong nháy mắt bầu không khí trong phòng bệnh đã thay đổi.

Lãnh Lượng rất không thích Cao Tử Quân, nếu như hiện tại đưa cho anh một cây dao, anh sẽ không chút do dự đâm ngay anh ta.

Cao Hi Hi đi đến bên giường, nhìn cậu một lượt: “Cậu, chúc cậu sớm bình phục.”

Lãnh Lượng hắt mặt đi, một lúc sau mới ngượng ngừng nói: “Cảm ơn cháu.”

Cao Hi Hi nghe thấy cậu trả lời, trong lòng nhất thời vui mừng. Thiệu Thần có cậu, nó cũng có cậu rồi.

“Cậu, tay cậu có đau không?”

Lãnh Lượng:...

“Cậu, sau này cậu có thể đi được không?” (Chân Lãnh Lượng bị băng bột)

Lãnh Lượng:...

“Cậu, lần tới Hi Hi sẽ giúp cậu đút cơm. Cháu á, hồi trước lúc học mẫu giáo cháu cũng thường xuyên cho búp bê ăn cơm.”

Lãnh Lượng không còn lời nào, sắc mặt đen thui.

Lãnh Tây vuốt đầu Hi Hi: “Hôm nay ở trường học có vui không con?” Dù mấy năm nay không ở bên cạnh con gái, nhưng cô vẫn luôn tham khảo các sách dạy làm thế nào để giáo dục con cái trưởng thành tốt nhất, đáng tiếc cho đến thời điểm này cô vẫn chưa có cơ hội.

Cao Hi Hi gật mạnh đầu, rồi bắt đầu luyện thuyên kể cho Lãnh Tây về chuyện ở lớp. Lãnh Tây chăm chú lắng nghe.

Cao Hi Hi nói: “Mẹ, tuần sau trường con tổ chức một cuộc đại hội thể dục thể thao, con đăng ký thi chạy một 100 mét.” Cô bé khẽ quan sát Lãnh Tây: “Nhưng là...năm nay con muốn đăng ký hạng mục thi chạy ba người hai chân, năm ngoái con nhìn các bạn học khác tham gia đường như rất vui.”

Bốn người nào đó bỗng đứng im bật.

Lãnh Lượng mở miệng đầu tiên: “Nếu như cậu không bị thương, cậu cũng sẽ đi cùng cháu rồi.”

Cao Hi Hi liếc nhìn cậu mình, trong lòng thở dài.

Lãnh Lượng tiếp tục nói: “Để cậu đề cử cho cháu một người, bảo đảm sẽ giành giải nhất. Đây, đó là chú Sở Hàng...”

Cao Tử Quần lạnh lùng trừng mắt anh ta.

Đôi mắt đen nhánh của Hi Hi đảo một vòng, cô bé nhìn qua Sở Hàng: “Chú Sở, sang năm cháu sẽ mời chú nhé, năm nay cháu đã mời bố trước rồi.”

Lãnh Lượng hừ lạnh.

Cao Hi Hi nhìn Lãnh Tây với ánh mắt chờ mong: “Mẹ, nếu như mẹ không thể đến, cũng không sao cả, dù sao năm ngoái con cũng chẳng tham gia.”

Cái gì gọi là lấy lùi để tiến, Cao Hi Hi còn biết cách tận dụng hơn bố nó nhiều.

“Được, mẹ sẽ đến.”

Cao Hi Hi liền vui vẻ ra mặt, quay đầu đặc ý nhìn Cao Tử Quần.

Cao Tử Quần nhàn nhạt cười.

Mọi người ra về, trong phòng bệnh chỉ còn lại chị em nhà Lãnh Tây. Dường như sau khi Cao Hi Hi đến thăm sắc mặt Lãnh Lượng đã khá hơn: “Chị, nếu như chị muốn quay lại bên Cao Tử Quần, em là người đầu tiên phản đối.”

Lãnh Tây đang thu dọn bát đĩa trên bàn, nghe em trai nói vậy động tác trên tay cô có hơi cứng nhắc, ánh mắt nhìn xuống chiếc túi Cao Tử Quần để lại trên bàn: “Sẽ không có chuyện đó, chị và anh ta không thể nào.”

Lãnh Lượng bĩu môi, nếu được vậy thì tốt.

“Sở Hàng cũng không tệ. Lãnh Tây, có đôi khi em thật hoài nghi, mắt chị có phải bị mù không?”

Lãnh Tây bình tĩnh lại, cô tiếp tục thu dọn: “Anh ấy rất tốt, phải nói là quá tốt. Tiểu Lượng, em có hiểu không? Chị và anh ấy cũng không thể nào.”

“Tại sao không? Chị thích anh ta, anh ta cũng có tình ý với chị. Lãnh Tây, đôi lúc chị thật quá cố chấp.”

Lãnh Tây quay đầu nhìn em trai: “Không phải là do chị cố chấp. Em nói xem, gia đình nào có thể chấp nhận một người con dâu như vậy? Hơn nữa, chị không muốn mất đi một người bạn như Sở Hàng.”

Anh là ký ức đẹp nhất trong tuổi thanh xuân của cô...cũng chỉ là ký ức mà thôi.

Cao Tử Quần Trên đường lái xe đưa con gái về, thì nhận được điện thoại của Tôn Thành.

“Cao tổng, chuyện của Lãnh Lượng đã điều tra ra. Cũng không khác lắm so với những gì anh đoán, có người cố tình giật dây.”

“Đã điều tra là ai chủ mưu chưa?”

“Đối phương làm việc rất cẩn thận, tôi vẫn đang điều tra, ngày mai sẽ có câu trả lời cho anh.”

Cao Tử Quần nói: “Được.” Ánh mắt anh trầm xuống, trước mắt giăng kín một tầng sương mù.

Về đến nhà, vừa vào cửa, bác Lâm nói: “Tiên sinh, phu nhân đến.”

Cao Tử Quần bắt giắc cau mày, Cao Hi Hi cũng vậy, cô bé nhếch khóe môi.

Văn Thư nhìn thấy bố con họ thì đứng dậy: “Hai bố con về rồi à? Hi Hi, cô có mua cho con bánh ngọt đấy.”

Cao Hi Hi nhún vai: “Cô, bố vừa mới chở con đi ăn khoai môn cuốn rồi. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cô, con sẽ để lại mai ăn ạ.”

Văn Thư mỉm cười, nhìn qua Cao Tử Quần: “Tử Quần, chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”

“Hi Hi, con lên lầu làm bài tập đi.” Cao Tử Quần bảo con gái.

“Chuyện gì vậy?” Cao Tử Quần ngồi xuống ghế sofa.

Văn Thư siết chặt lòng bàn tay, mày nhíu lại: “Tối qua, em đã nói cho Tiểu Tuyền chuyện của chúng ta, thằng bé rất giận em. Từ sáng đến giờ vẫn không chịu nói với em một lời. Anh...có thể đến khuyên nó không?” Văn Thư nhìn anh: “Từ trước đến nay nó vẫn luôn rất nghe lời anh.”

30. Chương 30

Cuối cùng Cao Tử Quần cũng đến gặp Văn Tuyền. Văn Tuyền nhốt mình trong phòng suốt cả ngày, một câu cũng không nói.

“Tiểu Tuyền.” Cao Tử Quần khẽ mở cửa, gọi tên cậu bé.

Văn Tuyền quay lưng về phía anh, thân hình nhỏ bé co rụt lại trông rất cô đơn.

Cao Tử Quần ngồi xuống cạnh cậu: “Xem ra Tiểu Tuyền không muốn nhìn thấy bố, vậy bố đi nhé.” Nói xong, anh lại giả vờ đứng dậy.

“Đừng mà...” Văn Tuyền ngay lập tức giữ lấy tay Cao Tử Quần, quay đầu lại, đôi mắt đỏ bừng, có thể nhìn ra hôm nay cậu bé đã khóc không ít.

Cao Tử Quần kéo cậu bé sát lại: “Tiểu Tuyền, không phải trước đây bố đã nói với con sao – nam tử hán đại trượng phu thà đổ máu chứ không rơi lệ, con quên rồi ư?”

Văn Tuyền sụt sịt: “Con không quên, chỉ là bố...”

Cậu bé nói được nửa lời thì đột nhiên dừng lại: “Bố không phải là bố của con.” Thanh âm vô cùng mất mát: “Mẹ nói với con rằng bố không phải là bố của con.” Bố chỉ là bố của mình Hi Hi.

Cao Tử Quần nhìn vào đôi mắt buồn bã của cậu bé, thấp thoáng thấy bóng dáng của Kiều Vũ trong đó: “Tiểu Tuyền cũng vẫn gọi bố đi.”

Cậu bé nao núng, cúi thấp đầu: “Có thể sao ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cao Tử Quần khẳng định chắc chắn. Lúc đó anh quyết định kết hôn giả với Văn Thư là bởi vì tức giận Lãnh Tây đã bỏ đi đứa con, mặt khác cũng bởi vì đứa con trong bụng Văn Thư.

“Nhưng vẫn không giống với trước kia.” Sau khi biết được sự thật, cậu bé đã hiểu rằng sự việc không còn giống như trước nữa. Cho dù Cao Tử Quần vẫn tốt với cậu nhưng tất cả đã thay đổi.

Cao Tử Quần dường như hiểu được suy nghĩ của cậu bé, anh khẽ cười: “Bố thương yêu cả con lẫn Hi Hi.” Anh sẽ mãi luôn thương yêu Văn Tuyền.

Đây là lời anh đã hứa.

Sự bất an trong lòng cậu bé sẽ không chỉ vì cuộc trò chuyện lần này cùng Cao Tử Quần mà thôi.

Ánh sao trên bầu trời đêm rơi xuống, nhà nhà đã lên đèn, Văn Thư đứng bên khung cửa sổ lẳng lặng nhìn, ánh mắt mông lung, mười ngón tay nắm chặt, đôi mày chau lại tựa hồ như đang đấu tranh điều gì.

Cao Tử Quần trong phòng đi ra, nhìn thấy cô đứng đấy, bóng lưng hiu quạnh. Trong lòng anh lặng lẽ thở dài: “Muộn rồi, anh về trước.”

Văn Thư từ từ xoay lưng nhìn người đàn ông trước mặt, cô đột nhiên có chút không hiểu.

“Tử Quần, cảm ơn anh.” Cô nhẹ nhàng nói, vẻ mặt mỗi mệ.

Cao Tử Quần lên tiếng: “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

Mãi đến khi nghe được tiếng cánh cửa khép lại, cô mới hoảng hốt ngồi sụp xuống, hai tay ôm mặt.

Tình cảm là điều mà con người ta không thể lường trước được. Khi người ấy yêu bạn, bạn đứng đưng, chẳng thêm ngó ngang tới. Rồi đến lúc người ấy dần dần rời xa, tiến đến bên cạnh một người khác, bất giác bạn chợt nhận ra, trái tim bạn đã yêu, đã in sâu hình bóng của người ấy.

Thời gian thoăn thoắt trôi đưa, Lãnh Tây vừa bận rộn công việc, vừa phải chăm sóc Lãnh Lượng, lúc này đây cô hận mình không có ba đầu sáu tay.

Cao Tử Quần thỉnh thoảng cũng đưa Hi Hi đến chỗ cô. Thật sự cô không có nhiều thời gian ở bên cạnh Hi Hi, có đôi khi, Hi Hi chỉ lẳng lặng ngồi một bên làm bài tập. Tuy Hi Hi có chút không vui nhưng cô bé cũng không thể hiện ra ngoài.

Đảo mắt đã đến ngày hội thể dục thể thao. Thừa dịp cơm tối, Lãnh Tây đưa Hi Hi đi mua giày thể thao.

Cao Hi Hi lại có chút lưỡng lự: “Mẹ, con có giày rồi.” Cô bé không muốn làm mẹ thất vọng, mỗi mùa bố đều nhờ người mua hẳn một tủ giày với đủ mọi kiểu dáng cho nó.

Lãnh Tây dĩ nhiên cũng hiểu được: “Mẹ mua cho con đôi khác.”

Cao Hi Hi đảo mắt một vòng: “Mẹ, không cần mua đâu. Bây giờ chúng ta đi thì lãng phí nhiều thời gian lắm, con muốn ở cạnh mẹ tâm sự thôi.”

Lãnh Tây sững sốt, không biết làm thế nào, gần đây thời gian của cô quá ít: “Thời gian này mẹ bận quá, xin lỗi con.”

Cao Hi Hi nắm lấy tay mẹ: “Bố bảo gần đây mẹ rất bận, cho nên hai bố con con cũng chẳng đến chỗ mẹ.”

Lãnh Tây hơi đắn đo: “Bố nói với con à?”

“Vâng ạ.” Cao Hi Hi nhìn mẹ, cô bé hơi nhúm mày: “Thật ra, lần này con năn nỉ lắm bố mới chịu đưa con đến chỗ mẹ đây. Mỗi lần bố đều bảo mẹ con bận lắm, con hãy ngoan ngoãn vâng lời một chút.” Cô bé còn cố ý học theo giọng điệu của Cao Tử Quần.

Lãnh Tây cười không ngừng.

Hi Hi chu môi, bất mãn hỏi: “Mẹ, chẳng nhẽ con không vâng lời sao?”

Lãnh Tây bật cười: “Đương nhiên là con rất ngoan.”

Cao Hi Hi nhìn thấy mẹ cười, cô bé dựa sát vào lòng Lãnh Tây.

“Mẹ.”

“Ờ.”

“Mẹ, mẹ trở về bên bố có được không?” Cô bé khẽ nói.

Sắc mặt Lãnh Tây trở nên lẳng đọng, cô phải giải thích thế nào cho Hi Hi hiểu được rằng có lẽ cô và Cao Tử Quần sẽ mãi mãi không thể quay trở lại bên nhau.

“Hi Hi, con xem, bố con đã có một gia đình riêng. Mẹ và bố không thể nào ở bên nhau được.”

Cao Hi Hi chau mày: “Nhưng bố vẫn thích mẹ mà.”

Nghe được những lời này của con gái, Lãnh Tây cảm thấy buồn cười: “Con mới chừng này tuổi mà đã biết thích hay không thích rồi ư?”

Cao Hi Hi liền ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc: “Trên tủ đầu giường bố vẫn luôn đặt ảnh của mẹ, con thường thấy bố nhìn chăm vào nó, bố chưa bao giờ nhìn mẹ Văn Tuyền như vậy cả.” Đây không phải thích thì là gì.

Lãnh Tây véo yêu mũi Hi Hi: “Nhóc con ngốc.” Cô dịu dàng ôm con gái: “Giữa bố và mẹ ấy... có rất nhiều vấn đề...” Cô không thể nào hiểu được Cao Tử Quần, rõ ràng là đã kết hôn sinh con, vậy vì sao lại có thể dễ dàng nói ra lời yêu cầu cô quay trở về bên anh.

Cao Hi Hi không hiểu: “Mẹ, có phải mẹ thích chú Sở không?”

Lãnh Tây kinh ngạc, cô không ngờ rằng con gái mình lại nhạy cảm đến như vậy, cô vội vàng giải thích: “Chú Sở là bạn tốt của mẹ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cô bé già dặn gật đầu.

Lãnh Tây dở khóc dở cười.

Buổi sáng hôm đại hội thể dục thể thao, từ sáng sớm, Cao Tử Quần đã lái xe đến đón cô. Tiết trời tháng mười một ấm áp, tâm tình của mọi người cũng trở nên thoải mái hơn.

Lãnh Tây vừa rửa mặt xong, đã nghe thấy âm thanh bên ngoài truyền đến. Một lát sau, Tần Hiểu Vân lên gõ cửa phòng: “Hi Hi đến rồi.” Giọng điệu bà lãnh đạm. Lãnh Tây hiểu rõ tâm tình của mẹ, người nhà Lãnh gia không thích Cao Tử Quần.

Cũng tốt.

Cao Tử Quần dường như biết điều hơn nhiều so với trước kia, anh ngồi lại trong xe để Hi Hi một mình đi vào trong.

“Mẹ đã chuẩn bị xong chưa?” Hôm nay Cao Hi Hi xinh xắn trong bộ đồ đồ đưa hấu, càng làm nổi bật lên làn da trắng trẻo của cô bé. Lãnh Tây cũng mặc đồng phục như con gái, buộc tóc cao, trông họ chẳng khác nào hai chị em.

Lãnh Tây nhìn bộ dạng sót ruột của con gái, vội vàng cầm lấy túi xách, bình sữa và lát bánh mì chuẩn bị ra cửa.

Tần Hiểu Vân bên kia gọi vọng vào: “Bà làm xong mì rồi, ăn đã rồi hẵng đi.”

“Mẹ, không cần đâu. Con đi trước đây.” Lãnh Tây quay đầu nói với Hi Hi: “Đi thôi.”

Cao Hi Hi nghĩ thầm, nếu sớm biết thì nó đã đến trễ một chút.

Cao Tử Quần nhìn thấy hai mẹ con ra khỏi cửa thì ngẩn ra, ánh mắt lóe lên vài tia chờ mong. Cao Hi Hi lên xe, ngồi đằng sau cùng Lãnh Tây.

Cao Tử Quần nhìn trang phục hai mẹ con, nhìn lại trang phục của mình, mặc dù đã mặc áo quần thoải mái nhưng trông vẫn thiếu cái gì đó.

“Đồng phục của hai mẹ con cũng không tệ nhỉ.” Anh khởi động xe, như vô tình nói.

“Con cũng thấy thế. Mẹ, người ta nhất định sẽ nghĩ rằng chúng ta là hai chị em.”

Lãnh Tây vừa ăn bánh mì vừa cười.

Cao Tử Quần cười cười: “Vậy nếu như con đứng cạnh bố, người ta sẽ nói thế nào?”

Cao Hi Hi quay sang đánh giá bố, suy nghĩ một lúc: “Dù sao thì cũng sẽ chẳng có ai nói bố là anh trai con đâu.”

Lãnh Tây vừa mới uống một ngụm sữa, thiếu chút nữa phun cả ra.

Hàng năm Đại hội thể dục thể thao của trường Hi Hi đều tổ chức rất hoành tráng, toàn thể giáo viên trong trường, người của sở giáo dục cùng phụ huynh con em học sinh đều đến cổ vũ. Trường học tổ chức các trò chơi và các hoạt động gia đình với nhau, hôm nay rất nhiều phụ huynh đã đến.

Biển người chen chúc. Cao Tử Quần đứng bên cạnh hai mẹ con, mày nhíu chặt.

Trong lòng Lãnh Tây cảm thấy buồn cười, từ trước đến nay anh chẳng bao giờ thèm ngó ngang gì đến những hoạt động thế này. Cô khẽ hỏi Hi Hi: “Năm ngoái ai tham gia cùng con?”

“Cô Tôn ạ, năm ngoái đúng dịp bố phải đi công tác.” Cao Hi Hi bình thản nói.

Lãnh Tây cũng không hỏi thêm gì nữa. Cao Tử Quần nghiêng người nhìn họ: “Còn nửa tiếng nữa là đến cuộc thi của con, con chuẩn bị đi.”

Lãnh Tây cúi đầu: “Nỗ lực hết sức là được rồi, cũng không cần phải dành giải nhất đâu.”

Cao Tử Quần không cho là vậy: “Em quá coi thường con gái em rồi.”

Đến khi cuộc thi chạy một trăm mét dành cho học sinh lớp hai, Trần Thiệu Thần và Thần Hi cũng đến cổ vũ. Thần Hi nhìn thấy Cao Tử Quần và Lãnh Tây đứng cạnh nhau cũng không quá ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nhìn Cao Tử Quần gật đầu. Rồi lại nhìn sang Lãnh Tây nói: “Lát trưa chúng ta cùng nhau đi ăn nhé, đã lâu rồi chúng ta chưa tụ tập.”

Lãnh Tây mỉm cười, bạn bè nhiều năm, tuy nhiều năm nay không có liên lạc nhưng tình bạn của họ vẫn luôn bền chặt.

“Hôm nay em rể không đến sao?” Lãnh Tây khẽ cười nói.

Thần Hi chép miệng: “Anh ấy thì làm gì có thời gian. Nhìn bộ quần áo của cậu hôm nay làm tớ nhớ tới thời cấp ba của chúng ta, Lãnh Tây, cậu hẳn là nên mặc phong cách kiểu này, trông rất trẻ.”

“Đã tuổi này rồi còn trẻ cái gì nữa.”

“Thật ra tớ cũng có mua một bộ kiểu này cho cả nhà.”

“Lần tới nhớ mặc ra tớ xem.”

Thần Hi cười bất đắc dĩ: “Trần tiên sinh của tớ có mặc một lần ở nhà, cậu bảo anh ấy mặc ra ngoài...trừ khi mặc trời mọc đằng tây.”

Tuy là nói vậy nhưng Lãnh Tây vẫn có thể nhìn ra nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt Thần Hi. Lãnh Tây cười nhẹ, cô gái cổ chấp trước kia đã thay đổi, rất cục cũng thay đổi.

Cao Tử Quần liếc nhìn qua bắt gặp nụ cười như có như không trên khuôn mặt cô, dường như có chút gì đó ngưỡng mộ, nhưng lại mang vẻ u buồn. Anh khẽ nhún mày. Lại nói, năm đó vì chuyện của Thần Hi nên Lãnh Tây mới chủ động đến tìm anh.

“Đã đến cuộc thi chạy một trăm mét rồi sao? Vậy tớ qua đó xem Hi Hi một lát.” Lãnh Tây nói.

“Cậu đi đi, tớ đứng đây.” Thần Hi nói. Lãnh Tây vừa đi Thần Hi quay sang nhìn Cao Tử Quần: “Cao tổng, anh không đi sao?”

Cao Tử Quần cười lớn: “Thần Hi, em đừng cứ mỗi lần gặp anh là lại dùng cặp mắt oán hận đó nhìn anh.”

“Anh nhạy cảm rồi, Cao Tổng, tôi có việc gì mà phải oán giận anh chứ.” Thần Hi chưa cay nói.

Cao Tử Quần mỉm cười.

Thần Hi thở dài: “Lãnh Tây là bạn tốt nhất của tôi, từ nhỏ cô ấy luôn vô tư yêu đời, nhưng anh xem cô ấy bây giờ thế nào, còn đâu nữa một Lãnh Tây vui vẻ lạc quan của trước kia. Anh nhìn vào Hi Hi bây giờ đi, có phải cảm thấy hình ảnh Lãnh Tây trong đó?”

Hơn chín giờ, ánh mặt trời vàng rực bao phủ khắp không gian. Cao Tử Quần nheo mắt nhìn về phía trước, cho dù là biển người bao la, chỉ liếc qua anh liền thấy được hai mẹ con cô.

Lãnh Tây đang cúi người xuống không biết nói gì đó với Hi Hi, Hi Hi ngoảnh đầu lại nói một câu rồi từ từ lui khỏi đường chạy.

Hi Hi...

Trước đây anh đặt tên này cho con gái thứ nhất là bởi vì cùng đồng âm với tên mẹ nó, thứ hai là bởi vì con bé là niềm hy vọng của anh. (1)

(1) “Hi Hi”: Hi trong hi vọng (xiwang), “Lãnh Tây”: Tây trong đông tây nam bắc (lengxi) cùng đồng âm “xi”

“Sau này, tôi sẽ luôn làm cho cô ấy được vui vẻ.” Cao Tử Quần nhẹ nhàng để lại một câu rồi thông dong đi đến bên hai mẹ con họ, để lại một Thần Hi hết sức kinh ngạc.

Cao Hi Hi giành giải nhất, Lãnh Tây liên tục chụp hình cho con gái, nhìn những giọt mồ hôi trên khuôn mặt, nụ cười sáng rực trên đôi môi con gái, lòng cô tràn đầy hạnh phúc.

Lãnh Tây dịu dàng lau mồ hôi trên trán con gái: “Hồi mẹ đi học, mẹ sợ nhất chính là thi chạy đấy, Hi Hi giỏi hơn mẹ nhiều rồi.”

Cao Hi Hi ngẩng đầu lên thấy Cao Tử Quần đang đi đến, cô bé nói: “Đó là do nội đã huấn luyện cho con đấy. Bố, con vừa được giải nhất.” Cô bé quay đầu gọi.

Lãnh Tây quay đầu lại, nhìn Cao Tử Quần đang từng bước đi đến. Ánh mặt trời rơi xuống bộ trang phục trắng trên người anh, toát lên một phong thái ung dung, nhàn nhã. Anh thuận tay cầm lấy máy ảnh trên tay Lãnh Tây, vừa vận tiện cho Lãnh Tây giúp con gái sửa sang lại quần áo.

Buổi trưa, Cao Tử Quần lái xe chở hai mẹ con đến khách sạn gần đấy ăn cơm. Lãnh Tây muốn rủ Thần Hi đi cùng, nhưng mà Thần Hi nói buổi chiều cô ấy phải về cơ quan vì có việc, hơn nữa Thiệu Thần lại bị cảm nhẹ cô muốn đưa con trai về bên chỗ ông bà nội.

Đành chịu vậy.

Thật ra là Thần Hi muốn gia đình họ có nhiều cơ hội được ở bên nhau hơn.

Bữa cơm trải qua trong yên ả. Giữa chừng Lãnh Tây nhận được điện thoại của Sở Hàng.

“Sở Hàng, chiều nay em còn phải quay lại trường học. Vâng, đại hội vẫn chưa kết thúc. Vậy được, về đến nhà em gọi điện thoại lại cho anh.”

Trong thoáng chốc, bầu không khí đã trở nên lạnh hẳn.

Về mặt Cao Tử Quần vẫn thản nhiên, nhìn không ra tâm tình gì.

Cao Hi Hi nói: “Mẹ, chiều nay mẹ không thể vắng mặt, đây là lần đầu tiên gia đình chúng ta tham gia một hoạt động lớn như vậy.”

Lãnh Tây không biết làm sao: “Mẹ biết mà, mẹ sẽ cố gắng không vấp phải chân Hi Hi.”

“Không sao, chúng ta cố gắng tập trung là được.” Cao Hi Hi bình tĩnh nói.

Với năng khiếu thể thao của mẹ nó, Cao Hi Hi cảm thấy rằng may mà nó không giống vậy. Còn nữa, gia đình nó vẫn chưa luyện tập lần nào, các bạn học khác đều đã tập qua với bố mẹ họ. Cao Hi Hi nhìn Cao Tử Quần rồi lại nhìn qua Lãnh Tây...

Cô bé uống một ngụm nước: “Lãnh Tây, nếu mẹ không muốn vấp phải chân con thì con nghĩ chúng ta nên luyện tập một chút.” Cô bé nhìn chăm mẹ.

Cao Hi Hi cũng không nói gì thêm, thế nhưng sự im lặng cũng đủ để biểu lộ ý tứ của cô nàng.

Giờ khắc này, cuối cùng Lãnh Tây mới cảm nhận được hai cha con họ có rất nhiều điểm giống nhau, cô nhẹ nhàng nói: “Vậy chúng ta luyện tập một chút đi.”

Người phục vụ mang đến hai sợi dây.

Ba người đứng trong phòng ăn riêng, Lãnh Tây và Cao Tử Quần ai nấy tự buộc lại sợi dây của mình.

“Được rồi, bố nói bắt đầu thì đi nhé.” Cao Tử Quần nhìn qua, hai người kia gật đầu.

“Bắt đầu.” Khẩu lệnh vang lên, bắt đầu bước mới thấy đây đúng không phải là chuyện dễ dàng.

Lần đầu tiên thất bại.

Cao Hi Hi than vãn: “Thật không hiểu ý ăn ý gì cả.”

Cao Tử Quần cười cười: “Lãnh Tây, em bước chân trái trước, nào, chúng ta thử lại một lần nữa. Tốt, bước chân trái...Hi Hi chân phải...”

Bất tri bất giác, họ đã bắt đầu tiến lên phía trước, mặc dù còn chậm nhưng đã khá hơn lúc trước rất nhiều.

Cao Hi Hi đột nhiên vui mừng: “Bố, bố thật giỏi...” Vừa nói xong, cô bé bước sai chân, cả người bị ngã về phía trước. Lãnh Tây thầm hít một hơi: “Hi Hi”. Do chần chừ, chân bị buộc chặt vào chân Hi Hi nên cô cũng bị ngã xuống theo.

Sau một hồi hỗn loạn, kết quả cả nhà ba người đều bị ngã. Cao Tử Quần nằm dưới cùng che chở hai mẹ con trong lòng ngực. Lãnh Tây vất vả ngồi dậy, hoảng hốt gọi: “Con có bị đụng vào chỗ nào không? Hi Hi...”

Cao Tử Quần nhú chặt mày: “Trước tiên hãy cởi dây ra đã.” Người bị đè nặng là anh, vậy mà cô lại không hề mấy may đếm xỉa đến anh?

31. Chương 31

Ngày hôm đó, Cao Hi Hi không đoạt giải gì trong cuộc thi “ba người hai chân” cả, nhưng cô bé không hề thất vọng buồn bã, đã thể còn tỏ ra rất vui vẻ vì được thấy bố mẹ ở bên cạnh nhau. Hi Hi nhận ra tất cả các bạn học đều nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, bố nó vừa cao lại vừa đẹp trai, mẹ nó vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng.

Quan trọng hơn cả là bố mẹ đều rất thương yêu nó.

Trên đường về, Cao Tử Quần lái xe, hai mẹ con ngồi đằng sau, bầu không khí trong xe rất yên tĩnh.

“Mẹ, cái này tặng ẹ.” Cao Hi Hi đeo huy chương giải thưởng chạy 100m vào cổ Lãnh Tây.

Trong lòng Lãnh Tây liền trở nên ấm áp, cô ghen ngào không nói nên lời.

“Cảm ơn con.” Cô khẽ cười.

Cao Tử Quần cười cười: “Con hình như quên bố luôn rồi à?” Thanh âm anh trầm trầm dường như có chút hờn dỗi.

Cao Hi Hi cười khì khì: “Bố, thật tiếc con chỉ có một giải thưởng.”

Cao Tử Quần thản nhiên liếc qua con gái: “Năm ngoái con đoạt giải sao không thấy tặng cho bố?” Anh nhú mày, vẻ mặt dịu dàng mang theo vài phần đáng yêu.

Lãnh Tây hơi sững sốt, bắt gặp ánh mắt dịu dàng trìu mến của anh qua kính chiếu hậu... tựa như anh đang chờ đợi điều gì đó. Cô cố làm lơ, tựa như không mấy để ý.

Cao Hi Hi bĩu môi: “Ai bảo năm ngoái bố không đến xem con thi.”

Cao Tử Quần nhếch môi: “Không phải năm nay bố đã đến rồi ư?”

Cao Hi Hi hừ một tiếng: “Nhưng mà không giống nhau.”

Lãnh Tây lẳng lặng nhìn hai bố con đấu võ mồm. Bỏ qua những quá khứ trước kia, Cao Tử Quần của hiện tại thật sự không giống với người trong ký ức cô.

Nhưng dù có không giống thì đã sao, đâu thay đổi được gì?

Về đến nhà, Lãnh Tây giúp Hi Hi tắm rửa, sau một ngày vận động mệt mỏi, cô bé liền lăn ra ngủ. Lãnh Tây ngấm nhìn con gái ngủ, khóe miệng Hi Hi vẫn mỉm cười, đôi lúc lại lẩm bẩm: “Mẹ...hì hì...bố...”

Lãnh Tây nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt con gái, dường như rất lâu, ánh mắt dần trở nên sâu hút, trống rỗng và vô lực.

Lúc xuống lầu, Cao Tử Quần đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trên bàn đặt một chai rượu đỏ, anh nâng ly rượu đỏ đưa trong tay. Dưới ánh đèn mờ lung, anh nhìn cô với ánh mắt nóng rực, mãnh liệt.

Lãnh Tây bình thản đi thẳng ra phía cánh cửa, lúc ngang qua anh, đột nhiên Cao Tử Quần mở miệng gọi: “Tiểu Tây.”

Mỗi khi vui vẻ anh thích gọi cô là “Tây Tây”, những khi tức giận anh sẽ gọi luôn cả họ tên cô, khi nào anh gọi Tiểu Tây tức là có chuyện muốn nói.

Lãnh Tây bình tĩnh đứng đấy đợi anh lên tiếng.

Cao Tử Quần nhẹ nhàng đặt chiếc ly xuống, đứng dậy từng bước đi đến trước mặt cô: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Lãnh Tây thản nhiên nhìn anh.

Cao Tử Quần hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm vào khuôn mặt cô: “Anh chưa kết hôn.” Anh từ tốn nói: “Anh và Văn Thư chưa hề kết hôn.” Trong hơi thở mang theo hương rượu nhàn nhạt.

Lãnh Tây nắm chặt tay, cô nhất thời hơi giật mình vì lời nói kia, dường như còn có cảm giác rung động xen lẫn vào đó. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt cô liền gạt bỏ, anh có kết hôn hay không thì liên quan gì đến cô chứ.

Cao Tử Quần nuốt cổ họng, tự giễu nói: “Có phải em đang nghĩ, anh có kết hôn hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến em đúng không?”

Lãnh Tây trầm mặc, đứng vậy, chỉ trừ Hi Hi, tất cả mọi thứ của anh đều không liên quan đến cô.

Cao Tử Quần cười nhếch môi, nhìn về mặt bình tĩnh của cô, trong chớp mắt anh như mất hồn: “Mặc dù anh và Văn Thư đã có hôn ước, nhưng bọn anh chưa hề kết hôn, ngay cả đính hôn cũng chỉ là giả. Văn Thư vẫn luôn có người mình thích trong lòng... Những gì em nhìn thấy ở lễ đính hôn năm ấy, tất cả chỉ là để gạt gia đình hai bên thôi.”

Lãnh Tây thềm hít sâu, lúc này đây cô thật sự không biết nên nói gì, cô rũ mắt xuống. Giọng nói Cao Tử Quần lại văng vẳng bên tai cô: “Nếu như lúc đó anh biết em đã mang thai, cho dù là hậu quả có nghiêm trọng như thế nào, anh cũng sẽ không tiến hành lễ đính hôn đó.” Trong thanh âm lộ ra sự chua xót vô hạn.

Lãnh Tây bất giác siết chặt ngón tay: “Cho dù hai người không đính hôn hay kết hôn gì đấy, đứa bé kia tôi cũng không cần.” Cô cố gắng để giọng nói mình thật lạnh lùng.

Cao Tử Quần nghiêng chặt răng, mày nhíu lại, nhìn khuôn mặt gầy gò quật cường, nét mặt anh dần buông lỏng: “Miệng nói một đường mà tâm nghĩ một nẻo.” Anh sâu sắc nói, từng bước tiến sát cô, ánh mắt lại càng thêm thâm trầm: “Tiểu Tây, trong lòng em có anh.” Anh không chút xấu hổ nói.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Lãnh Tây trở nên cứng đờ, cô vô thức lùi về sau, Cao Tử Quần mạnh mẽ giữ chặt tay cô, mắt đối mắt, lắng nghe tiếng hít thở của nhau.

Lãnh Tây đưa tay chống đỡ lồng ngực anh, đẩy anh ra, đôi tay cô cảm nhận được nhiệt độ nóng rực cơ thể anh: “Cao Tử Quần, anh thật sự chẳng thay đổi gì.”

Cao Tử Quần nhếch môi: “Tây Tây, bị anh nói trúng tim đen, em thẹn quá hóa giận đi.” Anh kéo cô lại gần hơn: “Chẳng lẽ nào anh nói không đúng sao?” Đôi mắt đen khê nheo lại: “Lần đầu anh nhìn thấy em lén lau nước mắt, ban đầu anh còn tưởng em là vì chuyện của Sở Hàng, gần đây anh mới biết được, khi đó là vì em nhận được thiệp mời đính hôn của anh và Văn Thư”

Lãnh Tây trợn tròn mắt, cô gấp gáp nói: “Không phải!”

“Em lại nói dối.” Cao Tử Quần nhìn cô với ánh mắt phức tạp: “May là Hi Hi không di truyền điểm này từ em.”

Lãnh Tây cắn môi, lạnh lùng nhìn anh: “Bởi vì nó sẽ không giống với mẹ nó, gặp phải một người không nên gặp.”

Cao Tử Quần khê thở dài: “Tiểu Tây, chẳng nhẽ em muốn nhìn thấy Hi Hi sống mãi trong cảnh gia đình chia rẽ sao?”

Nghe lời anh nói, cô cảm thấy buồn cười: “Tôi không muốn, nhưng mà tôi cũng không muốn ở lại bên cạnh anh.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, từng từ từng chữ kiên định nói: “Cao Tử Quân, anh cho rằng chỉ cần nói bảy năm trước anh chưa kết hôn thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?”

Cô cười nhếch môi: “Vậy chuyện gia đình tôi thì sao? Cho dù anh không phải chủ mưu, đúng, đó là Tần Lục làm cả. Là vì tôi đã tát anh ta. Nhưng trong câu chuyện này anh đã sắm vai gì. Nếu như anh không dồn ép tôi thì làm sao có thể xảy ra những chuyện sau này. Lần đầu tiên, là Tần Lục chuốc thuốc tôi, nhưng anh thì sao? Ngoại trừ đục nước béo cò, anh đã làm gì?” Nước mắt từ từ rơi xuống: “Cường đoạt, lừa gạt, đây là tác phong trước sau như một của anh, tất cả đã ăn sâu tận trong xương tủy anh, cả đời này sẽ mãi không đổi thay.” Cô bỗng dừng cười lớn.

Tất cả những việc đã qua hết như vết sẹo khắc sâu trong lòng cô, khó có thể phai nhòa.

Cao Tử Quân cảm thấy tất cả như tan vỡ, sắc mặt anh thay đổi, từng câu chất vấn của cô như con dao sắc nhọn đâm sâu vào tim anh.

“Về chuyện trước đây, anh xin lỗi.” Tay anh chậm rãi nâng lên, lúc chạm đến giọt nước mắt lạnh băng, từng ngón tay bắt giắc run lên.

“Tây Tây, anh cũng không biết rằng em...” Nếu như sớm biết những suy nghĩ này của cô, anh tuyệt đối sẽ không làm vậy. Anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt đang tuôn mãi không ngừng.

Đúng là anh đã hại cô.

Lãnh Tây cố gắng kiềm chế tiếng nấc nghẹn ngào, cô cắn chặt khóe môi: “Cao Tử Quân, anh hãy buông tha tôi đi... Nếu như anh còn chút lương tâm, hãy trả lại Hi Hi cho tôi, tôi chỉ xin anh điều này thôi.”

Cao Tử Quân cười khổ: “Em hãy cho anh thời gian suy nghĩ.” Tay anh từ từ trượt xuống, anh muốn ôm cô thật chặt nhưng lại sợ kích động cô.

“Bố mẹ, hai người đang làm gì đó?” Cao Hi Hi không biết đã xuất hiện ở đây từ khi nào, cô bé kinh ngạc nhìn Cao Tử Quân rồi lại quay sang Lãnh Tây.

Lãnh Tây vô thức lùi bước, cố gắng duy trì khoảng cách với Cao Tử Quân.

Cao Hi Hi từ từ bước đến, nhìn lên bố mẹ một lượt: “Mẹ, mẹ khóc à?”

Lãnh Tây vội vã lau khóe mắt: “Đâu có.” Cô cố gắng hít một hơi: “Vừa nãy có gì đẩy bay vào mắt mẹ.”

Cao Hi Hi nhú mày, có chút không tin.

“Bố đang giúp mẹ con thôi.” Cao Tử Quân khẽ nói.

Hi Hi đi đến cạnh Lãnh Tây, cô bé kiễng chân lên, kéo Lãnh Tây thấp xuống: “Mẹ, để con thôi giúp mẹ.”

Lãnh Tây hơi sững người, rồi từ từ khom người xuống, Cao Hi Hi dùng hết sức thổi mắt ẹ: “Trước kia bố cũng thổi cho con như vậy.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Mẹ không sao rồi.”

Hi Hi cười hồn nhiên: “Mẹ, mẹ thấy con lợi hại không.”

Trận giương cung bạt kiếm trong nháy mắt liền phai đi vì sự xuất hiện của con gái. Trên đường về nhà, Lãnh Tây không ngừng nhớ lại những chuyện trước kia. Cô nheo mắt, không thể nghĩ ngờ gì, Cao Tử Quân đã khơi dậy vết thương trong lòng cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến tình cảm mà cô dành cho Cao Tử Quân là gì.

Hận-đó là điều không thể nghĩ ngờ.

Yêu-cô không biết.

Nếu không yêu, thế tại sao lúc nhận được thiệp mời kia, lòng cô lại đau thắt.

Lãnh Tây thở ra một hơi, ngẩng đầu lên nhìn sao sáng trên bầu trời đêm, tâm trí hỗn loạn.

Về đến nhà, cô mới nhớ đến gọi điện thoại lại cho Sở Hàng. Nhìn lại đồng hồ, thấy đã quá khuya có lẽ anh đã ngủ, lại tắt máy, quyết định gọi cho anh một tin nhắn: Em vừa về đến nhà, mai sẽ gọi điện thoại cho anh.

Tin nhắn còn chưa gửi, Sở Hàng đã gọi đến.

“Tiểu Tây.” Thanh âm anh vào buổi tối lại càng đặc biệt dịu dàng: “Hôm nay chơi vui không?”

Lãnh Tây hơi chần chừ: “Hi Hi rất vui, con bé đoạt giải nhất cuộc thi chạy một trăm mét.”

Trong thoáng chốc, cả hai đều im lặng.

“Con bé trông vậy mà chạy nhanh nhỉ.” Anh khẽ cười, bỗng dừng lại ho lên.

“Sở Hàng, anh bị ốm à?” Cô nhíu mày, có chút lo lắng. Mấy ngày nay thời tiết lúc nóng lúc lạnh, không ít người bị cảm.

“Không sao cả, chỉ viêm họng một chút thôi.” Sở Hàng không mấy để tâm, anh nói tiếp: “Đúng rồi, vụ án của bố em có chút tiến triển.”

Trái tim Lãnh Tây bỗng đập thành thịch.

“Năm đó, ông Trần ở Quảng Đông có liên quan đến vụ án này cũng bị bắt rồi.” Sở Hàng nói.

Lãnh Tây nhắm chặt mắt: “Như vậy có phải bố em sẽ được ra sớm không?”

32. Chương 32

Sau đại hội thể dục thể thao, Lãnh Tây và con gái ngày càng gần bó và gần gũi nhau hơn. Có lẽ đây chính là tình mẫu tử, gặp lại nhau sau bảy năm xa cách nhưng tình cảm thiêng liêng ấy không hề phai nhạt đi, thậm chí còn sâu đậm hơn.

Trong khoảng thời gian này, không ít lần Cao Hi Hi đến chỗ cô, và dĩ nhiên Cao Tử Quân luôn dính chặt con gái như hình với bóng. Nếu chỉ một hai lần thì không nói làm gì, nhưng đây lại quá nhiều lần như vậy, Lãnh Tây đương nhiên cũng suy nghĩ.

Hôm nay, Lãnh Tây đi họp lớp. Hai ngày trước cô nhận được thông báo, lúc đó Cao Hi Hi đang ngồi bên cạnh, cô bé vô cùng thích thú, nhân cơ hội này bày tỏ ý muốn đi cùng Lãnh Tây.

Lãnh Tây nghĩ một lúc, cuối cùng đồng ý đưa Hi Hi theo.

Lớp của Lãnh Tây vốn nữ nhiều ít nam, phần lớn mọi người giờ đây đã ổn định sự nghiệp. Buổi họp lớp lần này là do anh chàng Lý Nam tổ chức. Sau khi ra trường, anh đã tự mình thành lập một công ty, công việc kinh doanh rất khả quan, càng ngày càng phát triển. Anh đã cởi bỏ bộ dạng ngây ngô của chàng sinh viên năm nào, giờ đây trước mắt mọi người là một doanh nhân thành đạt.

Mọi người hẹn gặp nhau tại nhà hàng, hầu như toàn bộ lớp đều đến đông đủ, đúng thật là nể mặt mũi anh.

Nhiều người đã mấy năm rồi chưa gặp nhau, vừa thấy mặt liền bắt đầu thoải mái tán gẫu. Bởi vì kẹt xe nên Lãnh Tây đến hơi muộn, nhân viên phục vụ đưa cô vào phòng, trong tích tắc chiếc cửa mở ra, mọi người trong phòng bỗng im bật.

Cao Hi Hi nhìn quanh một vòng, trong lòng có chút bất an, khẽ kéo tay Lãnh Tây, đôi mắt tràn đầy khó hiểu.

Lý Nam nhìn thấy cô, liền bước nhanh đến: “Lãnh Tây, em đến rồi à?” Anh cười cộc lốc, ánh mắt rơi xuống cô bé bên cạnh Lãnh Tây: “Con gái em à?” Giọng nói anh có phần không xác định.

“Vâng, con gái em.” Lãnh Tây mỉm cười lịch sự.

Lý Nam sửng sốt: “Em kết hôn rồi sao?” Anh chưa hề nghe nói Lãnh Tây đã kết hôn. Hồi trước Lãnh Tây sang Pháp du học, nhiều năm trôi qua nhưng chưa ai nói cho anh biết chuyện cô đã lập gia đình. Trong nhất thời anh ngẩn người.

Thanh âm Cao Hi Hi thánh thót vang lên: “Mẹ, con đói bụng lắm rồi.”

“Thật ngại quá, em vào trước.” Lãnh Tây nói. Cô nhìn qua Cao Hi Hi, thật may là đã đưa con bé theo. Lãnh Tây dẫn Hi Hi vào ngồi, đưa cho con gái một ít thức ăn lót dạ.

Vừa mới ăn được vài miếng bỗng có người gọi tên cô.

“Lãnh Tây...?” thanh âm mang theo vài phần kinh ngạc.

Lãnh Tây đặt cốc nước trái cây xuống trước mặt Cao Hi Hi: “Đừng uống quá nhiều kẹo đau dạ dày.” Lúc này cô mới ngoảnh đầu lại, thấy một người phụ nữ đang nhìn cô với cặp mắt vô cùng ngạc nhiên.

Lãnh Tây khẽ chớp mắt: “Lục Dung, cậu càng ngày càng xinh đẹp.”

Lục Dung mỉm cười: “Lãnh Tây, cậu là người khó liên lạc nhất trong lớp chúng ta đấy. Cậu có biết Lý Nam đã vất vả thế nào mới tìm ra được địa chỉ liên lạc của cậu không.” Cô không chớp mắt đánh giá Lãnh Tây. Thời học sinh tranh đấu gay gắt, xem ra đến bây giờ tất cả cũng chỉ là mây khói.

“Cậu thì sao?” Lãnh Tây không còn cách nào, chỉ biết hỏi ngược lại.

“Tớ kết hôn rồi.” Lục Dung khẽ nói: “Kết hôn với một người thương yêu tớ.”

“Như vậy cũng tốt.” Tìm được một người yêu mình thật lòng và mình cũng yêu người ta là rất khó, bắt quá kết hôn với một người đàn ông yêu mình cũng không phải là một lựa chọn tồi.

“Con gái cậu đã lớn vậy rồi á?” Lục Dung nhìn qua Cao Hi Hi: “Xem ra cậu kết hôn rất sớm nhỉ?”

Lãnh Tây chỉ biết cười cho qua chuyện.

Lục Dung thấy bộ dáng cô vẫn nhàn nhạt như cũ, không khỏi tò mò muốn dò hỏi thêm: “Cậu và anh Sở Hàng vẫn còn quen nhau chứ?” Năm đấy, chuyện Lãnh Tây muốn thi nghiên cứu sinh ở thành phố B tất cả các bạn học trong ký túc xá đều biết. Sau lại, cô đột nhiên xuất ngoại, nhưng nguyên nhân vì sao cũng không ai quan tâm nữa vì mọi người đều bận bịu chuyện bài vở chuẩn bị tốt nghiệp.

“À không, bọn tớ không có quen nhau.” Lãnh Tây thản nhiên nói. Ánh mắt cô liếc nhìn qua chiếc nhẫn trên tay Lục Dung, kiểu dáng rất xa xỉ, viên hạt soàn to lấp lánh ở giữa.

Lục Dung thở dài một hơi: “Hồi đấy trong trường chúng ta có đến mấy đôi yêu nhau, nhưng cuối cùng đều chia tay, tớ không nghĩ rằng cậu và anh Sở Hàng cũng...” Lời nói cô còn chưa dứt.

Cao Hi Hi đã chen vào: “Mẹ, con muốn ăn dưa vàng.”

Lãnh Tây nhìn Lục Dung cười áy náy: “Ngại quá, tớ qua đó lấy.” Cô đứng dậy.

Lúc này Lục Dung mới bắt đầu tinh tế quan sát Cao Hi Hi: “Cô bạn nhỏ, cháu tên gì? Mấy tuổi rồi?”

Cao Hi Hi lẳng lặng nhìn cô: “Cô ạ, cháu tên là Cao Hi Hi, cháu năm nay bảy tuổi ạ.”

Lục Dung nhìn cô bé, thầm nghĩ con gái Lãnh Tây thật sự rất xinh đẹp, trắng mịn mịn, đôi mắt to tròn long lanh. Vì để giữ vóc dáng nên mấy năm nay cô vẫn chưa có ý định sinh con, giờ nhìn Hi Hi, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi niềm xúc động.

“Cao Hi Hi?” Lục Dung lặp lại: “Đây không phải là tên của một nhà đạo diễn sao?”

Cô nhắm lại thêm một lần, mới sực hiểu ra, trong tên của Lãnh Tây không phải cũng có một chữ “Tây” sao.
(1)

(1) Tây, Hi trong tiếng trung là đồng âm “xi”

“Bố con rất yêu mẹ con.” Cô ngạc nhiên hỏi: “Tên con là Hi nào?”

“Hi trong hi vọng ạ. Bố con bảo, con là niềm hi vọng của bố và mẹ.” Cao Hi Hi vừa cười vừa nói.

Lãnh Tây quay lại thì nhìn thấy Hi Hi và Lục Dung đang ngồi cùng nhau trò chuyện. Lục Dung dường như rất vui vẻ, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Hi Hi, nhìn thấy Lãnh Tây, cô cười híp mắt: “Lãnh Tây, nếu tớ có thể sinh một đứa con gái như Hi Hi thì tốt biết bao.”]

Cao Hi Hi nhú mày: “Cô à, chuyện này e rằng có chút khó khăn, vì người như bố con rất hiếm.”

Lục Dung cười nghiêng ngả: “Cô nhất định phải gặp bố con, để xem diện mạo xuất chúng của ông ấy.”

Ăn xong mọi người tiếp tục đi hát KTV. Đúng lúc này, Cao Tử Quần gọi điện thoại đến: “Đang ở đâu đấy?”

Lãnh Tây có chút mất tự nhiên: “Đang ở bên ngoài.”

“Khoảng mấy giờ thì kết thúc?” Anh trầm giọng hỏi.

Lãnh Tây nhìn giờ trên điện thoại: “Mười giờ.” Cô cho là vì cô dẫn con gái đi theo nên Cao Tử Quần không yên tâm nên mới nói thêm: “Lát nữa tôi sẽ đưa con bé về.”

Cao Tử Quần trầm mặc, nghe được tiếng nhạc vang từ đầu dây bên kia: “Em đi hát KTV à?”

Lãnh Tây chau mày: “Ồ , không còn chuyện gì thì tôi cúp máy đây.”

“Đợi một chút...” Thanh âm Cao Tử Quần vang lên.

Lãnh Tây hơi do dự... cuối cùng tắt máy.

Trong lòng Cao Tử Quần hơi bực mình, sao cô có thể đưa con gái đến những nơi như thế. Anh gọi lại, điện thoại đã tắt máy.

Vốn là Lãnh Tây định về luôn, nhưng Lục Dung cứ nằng nặc giữ cô lại: “Vào đi, vào đi, mấy năm mới tụ tập một lần, hơn nữa tớ còn chưa được trò chuyện thỏa thích với Hi Hi.”

Tất cả bạn cô nhìn thấy Hi Hi hết ôm rồi lại hôn, hôm nay chỉ có mình Hi Hi là trẻ con. Thật ra trong số mọi người ở đây cũng có không ít người đã có con, còn không thì cũng đang chuẩn bị lên kế hoạch sinh... Có người đề nghị lần sau đưa con cái đến tổ chức một bữa tiệc giao lưu.

Lãnh Tây lắc đầu, đành chịu: “Hóa ra là vì Hi Hi.”

Cao Hi Hi nhún vai, được tất cả mọi người yêu quý cũng là một chuyện phiền não.

Vào phòng, mọi người bắt đầu hò hét, cùng nhau song ca những bài hát tình yêu. Đêm đó Lý Nam uống hơi nhiều, khuôn mặt ửng đỏ. Anh cầm lấy micro đứng lên, trên màn hình đã chuyển sang bài hát tiếp theo.

Mọi người đều nhìn ra tâm trạng hôm nay của anh không tốt. Tình ý năm đó anh dành cho Lãnh Tây ai mà không biết?

Lãnh Tây đứng lên, cầm tay Hi Hi: “Đi rửa tay với mẹ.”

Lục Dung lắc đầu. Tình yêu thời đại học là tình cảm trong sáng chân thật nhất. Cô nhìn qua Lý Nam, rồi nhìn lại Lãnh Tây, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cũng chỉ có thể như vậy.

Ra khỏi phòng, Cao Hi Hi nhìn thấy mẹ đi ra hướng cửa mới lên tiếng gọi: “Mẹ, chúng ta đi đâu đây.”

“Đi về.” Lãnh Tây nói.

“Hả...” Cao Hi Hi dừng bước: “Nhưng con còn mấy bài vẫn chưa hát.”

Lãnh Tây nghiêng đầu nhìn con gái: “Lần sau mẹ sẽ dẫn con đi.”

Cao Hi Hi nhú mày: “Mẹ, hôm nay mẹ không vui à?”

“Đâu có.” Lãnh Tây mỉm cười: “Mẹ rất vui.” Chỉ là loại vui vẻ này luôn luôn đi cùng với một ít mất mát. Cô nắm lấy tay Hi Hi: “Đi thôi, có lẽ bố đã chờ sốt ruột rồi.”

Cao Hi Hi bỗng nhiên tròn to mắt nhìn phía trước: “Mẹ, đúng thật bố đã chờ sốt ruột rồi. Mẹ quay đầu lại nhìn đi...”

Lãnh Tây theo bản năng quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang sải bước đến. Dưới ánh đèn mờ, cô không thấy rõ nét mặt anh, anh chậm rãi đi đến trước mặt cô, ánh mắt cô rơi xuống trên đôi giày da bóng bẩy.

“Đi chơi vui không?” Thanh âm anh vang lên, Lãnh Tây ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh...bình tĩnh, kìm nén, có chút mâu thuẫn đan xen...đó là Cao Tử Quần mà cô từng quen biết ư.

“Sao anh lại đến đây?” Lãnh Tây khẽ hỏi. Cô không muốn để bạn học nhìn thấy anh: “Đi thôi.”

“Lãnh Tây.” Đột nhiên có người từ đằng sau gọi tên cô. Lãnh Tây không khỏi chau mày, ánh mắt nôn nóng nhìn Cao Tử Quần.

Lục Dung và một người bạn học nữa đi đến: “Sao cậu lại ra đây? Vị này là?”

Giọng nói Cao Hi Hi lộ ra vài phần kiêu hãnh: “Cô Lục, đây là bố cháu.”

Lãnh Tây vô thức nắm chặt tay.

Lục Dung sững sờ, đầu óc hỗn loạn, người trước mặt nhìn có chút quen quen, trong đầu cô không ngừng hiện lên tên của mình tinh minh màn bạc: “Lãnh Tây, chồng cậu nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp trên ti vi rồi ấy, anh ấy có đóng phim gì không?”

Lãnh Tây nuốt cổ họng, Cao Tử Quần cười như không cười nhìn cô, chính là muốn xem cô sẽ trả lời như thế nào.

“Sao vậy được? Chỉ là khuôn mặt anh ấy quá phổ biến thôi.” Lãnh Tây chậm rãi nói. Sắc mặt Cao Tử Quần trở nên đen thui.

“Lục Dung, tớ có chút việc, về trước nhé.” Lãnh Tây nắm lấy tay Cao Hi Hi, cô bé vẫy vẫy tay chào: “Cô Lục, chào cô.”

Lục Dung nhìn theo bóng lưng họ rời khỏi: “Chồng của Lãnh Tây thật sự rất quen mặt.”

Người bên cạnh lên tiếng: “Cái này tớ thật cũng không rõ lắm.”

Hai người chậm rãi quay về, lúc vào đến cửa phòng, đột nhiên Lục Dung sực nhớ ra: “Tớ nhớ ra anh ta rồi. Hèn gì tớ cứ cảm thấy sao lại quen mặt như vậy. Anh ta chính là ông chủ của Trung Chính...Cao Tử Quần.”

Lãnh Tây và ông chủ của Trung Chính.

Bữa họp lớp trong nháy mắt đã trở thành một buổi tám chuyện, bầu không khí liền thay đổi.

Chuyện của Cao Tử Quần xưa nay vốn bí ẩn, ví dụ như chuyện đính hôn của anh năm đó.

“Hóa ra là Lãnh Tây...”

“Cũng khó trách nhiều năm như vậy chẳng có tin tức gì của cô ấy.”

....

Lãnh Tây và Cao Tử Quần ra đến cửa, cô nhìn thấy chiếc xe đang trước, quay đầu dặn dò Hi Hi: “Con về nhà ngủ sớm đi, đừng đọc truyện nữa.”

Cao Tử Quần nheo mắt: “Hi Hi lên xe trước đi, bố có chuyện muốn nói với mẹ.”

Cao Hi Hi ngoan ngoãn lên xe.

Cao Tử Quần liếc nhìn cô: “Sao còn muốn quay lại vào trong à?”

Lãnh Tây hỏi ngược lại: “Nếu như lúc này tôi không đi ra, có phải anh sẽ vào trong không?”

Cao Tử Quần không nói gì.

Lãnh Tây cắn môi: “Cao Tử Quần, đừng như vậy nữa.” Giọng nói cô lộ ra một vài phần bất lực: “Tôi và anh không thể nào.”

Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Vậy với Sở Hằng thì có thể sao?”

Lãnh Tây sững sờ, trên mặt không có biểu tình gì. Thời tiết đã vào cuối thu, gió thổi ngày càng lạnh.

“Anh ấy là tình yêu trọn đời của tôi.” Câu nói nhẹ nhàng nhưng thật quá phũ phàng.

33. Chương 33

Tình yêu trọn đời.

Nói ra những lời này, trái tim Lãnh Tây đau nhói, ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao. Tận trong đáy mắt Cao Tử Quần ánh lên niềm đau xót, bất giác trong lòng cô cảm thấy thỏa mãn vui sướng.

“Lãnh Tây, em không cần phải nói những lời dối lòng.” Sắc mặt Cao Tử Quần đen dóa người, thanh âm lạnh tanh, có thể nhìn thấy anh đang cố gắng kiềm chế cơn phẫn nộ.

Cô không chút né tránh : “Không, Cao Tử Quần, tôi chưa bao giờ tự dối lòng mình cả.” Lãnh Tây khẽ cười, nhẹ nhàng nói.

“Tốt, tốt, anh sẽ chống mắt lên xem hai người có thể đến bên nhau được không.” Nói xong, Cao Tử Quần xoay người lên xe.

Tình yêu trọn đời. Cô lại có thể nói ra với lời kiên định như thế. Lãnh Tây sững sờ nhìn theo chiếc xe dần dần biến mất vào bóng đêm, tâm trí trống rỗng.

Lên xe.

“Bố, bố lại vừa cãi nhau với mẹ phải không?” Cao Hi Hi bắt lực nhún vai.

Cao Tử Quần chau mày: “Đâu có, chỉ là bố và mẹ không cùng chung ý kiến.”

“Bố gạt con.” Cao Hi Hi bắt mắt hờ một tiếng: “Rõ ràng bố đã cãi nhau với mẹ.”

Cao Tử Quần trầm mặc không lên tiếng.

“Bố, bố phải cố gắng lên. Bằng không mẹ sẽ thật sự không cần bố nữa đâu.” Cao Hi Hi thở dài: “Con biết chú Sở cũng thích mẹ, chú ấy đúng thật rất đẹp trai, lại chưa bao giờ tranh cãi với mẹ.” Cao Hi Hi chu môi: “Nếu như mẹ thật sự đến bên chú Sở thì phải làm thế nào?”

“Con nghĩ nhiều rồi.” Cao Tử Quần vội vàng bác bỏ.

Cao Hi Hi im lặng một lát rồi lại mở miệng: “Bố, bố có yêu mẹ không?”

Có lẽ là từ trước đến nay chưa ai hỏi thẳng anh vấn đề này, hoặc giả là vì điều này được hỏi ra từ cô con gái bảy tuổi, anh nhất thời sững sờ. Ánh mắt dần trở nên tĩnh mịch.

Cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Tình yêu, từ này đối với anh mà nói thật quá hư vô và xa xỉ. Anh, Văn Thư, Kiều Vũ lớn lên cùng nhau, cả anh và Kiều Vũ đều có tình cảm với Văn Thư. Cao Tử Quần không hề che giấu nhưng Kiều Vũ thì lại chỉ có thể giữ tình cảm của mình ở trong lòng.

Mãi cho đến một ngày, Kiều Vũ muốn rời đi, Văn Thư ôm chầm lấy anh khóc lóc, giọng nói tràn đầy đau xót : “Kiều Vũ, anh đừng đi, anh đừng bỏ lại em một mình. Anh đã nói rằng anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em mà.”

Bọn họ đã tốt nghiệp đại học, sớm đã không còn là những thiếu niên trẻ tuổi nông nổi. Kiều Vũ vì không muốn cả ba phải rơi vào tình cảnh khó xử, nên chủ động rời đi.

“Kiều Vũ, em thích anh, anh biết điều đó mà...sao anh có thể ích kỷ như thế...” Văn Thư từng từ từ từng chữ nói: “Anh đừng đi, em không muốn để anh đi.” Cô nức nở.

Cao Tử Quần rất ít khi nhìn thấy Văn Thư khóc, Văn Thư vẫn luôn là một cô gái kiên cường, cho dù là lúc trước leo núi ngã gãy chân, cô cũng không hề rơi nước mắt . Nhưng hiện tại cô khóc nức nở, Cao Tử Quần dần dần hiểu ra, anh mới là kẻ thứ ba chen chân vào tình yêu hai người họ.

Anh hít một hơi thật sâu, vừa định đi đến thì chợt nghe tiếng Văn Thư ghen ngào: “Kiều Vũ, em sẽ nói với Tử Quần, em sẽ nói rõ ràng với anh ấy, rằng em không thích anh ấy, trong lòng em chỉ có một mình anh”

Cao Tử Quần sững sờ dừng bước.

Văn Thư xoay người, anh liền nhanh chóng nấp vào bên góc.

Kiều Vũ giữ tay cô lại: “Tiểu Thư, đừng đi.” Anh trầm giọng nói.

“Em phải đi. Kiều Vũ, cho dù anh đi rồi, anh cho rằng em và Tử Quân có thể đến với nhau được sao? Em không thích anh ấy, người em yêu là anh. Rõ ràng chúng ta yêu nhau. Sao anh có thể vì tình nghĩa mà không nghĩ đến cảm nhận của em?” Cô chưa xót nói.

Kiều Vũ im lặng.

Văn Thư nước mắt giàn dụa nhìn chằm anh, cuối cùng cô liều lĩnh hôn lên môi anh.

Lúc đầu Kiều Vũ hơi né tránh, nhưng dần dần anh không thể kiểm soát được bản thân, kim lòng không nổi đáp trả nụ hôn của cô.

Cao Tử Quân tựa lên bức tường lạnh băng, toàn thân hóa đá. Anh siết chặt tay, gân xanh trên trán hằn rõ, ánh mắt tĩnh mịch nhìn về phía chân trời.

Buổi tối hôm đó, anh một mình đi đến quán bar uống rượu, say bí tỉ đến sáng hôm sau mới về.

Lần sau gặp lại Văn Thư, anh đã thân mật dẫn theo một cô gái: “Giới thiệu ọi người, đây là bạn gái tớ...Ada.” Thật ra anh căn bản cũng chẳng biết cô bạn gái đi cùng anh hôm đó tên gì.

Từ đấy mối quan hệ giữa anh và hai người họ cũng nhạt dần. Anh không ngừng thay bạn gái, hết cô này đến cô khác. Trong thời gian này, ông Cao đang chuẩn bị giao hết Trung Chính vào tay con trai. Cao Tử Quân là người có tài, công ty vào tay anh thoả cái doanh thu đã tăng vọt.

Nhưng anh càng ngày càng thay đổi, trở nên lạnh lùng, thờ ơ với tất cả, cả ngày chỉ biết tới công việc. Anh luôn bận rộn, phải hai ba tháng mới gặp Kiều Vũ và Văn Thư một lần.

Mỗi khi gặp anh, Kiều Vũ đều rất muốn mở miệng, nhưng nghĩ lại thôi. Anh biết Cao Tử Quân cố né tránh bọn họ.

Rồi sau đó, nhận được tin Kiều Vũ và Văn Thư sắp kết hôn, anh ngây người suốt một đêm tại phòng làm việc. Đêm hôm đó, không ai biết anh đã suy nghĩ gì. Ngày hôm sau, anh bảo luật sư đến chia 2% cổ phần tặng Văn Thư làm quà cưới.

Anh nói với Kiều Vũ: “Đây là quà anh chuẩn bị cho Văn Thư, nếu cậu ức hiếp cô ấy, người làm anh trai như tớ sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cậu, cho dù là anh em cũng trở mặt.”

Kiều Vũ nhìn anh, tâm tình phức tạp, anh mỉm cười: “Tử Quân, cảm ơn cậu.”

Bầu không khí trở nên lặng im.

Cao Tử Quân cười nhếch môi: “Cậu cảm ơn tớ cái gì, được rồi, hãy chăm sóc cô ấy thật tốt. Hôn lễ của hai người có thể tớ sẽ không đến được.”

Kiều Vũ nhìn vẻ mặt anh, khó khăn mở miệng: “Tử Quân.”

“Được rồi, đưa Văn Thư đi chọn nhẫn cưới đi.” Cao Tử Quân hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này.

Thật ra ban đầu Văn gia cũng không tán thành chuyện tình của Văn Thư và Kiều Vũ, một phần là bởi vì hôn ước của Văn Thư và Tử Quân, một phần là bởi vì Kiều Vũ chỉ là con nuôi trong Cao gia. Nhưng với sự nỗ lực của mình, tiền đồ của Kiều Vũ ngày càng rộng mở.

Dưới sự giúp đỡ của Cao Tử Quân, hai người cùng nhau ra nước ngoài học lên cao học. Sau khi Văn Thư và Kiều Vũ ra đi, Cao Tử Quân ngày càng trở nên lạnh lùng, thờ ơ bất cần đời, anh đổi bạn gái hơn thay áo.

Thật ra anh vẫn luôn cho rằng bản thân mình cả đời này sẽ không yêu thêm một người phụ nữ nào nữa.

“Bố, vấn đề này rất khó sao?” Cao Hi Hi kéo tay bố: “Sao bố không nói gì cả?”

Cao Tử Quân nhìn đường phía trước: “Vấn đề này bố nghĩ rằng, lần tới, con cùng mẹ tâm sự thì tốt hơn.”

Cao Hi Hi ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ: “Chỉ cần bố mẹ không gây gỗ nhau nữa thì tốt rồi.”

34. Chương 34

Mấy hôm nay vì chuyện gia đình, Lãnh Tây đã xin phép nghỉ. Cũng may giám đốc Dư châm chước cho cô. Hôm nay, công ty triệu tập tất cả các nhân viên mở cuộc họp khẩn cấp, chuyện cô không ngờ được đó chính là tổng giám đốc cũng tham dự.

Đồng nghiệp bên cạnh khẽ hỏi: “Sao tổng giám đốc lại đến nhỉ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lãnh Tây lắc đầu, tỏ ý không biết.

Sắc mặt tổng giám đốc có chút nghiêm trọng, vừa bắt đầu ông liền đi thẳng vào vấn đề: “Hợp tác lần này với công ty Trung Chính là do ai phụ trách?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lãnh Tây.

Lãnh Tây hơi nhúm mày: “Tề tổng, là do tôi phụ trách.”

Ánh mắt Tề tổng nhìn qua cô: “Cô là người Dư Lỗi đã giới thiệu, tôi tin tưởng vào cách dùng người của Dư Lỗi. Nhưng hiện tại xem ra cô đã làm tôi quá thất vọng rồi.” Ông nặng nề nói.

Trong lòng Lãnh Tây dường như đã sáng tỏ.

“Trung Chính đã chọn đối thủ của chúng ta.” Tề tổng cao giọng nói: “Lúc trước các người đã nói sao với tôi? Không phải bên Trung Chính tỏ ý muốn hợp tác với chúng ta sao?”

Tất cả im bật, gian phòng rộng trở nên tĩnh lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

“Các người nói xem bây giờ phải làm thế nào? Trong mấy tháng qua, tất cả tinh lực và tài chính đều đổ vào dự án hợp tác lần này với Trung Chính, vậy mà giờ các người cho tôi xem kết quả gì đây?!” Gân xanh hẳn rõ trên trán tổng giám đốc.

Dư Lỗi đứng lên: “Tề tổng, trong dự án lần này chúng tôi đã nỗ lực hết sức, thiết kế của Lãnh Tây tôi cũng đã xem qua, tôi tự nhận là không có vấn đề gì, ban đầu phía bên Trung Chính cũng bày tỏ quan điểm rất hài lòng. Tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì? Cậu còn mặt mũi hỏi tôi.” Sắc mặt Tề tổng đỏ bừng tức giận.

Dư Lỗi bình tĩnh đứng đó.

Trong nhất thời bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Lãnh Tây thở ra một hơi: “Tề tổng, giám đốc Dư, nếu như là lỗi của tôi vậy tôi xin từ chức.” Nói xong cô liền xoay người đi ra cửa.

Giày cao gót nặng nề gõ trên mặt đất, mỗi một bước đi cô đều suy nghĩ, có phải là Cao Tử Quân làm không? Anh lại bắt đầu dồn ép cô. Cô thật sự quá ngốc nghếch.

Khi Dư Lỗi đến tìm cô, cô vừa mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

“Cô còn nhớ những lời cô đã nói với tôi không?” Dư Lỗi nhìn cô hỏi.

Lãnh Tây lặng im không lên tiếng, một hồi sau khẽ nói: “Tôi cảm thấy không thẹn với lương tâm mình.”

“Tốt.” Dư Lỗi nhếch khóe miệng: “Lãnh Tây, tôi sẽ đi đến Trung Chính hỏi rõ ràng, yêu cầu bọn họ cho chúng ta một lời giải thích.”

Lãnh Tây không nói gì.

“Cô muốn ra ngoài?”

“Vâng, đi gặp một người bạn.” Lãnh Tây thản nhiên nói, sắc mặt không tốt lắm.

Dư Lỗi gật đầu: “Cô đi đi.”

Hai hôm trước Sở Hàng ho nhiều, vốn nghĩ rằng uống vài viên thuốc rồi sẽ đỡ kết quả là ngày càng nặng, hôm nay không thể không đến bệnh viện truyền nước. Khi Lãnh Tây đến bệnh viện, Sở Hàng vừa mới truyền được một chai, vẫn còn một chai.

Cô mua thức ăn ở ngoài mang vào, Sở Hàng một tay cầm ống truyền, một tay lật văn kiện. Anh đang chăm chú xem tập giấy trên tay, ánh mặt trời ảm áp xuyên qua rèm cửa mỏng chiếu vào.

Hồi đại học, cô thường nhìn thấy anh ngồi bên cửa sổ trong thư viện, ánh mặt trời rơi xuống khuôn mặt anh, hình ảnh kia vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí cô.

Sở Hàng vô thức quay đầu thì phát hiện cô đang ngơ ngác đứng trước cửa, ánh mắt trống rỗng như đang suy nghĩ điều gì. Đôi mắt anh hoảng hốt tựa như rơi vào hố sâu không đáy. Sở Hàng nhú mày, nhìn chăm vào khuôn mặt cô. Từ khi anh gặp lại cô đến nay vẫn không có ai đề cập lại chuyện quá khứ.

Sở Hàng chưa bao giờ vạch trần tâm ý của cô.

“Em đến rồi đấy à?” Sở Hàng khàn giọng hỏi.

Lãnh Tây giật mình, cố gắng kìm nén nỗi niềm chua xót trong lòng: “Dạ. Em có mua cho anh một ít cháo nè.” Cô hơi cúi mặt, đi đến cạnh giường.

Sở Hàng nói: “Lúc sáng anh chẳng có khẩu vị, giờ lại cảm thấy đói bụng.”

Lãnh Tây mỉm cười, múc ra bát cho anh. Tay Sở Hàng vẫn còn truyền nước, lúc này đây thật sự không tiện lắm. Cô thản nhiên cầm muống, đưa đến bên miệng anh.

Sở Hàng sững sốt, anh do dự mấy giây mới từ từ mở miệng.

Thời gian ảm áp tựa như ngừng trôi.

Sở Hàng nhìn cô, khẽ chớp mắt: “Cảm ơn.”

Lãnh Tây thu dọn bát muống, cô nghiêng người, nhẹ nhàng nói: “Đừng khách sáo .”

Sở Hàng đột nhiên giữ lấy tay cô.

Lãnh Tây sững sờ.

“Tiểu Tây, chúng ta chỉ có thể thế này thôi sao?” Sở Hàng chậm rãi nói từng từ từng chữ, thanh âm nặng trĩu.

Anh không muốn cô cứ mãi trốn tránh. Anh phải làm thế nào thì cô mới có thể buông xuống quá khứ được đây.

Lãnh Tây từ từ rút tay ra: “Tay em dính chút cháo, em đi rửa tay.” Cô vội vàng đứng dậy. Trong toilet, nước mắt cô bắt giáng rơi xuống.

Toàn thân cô dựa lên cánh cửa, cô cắn chặt môi để không nấc thành tiếng, sợ Sở Hàng nghe thấy. Cảm giác đau này chỉ mình cô mới hiểu được.

Cô lấy lại vẻ bình tĩnh đi ra ngoài, phát hiện trong phòng bệnh có thêm người. Một người phụ nữ và một cô gái.

Nghe thấy tiếng động người phụ nữ kia quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Tây bà hơi sững sốt nhưng chỉ trong thoáng chốc liền biến mất.

“Mẹ, đây là Lãnh Tây.” Sở Hàng giới thiệu.

“Chào bác ạ.” Lãnh Tây lễ phép chào.

Bà Sở gật đầu: “Cháu đến thăm Sở Hàng à?” Lúc bà vào nhìn thấy thức ăn trên bàn đã hiểu. Bà Sở âm thầm đánh giá Lãnh Tây.

“Đúng lúc cháu làm việc gần đây.” Lãnh Tây trả lời.

Một cô gái gầy guộc thanh mảnh, trông có vẻ thùy mị dịu dàng. Bà quay lại nhìn con trai mình, thấy ánh mắt anh đang nhìn cô, tất cả đều rõ ràng. Cô gái bên cạnh bà Sở cũng nhìn lướt qua cô.

“Bác gái, cháu phải trở về công ty, cháu đi trước ạ.” Lãnh Tây đi qua lấy túi, quay lại nhìn Sở Hàng: “Em về đây.”

Sở Hàng nhìn bóng lưng cô khuất dạng cánh cửa.

“Là cô ấy?” Bà Sở hỏi thẳng.

Sở Hàng không trả lời. Lúc này cô gái bên cạnh bà Sở mới lên tiếng: “Thím ba, hình như con đã gặp cô ấy ở đâu rồi thì phải.”

Sở Hàng liếc nhìn qua cô gái: “Em vừa trở về sao có thể quen cô ấy được.”

Sở Kha bĩu môi: “Vậy thì chưa chắc nha. Anh hai, nếu anh đã thích người ta nhiều năm như vậy, tại sao còn chưa hành động. Hèn gì thím ba cứ hết lần này đến lần khác muốn giới thiệu đối tượng cho anh.”

Sở Hàng nhú mày: “Đi gọi y tá đến đi.”

Sở Kha tuy bất mãn nhưng vẫn nghe lời đi ra.

Bà Sở nói: “Con có gì muốn nói với mẹ sao?”

Sở Hàng không có biểu cảm gì, có lẽ vì lúc này Lãnh Tây vẫn chưa cho anh đáp án: “Mẹ, Lãnh Tây là một cô gái tốt.”

Bà Sở cười cười: “Yêu cầu của mẹ con cũng biết. Nếu con cảm thấy hợp, thì khi nào có thời gian cứ dẫn về nhà để bố và nội cùng gặp.”

Trong lòng Sở Hàng chua chát, nhiều điều muốn nói nghẹn trong cổ họng không thốt nên được.

Đã vào tháng mười một, khí trời chuyển lạnh, khó trách dạo gần đây nhiều người đau ốm. Dọc con đường, hai hàng cây ngô đồng rợp bóng nối đuôi nhau san sát, Lãnh Tây từng bước đi về phía trước.

Vô thức đi đến trường khi nào không hay, cô nói chuyện với cô giáo muốn đón Hi Hi về sớm.

“Mẹ, sao hôm nay đến đón con sớm thế?” Cao Hi Hi vui vẻ nói.

Lãnh Tây mỉm cười: “Không phải con muốn đến công viên chơi trò chơi sao? Hôm nay mẹ có thời gian đưa con đi.”

“Hay quá.” Cao Hi Hi hưng phấn kéo tay Lãnh Tây.

Hai mẹ con chơi ở công viên cả một buổi chiều, họ chơi đủ trò: thuyền hải tặc, vòng đu quay, xe điện đung... Chiều hôm nay, dường như Lãnh Tây đã cởi bỏ được bao gánh nặng bấy lâu nay, nụ cười luôn nở trên môi.

Cao Hi Hi vừa chơi xong trò đu ngựa gỗ, Lãnh Tây lau những giọt mồ hôi trên trán cô bé: “Con đói bụng không?”

Cô bé khẽ gật đầu: “Mẹ, nếu như bố cũng ở đây chơi cùng chúng ta thì hay biết mấy.”

Lãnh Tây không nói gì. Ánh mắt Hi Hi nhìn qua gia đình ba người bên cạnh, nụ cười trên mặt cô bé từ từ biến mất: “Mẹ, mẹ đừng giận bố nữa được không?”

Sắc mặt Lãnh Tây bỗng thay đổi, cô chậm rãi ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt con gái: “Hi Hi, nếu như bố mẹ không thể ở bên nhau thì sao?”

Cao Hi Hi không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Lãnh Tây.

“Hi Hi có muốn sống cùng mẹ không?”

Cao Hi Hi cắn môi: “Con muốn cả nhà ta hòa thuận chung sống cùng nhau, con không muốn xa cách ai cả.”

Lãnh Tây nhìn khuôn mặt con gái, hiểu rằng con gái mình không thể chấp nhận được sự thật này, cô vuốt đầu Hi Hi: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

Hai người vào KFC, sau khi tìm được chỗ ngồi, Lãnh Tây mới lấy di động ra. Cô vẫn chưa nói với Cao Tử Quân rằng hôm nay cô sẽ đón Cao Hi Hi.

Có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Cao Tử Quân.

Khóe miệng cô vô thức nhếch lên.

Buổi tối, cô đưa Cao Hi Hi về nhà mình, ngoài ý muốn nhìn thấy xe Cao Tử Quần đã từng dừng đậu ở đây. “Bố sao đến đây?” Hi Hi cao giọng gọi.

Cao Tử Quần xuống xe đi đến. Anh nhìn Lãnh Tây bằng ánh mắt lạnh băng: “Em muốn đi đón con, ít nhất cũng phải gọi điện thoại cho anh báo một tiếng chứ.”

Lãnh Tây nheo mắt: “Hi Hi, con giúp mẹ đem túi vào đi.”

Hi Hi mấp máy miệng định nói, nhưng do dự một lát cuối cùng cũng đi vào.

“Cao Tử Quần, con bé là con gái tôi, chẳng nhẽ mỗi lần tôi đưa con bé ra ngoài đều phải bẩm báo với anh sao?” Cô cười mỉa mai.

Cao Tử Quần bồng siết chặt tay: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Tây cười: “Anh làm chuyện gì trong lòng anh tự biết.”

Cao Tử Quần nhìn thấy sắc mặt cô rất không tốt, anh cố gắng kìm nén cơn lửa giận: “Em nói vậy là có ý gì?”

Lãnh Tây cười nhếch môi: “Cao Tử Quần, lúc đầu anh đáp ứng hợp tác cùng công ty chúng tôi chính là vì ngày hôm nay sao, cho chúng tôi hi vọng rồi đột ngột đẩy chúng tôi xuống đáy vực? Anh đúng là đồ bỉ ổi!”

Về mặt Cao Tử Quần đột nhiên thay đổi, trở nên đông lạnh: “Thì ra là vì chuyện này. Em nghĩ rằng anh nhàn rồi đến mức gây khó dễ cho em?” Anh cười nhếch môi: “Lãnh Tây, nếu như thật sự muốn giày vò em, em nghĩ công ty em còn có thể đứng vững được ở đây sao?” Anh dừng dừng nói: “Còn có chuyện của bố em nữa, em cho rằng là vì đâu mọi chuyện lại có thể suôn sẻ đến như vậy? Chết tiệt... đừng cho rằng tất cả đều do Sở Hàng giúp.”

Lãnh Tây chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đang nhảy thành thịch, đầu óc cô hỗn loạn.

35. Chương 35

Cao Tử Quần nói xong, xoay người đi vào sân, Cao Hi Hi đang trò chuyện cùng bà ngoại. Tần Tú Vân vừa biết được, chiều nay Lãnh Tây dẫn con gái ra ngoài chơi, bà nhủu mày, Lãnh Tây đúng là đã làm chuyện đại đột rồi, sao lại khiêu chiến với Cao Tử Quần chứ.

“Hi Hi, đi thôi.” Cao Tử Quần trầm giọng gọi.

Mỗi lần gặp Cao Tử Quần, Tần Tú Vân đều cảm thấy rất khó chịu, bà nghiêm mặt, lặng im đứng đó.

Từ nhỏ Cao Hi Hi đã biết nhìn sắc mặt người khác, cô bé nhìn ra tâm trạng của bố đang rất tồi tệ, dĩ nhiên nó sẽ không dám làm ngược lại lời bố.

“Ngoại, để lần sau con sẽ ăn cơm cùng ngoại.”

Tần Tú Vân gạt đầu, bà gượng cười: “Uhm, lần tới ngoại sẽ nấu cho con thật nhiều món ngon.”

Cao Tử Quần nắm lấy tay Hi Hi đi ra, Lãnh Tây bước đến, cả ba người cùng nhìn nhau. Cao Tử Quần dừng bước, Lãnh Tây ngược mặt lên: “Mẹ, hôm nay con rất vui. Lần sau chúng ta rủ thêm bố cùng đi nữa, thì bố sẽ không giận.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Được.” Cô dịu dàng vuốt đầu con gái: “Đi đường cẩn thận.” Câu này cũng không biết là nói với ai.

Sau khi hai bố con đi khỏi, bầu không khí trong sân nhà Lãnh gia rơi vào trầm mặc. Lãnh Lượng không biết từ lúc nào đã chống gậy đứng trước cửa phòng khách, ánh mắt nặng nề nhìn về phía trước.

Tần Tú Vân thở dài: “Tiểu Tây à, con đừng đại mà chống đối với anh ta. Dù sao cũng bất lợi đối với con mà lại ảnh hưởng không tốt đến Hi Hi nữa.”

Lãnh Tây nói: “Con biết, mẹ, mẹ yên tâm đi, không có việc gì đâu. Chỉ là hôm nay con quên nói trước với anh ta thôi.”

Tần Tử Vân không nói gì nữa, bà sao lại không hiểu con gái mình được chứ.

Đêm đó, sau khi về nhà Cao Hi Hi bị sốt cao, 39 độ, cô bé mệt mỏi rên rỉ. Cao Tử Quần gọi bác sĩ riêng đến, ông ta viết đơn thuốc hạ sốt.

Cao Tử Quần tự tay cho Hi Hi uống thuốc. Cả đêm sắc mặt anh thâm trầm, đôi mắt giăng kín nỗi niềm ưu tư. Sau khi uống thuốc, Hi Hi bắt đầu đổ mồ hôi, Cao Tử Quần ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng lau cho con gái.

Đến nửa đêm, cuối cùng Hi Hi cũng hạ sốt. Cao Tử Quần vào thư phòng, anh châm một điếu thuốc. Năm đó khi Lãnh Tây mang thai anh đã bỏ thuốc, đã nhiều năm nay, ngoại trừ những lúc xã giao, anh hầu như không có đụng vào.

Trong chốc lát, căn phòng đã tràn ngập khói thuốc, Cao Tử Quần nhú chặt mày, khi điếu thuốc gần tàn, anh mới nhắc điện thoại lên: “Tôn Thành, cuộc đấu thầu lần này vì sao lại không chọn Bác Thái?”

Tôn Thành sửng sốt, anh suy nghĩ lại: “Cao tổng, không phải trước đây hạng mục lần này anh đã giao toàn quyền cho bộ phận tuyên truyền phụ trách rồi sao. Để tôi đi hỏi lại.”

Cao Tử Quần đồng ý.

Sau khi tìm hiểu toàn bộ sự việc, anh không khỏi vô đầu. Anh thật sự đã quá sơ suất, sao có thể quên chuyện này đi chứ. Mỗi khi có chuyện liên quan đến Lãnh Tây, Cao tổng của bọn họ sao có thể làm việc theo quy tắc thông thường được nữa. Bộ phận tuyên truyền báo cáo rằng, họ nhận được thông tin công ty Bác Thái sớm mang nợ chồng chất, dĩ nhiên họ sẽ không chọn hợp tác cùng Bác Thái.

Tôn Thành liền báo cáo tất cả lại cho Cao Tử Quần, đầu bên kia im lặng khiến sống lưng anh lạnh run.

Cao Tử Quần chau mày: “Bộ phận tuyên truyền đã quyết định ra sao thì cứ làm theo thế đi.”

Tôn Thành thầm hít sâu: “Tôi biết rồi.”

Ngày hôm sau, Lãnh Tây đến công ty, mọi người vẫn như cũ, tựa hồ chuyện hôm qua chưa xảy ra. Cô vừa ngồi xuống bàn làm việc của mình không bao lâu thì mọi người trong phòng bắt đầu xôn xao.

Lãnh Tây vốn không để ý nhưng là giọng nói của các đồng nghiệp càng lúc càng lớn.

“Thì ra ông chủ của Trung Chính đã có một đứa con gái riêng.”

“Đám phóng viên thời buổi này thiệt lợi hại.”

“A, đây không phải là...Lãnh Tây sao?”

...

Trong nháy mắt, Lãnh Tây sửng sốt, máu toàn thân như đang chảy ngược dòng, cô đứng phắt dậy, tay vô tình lướt qua chiếc cốc trên bàn, “xoảng” tất cả tan nát thành mảnh vụn. Mọi người bỗng im bật, Lãnh Tây bước nhanh đến, cô kinh ngạc nhìn tấm hình trên tờ tạp chí. Đó là một tờ báo tuần san, đời sống, sức khỏe, tài chính kinh tế, giải trí đều đề cập tới.

“Có thể cho tôi xem một chút không?” Lãnh Tây khó khăn mở miệng, cổ họng tựa như bị gì đấy bóp nghẹn.

Mọi người nhìn nhau, vẻ mặt ngưng ngừn: “Ồi chỉ là báo lá cải thôi mà.”

“Ồ, đúng vậy đúng vậy...” Mọi người nói hòa vào.

Khóe miệng Lãnh Tây run run, sắc mặt xấu đến cực điểm, cô từ từ đưa tay ra, đồng nghiệp kia đưa qua, ngập ngừng lên tiếng: “Đúng lúc tôi phải đi đến văn phòng giám đốc, cô xem đi.”

Lãnh Tây nhận lấy tờ báo, rõ ràng chỉ là một tờ báo thôi nhưng cô lại cảm thấy nó lại rất nặng nề. Tiêu đề tạp chí nổi bật đập vào mắt cô. Lãnh Tây nhìn vào hàng chữ kia, chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng- Cao Tử Quần rất nuông chiều người tình.

Cô cứng nhắc lật ra, cả một bài viết dài hai trang. Cô thật bội phục trí tưởng tượng của đám phóng viên kia, miêu tả nhân vật của cô sinh động như thật.

Hư...Lãnh Tây cười mỉa mai.... Cô siết chặt tay, vò nát trang giấy.

Giấy không gói được lửa, cuối cùng cũng có ngày hôm nay. Cô nhắm chặt mắt giấu đi nỗi niềm bi thương.

Tờ báo còn in cả tấm hình ba người đang tham gia cuộc thi chạy ba chân ở đại hội thể dục thể thao trường Hi Hi. Góc chụp rất chuẩn, Hi Hi cúi đầu không rõ mặt, chỉ là cô và anh rất rõ ràng. Cao Tử Quần nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm, mà cô lại mỉm cười e thẹn. Người bên ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ rằng kẻ tình nhân âm thầm chờ đợi lâu năm cuối cùng cũng gặp được thành quả.

Điện thoại di động rung lên liên tục, thế nhưng cô chẳng còn tâm trí nào để đến nhìn xem ai gọi.

Phóng viên đã chụp được những tấm ảnh này, như vậy khẳng định đã tra ra danh tính của cô. Vậy, trường học thì sao? Cô vội vàng chạy đến trường, quả nhiên bên ngoài đã vây kín xe.

Lãnh Tây nhìn tình cảnh lộn xộn này, trong lòng chua chát bi thương. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ vẫn chưa đến giờ tan trường. Cô không dám tưởng tượng đến giây phút chuông reo lên, nếu như đám ký giả nhìn thấy Hi Hi thì sẽ như thế nào.

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định gọi điện cho Thần Hi nhờ cô ấy liên lạc với trường học trước.

Thật ra Thần Hi cũng đã xem tin đó, thời buổi internet hiện nay, chuyện gì cũng lan truyền rất nhanh, cô cũng liên tục gọi điện cho Lãnh Tây nhưng không có ai bắt máy.

“Lãnh Tây, cậu đừng đến trường, hôm nay Hi Hi không đi học.” Thần Hi sốt ruột nói: “Tớ hỏi rồi, Cao Tử Quần đã cho người phong tỏa tin tức rồi.”

Lãnh Tây hít sâu: “Bây giờ mới phong tỏa tin tức thì có tác dụng gì chứ? Trong mắt của tất cả mọi người trên thế giới này tớ là kẻ thứ ba.” Cô cười tự giễu.

Thần Hi nghe thanh âm đau thương của bạn thân, lòng thất lại: “Tiểu Tây, cậu cũng biết anh ấy chưa kết hôn, cậu không phải như thế.”

Lãnh Tây nhìn về phía trường học, không còn chuyện gì nữa, cô cúp máy. Nếu Hi Hi không đến trường, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ là cô đã đánh giá thấp năng lực của đám ký giả, mấy người đó dựa vào gì mà kiếm sống cơ chứ, không có thị lực cao siêu bọn họ làm sao có thể duy trì trong nghề này được.

Một tên phóng viên nhìn thấy cô liền chạy đến. Lãnh Tây chỉ biết cúi đầu cắm cổ chạy.

“Chờ một chút....” Ống kính camera dồn dập hướng về phía cô, đèn flash chớp nhoáng, Lãnh Tây cảm thấy chói mắt. Trong phút chốc, mọi thứ trở nên hỗn loạn, Lãnh Tây bị bao vây ở giữa, bên tai đủ loại âm thanh nhồn nháo.

“Xin hỏi, cô và tổng giám đốc tập đoàn Trung Chính có quan hệ gì?”

“Đó có phải là con gái của hai người không?”

“Đối với những gì báo chí đưa tin cô có gì muốn nói không?”

...

Lãnh Tây im lặng không nói, cô đưa tay che mặt. Thỉnh thoảng có người đụng, cô nhú mày, tiếp tục bước về phía trước. Đám ký giả ùn ùn kéo đến tranh nhau cướp tin lên trang đầu.

Đám người chen lấn vô tình va đập vào cô, tự nhiên cô nghĩ đến cuộc sống của những minh tinh giải trí thật không hề dễ dàng tí nào. Cũng may hôm nay Hi Hi không đi học, xem ra Cao Tử Quần đã nhận được tin tức trước.

Cũng đúng, từ trước đến nay anh luôn lo lắng cho Hi Hi .

“Cô có thể nói một vài lời?” Không biết từ đâu ra một tên ký giả nhảy lên chặn lại trước mặt cô.

Cô dừng bước, chiếc micro nhỏ nghênh ngang trước miệng. Cô thắm hít sâu, gạt mạnh chiếc micro qua một bên. Tất cả mọi người kinh ngạc.

Cô tiếp tục bước lên. Dân chúng đổ xô đến xem. Không biết ai từ phía sau đẩy khiến cô chao đảo ngã quỵ giữa mặt đất, đầu gối rát như lửa. Cô chập vọt định đứng dậy mới phát hiện chân phải bị trật khớp đau nhức.

Xung quanh hỗn loạn, Lãnh Tây tay chống đất, cô chết lặng, không thể tìm ra từ ngữ nào để diễn tả cảm giác của mình trong giờ khắc này, nếu như có, thì đây chính là hận, cô cảm thấy hận Cao Tử Quần.

Một lát sau, bảo vệ trường bắt đầu tiến đến.

Tôn Thành và Sở Hàng chạy đến gần như là cùng lúc, hai người nhìn nhau. Mấy năm trước Tôn Thành đã điều tra qua Sở Hàng, dĩ nhiên là nhận ra anh ta. Anh nhìn người đàn ông trước mặt nói: “Anh hãy đưa Lãnh Tây lên xe, tôi đi ngăn cản bọn ký giả.”

Sở Hàng đi đến bên Lãnh Tây, giang tay ra ôm lấy cô: “Có bị thương ở đâu không?” Anh cố kiềm nén sự tức giận của mình.

Khuôn mặt Lãnh Tây dán sát lên áo anh, cảm giác được hương thơm dịu dàng, giây phút này không hiểu sao khiến cho người ta cảm thấy bình thản: “Sở Hàng...” Cô thì thào gọi tên anh. Nhiều năm trước, mỗi lúc cô khó khăn, cô cũng sẽ gọi tên anh như vậy, nhưng chẳng bao giờ nghe được câu trả lời.

“Anh đây...” Sở Hàng khàn giọng đáp: “Anh dìu em lên xe.”

Đám ký giả liền đưa camera lên chụp điên cuồng.

Sở Hàng hít sâu, ánh mắt nặng nề tựa biển sâu.

Ký giả nhìn thấy người của Trung Chính đến, liền chia camera qua hướng kia: “Xin hỏi đối với tin tức mới đây Cao tổng có ý kiến gì không?”

“Có phải những gì bài báo kia viết đều là sự thật?”

Những câu hỏi của phóng viên thay nhau nổi lên, Tôn Thành nghiêm mặt nói: “Các vị, về chuyện bài báo kia, tập đoàn chúng tôi sẽ có một lời giải thích rõ ràng.”

Dưới sự hỗ trợ của bảo vệ, Sở Hàng bế Lãnh Tây lên xe, Lãnh Tây co rụt thân mình, tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt không chút tia máu.

Sở Hàng mở chai nước đưa cho cô: “Đừng quá lo lắng, ngày mai sẽ không bị lộ những tấm hình này ra ngoài đâu.”

Lãnh Tây không nói một lời, ánh mắt trống rỗng, cô sớm đã không quan tâm những chuyện này, dù có bị tung ra ngoài thì đã sao chứ, điều không nên biết cũng đã biết. Cô chỉ là hận!

36. Chương 36

Tôn Thành nhìn sắc mặt tái nhợt của Cao Tử Quần, anh đắn đo lựa chọn từ ngữ nói: “Lúc tôi đến Bắc Thái, Lãnh Tây đã rời khỏi công ty đến trường học...”

Cao Tử Quần im lặng ngắm nhìn Hi Hi đang ngủ say trên giường bệnh. Khi anh nhận được tin, đúng lúc Hi Hi đột ngột bị sốt cao, phát hiện trên thân mình con gái đầy những nốt bọng nước, anh vội vàng đưa Hi Hi đến bệnh viện, phần bên kia giao phó Tôn Thành nhanh chóng đi đón Lãnh Tây.

Anh liên tục gọi điện thoại cho Lãnh Tây, nhưng tiếc là không có ai bắt máy.

Tôn Thành ngập ngừng nói: “Lãnh Tây được Sở Hàng đưa đến bệnh viện rồi.”

Đột nhiên Cao Tử Quần nhú mày nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng.

“Hiện tại cô ấy đang nằm ở bệnh viện nào?” Cao Tử Quần gấp gấp hỏi.

“Bệnh viện số hai.” Tôn Thành trả lời.

Đúng lúc Cao Hi Hi tỉnh lại, cô bé thì thào gọi: “Bố.” Vừa tỉnh dậy, cô bé đã bắt đầu động đậy, muốn gãi hết những nốt bông nước trên người.

Cao Tử Quần chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn của con gái, đúng là giống hệt mẹ, chỉ có điều Hi Hi biết nghe lời anh hơn.

“Hi Hi, bố phải ra ngoài một lát, chú Tôn ở lại đây với con nhé, con phải nghe lời, không được gãi biết chưa?”

“Bố, bố đừng cãi nhau với mẹ nữa nhé.” Cô bé mở to mắt nhìn bố: “Là con quên rằng mình bị dị ứng với dứa. Mẹ không biết.”

Cao Tử Quần nhìn vào đôi mắt sáng như tuyết của con gái, sự nhạy cảm của con bé làm lòng anh xót xa, anh véo yêu mũi con: “Chân mẹ con bị thương, bố qua đó thăm mẹ.”

Hi Hi nhếch khóe miệng: “VẬY bố nhanh đi đi! Bố, cố lên!” Cô bé đưa ngón tay cái hướng về phía bố.

Cổ chân phải bị trật, bác sĩ đưa cô bản chụp phim, dặn dò cô phải nghỉ dưỡng mấy ngày, không được vận động mạnh.

Sở Hàng lẳng lặng nhìn cô, vừa hoảng loạn nên trông sắc mặt cô rất mệt mỏi, trang phục trên người dính bết bùn đất. Cô chậm rãi nhắm mắt tựa lưng vào đầu giường, tất cả dường như bất động, cô nghe thấy hơi thở nặng nhọc của mình.

Sở Hàng từ tốn đi đến cạnh cô.

Lãnh Tây lập tức bình tĩnh, đôi mắt tràn ngập cảnh giác, ánh mắt ấy khiến tim Sở Hàng bỗng run lên, anh đưa tay ra khẽ vuốt tóc cô: “Không sao rồi, em ngủ một lát đi.”

Lãnh Tây sững sờ, nhìn chằm về phía trước, tầm mắt rơi vào bộ quần áo trên người anh. Khóe miệng cô run run, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Ánh mắt Sở Hàng dời xuống khuôn mặt cô, không kìm lòng đưa tay lau nước mắt cho cô, những giọt nước mắt kia tựa như dề vỡ.

Quá khứ đã qua đi.

Sở Hàng nhẹ nhàng ôm cô, khuôn mặt Lãnh Tây dán sát lòng anh, tay nắm chặt góc áo, khóc nức nở: “Sở Hàng, không phải như thế, không phải như thế...”

“Anh biết, anh biết, Lãnh Tây, em không phải là người như vậy.” Anh dịu dàng an ủi.

Khóc thút thít một hồi, tâm tình như được giải tỏa, cô dần bình tĩnh lại.

“Lãnh Tây.” Sở Hàng đột nhiên mở miệng: “Chúng ta kết hôn đi.” Về mặt anh rất chân thành: “Quá khứ đã qua đi, nhưng vẫn còn tương lai.”

Lãnh Tây sững sờ, cô lặng người nhìn anh: “Không được.”

“Tại sao lại không được?” Sở Hàng nắm chặt cổ tay cô: “Tiểu Tây, từ trước đến nay anh chưa từng thay đổi.” Anh không chớp mắt nhìn cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình mang theo vài phần thiết tha: “Tiểu Tây, hãy tin anh.”

Lãnh Tây ra sức lắc đầu: “Sở Hàng, em không cần sự đồng cảm của anh.” Tim cô đập mạnh, đúng vậy, cho dù bây giờ mọi thứ thật hỗn loạn, cô vẫn hiểu rõ được rằng, cô và anh không có khả năng.

Trải qua biết bao nhiêu song gió, lại thêm nhiều việc được tổ tường làm cho khoảng cách của hai người càng lúc càng xa.

Lãnh Tây chậm rãi rút tay, khuôn mặt vô hồn không chút sức lực: “Năm đó, em và Cao Tử Quần ở bên nhau, anh ta đã từng bước từng bước tính toán kỹ lưỡng cả rồi.” Cô từ chối anh, khiến anh như kẻ điên, căn bản không thêm quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Cô nhìn Sở Hàng, ánh mắt sâu sắc: “Sở Hàng, em không thể hại anh.”

Hơn ai hết có hiểu rằng, không phải việc gì cũng có thể lấy cảm xúc của hiện tại ra để giải quyết.

Cảm xúc của Sở Hàng lên đến cực điểm: “Tiểu Tây, em mãi luôn như vậy. Sự việc năm đó em cũng không nói cho anh...” Thanh âm trầm trầm nghẹn ngào: “Chuyện trước kia anh không kịp tham dự, lúc này đây đừng đẩy anh ra, được không, Tiểu Tây...”

Lãnh Tây khư khư lắc đầu, cô mím chặt môi.

Sở Hàng nhìn thấy cô như vậy, cuối cùng thở ra một hơi: “Vậy, hãy để anh giúp em lúc này.”

Lãnh Tây cảm nhận được sự nuối tiếc và đau đớn trên khuôn mặt anh, lòng cô thất lại.

Khi Cao Tử Quần đến bệnh viện, Sở Hàng đã đi nộp tiền viện phí, Lãnh Tây một mình ngồi trên giường bệnh. Cao Tử Quần đẩy cửa đi vào, cô cứ tưởng là Sở Hàng, nghiêng mặt qua định mở miệng... về mặt trong thoáng chốc đông cứng.

Khoảnh khắc kia, đầu óc cô hỗn loạn, đau buốt.

Cao Tử Quần đánh giá cô, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại: “Hôm sau công ty sẽ ra mặt, giới truyền thông sẽ không đưa tin chuyện này nữa đâu.”

Lãnh Tây cảm thấy buồn cười, nhưng thật sự cô cười không nổi, cô không biết phải hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào. Đúng vậy, năng lực anh vĩ đại, có thể hô phong hoán vũ, đám truyền thông dĩ nhiên sẽ không dám đắc tội anh. Cô nhìn thẳng anh: “Cao tiên sinh, tôi cảm thấy sau này chúng ta không cần phải gặp mặt nữa. Tôi chỉ là một thường dân, tôi không có năng lực kia, không thể để truyền thông viết bậy. Tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể làm, chính là giữ khoảng cách với ngài.”

Toàn thân Cao Tử Quần hóa đá: “Chuyện này là sơ sót của anh, anh không nghĩ rằng đám ký giả sẽ đăng hình chụp của ngày hôm đó, thậm chí còn đào bới chuyện trước kia. Em yên tâm, anh sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

“Giải quyết ổn thỏa? Cao tiên sinh, ngài nói ngài sẽ giải quyết ổn thỏa là giải quyết như thế nào? Nói cho bọn họ biết tôi không phải là kẻ thứ ba, nói với bọn họ rằng là tôi bị cưỡng hiếp, bị ép buộc?” Cô cười mỉa nhìn anh.

Ánh mắt Cao Tử Quần tối sầm lại: “Lãnh Tây...” anh trầm giọng gọi tên cô: “Anh sẽ tuyên bố với tất cả rằng em mới là vợ của anh, bảy năm trước chúng ta đã kết hôn.”

Lãnh Tây thực sự bị anh làm cho sững sốt, không thể tin trọn tròn mắt nhìn anh, cuối cùng gằn từng từ từng chữ nói: “Tôi cảm thấy như vậy không hay. Bởi vì tôi đang quen Sở Hàng.”

Ánh mắt Cao Tử Quần liền thay đổi: “Em không có.”

“Tại sao lại không?” Cô hỏi ngược lại: “Tôi đã nói với anh rồi, anh ấy là tình yêu trọn đời trọn kiếp của tôi, anh cũng biết, nếu như không phải vì anh, tôi và anh ấy vốn là một đôi tình nhân hạnh phúc.”

Cao Tử Quần nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Tây, anh cắn răng mở miệng hỏi: “Vậy Hi Hi thì sao? Em không cần con gái em nữa sao?”

Lãnh Tây chớp mắt: “Tôi sợ phải ra tòa, Cao Tử Quần nếu như mất cả chì lẫn chài thì anh sẽ thế nào?” Cô đột nhiên rút điện thoại từ trong túi, cho anh xem một album ảnh: “Nếu như tôi trình những bức ảnh này cho quan tòa hoặc là đám phóng viên, anh nói sẽ thế nào?”

Cao Tử Quần cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới xông lên, anh thất vọng: “Lãnh Tây, em hận anh như vậy sao?”

“Tôi chỉ muốn quyền nuôi dưỡng Cao Hi Hi.” Cô bình tĩnh nói. Con người, dù sao thì vẫn phải trải qua nhiều vấp ngã mới có thể trưởng thành. Có lẽ sau sự việc lần này, Lãnh Tây có thể giành quyền nuôi dưỡng Hi Hi coi như cũng đáng giá.

“Tốt lắm... Tốt lắm...” Cao Tử Quần cố giấu tâm tình nặng nề nói, tựa như chưa từng quen biết cô.

Văn Thư nhìn tờ tạp chí trước mặt, khóe môi không khỏi nhếch lên, cô nhàn nhạt nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Từng cơn gió dịu dịu thoảng qua làm nhẹ bay những chiếc lá vàng cuối thu còn vương vãn trên cành.

Từ trước đến nay cô cũng chỉ thích hai mùa xuân hạ, trời thu thật quá đìu hiu, mùa đông lại quá lạnh lẽo. Những ngày này chỉ càng khiến cho người ta thêm buồn phiền. Cô khẽ lật trang giấy, sau khi nhìn thấy tin tức, cô gọi điện thoại cho anh.

Cô nói: “Có cần em phải ra mặt giải thích không?”

Anh tựa hồ không cần suy nghĩ liền trả lời dứt khoát: “Không cần.”

Văn Thư cười nhếch môi: “Tử Quần, anh không cần lúc nào cũng như thế.” Cô khẽ thở dài.

“Được rồi, anh tắt máy đây, Hi Hi vẫn còn sốt, có gì nói chuyện sau.”

Từ khi nào mối quan hệ giữa hai người họ lại trở nên lạnh nhạt như vậy. Ánh mắt Văn Thư bỗng trở nên rét lạnh.

“Tiểu Tuyền.” Cô gọi.

“Chuyện gì vậy mẹ?” Văn Tuyền từ phòng đi ra.

Văn Thư nhìn thấy vẻ mặt con trai hậm hực, cô mỉm cười, dịu dàng vỗ tay: “Chúng ta đến thăm Hi Hi và bố nuôi nhé.”

Ánh mắt âm trầm của Văn Tuyền liền trở nên sáng rực: “Được ạ.”

Tim cô bỗng trở nên đau buốt, ánh mắt mừng rỡ của con trai lại tựa như một nhát dao vừa lướt qua.

Đến bệnh viện, nhìn thấy cô, Cao Tử Quần sững sốt: “Sao em lại đến đây?”

“Bố nuôi, con đến thăm Hi Hi và bố.” Văn Tuyền nhỏ giọng nói.

Cao Tử Quần vuốt đầu cậu bé: “Tiểu Tuyền lại cao lên rồi.” Tiểu Tuyền ngại ngùng sờ đầu, khóe miệng nhếch lên.

Cao Tử Quần nhìn qua Văn Thư nói: “Em hãy đưa Tiểu Tuyền ra ngoài trước đi, Hi Hi bị dị ứng, mà thể chất Tiểu Tuyền lại yếu, em nhanh đưa Tiểu Tuyền về đi.”

Văn Thư hơi sững sờ: “Sao tự dưng lại bị vậy?”

Cao Tử Quần nhíu mày: “Bị trúng gió.”

Hôm sau, bộ phận quan hệ công chúng của Trung Chính lên tiếng giải thích. Cho đến thời điểm này, Cao Tử Quần vẫn còn độc thân, những tin tức kết hôn trên internet là hoàn toàn bịa đặt.

Trong nhất thời, dư luận lại xôn xao.

Lãnh Tây biết được tin, cũng chẳng có cảm giác gì. Cô vẫn đến công ty như mọi khi, chỉ là ánh mắt đồng nghiệp nhìn cô đã dường như đã thay đổi. Lúc cô trong toilet, tình cờ nghe được hai nữ đồng nghiệp to nhỏ.

“Cậu nói xem, mọi chuyện rốt cuộc là thật hay giả? Cao Tử Quần phủ nhận thông tin đã kết hôn, vậy mẹ của con gái anh ta là ai?”

“Dù gì bên phía Trung Chính từ trước đến nay vẫn không có đề cập đến chuyện của Lãnh Tây. Cuối cùng cũng giấu đầu hở đuôi.”

“Vậy Lãnh Tây chính là tình nhân được Cao Tử Quần bao nuôi hả?”

“Đứa bé kia đã bảy tuổi, cô ấy năm nay chỉ mới chập chững. Thật là...”

Lãnh Tây đẩy cửa đi ra, khuôn mặt lạnh như tờ không chút cảm xúc lướt qua họ rồi chậm rãi rửa tay. Hai người kia đứng như trời trồng tại chỗ.

Lãnh Tây nhìn mình trong gương, chậm rãi nở nụ cười. Miệng là của người ta, người ta muốn nói gì thì nói như thế đấy, cô thầm thở dài.

Dưới sự giúp đỡ của Sở Hàng, Lãnh Tây gửi đơn lên tòa án. Giờ phút này đây cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

37. Chương 37

Cao Tử Quần nhìn tờ giấy của tòa án trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng, mày nhíu chặt tựa như đang suy tư.

“Bố, giúp con đọc chính tả đi?” Cao Hi Hi đặt quyển sách một bên, nhẹ nhàng lật vở bài tập ra. Kết quả đợi hơn mười giây vẫn không thấy Cao Tử Quần lên tiếng. Cô bé thở ra một hơi, quay đầu lại thì thấy bố đang chau mày.

Cao Hi Hi kéo tay anh khẽ gọi: “Bố.”

Cao Tử Quần chớp mắt, rất nhanh liền lấy lại vẻ tự nhiên: “Làm xong bài tập cả rồi à?”

Cao Hi Hi trả lời: “Bố, có phải vì chuyện của con mà bố mẹ lại cãi nhau không?”

Cao Tử Quần cầm quyển sách lên, ngón tay vuốt ve trang giấy: “Hi Hi, con có muốn sống cùng mẹ không?”

Cao Hi Hi là một đứa bé thông minh, đôi mắt long lanh tròn tròn kinh ngạc nhìn bố: “Bố muốn đưa con về bên mẹ ư?”

Cao Tử Quần nâng tay vuốt trán con gái: “Hi Hi đã sống cùng bố bảy năm rồi, bây giờ mẹ trở về, mẹ rất muốn sống cùng Hi Hi, Hi Hi có muốn không?”

Cao Hi Hi mím môi, suy nghĩ mâu thuẫn, một lúc sau, cô bé mới chậm rãi lên tiếng: “Con biết, Lạc Lạc lớp con cũng như vậy, bạn ấy sống cùng mẹ, thứ bảy chủ nhật mới đến nhà bố bạn ấy. Bạn ấy bảo bố mẹ bạn ấy đã ly hôn.”

Ánh mắt Cao Tử Quần trở nên tĩnh mịch.

“Bố, có phải bố và mẹ sẽ không bao giờ quay lại bên nhau nữa?” Theo lẽ thường tình thì cô bé này còn quá nhỏ, căn bản là sẽ không thể hiểu được gì, thế nhưng Cao Hi Hi hiểu hết tất cả. Bố mẹ nó không giống với những cặp bố mẹ khác.

“Ồ, lần này mẹ thật sự rất giận.” Cao Tử Quần hơi nhếch môi: “Trước kia bố đã làm tổn thương mẹ, Hi Hi thay bố dỗ dành mẹ được không?”

Cao Hi Hi trầm mặc không nói gì nữa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô bé vẫn lặng im. Cao Tử Quần biết, con gái anh sẽ hiểu.

Hai ngày sau, Cao Tử Quần liên lạc với Lãnh Tây ra gặp mặt. Đúng hẹn Lãnh Tây đến, chỉ là bên cạnh cô còn có thêm một người...Sở Hàng. Nhìn hai người đứng cạnh nhau, Cao Tử Quần khẽ neho mắt, nhợt nhạt cười.

Ba người đứng đối diện nhau.

Lãnh Tây và Sở Hàng ngồi trước mặt anh, Cao Tử Quần dựa lưng lên ghế sofa, tay phải đặt trên chân, vẻ mặt hồ hững: “Lãnh Tây, có thể nói cho anh biết vì sao em phải dành quyền nuôi Hi Hi?”

Lãnh Tây cho rằng anh sẽ làm khó dễ cô đủ thứ, thậm chí là uy hiếp cô, nhưng thật không ngờ anh sẽ hỏi cô vấn đề này. Cô hơi cao giọng: “Vì Hi Hi là con gái tôi.”

Bầu không khí rơi vào tĩnh mịch.

Cao Tử Quần trầm tĩnh lạ thường, ánh mắt anh nhìn xuống mặt bàn, không ai biết được giây phút đấy anh nghĩ gì. Lãnh Tây thấy anh như vậy lại càng sốt ruột. Sở Hàng thần nhiên vỗ nhẹ lên tay cô. Lãnh Tây nghiêng mặt nhìn qua, Sở Hàng gật đầu như muốn trấn an cô.

Cao Tử Quần đương nhiên thấy cảnh này, anh chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hai người họ: “Như những gì em muốn.” Anh bình tĩnh buông ra năm chữ. Hoàn toàn không bắt ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng sững sốt của Lãnh Tây.

“Những chuyện trước đây anh đã làm với em, bất luận có giải thích thế nào, anh biết trong lòng em vẫn luôn khúc mắc, có lẽ em sẽ không bao giờ quên.” Anh chậm rãi nói, đôi mắt mịt mờ như biển sâu yên lặng: “Ngày mai anh sẽ cho người chuyển đồ đạc của con bé đến nhà em. Em muốn giành quyền nuôi dưỡng, anh sẽ đồng ý. Nhưng là...” Anh hơi dừng lại: “Đây không phải bởi vì năm đó anh thiếu nợ em nên dùng Hi Hi để trả lại, anh chỉ không muốn nhìn thấy Hi Hi phải đau buồn...và cả em nữa”.

Lúc trước anh muốn Hi Hi cũng chỉ hy vọng có thể giữ cô lại. Nếu như lòng cô đã quyết, vậy sao anh lại khổ sở bắt ép cô đây?

Lãnh Tây nhìn chằm chằm mặt anh, rất lâu sau vẫn không cách nào có thể mở miệng, cuối cùng cũng đã đạt được mục đích ban đầu... nhưng sao cô lại có một loại cảm giác bóp nghẹt trong tim.

Cao Tử Quần xoay người, cảm giác tiếc nuối quay cuồng trong tim, anh chưa chát nhếch môi.

Lãnh Tây đã dọn đến nơi ở mới, buổi tối, Cao Tử Quần cho người chuyển đồ đạc của Hi Hi đến đó. Lãnh Tây nắm tay con gái, đưa con bé đi thăm phòng mình.

“Đây là phòng của con, thích không?” Sau khi quay lại, cô đã vay tiền mua căn nhà này. Nhờ vậy mà Lãnh Tây cũng giảm bớt được không ít chuyện. Mỗi một đồ vật trong phòng Hi Hi đều do cô tự tay chọn mua.

Cao Hi Hi khẽ cúi mặt nói: “Mẹ, con rất thích.”

“Được rồi, con làm bài tập trước đi, mẹ đi nấu ăn.” Cô đã đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn. Từ hôm nay trở đi cô bắt đầu cuộc sống mới cùng con gái, hy vọng sẽ có một khởi đầu tốt.

Cao Hi Hi đặt ba lô xuống, ngồi trên mặt trên bàn. Nhìn khung cảnh xa lạ trước mặt, cô bé không khỏi chạnh lòng nhớ đến bố.

Cao Tử Quần, bố thật là ngốc, không kéo được mẹ về, ngay cả nó cũng giao đi luôn.

Cao Hi Hi hít một hơi thật sâu.

Buổi tối, Tần Hiểu Vân và Sở Hàng cũng đến. Sắc mặt của Tần Hiểu Vân đã khá hơn nhiều so với hai ngày trước.

Mọi người đến thăm nhưng Cao Hi Hi chẳng cảm thấy vui vẻ.

“Bác vào bếp xem, Tiểu Sở, cháu ngồi đi, cứ coi như là nhà mình nhé.” Tần Hiểu Vân cười cười đi vào bếp.

“Mẹ, mẹ ra ngoài ngồi đi, còn canh nữa thôi là xong rồi.” Lãnh Tây vừa nói vừa nêm thêm muối vào.

Tần Hiểu Vân đứng một bên, cầm chiếc bát sứ đặt cạnh nôi: “Lúc này mẹ lên cầu thang, đúng lúc gặp Sở Hàng. Thang máy bị hỏng, cậu ấy giúp mẹ xách đồ lên tận tầng 7, cũng may mà có cậu ấy.”

Máy hút khói nhà bếp chạy vù vù, Lãnh Tây lặng im không nói lời nào.

Tần Hiểu Vân vẫn nhìn chằm vào Lãnh Tây, thấy vẻ mặt hờ hững của con gái, bà thở dài: “Tiểu Tây.”

“Canh sôi rồi, mẹ bảo Hi Hi đi rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Tần Hiểu Vân thấy con gái như vậy cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Lúc Lãnh Tây bưng canh ra, Hi Hi và Sở Hàng đang chơi cờ nhảy, cô hơi giật mình: “Ăn cơm thôi.”

“Mẹ, đợi một lát, con và chú Sở Hàng chơi hết ván này đã.” Cao Hi Hi nói.

Lãnh Tây đi đến xem.

Ván cờ kết thúc, Cao Hi Hi đắc ý nhìn Sở Hàng mỉm cười: “Chú Sở, cháu nói không có sai đúng không, cháu là cao thủ vô địch cờ nhảy.”

Sở Hàng cười: “Uhm. Chú báỉ phục.”

Nụ cười trên môi Hi Hi đột nhiên tắt lịm, cô bé buồn bã nói: “Bố cũng từng nói với cháu như vậy.”

38. Chương 38

Thứ bảy, Lãnh Tây dẫn theo Cao Hi Hi, Từ Thần Hi dẫn theo Trần Thiệu Thần, cùng hẹn gặp nhau ở sở thú. Hai đứa trẻ cực kỳ hưng phấn, đi cả ngày trời cũng không hề than mệt.

Đạo quanh hơn nửa vòng sở thú, Thần Hi mỗi mệt, cô gọi hai đứa dừng lại nghỉ một lúc.

Trần Thiệu Thần vừa cười vừa nói: “Mẹ, là do mẹ quá ít luyện tập thể thao rồi. Con và Hi Hi còn chả kêu mệt. Mẹ xem, mẹ đi còn không nổi nữa kìa.”

Thần Hi lắc đầu: “Đúng vậy, vậy để mẹ ngồi nghỉ một chút đi.”

Thần Hi và Lãnh Tây ngồi xuống ghế, Trần Thiệu Thần và Hi Hi chơi thối bong bóng cách đó không xa. Thường ngày hai đứa nhóc cũng không thích chơi trò này đâu, hôm nay không hiểu ngọn gió nào lại khiến hai đứa nổi hứng trẻ con như vậy.

Thần Hi nheo mắt nhìn bọn nhóc: “Nhìn bọn chúng, tớ lại nhớ đến tuổi thơ của chúng mình. Cũng vào khoảng tầm Hi Hi bây giờ, tớ vào Từ gia, suốt một thời gian dài tớ không biết cười là gì. Có một lần Trần Trạm Bắc đến tặng cho tớ một hộp sô cô la. Về sau ngẫm lại, lần đó cũng chỉ là anh ấy thuận tay đưa cho tớ mà thôi. Nhưng mà hình như cho đến bây giờ tớ chưa bao giờ ăn được loại sô cô la nào ngon như vậy.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Vậy cậu lại bảo Trần tiên sinh của cậu mua cho cậu đi.”

Thần Hi phì cười: “Cậu cho rằng tớ chưa bảo chắc?” Cô hơi dừng lại: “Tớ đã hỏi anh ấy, cậu đoán được anh ấy trả lời thế nào không? Anh ấy thậm chí còn chẳng nhớ chuyện này. Sau lại tớ kể chi tiết, anh ấy mới nhớ ra, lại còn dừng dừng nói đó là hộp sô cô la của cô gái nào đấy tặng cho anh ấy, anh cũng chẳng nhớ rõ lắm.”

Lãnh Tây lắc đầu.

Thần Hi nhẹ nhàng nói: “Lãnh Tây, bây giờ tớ mới nhận ra, có một số chuyện đối với người này là nhỏ nhặt không đáng để tâm, nhưng với người kia lại là kí ức sâu sắc không bao giờ phai nhạt.”

Dường như nhớ ra điều gì đấy, cô thở dài: “Mấy hôm trước Cố Duy An kết hôn rồi.”

Lãnh Tây hơi sững sốt. Những chuyện cũ có đau lòng đến mấy thì cũng nhạt dần theo thời gian, bất luận trước kia có bị tổn thương đến bao nhiêu thì hiện tại mỗi người đều có một cuộc sống mới.

Từ Thần Hi...Cố Duy An...cuối cùng tất cả mọi thứ dần phai mờ.

Lãnh Tây nhìn chằm chằm mặt bầu sao của Trần Trạm Bắc nơi phía xa: “Cuối cùng anh ấy đã dứt ra được.” Lãnh Tây nhếch miệng, nghiêng mặt qua nhẹ nhàng hỏi: “Cậu từng hận anh ấy không?”

Về mặt Thần Hi vẫn bình tĩnh như trước: “Từng hận.” Thanh âm buồn man mác: “Nhưng cũng chỉ khoảng thời gian đó thôi, bây giờ thì hết rồi.”

Thật ra đây là chuyện đã qua, người đau khổ nhất chính là Duy An. Đã nhiều năm rồi, nhưng cô nghe nói anh vẫn còn sống tại căn nhà chuẩn bị để kết hôn của hai người. Anh vẫn không đành lòng buông tay.

Thần Hi lẳng lặng nhìn cô: “Lãnh Tây, năm đấy tớ bị sẩy thai, nếu khi đó không có Cao Tử Quân, có lẽ tớ đã không còn trên đời này nữa rồi.”

Lãnh Tây khẽ cúi thấp đầu.

“Cậu vẫn luôn im lặng, không muốn nói cho tớ biết chuyện của cậu và Cao Tử Quân, nên tớ cũng không hỏi, ngay cả Trần Trạm Bắc cũng chẳng kể gì với tớ. Tớ biết khi cậu muốn nói là lúc cậu đã có thể buông xuống tất cả, không biết tớ còn phải đợi bao lâu.”

Lãnh Tây hoảng hốt nhìn về phía đằng trước, cô vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay: “Khi nhận được điện thoại của cậu, tớ thật sự rất hỗn loạn, cảm giác ấy tựa như lúc tớ kề sát con dao trên cổ tay trước đây. Tớ sợ cậu cũng ngốc giống tớ năm đấy, nên tớ đã gọi điện thoại cho Cao Tử Quân.”

Cô hít một hơi thật sâu: “Tớ đã nghĩ rằng có lẽ cả đời này sẽ không quay lại nơi này nữa. Nhưng quanh đi quẩn lại, tớ cũng đã trở về.” Chúng ta vấp ngã ở đâu, thì phải đứng lên ở đấy.

“Thần Hi, có lẽ cậu vẫn chưa biết, thật ra Hi Hi là đứa con thứ hai của tớ và anh ấy.”

Thần Hi kinh ngạc, cô không thể tin được, tay cô nắm chặt: “VẬY ĐỨA KIA...” Cô do dự hỏi, thật ra trong lòng sớm đã rõ ràng đáp án.

“Tớ đã bỏ đi.” Lãnh Tây cảm thấy tim mình đau thắt lại: “Khi đó mối quan hệ của tớ và anh ấy rất căng thẳng. Anh ấy đối xử với tớ rất tốt, tốt đến mức hư ảo, tốt đến mức tớ không nhận ra con người trước đây khi tớ vừa quen biết anh ta, tốt đến mức trái tim tớ cũng...” Cô cố nén nghẹn ngào: “Vừa biết mình có thai không bao lâu thì tớ nhận được thiệp đính hôn.” Trên đây viết tên anh.

Hóa ra anh thật sự chỉ muốn chơi đùa cô mà thôi. Cô thật sự quá ngốc.

Điều khó kiểm soát nhất trên thế giới này chính là con tim.

Cô hận nhất chính là trái tim mình đã rung động trước anh.

Thần Hi như bình tĩnh, cô nắm chặt tay Lãnh Tây: “Lãnh Tây, cậu ngốc quá. Thật ra tất cả bọn tớ đều nhìn ra được, Cao Tử Quần thật sự thích...”

Lãnh Tây lắc đầu: “Khúc mắc giữa bọn tớ quá sâu. Chuyện tớ bỏ đứa bé lúc trước thật sự đã chọc giận anh ấy.”

Ngày hôm đó, Hoa phủ tĩnh mịch như tờ.

Cô mệt mỏi lê bước về nhà. Không biết từ đâu Cao Tử Quần biết được chuyện, giận tím mặt, anh gần từng tiếng: “Em đã phá thai?”

Lãnh Tây nhàn nhạt cười nhếch môi: “Uhm.”

Anh tựa như con dã thú điên cuồng, Lãnh Tây chỉ cảm thấy ở dưới truyền đến cơn đau giữ dội.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao? Tôi không cần đứa con này, tôi không thích anh...”

“Lãnh Tây, thời gian qua em thật sự không có...”

“Không có...” Lãnh Tây bình tĩnh nói, cô ngang ngược trừng mắt nhìn anh: “Cao Tử Quần, tôi không thích anh. Người tôi vẫn luôn yêu là Sở Hàng. Hiện tại tôi sống cùng anh là vì cái gì chẳng lẽ anh không rõ sao?”

Anh nhú chặt mày, khuôn mặt xám xịt, tựa như cuồng phong sắp sửa bùng nổ.

Lãnh Tây vẫn luôn nhớ như in tình cảnh ngày đó. Cao Tử Quần tựa như điên đập vỡ tất cả đồ đạc trong nhà. Cuối cùng suy sụp ngồi xuống sofa, tay trái anh bị thương, máu chảy bết bết.

“Cô cút đi! Cả đời này tôi không muốn gặp cô nữa.”

Cô cứ tưởng như vậy là đã kết thúc, không ngờ rằng tiếp theo mới là giai đoạn bắt đầu.

Ánh nắng dịu dịu chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của Lãnh Tây.

“Sau khi tớ từ Pháp trở về, bố lại xảy ra chuyện.” Ông Lãnh vẫn luôn muốn lấy lại những gì đã mất, nhưng không may lần này ông hoàn toàn tự đưa mình đến con đường cùng.

“Cậu lại quay trở lại bên anh ấy?” Bàn tay Thần Hi run rẩy siết chặt, lòng bàn tay lạnh buốt.

Lãnh Tây gật đầu: “Tớ cầu xin anh ấy giúp tớ. Điều kiện của anh ấy chính là tớ phải sinh cho anh ấy một đứa con.” Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng bồng bênh trôi, ánh mắt cô mờ mịt.

“Tôi có thể giúp em, nhưng tôi có một điều kiện. Tôi muốn một đứa con khác. Nếu như em không đồng ý, bây giờ em có thể đi.” Cao Tử Quần đã nói với cô như vậy.

“Sau lại, tớ cũng có Hi Hi, nhưng bố tớ lại biết được chuyện của tớ và Cao Tử Quần, ông ấy sống chết không chịu, ông nói rằng cho dù ông ấy có bị ở tù cả đời đi nữa cũng không muốn tớ sống như vậy. Ông lấy cái

chết đe dọa, mẹ tớ chịu không nổi đã uống thuốc tự vẫn. Tớ đã nói với bố rằng tớ sẽ rời bỏ Cao Tử Quần. Anh ấy cũng biết được chuyện này...”

Có một hôm, anh say rượu, về đến nhà không nói một lời, chỉ nhìn chăm cô, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Bố em không chịu để anh giúp ông ấy. Lãnh Tây, nếu như em không muốn đứa bé này, em có thể bỏ nó.”

Lãnh Tây chưa từng nghĩ có một ngày cô sẽ nói ra hết tất cả chuyện trong lòng. Bây giờ nhìn thấy anh thương yêu Hi Hi, lòng cô lại đau đớn.

Khi Cao Hi Hi được nửa tháng, cô liền đi.

Trước hôm cô rời đi, Cao Tử Quần không hề nói một lời. Là thư ký Tôn đưa vé máy bay đến cho cô.

“Hi Hi đang khóc nên Cao tổng ở lại cùng con bé.” Thư ký Tôn bình tĩnh nói.

Lãnh Tây cầm lấy vé máy bay cứ như vậy mà rời khỏi.

Bảy năm sau cô trở lại, thời gian vẫn không thể xóa nhòa đi tất cả. Hai người vẫn lún sâu trong vũng bùn ấy.

“Mẹ, Cao Hi Hi chạy đến: “Hết nước rồi, con muốn mua nước.”

Lãnh Tây nhìn những bong bóng rực rỡ đủ màu sắc đằng xa kia, tựa như mộng ảo, cô rút mười tệ từ trong ví ra đưa con gái: “Con tự đi mua đi, nhớ cẩn thận đấy.”

Cao Hi Hi chạy đến cửa hàng bách hóa.

Thần Hi nhếch môi, cô vẫn đắm chìm trong câu chuyện buồn kia. Có một số việc người ngoài cuộc vĩnh viễn không thể nào hiểu được. Thần Hi không phải là Lãnh Tây, sẽ mãi mãi không hiểu được tâm tình của cô ấy. Nhưng cô chỉ hy vọng Lãnh Tây có thể tìm thấy được hạnh phúc của mình.

Cao Hi Hi và Trần Thiệu Thần đi đến quầy bách hóa, Cao Hi Hi mua hai chai nước, ông chủ thối lại cho cô bé sáu tệ, cô bé giả vờ bỏ tiền vào túi áo, quay đầu nói với Trần Thiệu Thần: “Thiệu Thần, cậu từ bên này chạy về, tớ từ bên kia chạy về, chúng ta thì xem ai chạy về trước?”

Trần Thiệu Thần hăng hái: “Được thôi, nếu như cậu thua, sau này mỗi ngày tan học đều phải đợi tớ đấy.”

Cao Hi Hi khẽ nhếch miệng: “Vậy bắt đầu đi.”

Trần Thiệu Thần chạy vèo đi. Cao Hi Hi chạy mấy bước thì quay trở lại quầy bách hóa: “Ông chủ, cháu muốn gọi điện thoại.”

Ông chủ nhìn cô bé...đúng là cô nhóc vừa nãy mới mua nước, ông hỏi: “Người nhà cháu đâu? Cháu bị lạc à?”

Cao Hi Hi lắc đầu: “Mẹ cháu ngồi bên kia, cháu có chuyện muốn gọi cho bố.”

Ông chủ đưa điện thoại cho cô nàng.

Cao Hi Hi nhón chân, nhanh chóng ấn số.

Hôm nay Cao Tử Quần đi đến nhà ông Cao, mối quan hệ hai bố con vẫn còn căng thẳng kể từ ngày đó.

Chuông điện thoại vang lên, anh lấy ra nhìn, mày hơi chau lại...do dự một lúc rồi bắt máy.

“Bố...” Giọng nói lạnh lạnh từ đầu kia truyền đến. Cao Tử Quần sững sờ: “Hi Hi, con đang ở đâu?”

“Mẹ đưa con đi sở thú, con ở cửa hàng lên gọi điện thoại cho bố.” Cao Hi Hi nói.

Cao Tử Quần hơi nhíu mày: “Con quay về chỗ mẹ ngay lập tức.” Anh hơi cao giọng.

Cao Hi Hi cúi người xuống, cô bé biết mẹ vẫn đang nhìn chăm mình: “Bố, con nhớ bố.”

Về mặt Cao Tử Quần trở nên dịu dàng hẳn, anh hơi nhếch khóe môi: “Được rồi, con nhanh về bên mẹ đi.”

Cao Hi Hi cắn môi: “Có phải bố đã hết thương con rồi không? Văn Tuyền đã quay trở về nên bố không cần con nữa phải không?” Giọng Cao Hi Hi bỗng dưng cao vút: “Bố đã không cần con, vậy con cũng không cần bố nữa.” Càng nói càng đau lòng, cô bé đưa tay lau nước mắt.

Cao Tử Quần không cần nó nữa, vậy thì nó sẽ bỏ nhà ra đi.

39. Chương 39

Cao Hi Hi cúp máy, buồn bã quay lại chỗ mẹ mình. Lãnh Tây thấy vẻ mặt con gái không vui mới hỏi: “Hi Hi, con sao thế?”

Trần Thiệu Thần cười tươi nói: “Haha, bọn con đánh cuộc mà cậu ấy thua, nên cậu ấy mới không vui.”

Cao Hi Hi liếc Trần Thiệu Thần, rồi quay đầu lại nói với Lãnh Tây: “Mẹ, con chơi mệt rồi, con muốn về nhà.”

Thần Hi vuốt đầu cô bé: “Không phải vừa nãy Hi Hi còn muốn đi xem gấu trúc à? Sao bây giờ lại đòi về?”

“Đúng rồi, gấu trúc còn chưa xem mà.” Trần Thiệu Thần hơi thất vọng.

“Không, con muốn về nhà, mẹ...”

Lãnh Tây nhìn Thần Hi: “Vậy cứ như thế đi, lần sau chúng ta lại đến chơi.”

Thần Hi gật đầu: “Được, tớ đưa hai mẹ con cậu về.”

“Không cần đâu, tớ ngồi xe buýt cũng được.”

Lãnh Tây và Hi Hi lên xe buýt. Một lúc sau điện thoại rung lên, cô lấy ra nhìn, biết là người ấy. Đã mấy hôm rồi anh không liên lạc với cô.

“A lô, có chuyện gì vậy?”

“Hi Hi có bên cạnh em không?” Cao Tử Quần trầm giọng nói: “Đừng để con bé biết tôi gọi.”

Lãnh Tây hơi ngạc nhiên, cô khẽ uhm một tiếng.

“Em nghe đây, lúc nãy Hi Hi gọi điện thoại cho anh, tâm trạng con bé có vẻ không được tốt cho lắm, tính khí có chút thất thường, em nhớ để ý con bé.”

Lòng Lãnh Tây thất lại, nói không ra tư vị gì. Cô cảm thấy thật châm chọc, con gái của cô cũng phải cần anh chỉ dạy: “Được cảm ơn anh.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Cuộc nói chuyện chẳng mấy vui vẻ. Cao Tử Quần tắt máy, thở dài. Đúng lúc ông Cao đi đến bên cạnh: “Có thể nghe được tiếng thở dài của con, mặt trời chắc mọc từ đằng Tây rồi.”

Ông Cao ngồi xuống bên cạnh con trai, nhìn xuống bàn cờ trước mặt, ông nheo mắt: “Xuống một nước.”

Cao Tử Quần lặng lẽ không lên tiếng, cầm lấy quân cờ màu trắng đánh xuống. Chỉ trong thoáng chốc, cục diện đã thay đổi.

“Trước đây con không đánh như vậy.” Ông Cao dăm chiêu nhìn bàn cờ suy nghĩ.

Cao Tử Quần trầm mặc.

“Con trước đây làm việc luôn bất chấp hậu quả. Giờ đây...” Ông Cao nhìn lên con trai: “Bây giờ đã biết chừa đường lui.”

Cao Tử Quần nhếch miệng nở một nụ cười như có như không.

“Hi Hi ở bên đấy thế nào?” Ông Cao trầm giọng hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Cao Tử Quần bình thản nói.

“Hôm nào đưa mẹ con bé đến đây.” Ông Cao đột nhiên chuyển đề tài.

Cao Tử Quần nhìn qua bố: “Cô ấy sẽ không đến.”

“Hả...” Ông Cao trừng mắt nhìn anh: “Nếu như ngày trước con dứt khoát đã không dẫn đến cục diện ngày hôm nay. Đã thích con gái nhà người ta thế tại sao không đối xử tốt với cô ấy, con thích làm khổ người khác lắm sao. Còn chuyện của con và Văn Thư nữa, chuyện này là thế nào? Hai đứa lừa gạt mọi người nhiều năm như vậy?” Ông Cao lớn tiếng. Kể từ lần trước Cao Tử Quần thú nhận sự thật với ông, đây là lần đầu tiên hai bố con đối mặt nói chuyện rõ ràng.

Cao Tử Quần nhìn bố, thở dài rồi bắt đầu nói: “Bố, tất cả chuyện này đều là chủ ý của con, không hề liên quan đến Văn Thư.”

“Đến bây giờ mà con còn bảo vệ cho nó, Tử Quần, con nghĩ rằng bố không biết sao?” Ông nặng nề thở dài: “Bố tận mắt nhìn các con lớn lên, con cho rằng bố không nhận ra con có tình cảm với Văn Thư sao?”

“Bố...” Cao Tử Quần nhú chặt mày.

“Bố không muốn nói thêm nữa, hoặc là con đưa mẹ Hi Hi đến đây, hoặc là Văn Thư, đâm lao thì theo lao luôn đi.” Nói xong những lời này, ông Cao đứng dậy đi vào.

Để lại một mình Cao Tử Quần ngồi trầm tư nơi đó.

Ngày hôm sau, Cao Tử Quần đi dự tiệc thì gặp Trần Trạh Bắc, cũng lạ thật, bất luận là dựa trên phương diện tuổi tác hay tính cách, họ hoàn toàn đối lập nhau, cơ bản là không thể trở thành bạn bè được. Vậy nhưng mối quan hệ giữa hai người càng ngày càng bền chặt. Những người bên ngoài cũng không biết được nguyên nhân trong đó.

Cao Tử Quần nhìn thấy Trần Trạh Bắc dẫn theo vợ con đến, Thần Hi dịu dàng đứng bên cạnh anh ta chào hỏi mọi người. Anh không khỏi nhếch nhếch môi, Thần Hi ngày trước tựa như gai nhọn, hiện tại lại giống bách hợp.

Cao Tử Quần lắc lắc ly rượu trong tay, anh nhấp một ngụm.

Một lúc sau, một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Chú Cao.”

Cao Tử Quần quay đầu lại thì nhìn thấy Trần Thiệu Thần đang đứng bên chân anh. Nhóc con hôm nay mặc một bộ vest đen, thắt thêm một chiếc nơ đỏ, trông càng đẹp trai.

“Thiệu Thần à, ôi, hôm nay cháu rất bảnh.” Anh khẽ cúi người.

Trần Thiệu Thần cười nhếch môi, thật ra cậu không muốn thấh cái nơ này, nhưng mẹ nó cứ khẳng khái là rất đẹp trai. Thật sự có đôi khi nó cũng bó tay với mẹ nó, mua cho nó một bộ quần áo trông hệt Conan, từ lúc đi nhà trẻ cho đến lên cấp một mẹ nó vẫn luôn thế. Mỗi lúc nhớ lại, nó thật sự cảm thấy rất mất mặt.

“Chú Cao, cháu nói với Hi Hi, tối nay sẽ gặp chú, thế là Hi Hi nhờ cháu nói với chú rằng, thứ bảy tuần này dì Lanh sẽ đi tìm cho cậu ấy bố mới.” Trần Thiệu Thần truyền đạt rõ ràng lời của Hi Hi.

Về mặt Cao Tử Quần hơi thay đổi: “Ồ...” Thanh âm anh hơi cao: “Vậy bố mẹ cháu có biết chuyện này không?”

Đúng lúc Trần Trạh Bắc và Thần Hi đã đến bên cạnh: “Thiệu Thần, con và chú Cao nói chuyện gì thế?”

Trần Thiệu Thần bĩu môi: “Chú Cao khen con đẹp trai.”

Trần Trạh Bắc cười nhếch môi, Thần Hi nắm lấy tay con trai: “Qua bên đây ăn chút gì với mẹ.”

Giờ phút này chỉ còn lại hai người Trần Trạh Bắc và Cao Tử Quần. Trần Trạh Bắc nói: “Cậu bình tĩnh như vậy trông không giống cậu chút nào.”

Cao Tử Quần im lặng.

“Tớ đang nghĩ đến nguyên nhân cậu đưa Hi Hi đến chỗ Lanh Tây... vì Sở Hàng?” Trần Trạh Bắc nhú mày.

Cao Tử Quần nheo mắt: “Cô ấy cứ trốn tránh trong chiếc vỏ của mình, bất luận tớ có cố gắng thế nào cô ấy vẫn không chấp nhận tớ, cứ luẩn quẩn mãi trong vòng bế tắc này chẳng thà đưa Hi Hi đến chỗ cô ấy.

Cậu cũng biết, nhóc Hi Hi vẫn luôn hi vọng tớ và cô ấy có thể quay lại bên nhau, dĩ nhiên con bé sẽ không muốn Lãnh Tây tìm một người bố mới cho nó.”

“Cậu...” Trần Trọng Bắc hứng thú: “Cậu thật đúng là giấu nghề giữ.” Anh nở nụ cười yếu ớt: “Năm đó tớ đã bảo cậu là đừng cảm đoán quá mức, Lãnh Tây và Thần Hi đều giống nhau cả chỉ ưa mềm dẻo không ưa cứng rắn. Cậu hãy dịu dàng thuyết phục Lãnh Tây, tớ không tin với tài nghệ của cậu không thể lay chuyển được cô ấy.”

Cao Tử Quân nhún vai, nâng ly rượu lên một hơi uống sạch.

Về phía bên kia, vào ngày sinh nhật bà Sở, Sở Hàng đưa Lãnh Tây đến Sở gia.

Lãnh Tây mang theo quà của mình, cô đã chọn mua một chiếc khăn quàng cổ lông ở trung tâm mua sắm. Sở gia hôm nay rất đông khách, Sở Hàng xuất hiện cùng một cô gái đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Lãnh Tây cảm thấy lo lắng không yên.

Cô đến bên bà Sở tặng quà: “Chúc bác sinh nhật vui vẻ.”

Năm nay bà Sở đã năm chín nhưng vì biết cách chăm sóc nên nhìn trẻ hơn rất nhiều. Bà Sở nhàn nhạt nhìn cô cười: “Lãnh Tây đến rồi à.”

Lãnh Tây đón nhận ánh mắt bà, lễ phép mỉm cười.

Bà Sở nhìn về phía đằng sau: “Sở Hàng, con đi gọi điện xem sao bố đi đã nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy về? Tất cả mọi người đều đang chờ ông ấy đây.”

Sở Hàng gật đầu: “Dạ.”

Sở Hàng đi, trong nhất thời bầu không khí trở nên ngưng ngững, đúng lúc một người phụ nữ trung niên đi đến: “Ồ... cuối cùng Tiểu Hàng cũng đã dẫn bạn gái về nhà rồi đấy à. Cô gái này rất thanh tú, khó trách tôi cứ giới thiệu các cô gái cho Tiểu Hàng nhà bà là cậu ấy lại từ chối, haizz, tiêu chuẩn của con trai bà cao quá. Bà Sở mỉm cười: “Bà nói đi đâu đó? Đây là bạn học đại học của Tiểu Hàng. Tiểu Hàng bây giờ vẫn còn đang độc thân.”

Lãnh Tây sững sờ, cô thắm hít sâu: “Bác gái, hai bác nói chuyện ạ.”

Bà Sở gượng cười gật đầu, ánh mắt chợt lóe lên, bà suy tư nhìn theo bóng lưng Lãnh Tây.

“Cô Lý, bà không gạt tôi chứ, cô gái xinh đẹp như vậy mà vẫn không lọt được vào mắt Tiểu Hàng sao?” Người phụ nữ dường như không tin.

Bà Sở lắc đầu: “Hai đứa nó quen biết nhau đã nhiều năm, hơn nữa cô gái này đã là mẹ của một đứa con. Bà nói xem, Tiểu Hàng nhà tôi sao có thể cùng cô ta đây?”

“Thật đáng tiếc. Cô gái ấy và Tiểu Hàng đứng bên nhau đúng thật là một đôi trai tài gái sắc.”

Bà Sở im lặng.

Lãnh Tây lẳng lặng ngồi xuống một góc, thỉnh thoảng có vài người đi lướt qua. Hệ thống sưởi trong nhà vừa đủ ấm, nhưng Lãnh Tây cảm thấy rét run người. Cô thở dài.

Lúc này Sở Hàng cùng bố quay trở lại.

Bố của Sở Hàng cũng là giáo sư đại học, ông Sở vẫn luôn bận rộn với việc nghiên cứu tranh bích họa, từ năm hai mươi tuổi ông đã bắt đầu nghiên cứu bích họa, và đã có đóng góp không ít cho ngành nghệ thuật này.

Lãnh Tây đưa mắt nhìn họ, thật ra Sở Hàng trông giống mẹ nhiều hơn, mà phong thái thì lại giống bố. Trên người ông Sở luôn toát ra một khí chất nho nhã, lịch sự.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng lấy ra nhìn, là số điện thoại nhà.

“Hi Hi, sao vậy?”

Tâm trạng Hi Hi không vui: “Mẹ, khi nào mẹ về?”

Lãnh Tây nhìn vào tình hình hiện tại: “Mẹ sẽ cố gắng về thật sớm. Con đang làm gì đấy? Ngoại đâu?”

Cao Hi Hi ngáp ngừng, cắn môi: “Ngoại đang xem phim, con vừa mới làm bài tập về nhà xong.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Được rồi, lát mẹ về sẽ mua bánh trứng và trà chanh mật ong cho con.”

“Dạ.” Cao Hi Hi gật đầu: “Mẹ, mẹ đi đường cẩn thận nhé.”

Sở Hàng đi đến bên cạnh cô, nhìn thấy cô vừa cúp máy, vẻ mặt anh dịu dàng, còn ấm áp hơn cả ánh đèn vàng ngoài đại sảnh: “Là Hi Hi à?”

“Uhm, con bé hỏi khi nào thì em mới về được?”

“Em hẳn là nên đưa con bé đến đây, bố mẹ anh rất thích trẻ con. Hi Hi đáng yêu như vậy, họ nhất định sẽ yêu quý con bé.”

Lãnh Tây nhìn qua anh thở dài một hơi: “Em phải về trước, anh giúp em nói với bố mẹ anh một tiếng.”

Sở Hàng sửng sốt: “Sớm như vậy sao?”

Lãnh Tây cười, cô nhìn Sở Hàng, mảy hơi nhú lại: “Hi Hi hình như hơi giận.”

“Anh đưa em về.” Sở Hàng nói.

“Không cần đâu, anh đi giúp bố mẹ tiếp khách đi.” Ánh mắt bà Sở thỉnh thoảng nhìn về phía hai người họ, nếu như Sở Hàng không qua đó có lẽ bà Sở sẽ đứng ngồi không yên mất.

Lãnh Tây ra khỏi nhà hàng, cơn gió lạnh lùa đến, cô chột rùng mình, mí mắt bỗng giật giật.

Về đến nhà, cô gọi mãi Hi Hi nhưng vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, hộp bánh trứng trong tay rơi xuống đất.

40. Chương 40

Cao Hi Hi thật sự bỏ nhà đi.

Căn phòng vắng tanh. Lãnh Tây suy sụp ngồi bệt xuống ghế, vẻ mặt mệt mỏi, tựa như bức tường thành kiên cố bỗng sụp đổ trong chớp mắt. Cô che mặt, sốt ruột vò vò tóc.

Tần Hiểu Vân đứng bên cạnh nhú mày. Con bé cả ngày vẫn rất ngoan, lúc tối còn bảo bà rằng muốn ăn món sườn xào chua ngọt, bà vừa mới đem sườn thả vào nồi luộc qua, thế mà trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

“Lãnh Tây, mẹ nghĩ chúng ta nên báo cảnh sát đi.” Trong lòng Tần Hiểu Vân nôn nóng không thôi, bà vừa lo lắng lại vừa không biết làm thế nào. Xã hội bây giờ quá phức tạp, một đứa trẻ bảy tuổi bỏ nhà đi, nếu như bị lừa gạt thì phải làm sao? Trong đầu bà nhất thời hỗn loạn. Bà nợ con gái rất nhiều, thật khó khăn lắm Hi Hi mới có thể quay trở lại bên cạnh Lãnh Tây, nếu như xảy ra chuyện gì, bà thật không có mặt mũi nào để đối mặt với con gái.

Lãnh Tây mệt mỏi nói: “Vẫn chưa đến hai bốn tiếng, cảnh sát sẽ không xử lý đâu.”

Tần Hiểu Vân siết chặt hai tay: “Hi Hi có thể chạy đi đâu được chứ? Ờ...Trời cũng đã tối đen rồi.”

Lãnh Tây cắn môi, lấy điện thoại ra nhìn chằm vào màn hình, cuối cùng cũng quyết định nhấn số.

Cao Tử Quần rất ngạc nhiên khi nhìn thấy dãy số cô nhấp nháy: “Tiểu Tây?”

Cổ họng Lãnh Tây giống như bị gì đó chặn lại: “Hi Hi có chạy về chỗ anh không?”

Cao Tử Quần ngẩn người, nhưng liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra: “Hi Hi đã bỏ đi!” Đây không phải là một câu nghi vấn.

Lãnh Tây nghe anh nói như vậy cũng hiểu rằng Hi Hi không về bên đó. Lòng cô trong nháy mắt lạnh hẳn tựa như rơi xuống biển băng.

Cao Tử Quần liền vùng dậy: “Hiện tại anh đang ở Pháp, đợi một lát để anh bảo Tôn Thành liên lạc với em. Em đừng lo lắng quá, Hi Hi rất lanh lợi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tim lãnh Tây khê xao động: “Phiền anh rồi.”

Cao Tử Quần nghe được lời cô, ngực anh thất lại: “Hi Hi cũng là con gái của anh.”

Sau một hồi trầm mặc, anh lại lên tiếng: “Anh tắt máy trước.”

Ngay lập tức anh liền đặt vé máy bay về nước. Hi Hi ơi, Hi Hi à, con thật biết cách tạo cơ hội cho bố. Anh không khỏi lắc đầu.

Cao Hi Hi đeo ba lô, bên trong có nước và bánh mì. Cô nàng từ từ đi đến quảng trường. Chạng vạng mùa đông trên quảng trường cũng không có quá nhiều người. Cô bé đi mỗi một, ngồi xuống bậc thang, hai tay ôm ba lô, nhìn cảnh tượng chung quanh. Đôi mắt trong vắt xinh đẹp của cô bé bỗng ửng đỏ, long lanh những giọt nước khi thấy một bạn nhỏ được ba mẹ dắt tay đi dạo, nhưng cô bé lại kêu ngạo bĩu môi: “Chả có gì đáng ngưỡng mộ cả, bố mình rất oai, mẹ mình cũng rất xinh đẹp cơ mà” Ánh mắt cô bé vẫn dõi theo giai đình bạn nhỏ kia. Bạn nhỏ đi giữa bố mẹ, bố đeo túi xách, mẹ cầm máy ảnh. Cao Hi Hi đột nhiên nghĩ lại, nó cũng đã lớn chừng này nhưng gia đình nó chưa hề có tấm hình chụp chung nào.

Cao Hi Hi bỗng nhiên khóc òa lên, đúng lúc có chú chó đi đến bên cạnh. Cô bé ngẩng đầu liếc qua, có chút ghét bỏ.

“Chủ nhân của mày ở đâu?” Cao Hi Hi đưa tay vuốt đầu nó. Chú chó này cũng rất ngoan ngoãn. Cao Hi Hi lại lấy bánh mì trong túi ra đút cho nó.

Cô bé nghĩ thầm, nó cũng chưa phải là người đáng thương nhất.

Một lát sau, bỗng nhiên có tiếng gọi vang lên cách đó không xa: “Đa Đa” Chú chó nhỏ liền cong đuôi chạy.

Cao Hi Hi bất mãn hừ một tiếng, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa, ánh mắt cô bé dần trở nên ảm đạm.

Chủ nhân Đa Đa dắt nó chậm rãi đi đến: “Cô bạn nhỏ, sao em một mình ngồi đây?”

Cao Hi Hi ngược mắt nhìn lên: “Chị, con chó của chị đúng là đồ vong ân phụ nghĩa.”

Cô gái phì cười: “Như vậy đi, chị mời em đi uống gì đấy.” Trời hơi lạnh, cô thấy Hi Hi một mình ngồi nơi đây trông rất đáng thương.

Cao Hi Hi cảnh giác nhìn cô: “Nhà em ở đây.”

Cô gái trẻ mỉm cười chìa tay ra: “Nhà của chị cũng gần đây, nào, chị ở tại khu tập thể công nhân viên chức đại học D.”

“Chị là giáo viên à.” Cao Hi Hi dần dần cởi bỏ sự phòng bị trong lòng: “Nhìn chị không giống lắm, chị trẻ đẹp hơn cô giáo chúng em nhiều.”

Cố Thanh Đồng yếu ớt cười nhìn cô bé nhỏ, trong lòng rất vui: “Chị không phải giáo viên, chị còn đi học. Nhưng bố chị là giáo viên, cho nên chị sống ở đó.”

Cao Hi Hi gật đầu, hai người cùng nhau đi vào cửa hàng K.

“Em muốn ăn gì?” Cố Thanh Đồng hỏi. Cao Hi Hi vẫn chưa ăn tối, bụng cô bé giờ đói meo: “Chị, em muốn ăn hăm bơ gơ.”

Cố Thanh Đồng gọi một phần gà nướng, đúng lúc hôm nay cửa hàng có chương trình khuyến mãi mua một tặng một. Anh chàng nhân viên cửa hàng đưa cho cô hai phần cánh gà nướng, cô rất ngạc nhiên.

Cao Hi Hi nhàn nhạt nói: “Đừng nghĩ quá nhiều.”

Chàng trai bật cười: “Cái này là được khuyến mãi.”

Cả tối Cố Thanh Đồng cũng chưa có gì vào bụng, lúc này cô cùng cô bạn nhỏ ngồi bên cửa sổ. Cao Hi Hi chỉ ăn đến một nửa đã dừng lại. Cố Thanh Đồng cũng chẳng nói gì, cô ăn hết phần hăm bơ bơ của mình.”

Cao Hi Hi lau miệng: “Chị học đại học vui lắm sao?”

“Cũng được.” Cố Thanh Đồng đánh giá cô bé, từ quần áo trên người cô nhìn ra được gia cảnh cô bé này không hề tầm thường, nhất là chiếc ba lô trên lưng Cao Hi Hi. Cô không khỏi tắc lưỡi, lúc đầu cô còn tưởng là hàng giả. Nhìn kỹ lại, bố mẹ cô bé này quả đúng là quá xa xỉ. Dùng mấy vạn tệ để mua một chiếc ba lô cho con gái.

“Em mới học lớp hai, khi nào mới có thể lên đại học giống chị nhỉ?” Cô bé nói với giọng khao khát.

Cố Thanh Đồng mỉm cười: “Ồ, mười năm nữa.”

Cao Hi Hi thở dài.

“Em tên gì?” Cố Thanh Đồng khẽ hỏi, cô nhấp một ngụm nước ngọt, uể oải dựa vào lưng ghế.

“Cao Hi Hi. Hi trong hi vọng.”

Cố Thanh Đồng trừng mắt nhìn: “Chị biết có một đạo diễn nổi tiếng cũng tên Cao Hi Hi, có phải bố mẹ em rất thích phim của ông ấy không?” (1)

(1) Cao Hi Hi là đạo diễn nổi tiếng ở TQ, ông đã sx nhiều bộ phim nổi tiếng như Tân bến Thượng Hải, Tân tam quốc diễn nghĩa.

Cao Hi Hi lắc đầu: “Em không biết ông ấy là ai, nhưng em nghĩ bởi vì bố em rất thích mẹ em nên mới đặt cho em tên này. Tên mẹ em cũng có âm “xi”, tên mẹ em viết như thế này nè...” Cô bé lấy tay viết lên bàn, Cố Thanh Đồng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Nhắc đến bố mẹ, tâm tình Cao Hi Hi trong nháy mắt liền chìm xuống: “Nhưng mẹ em không thích bố em.”

Cố Thanh Đồng hơi sững sốt: “Em còn nhỏ, chuyện người lớn em không hiểu. Có một số người dù có thích họ cũng không nói ra. Mẹ em yêu em không?”

Cao Hi Hi gật đầu.

“Vậy là đúng rồi, mẹ yêu em vậy khẳng định cũng yêu bố em. Có một câu thành ngữ như thế này yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Cố Thanh Đồng cũng tự cảm thấy xấu hổ với những lời nói của mình.

Cao Hi Hi thì thảo hỏi: “Thật sao?”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Được rồi, ăn no chưa? Chị đưa em về.”

“Chị, chị cho em ở nhà chị một đêm được không?” Cao Hi Hi mở to hai mắt nhìn cô. Trong nhất thời Cố Thanh Đồng không biết nên làm thế nào.

Bên kia, Tôn Thành gấp gấp chạy đến. Anh đã đi kiểm tra camera giám sát chung cư và các khu vực lân cận. Từ camera họ nhìn thấy Cao Hi Hi ra khỏi cổng chung cư vào khoảng hơn năm giờ. Cô nhóc một mình đi vào trung tâm.

Lãnh Tây nhìn Hi Hi trên màn hình lủi thủi đi. Cô chỉ cảm thấy có một âm thanh đang gào thét trong lòng, đây là kết quả mà cô muốn sao?

Đây là cách thức cô yêu thương con gái mình sao?

Về mặt của mọi người đều rất nghiêm trọng. Tôn Thành đã báo cảnh sát, người của Trung Chính cũng bắt đầu đi tìm. Anh nhìn thấy Lãnh Tây ngơ ngẩn, trấn an: “Chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra Hi Hi thôi.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng bọn họ cũng đã tìm thấy hình ảnh Cao Hi Hi và Cố Thanh Đồng đi cùng nhau. Bên phía cảnh sát đã huy động lực lượng lớn để tìm kiếm danh tính của Cố Thanh Đồng.

Lãnh Tây và Tôn Thành cùng đến Cố gia.

Tôn Thành nâng tay gõ cửa, Cố Thanh Đồng ra mở cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Lãnh Tây nhìn cố: “Xin lỗi đã làm phiền, xin hỏi em đã gặp qua cô bé này chưa?” Lãnh Tây đưa ảnh Cao Hi Hi ra.

Cố Thanh Đồng nhìn qua tấm hình, rồi nhìn lên Lãnh Tây: “Chị là mẹ Hi Hi? Hai người vào nhà đi.” Cố Thanh Đồng mời hai người vào nhà: “Em gặp cô bé trên quảng trường. Sau đó bọn em đến K ăn, rồi con bé bảo muốn đến nhà em. Em nhìn thấy con bé tội nghiệp nên đưa nó về đây.”

Lãnh Tây nhìn cô nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn em.”

Cố Thanh Đồng mỉm cười: “Bé rất ngoan, con bé chơi với con chó nhà em mệt lắm nên vừa mới ngủ.” Cố Thanh Đồng nghĩ lại cũng thấy khó tin. Cố Thanh Đồng dẫn Lãnh Tây vào phòng, Cao Hi Hi nằm trên giường nhà người ta ngủ một cách ngon lành.

Lãnh Tây cuối cùng mới thở dài nhẹ nhõm, cô bước nhanh qua, Cao Hi Hi ngủ mê man không hề hay biết chuyện mình bỏ nhà đi hôm nay đã làm kinh động đến biết bao nhiêu người. Khiến cả gia đình Trần Trạm Bắc cũng phải hoảng hốt một phen, cả tối Thần Hi cứ đứng ngồi không yên.

“Cố Thanh Đồng, hôm nay thật sự rất cảm ơn em.” Cô thật sự đã thả lỏng bớt tâm tình.

Cố Thanh Đồng mỉm cười: “Chị đừng nói vậy, Hi Hi rất đáng yêu. Đây có thể là vì em và cô bé có duyên.”

Tìm được con gái, Lãnh Tây lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cao Tử Quân: Đã tìm thấy Hi Hi.

Cô cất điện thoại, thở ra một hơi.

Chạy lu bu một đêm, cuối cùng cô mới có thể bình tĩnh lại.

Về đến nhà, cô ngồi mãi bên giường Cao Hi Hi. Trong đầu không ngừng nhớ lại những chuyện của những năm gần đây, cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Ngày hôm sau cô bị Hi Hi đánh thức.

“Mẹ.” Cao Hi Hi khẽ gọi. Sao nó lại về nhà mình??

Lãnh Tây mắt nhắm mắt mở tỉnh lại, cô vừa đứng dậy đã ngã xuống, vì ngồi quá lâu nên máu không lưu thông, lúc này đây hai chân cô rã rời. Lãnh Tây hít sâu: “Hi Hi...” thanh âm khàn khàn, cô ngơ ngẩn nhìn con gái, ánh mắt mơ hồ như muốn nói nhiều điều: “Sau này con đừng làm loạn nữa.” Con có biết mẹ đã lo lắng cho con như thế nào không?

Cao Hi Hi nhìn cố, chậm rãi cúi đầu: “Mẹ, sau này con sẽ không thế nữa.”

Lãnh Tây mỉm cười: “Được rồi, đi rửa mặt đánh răng đi.”

Mở cửa phòng, hai người một trước một sau đi ra. Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua ô cửa thủy tinh rọi vào sưởi ấm cả căn phòng. Trên bàn đã đặt sẵn hai bát cháo nóng. Có một người ngồi tựa trên sofa. Anh lặng lẽ nhắm mắt, đôi mắt thâm quầng.

Cao Hi Hi ngược mắt lên nhìn Lãnh Tây, trong nháy mắt mỉm cười rạng rỡ: “Bố.”

Lãnh Tây gật đầu: “Ồ, con đi rửa mặt trước đi.”

Hai mẹ còn cùng vào phòng vệ sinh, Cao Tử Quân cũng tỉnh. Cả đêm qua anh vẫn chưa ngủ, sau khi máy bay hạ cánh liền chạy đến chỗ Lãnh Tây. Đến nơi anh xuống xe mua một ít đồ ăn sáng đúng lúc gặp Trần Hiểu Vân.

Cao Tử Quân cũng đã không còn giống như trước, anh bước lên trước chào: “Bác gái.”

Trần Hiểu Vân liếc nhìn anh, chẳng nói năng gì. Cao Tử Quân tự nhiên theo bà lên lầu.

“Hai mẹ con chúng vẫn đang còn ngủ.” Trần Tử Vân để lại một câu rồi vào bếp. Cao Tử Quân ngồi xuống sofa trong phòng khách, anh nhìn quanh nhà một lượt. Căn nhà không lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng được bày trí rất ngăn nắp và ấm cúng. Trên tường phòng khách treo một bức ảnh lớn của Hi Hi và Lãnh Tây, có thể nhìn thấy Lãnh Tây đã rất dụng tâm.

Cao Tử Quần xoa nhẹ viền mắt, nghe thấy tiếng từ phòng tắm truyền đến: “Mẹ con muốn ăn bánh trôi, mẹ nhanh lên.”

Qua vài giây, Lãnh Tây đi ra, cô liếc nhìn qua Cao Tử Quần, ánh mắt hai người bắt gặp nhau.

“Anh gặp bác gái dưới lầu.” Cao Tử Quần giải thích.

Lãnh Tây gật đầu. Tần Hiểu Vân dọn bữa sáng lên bàn: “Nhanh qua ăn đi, không lát lại đi làm muộn mất.” Thật ra đêm qua mọi người đều rất mệt mỏi, hiện tại đói rồi nhưng không còn tâm trí nào để ăn.

Cao Hi Hi từ toilet chạy đến bên cạnh Cao Tử Quần: “Bố, cuối cùng bố cũng đã đến thăm con.”

Cao Tử Quần nghiêm mặt: “Con bỏ đi làm cả nhà nhốn nháo, nếu bố không quay về con còn định bay đi nơi nào?”

Cao Hi Hi nhìn thấy bố thật sự rất tức giận, cô bé vờ vuốt bụng: “Đói bụng quá à, ăn sáng thôi.” Sau đó, cô bé còn đệm thêm một câu: “Bố vẫn chưa ăn sáng phải không, chúng ta cùng ăn đi.”

Cả Tần Hiểu Vân và Lãnh Tây đều trầm mặc.

“Bố không đói.” Cao Tử Quần khê nói.

“Cùng ăn đi.” Tần Hiểu Vân mở miệng, bà vào bếp lấy thêm một chiếc bát.

Cao Hi Hi kéo tay bố đi qua: “Bố ngồi đây đi.” Cô bé để bố ngồi bên cạnh mẹ.

Bữa ăn sáng trôi qua một cách tĩnh mịch, chỉ mình Hi Hi cười khúc khích không ngừng.

41. Chương 41

Sáng sớm mùa đông.

Trải qua một đêm kinh động, trên khuôn mặt của mỗi người đều mang một cảm xúc riêng. Lãnh Tây đứng đó nhìn con gái chui vào xe, cô nắm chặt chiếc túi trong tay, sự ăn ý của hai cha con họ khiến cô hâm mộ.

Cao Tử Quần đứng bên cửa xe, ánh mắt ảm áp nhìn cô: “Anh cũng tiện đường, để anh đưa hai mẹ con em đi.” Về mặt anh không còn lạnh lùng như trước mà thay vào đó là khuôn mặt triu mến.

Lãnh Tây hơi giật mình, chợt thấy Cao Hi Hi nhô đầu ra: “Mẹ nhanh lên xe đi, mẹ bị muộn làm rồi, con cũng đến trường muộn mất.”

Trong lòng Lãnh Tây thở dài, cô chậm rãi nhắc bước đi đến.

Chiếc xe từ từ chạy ra khỏi khu chung cư. Cao Hi Hi nhìn lên Cao Tử Quần rồi lại nhìn qua Lãnh Tây, không biết nói gì hơn ngoài bùi môi.

Dọc đường đi chẳng ai nói câu nào, đến trường học, Lãnh Tây đưa ba lô cho Hi Hi: “Chiều ngoại sẽ đến đón con.”

Cao Hi Hi gật đầu: “Con biết rồi” cô bé ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt Cao Tử Quần: “Bố, tạm biệt.”

Cao Tử Quần gật đầu.

Hai người nhìn theo bóng lưng con gái vào trường, một hình ảnh rất đỗi giản dị nhưng giây phút đó đối với họ mà nói chứa đựng biết bao cảm xúc.

“Để anh đưa em đi.” Cao Tử Quần nghiêng đầu qua nhìn Lãnh Tây nói.

Đầu ngón tay Lãnh Tây khẽ động, lặng yên mấy giây, lúc này đây cô cũng không cự tuyệt anh nữa.

Qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi u sầu của cô, hai bàn tay nắm chặt lại. Hơn ai hết Cao Tử Quần rất quen thuộc với dáng bộ này của cô, mỗi khi có điều phiền muộn cô đều có thói quen như vậy.

“Chuyện công ty của em, Tôn Thành đã nói với anh rồi, công ty của em không phù hợp với Trung Chính.” Trước đây anh thật sự có ý định hợp tác với Bác Thái cũng bởi vì cô. Anh trầm giọng giải thích, dù sao khúc mắc giữa hai người họ đã quá sâu, bây giờ anh không muốn để cô hiểu lầm mình thêm nữa.

Lãnh Tây đang nhìn ra cửa xe, từ từ quay đầu sang, khẽ trả lời: “Tôi biết.” Thanh âm lộ rõ sự bùi ngùi vô tận: “Chuyện lần trước tôi xin lỗi.”

Cao Tử Quần nghe cô nói vậy, tay vô thức nắm vô lăng chặt hơn, anh cố gượng cười, tâm trạng phức tạp, anh khàn khàn nói: “Ban đầu anh thật sự muốn hợp tác cùng công ty em.” Câu nói tiếp theo anh đã không nói nổi thành lời.

Lãnh Tây hiểu, cô thở ra một hơi: “Vậy tại sao lại thay đổi chủ kiến.” Nếu như đã nói cùng công ty cô hợp tác, thì không phải anh lại càng có thêm nhiều lợi thế để uy hiếp cô sao.

Anh bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn cô: “Nếu là trước kia, anh chắc chắn sẽ làm như vậy.” Giọng nói anh mang vài phần buồn bã.

Lãnh Tây chau mày, cô vội chuyển đề tài: “Nếu như cuối tuần này có thời gian anh hãy đón Hi Hi qua chỗ anh, con bé rất nhớ anh...” Sự việc Hi Hi bỏ nhà đi khiến cô nhận ra một điều tình cảm bảy năm của bố con họ không phải một sớm một chiều là cô có thể xen vào. Mà cô cũng không thể không thừa nhận trong lòng Hi Hi người đàn ông tên Cao Tử Quần kia luôn luôn là số một.

Tối hôm qua ngồi cả đêm bên giường Hi Hi, trong miệng con bé không ngừng gọi “Bố, bố”. Lãnh Tây cảm thấy trái tim mình thất lại, sống mũi cay cay.

Ban đêm an tĩnh, đầu cô không ngừng hồi tưởng lại những chuyện của bảy năm trước. Không cam lòng, căm hận, đau lòng...cảm xúc hỗn loạn quay cuồng.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng trong lòng cô không thể nguôi ngoai, người nhà cô cũng không sống vui vẻ. Cô đã cho rằng phải đưa con gái về để bù đắp lại những tiếc nuối trong lòng, có lẽ cô sẽ có thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn, thế nhưng dường như cô đã quá xem nhẹ, huyết thống không thể nào cắt đứt được...

Xuống xe, Lãnh Tây nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.” Giọng mũi nồng đậm không thể nào che giấu tâm tình chua xót của cô.

Cao Tử Quần lẳng lặng nhìn theo bóng lưng gầy gò cô đơn từng bước vào tòa nhà, anh nhú mày.

Bởi vì chuyện lần trước ai ai trong công ty đều hoang mang lo sợ, không ít nhân viên đã bắt đầu lén lút gởi hồ sơ lý lịch tìm công việc mới. Lãnh Tây thì vẫn vậy, hoàn thành tốt công việc của mình, nhưng thật ra hiện tại đã không còn việc gì để làm.

Buổi sáng, Dư Lỗi đến tìm cô: “Lãnh Tây, cuối tuần này tôi sẽ đi đến công ty A.” Về mặt anh rất nghiêm túc, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Có rất nhiều chuyện đi đến ngày hôm nay, chúng ta đều không có quyền lựa chọn.”

Cô hiểu Dư Lỗi nói với cô những điều này có nghĩa đã không xem cô là người ngoài.

“Sư huynh, sau khi nghỉ làm ở đây, em định nghỉ ngơi một thời gian.” Cô không phải là một người phụ nữ mạnh mẽ, không phải là người đặt công việc lên hàng đầu, cô bây giờ chỉ cầu mong một cuộc sống yên ổn.

Dư Lỗi gật đầu, cũng không miễn cưỡng cô: “Sau này có chuyện gì, bất cứ khi nào cũng có thể đến tìm tôi.” Anh nhiệt tình, duỗi tay ra: “Lãnh Tây, lúc cô là sinh viên năm một tôi đã gặp cô.” Anh đột nhiên nói.

Lãnh Tây ngơ ngác, hai người nhìn nhau.

Dư Lỗi nhướn mày: “Tôi nhớ lần đó trong cuộc thi hùng biện. Tôi cũng là một trong những ban giám khảo.” Anh cố tình dừng lại: “Thật ra khi đó còn có thêm một người nữa, cô cũng quen.”

Sở Hằng.

Đến cuối cùng, công ty cũng không thể trụ nổi nữa. Lãnh Tây thất nghiệp. Ngày đầu tiên thất nghiệp, cô đưa Hi Hi đến nhà hàng Tây.

Lãnh Tây giải thích việc này với con gái, Cao Hi Hi không có biểu hiện gì, bình tĩnh nói: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ nuôi mẹ.”

Lãnh Tây bật cười, khuôn mặt tràn đầy dịu dàng.

Cao Hi Hi nhích lại gần mẹ: “Mẹ, con có rất nhiều tiền, nội và bố cho con.” Cô bé hơi suy nghĩ như nhớ đến điều gì đó: “Bố nói con là người thừa kế duy nhất của bố, sau này công ty của bố cũng sẽ do con quản lý.”

Trong nháy mắt mồ hôi Lãnh Tây chảy ròng rã: “Vậy Hi Hi có thích không?”

Cao Hi Hi nhún nhún vai: “Con cũng chẳng còn cách nào, Văn Tuyền không phải là con trai của bố, vậy chỉ còn có con.” Cô bé già dặn thở dài: “Nếu như mẹ và bố mà sinh thêm một em trai nữa vậy thì công ty cứ để lại cho em trai đi.”

Lãnh Tây có chút buồn cười, cô đang định mở miệng đúng lúc Hi Hi ngược lên, hai mắt tròn tròn kinh ngạc nhìn ra phía sau. Lãnh Tây cũng ngoái đầu nhìn theo thì thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Là chú Sở.” Hi Hi nói: “Ồi cô kia xinh thế.”

Lãnh Tây cười, bồi bàn đã mang thức ăn đến.

“Được rồi, ăn thôi.” Cô giúp con gái cắt thịt bít tết thành miếng nhỏ, Cao Hi Hi thích thú ngồi ăn.

Hai mẹ con ăn xong thì thanh toán, Cao Hi Hi muốn đi toilet, Lãnh Tây đưa con gái đi.

Trong toilet hai mẹ con lại đụng phải cô gái lúc nãy đi cùng Sở Hàng. Cô ấy đang đứng ở bồn rửa tay, trang điểm nhẹ nhàng, vóc dáng cao gầy, rất xứng đôi với Sở Hàng.

Lãnh Tây thần nhiên liếc nhìn qua, ngọn đèn trong toilet lơ mờ, thế nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ nụ cười hòa nhã trên khuôn mặt cô gái.

Hai mẹ con đi ra, cô gái kia đã rời đi. Lãnh Tây dắt Hi Hi đi ra cửa.

Bỗng nhiên Cao Hi Hi như sực nhớ ra điều gì đó: “Lần tới, chúng ta rủ thêm bố đi ăn cùng được không?”

Lãnh Tây đã quen rồi, mỗi khi Cao Hi Hi đưa ra đề nghị này, cô đều im lặng.

Cao Hi Hi cũng không giận, tựa như tự nói tự nghe. Có đôi khi Lãnh Tây thật hoài nghi, đứa trẻ này rốt cuộc là giống ai đây? Cô không cảm thấy giống Cao Tử Quần, nói tóm lại, Cao Tử Quần là một người lạnh nhạt thờ ơ.

Cảm giác phía trước bị che khuất, Lãnh Tây kinh ngạc nhìn sang, đôi mày khê chau lại nhưng rất nhanh liền biến mất. Lúc này Cao Hi Hi cũng lễ phép gọi: “Chú Sở.” Thanh âm thánh thót.

Sở Hàng khom người bế cô bé lên: “Hi Hi, lâu lắm rồi không gặp cháu.”

Thật ra anh cảm thấy được gần đây Lãnh Tây luôn trốn tránh gặp anh, ánh mắt Sở Hàng hơi ảm đạm: “Để anh đưa mẹ con em về.”

“Vậy cô xinh đẹp thì sao?” Cao Hi Hi nhìn xung quanh.

Trong nháy mắt, Sở Hàng liền hiểu ra, khoe miệng nhếch lên vài tia bất đắc dĩ, anh nhìn qua Lãnh Tây: “Nếu đã nhìn thấy tại sao không gọi anh?” Ngữ khí anh nhàn nhạt, sắc mặt trở nên đăm chiêu: “Đó là con gái của đồng nghiệp mẹ anh, cô ấy cũng học luật, chuẩn bị về thành phố D công tác nên đến hỏi anh.” Anh giải thích.

Lãnh Tây mỉm cười: “Đi thôi.”

Từ nhà hàng đi ra, đúng lúc cô gái kia vẫn chưa đi. Lãnh Tây không ngờ rằng Sở Hàng sẽ bế con gái cô đi đến cạnh cô gái lúc nãy.

Trên đời thật sự rất nhiều sự trùng hợp.

Sở Hàng nhíu mày: “Sao cô vẫn chưa đi?”

Hứa Thi nhìn anh: “Bạn vẫn chưa đến.” Nói xong ánh mắt cô lại rơi xuống người Hi Hi. Cô mỉm cười khó hiểu.

Sở Hàng thần nhiên giới thiệu: “Bạn của tôi, Lãnh Tây, đây là con gái cô ấy Cao Hi Hi.”

“Xin chào, chị tên là Hứa Thi.” Giọng nói Hứa Thi nghe rất êm tai.

“Chào chị.” Cao Hi Hi ngọt ngào gọi.

Hứa Thi mỉm cười, cô nhìn qua Lãnh Tây quan sát: “Thật nhìn không ra, chị trẻ như vậy mà đã làm mẹ rồi.” Cô nhìn Lãnh Tây, cùng lắm vẫn chưa đến hai mươi hai, mà cô bé kia ít nhất cũng đã sáu bảy tuổi. Trong lòng cô cũng hiểu được, xem ra Sở Hàng thật sự là gặp bạn, có lẽ mối quan hệ giữa họ rất tốt, nếu không có cô bé nhỏ kia chắc chắn cô sẽ cho rằng Sở Hàng có tâm ý khác với cô gái ấy. Trong lòng Hứa Thi thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần gặp mặt thứ ba trong năm nay, khó lắm mới gặp được một người như vậy.

Lúc này bạn Hứa Thi đến, cô nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Lãnh Tây dĩ nhiên nhìn ra Hứa Thi có tình ý với Sở Hàng.

Ba người họ đi bộ về, lúc ngang qua chợ đêm, cô muốn vào mua miếng dán ấm người. Cô sợ lạnh. Có lẽ là do năm đó sau khi sinh Hi Hi không được chăm sóc tốt, nên hiện tại cứ đến mùa đông là tay chân cô lại lạnh buốt.

Lãnh Tây nhanh chóng chọn được, cò kè mặc cả mãi, cuối cùng ông chủ mới chịu bán cho cô với giá hai sáu tệ.

“Những thứ này dùng ít thôi, dù sao cũng không an toàn.” Sở Hàng nói.

“Không sao, mọi năm em đều mua loại này, dùng quen rồi.”

Sở Hàng đưa hai mẹ con họ đến cổng chung cư, Lãnh Tây nhìn đồng hồ.

“Muộn rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi.”

Sở Hàng ngẩng đầu nhìn tòa nhà phía trước, trong bóng đêm, nhà nhà lên đèn, khung cảnh tràn đầy ấm áp, anh gật đầu.

Lãnh Tây mở miệng, thanh âm sâu sắc: “Sở Hàng, Hứa Thi là một cô gái tốt.”

42. Chương 42

Thứ bảy.

Mặc dù thời tiết trở lạnh đột ngột, nhiệt độ giảm xuống thấp nhưng trời vẫn rất đẹp, ánh mặt trời chiếu sáng rực .

Khi Cao Tử Quần lái xe đến, Cao Hi Hi vẫn còn đang ngủ nướng trên giường. Lãnh Tây mặc một bộ đồ ngủ kẻ ca rô hồng nhạt, khuôn mặt không trang điểm, mái tóc bù xù xoa ngang vai, bộ dáng ở nhà của cô trông rất đáng yêu.

“Anh đợi một lát, Hi Hi vẫn còn ngủ.” Lãnh Tây nhìn anh nói. Cao Tử Quần gật đầu, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa. Anh vô tình nhìn thoáng qua trang giấy trên bàn, những dòng chữ trên tờ giấy thu hút ánh mắt anh.

“Em muốn mở cửa hàng?” Anh ngược mắt nhìn cô hỏi.

Cô đang rót sữa bỗng dừng lại, thoáng im lặng: “Cũng may vẫn còn một cửa hàng mặt tiền.” Cửa hàng của gia đình cô trước nay vẫn cho người ta thuê, hợp đồng gần hết hạn, cô đã bàn bạc với mẹ mình dự định mở tiệm bán hoa.

Cao Tử Quần khẽ nheo mắt: “Cửa hàng nằm ở đâu?”

“Gần bến tàu điện ngầm của trường học.”

Cao Tử Quần gật đầu.

Đúng lúc cửa phòng mở ra, Cao Hi Hi mặc một bộ quần áo hết Lanh Tây lững thững đi ra: “Bố, bố đến rồi à.” Thanh âm yếu ớt, vừa nghe là đã biết tối qua ngủ không ngon giấc.

Ánh mắt Cao Tử Quần chuyển sang con gái: “Có phải hôm qua lại chơi đến quá khuya không?”

Cao Hi Hi gãi đầu: “Đâu có, bố không tin thì hỏi mẹ đi.”

Lanh Tây nhìn con, có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, nhanh đi đánh răng rửa mặt đi.”

Ăn xong bữa sáng, Cao Hi Hi dùng giăng mãi không chịu đi. Đáng nhẽ là hôm nay Cao Tử Quần đến đón con bé về bên kia, nhưng bây giờ Cao Hi Hi không muốn đi, Lanh Tây dĩ nhiên cũng sẽ không đuổi bố con họ.

Lanh Tây đang ở trong bếp rửa bát, không biết từ khi nào Cao Tử Quần đã đứng đằng sau cô: “Nếu Hi Hi đã không muốn đi cùng anh, vậy anh về trước đây.”

Chiếc bát trong tay cô rơi xuống chậu nước, nước văng tung tóe, cô chậm rãi quay đầu, ánh mắt hoảng hốt, có vẻ như đang mãi nghĩ như vừa nãy đang mãi nghĩ miên man: “Nếu như anh không bận việc thì cứ ở lại đây chơi với con bé đi, dù sao lát nữa tôi cũng phải ra ngoài mua thức ăn.”

Ánh mắt âm thầm của Cao Tử Quần bỗng nhiên sáng rực, khóe miệng dương cao nhưng cũng không nói gì.

Tiến dần từng bước, đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Lanh Tây thu dọn xong xuôi thì cầm tiền và túi chuẩn bị ra ngoài, Cao Hi Hi đang ngồi trên bàn luyện viết chữ, Cao Tử Quần ngồi bên cạnh hướng dẫn.

“Mẹ đi siêu thị mua thức ăn, hôm nay Hi Hi muốn ăn gì?” Cô đi đến tủ giày gần đó.

Cao Hi Hi liếc nhìn qua Cao Tử Quần, khóe miệng gian xảo nhếch lên: “Mẹ con đi với mẹ, được không?”

Lanh Tây cười: “Con đi làm gì?”

Cao Hi Hi đặt bút xuống, chạy đến cạnh Lanh Tây: “Con muốn trải nghiệm cuộc sống.” Thấy Lanh Tây không trả lời, cô bé liền thay giày, không quên gọi vọng vào: “Bố, đi thôi.”

Lanh Tây sững người, nhưng cũng không nói gì thêm.

Cao Tử Quần thông dong bước đến.

Một nhà ba người xuống lầu, Cao Hi Hi đi sau cùng, ánh mắt dõi theo bóng lưng Lanh Tây, miệng cứ chum chím cười.

Dưới lầu, không ít người lớn tuổi trong khu chung cư đang ngồi trên ghế gỗ phơi nắng. Tần Hiểu Vân không ít lần dắt Hi Hi đi tản bộ nên mọi người đều biết cô bé: “Hi Hi cùng mẹ ra ngoài à?”

Cao Hi Hi không ngừng gật đầu.

“Hi Hi, đó là bố cháu ư?”

“Dạ, cháu cùng bố mẹ đi mua thức ăn.”

“Ôi, đẹp quá, gia đình nhà cháu nhìn giống hết trên tivi.”

“Thời buổi này rất hiếm có người đàn ông nào tình nguyện đi chợ với vợ à nha.”

...

Hình tượng Cao Tử Quần trong mắt mọi người toàn điểm cộng, khuôn mặt đẹp trai, dáng vẻ cao ráo, lại còn biết giúp vợ việc nhà. Trong nháy mắt anh đã chinh phục được mọi người nơi đây.

Lanh Tây cười nhếch môi: “Hi Hi, đi nhanh thôi.”

Cao Hi Hi vui vẻ vẫy tay chào các bà: “Cháu đi trước ạ.”

Ánh mặt trời dịu dịu rơi xuống hình ảnh gia đình họ, băng giá tựa hồ cũng trở nên ấm áp.

Siêu thị.

Cao Tử Quần đẩy xe, Cao Hi Hi nắm lấy tay mẹ đi bên cạnh. Nhìn thấy một bé con ngồi trên xe đẩy, Cao Tử Quần đột nhiên nói: “Hi Hi, con cũng ngồi lên đi, bố đẩy.”

Cao Hi Hi giật mình đứng lại, cô bé nhìn qua đứa bé kia, quay đầu lại trừng mắt bố: “Bố... con đã lớn rồi.”
Lãnh Tây phì cười.

Cao Tử Quần nhìn sang gia đình ba người kia, tự nhiên nói: “Bố đùa con mà.”

“Buổi trưa em tính nấu món gì?” Cao Tử Quần nghiêng đầu hỏi.

Lãnh Tây thầm thở dài trong lòng, thật sự là không nên đi cùng anh ta mà. Xung quanh không ít người cứ nhìn chăm vào gia đình họ. Vừa nhìn là đã biết Cao Tử Quần không nên xuất hiện tại những nơi như thế này.

Toàn thân một bộ lê trau chuốt.

“Chúng ta qua mua sườn đi.” Lãnh Tây nói.

Cao Hi Hi cười khúc khích: “Con và bố thích ăn món sườn chua ngọt nhất.”

Lãnh Tây đột nhiên cảm thấy mình như đang rơi vào cạm bẫy.

Mua sườn xong, Cao Tử Quần nhìn lên đằng trước nói: “Chúng ta mua thêm thịt bò đi.”

Lãnh Tây không trả lời, cả gia đình cùng qua đó.

Cao Tử Quần nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chọn lấy một miếng. Họ lại đi qua bên dãy hàng rau. Lãnh Tây loay hoay chọn khoai tây, Cao Tử Quần đứng một bên, thỉnh thoảng lại đặt mấy củ khoai tây mình chọn vào túi. Lúc này hai người phụ nữ bên cạnh thì thầm to nhỏ với nhau: “Anh này thật không tệ, ông nhà tôi đã lâu lắm rồi không đi chợ cùng tôi, bảo ông ta đi chợ mua rau củ, ông ấy đi thẳng xuống mua thức ăn nhanh về luôn.”

Trong nhất thời, Lãnh Tây không thể phản bác gì.

“Đàn ông thời đại này lấy vợ về là để làm giúp việc mà.” Người phụ nữ bên cạnh than thở.

Lãnh Tây vẫn im lặng.

Đột nhiên Cao Tử Quần lên tiếng: “Cái này cũng phải xem là ai đã, cũng không phải tất cả đàn ông đều như vậy, nếu một người đàn ông thật lòng yêu thương vợ mình thì sẽ không nỡ để vợ mình vất vả làm lụng nhiều.”

Người phụ nữ kia bỗng dưng ngẩng đầu nhìn anh, Cao Tử Quần nhếch khóe miệng, ánh mắt kia của anh khiến cho người phụ nữ ấp úng nói không thành lời.

Lãnh Tây thấy buồn cười, cô cầm lấy túi khoai tây rồi quay đi tính tiền.

Cao Tử Quần theo sau cô: “Tiểu Tây, em thấy anh nói đúng không?”

“Có liên quan đến tôi sao?” Lãnh Tây tức giận nói.

Mua xong rau thịt, Cao Tử Quần đi vào khu bánh nước, Lãnh Tây theo sau anh, Lãnh Tây phát hiện, Cao Tử Quần thấy cái gì đắt nhất thì mua.

Nhìn thấy chiếc xe đẩy đã được anh đặt đầy, Lãnh Tây mới mở miệng: “Anh muốn đem cả siêu thị này chuyển về nhà à?”

Cao Tử Quần nhìn hàng trên xe: “Được rồi, lần sau lại mua thêm, hàng hóa ở đây cũng chẳng nhiều lắm.”

Lãnh Tây cảm thấy thật xấu hổ.

Tâm trạng hai bố con Hi Hi rất vui, đẩy xe xuống tầng một đột nhiên Cao Hi Hi nói muốn ăn đồ xiên. Hồi còn đi học Lãnh Tây cũng rất thích ăn, lâu lắm rồi cô cũng chưa ăn lại.

Cao Tử Quần nhìn đoàn người xếp thành hàng dài ở đằng kia, anh chau mày: “Thức ăn ở đây không vệ sinh lắm.”

Thật ra tính cách của Cao Hi Hi hoàn toàn được di truyền từ anh, rất cố chấp, cô bé cứ nằng nặc đòi cho bằng được: “Con tự đi mua.” Trong túi cô bé còn mười tệ, hôm qua nộp tiền quỹ lớp còn dư.

Cao Hi Hi mua hai xiên, cô bé ẹ một xiên, Lãnh Tây mỉm cười cảm ơn.

Cao Hi Hi ngược mắt nhìn bố, sau đó hả miệng cắn một viên, vẻ mặt hưởng thụ: “Mẹ, thịt xiên ngon nhỉ, còn có tương này cũng rất ngon chua chua ngọt ngọt.”

Lãnh Tây cũng nếm thử, đã lâu lắm rồi mới ăn lại, mùi vị này đối với cô có chút xa lạ.

Cao Tử Quần nhìn hai mẹ con bên cạnh, vừa bực mình vừa buồn cười: “Đừng ăn nhiều quá kéo lát nữa lại ăn cơm không ngon miệng.”

Cao Hi Hi vẫn rất hiếu thảo để lại một viên cho bố, Cao Tử Quần cảm động cúi xuống nhận lấy. Lãnh Tây lặng lẽ nhìn hai bố con tình cảm.

Mọi người xung quanh đều nhìn thấy được cảnh này, thật ấm áp lòng người.

Mà Cao Tử Quần đương nhiên cũng không biết rằng một cảnh này đã bị người khác chụp được và phát tán lên mạng.

Lúc băng qua đường, họ đột nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ trước khu chung cư cái cọ. Hai người tranh cãi rất gay gắt, vẻ mặt người đàn ông nóng nảy.

Lãnh Tây nắm chặt tay.

Cao Tử Quần nghiêng đầu nhìn cô.

“Mẹ, là cậu kia.” Cao Hi Hi khê nói.

Lãnh Lượng và cô gái kia đang giằng co, hình như cô gái đang khóc. Lãnh Tây nhìn thấy bọn họ đi về phía đông.

“Về thôi.” Lãnh Tây trầm giọng nói.

Bây giờ Lãnh Lượng đã không còn là Lãnh Lượng của trước kia.

Buổi trưa sau khi trở về, Cao Tử Quần tự mình xuống bếp nấu món khoai tây hầm thịt bò, sườn xào chua ngọt. Hi Hi không biết đây là hai món Lãnh Tây thích nhất.

Bởi vì chuyện của Lãnh Lượng, tâm tình Lãnh Tây trở nên tồi tệ, về đến nhà lòng vẫn cứ thấp thỏm.

Nấu xong, Cao Tử Quần ra phòng khách, Lãnh Tây đang ngồi thất thần trên sofa, ngay cả khi Cao Tử Quần đi đến bên cạnh cô cũng không biết.

“Vẫn còn suy nghĩ về chuyện của em trai em à?” Cao Tử Quần mở miệng.

Lãnh Tây ngược mắt nhìn anh, ánh mắt chất chứa nhiều tâm tình: “Có phải anh cũng đã biết?”

Anh trầm mặc trong thoáng chốc: “Bọn người lần trước đánh cậu ấy là người của Tần Lục.”

Lãnh Tây ngăn người đường như không thể tin được.

Tần Lục.

Trong lòng cô thầm lặp lại cái tên này, hai tay siết chặt. Tại sao lại là anh ta.

“Lãnh Lượng gây sự ở quán bar bị đưa đến đồn cảnh sát.” Cao Tử Quần kể lại.

Khuôn mặt Lãnh Tây chuyển sắc, cô hiểu rõ con người Tần Lục, bài học nhiều năm trước cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Giờ phút này Lãnh Tây vô cùng lo cho Lãnh Lượng, cô nào biết Lãnh Lượng lại dây vào đúng Tần Lục.

Người đàn ông kia còn tàn nhẫn hơn Cao Tử Quần nhiều.

Trong thoáng chốc Lãnh Tây tựa như rơi xuống vực thẳm.

Cuối cùng ngày hôm nay Cao Tử Quần ở lại ăn cơm trưa cùng hai mẹ con. Tựa hồ mọi chuyện đều tiến triển rất tốt. Từ lúc Cao Hi Hi anh biết được chuyện của Sở Hàng, Cao Hi Hi cứ một câu “chị xinh đẹp chị xinh đẹp”, Cao Tử Quần liền hiểu ra.

Chuyện tạp chí lần trước, anh dường như tưởng mình đã đi vào ngõ cụt. Cho dù Sở Hàng có kiên trì, bố mẹ anh ta cũng không thể chấp nhận Lãnh Tây.

Cao Tử Quần hôn lên trán Hi Hi: “Phải nghe lời mẹ con biết không?”

Cao Hi Hi đang làm bài tập, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên: “Chỉ cần bố không chộc mẹ giận là tốt rồi.”

Cao Tử Quần cười cười.

Nói tóm lại ngày hôm nay trôi qua trong vui vẻ ... nếu như không có cuộc điện thoại kia.

Văn Thư gọi điện thoại khóc lóc bảo Văn Tuyền xảy ra chuyện. Trong nháy mắt tâm tình Cao Tử Quần liền chìm xuống.

43. Chương 43

Văn Thư vốn là người phụ nữ kiên cường. Cho dù lúc ấy Kiều Vũ bị tai nạn qua đời, cô cũng không có bất lực khóc lóc như bây giờ. Cao Tử Quần có thể đoán được Văn Tuyền có lẽ đã xảy ra chuyện. Văn Tuyền vốn có tiền sử bệnh tim bẩm sinh, Kiều Vũ qua đời khi Văn Thư mang thai ba tháng, vì quá kích động mà đứa bé cũng bị ảnh hưởng.

Khi đó anh lo rằng Văn Thư sẽ vì sự ra đi của Kiều Vũ mà chịu đựng không nổi, anh tìm đủ mọi cách, tìm bao nhiêu bác sĩ để giữ đứa bé trong bụng, nhưng sau khi sinh ra sức khỏe của đứa bé rất yếu.

Nghĩ đến vấn đề này Cao Tử Quần lại cảm thấy tự trách, những ngày gần đây anh thật sự quên mất Văn Tuyền.

Anh giải thích với Cao Hi Hi: “Anh Văn Tuyền của con đang ở bệnh viện, bố phải đến thăm anh ấy.”

Cao Hi Hi tròn to mắt sững sờ, dù không muốn nhưng cô bé cũng không thể ngăn cản bố đừng đi.

Cao Tử Quần vuốt đầu con gái: “Có chuyện gì thì gọi cho bố.”

Cao Hi Hi muốn nói nhưng rồi lại ngập ngừng: “Bố...”

“Hà?” Thanh âm Cao Tử Quần vang cao.

Cao Hi Hi khẽ lắc đầu: “Bố đi cẩn thận.” Cho dù Cao Tử Quần đã giải thích chuyện của Văn Thư và anh, nhưng dù sao Cao Hi Hi vẫn không nở, có lẽ vì xa Lãnh Tây một thời gian dài cho nên trong lòng vẫn luôn mang theo cảm giác không an toàn, cô bé luôn sợ hai mẹ con Văn Tuyền sẽ cướp đi bố mình.

Bởi vì mẹ cô bé vẫn không muốn quay lại bên bố.

Lúc Cao Tử Quần vào phòng bếp, Lãnh Tây đang thu dọn bát đĩa, ngược mắt nhìn anh. Bốn mắt đối diện nhau, trong thoáng chốc không ai nói gì.

Ánh mắt Cao Tử Quần nhìn xuống ba chiếc bát trên bàn, không hiểu sao trong lòng anh trào dâng nỗi niềm ảm áp, nhưng giờ phải đi anh cảm thấy rất tiếc nuối: “Con trai Văn Thư xảy ra chuyện, hiện tại đang ở bệnh viện, giờ anh phải đến đó xem.” Anh giải thích.

Lãnh Tây sững sờ.

Cao Tử Quần thấy cô im lặng không lên tiếng, lại nói tiếp: “Tiểu Tây, anh và Văn Thư thật sự không có gì cả. Văn Tuyền không phải con anh...”

Lãnh Tây vẫn lặng thinh.

“Sức khỏe Văn Tuyền không tốt, không lâu trước mới làm phẫu thuật ở Mỹ.” Cao Tử Quân bắt đầu dĩ từ dài: “Anh đi đây.” Tiếp theo là tiếng đóng cửa vang lên.

Lãnh Tây chậm rãi ngồi xuống, cô nhìn đĩa thức ăn trên bàn: thịt bò hầm khoai tây, sườn xào chua ngọt...cô chau mày. Cao Tử Quân, thật ưong là anh tự khoe khoang rằng mình thông minh, chẳng nhẽ anh không phát hiện ra tình cảm Văn Thư đối với anh sao? Chẳng nhẽ đến bây giờ anh vẫn không hiểu vì sao năm đó tôi lại xuất hiện tại buổi đính hôn của anh sao?

Anh dùng cô ấy để khích tôi, nhưng anh đã từng nghe qua bốn chữ: “Đùa mà thành thật!”

Lãnh Tây thần thờ nhìn cánh cửa, có rất nhiều chuyện những năm qua cô không hề muốn nghĩ đến nhưng không có nghĩa là cô không nhìn nhận được sự thật. Cô không biết tình cảm giữa Cao Tử Quân và Văn Thư đến tận cùng là như thế nào, nhưng cô cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho Văn Thư tựa hồ như một thói quen.

Cô nhớ có một lần cô vô tình nhìn thấy một tấm hình trong ví tiền Cao Tử Quân, trong tấm hình là ba người, bộ dáng mười sáu mười bảy, năm tháng tuổi thanh xuân.

Bức ảnh có hơi cũ, có thể nhận ra được rằng chủ nhân của nó đã ngấm miết không ít lần.

Lãnh Tây thở dài một hơi, đứng dậy gọi Hi Hi ăn cơm.

Khi Cao Tử Quân đến bệnh viện, tình trạng của Văn Tuyền đã ổn định, cậu bé đang ngủ say. Văn Thư ngồi bên mép giường, đầu cúi thấp, sắc mặt tái nhợt, trông rất mệt mỏi.

Cao Tử Quân mím môi, sải bước đi đến: “Tiểu Tuyền thế nào rồi?”

Văn Thư từ từ ngẩng đầu, khóe mắt ươn ướt: “Sốt cao, nôn mửa liên tục, bác sĩ bảo có thể là do cơ thể bài xích.” Cô thút thít, đôi môi run rẩy: “Tử Quân, em phải làm sao bây giờ? Tiểu Tuyền mới chỉ tám tuổi, tại sao phải hứng chịu nhiều đau đớn như vậy?” Văn Thư dường như không thể khống chế được tâm tình của mình: “Đây là em bị báo ứng ư?”

Cao Tử Quân vội vàng giữ lấy tay cô: “Trước tiên em hãy bình tĩnh lại.” Anh nghiêm giọng nói, tay lại càng siết chặt.

Văn Thư từ từ tỉnh táo lại, cô ngơ ngẩn nhìn anh, ánh mắt hoảng hốt: “Tử Quân, anh hãy giúp em, em chỉ có Văn Tuyền, em chỉ có mình nó.” Cô vô lực nỉ non: “Kiều Vũ đã bỏ em mà đi, hiện tại anh cũng không cần em, chẳng nhẽ ông trời lại còn muốn cướp đi con trai em sao?”

Văn Thư giữ chặt cánh tay anh, ngón tay bám chặt, rồi sau đó, từng chút một dựa vào ngực anh, ôm chặt lấy anh tựa như cả đời này sẽ mãi không buông. Nhiều năm qua cô vẫn luôn khát vọng, cô không muốn bị bỏ lại cô đơn một mình.

“Tử Quân... Tử Quân...” Cô thì thầm gọi tên anh.

Sắc mặt Cao Tử Quân trở nên tỉnh mạch: “Văn Thư, anh vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Văn Thư nức nở: “Tử Quân, anh lại gạt em.”

Cao Tử Quân nhíu mày, giữ chặt người cô đối diện với ánh mắt của cô: “Văn Thư, em là em gái của anh, sao anh có thể mặc kệ em được chứ?”

“Em gái...” Văn Thư hoảng hốt thì thào lặp lại, đột nhiên cô phì cười. Cô bình tĩnh nhìn anh tựa như đang xác định điều gì đó. Cô từ từ buông tay: “Vay những năm tháng trước đây anh thích em đều là giả dối sao?”

Khóe miệng cô khẽ mấp máy, rõ ràng chỉ là một câu nói nhưng lại khiến tim cô nhói đau.

“Nói cho em biết, có phải trong lòng anh thật sự không có em?” Văn Thư nhìn thẳng vào mắt anh tựa như muốn nhìn rõ tâm tình khó hiểu của anh.

Cao Tử Quân ngẩn ra, hai tay nắm chặt: “Văn Thư, em nghĩ nhiều quá rồi.” Sắc mặt anh trở nên lạnh lùng.

Văn Thư vẫn nhìn anh, bỗng nhiên cô nở nụ cười: “Tử Quân, không phải trước đây anh đã nói anh em Tiểu Tuyền và Hi Hi, một nhà bốn người chúng ta sẽ cùng nhau chung sống sao? Anh đã quên rồi ư?”

Mười ngón tay anh siết chặt, giờ khắc này trong tâm trí anh tâm trạng hoàn toàn rối bời: “Văn Thư, em mệt rồi, để anh đi gọi y tá đến, em hãy nghỉ ngơi một lát đi.” Nói xong anh xoay người. Anh không muốn cùng cô thảo luận vấn đề này.

Văn Thư lẳng lặng ngồi đằng kia: “Bởi vì Lãnh Tây? Tử Quân, anh biết rõ là cô ấy không có tình cảm với anh mà, nếu không thì sao bảy năm sau cô ấy mới quay trở về.”

Cao Tử Quân cũng người, anh cố gắng kìm nén sự tức giận, đây là điều cấm kỵ nhất trong lòng anh, Văn Thư biết rõ, nhiều năm qua mối quan hệ giữa hai người vẫn êm đẹp bởi vì không ai vạch trần nó. Toàn thân Cao Tử Quân toát ra lãnh khí, vẻ mặt liền trở nên âm đạm.

“Chỉ cần anh yêu cô ấy là đủ rồi.” Cao Tử Quân nhàn nhạt để lại một câu rồi xoay người bước đi.

Bóng đêm bao trùm khắp không gian, Cao Tử Quân phóng xe như bay, vẻ mặt lạnh lùng. Sự thay đổi bất ngờ của Văn Thư khiến anh nhất thời không thể chấp nhận. Đoạn tình cảm trước kia anh đã dứt bỏ từ rất nhiều năm trước.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, tình cảm của anh dành cho Văn Thư cũng chỉ là tình anh em. Cao Tử Quân dừng xe bên bờ sông, ánh mắt vô hồn nhìn về phía đằng trước. Ngọn đèn hai bên bờ lấp lánh dưới mặt nước, thỉnh thoảng lại có mấy đôi tình nhân đi ngang qua.

Cũng có thể bởi vì sự ra đi của Kiều Vũ, Văn Thư cảm thấy cô đơn, nên mới hoang tưởng tình cảm với anh.

Cao Tử Quân nhíu chặt mày, vẻ mặt thâm trầm. Kiều Vũ nói sinh mệnh của anh thuộc về Cao gia, cho dù chết cũng không hối tiếc. Bởi vậy, anh dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sống cho Cao Tử Quân.

Cả đời này Cao Tử Quân cũng không thể nào quên được ánh mắt Kiều Vũ lúc ấy, toàn thân nhuộm đầy máu.

Anh hung hăng đánh mạnh vô lăng.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng tranh cãi, Cao Tử Quân lạnh lùng liếc mắt, bỗng nhiên nhìn thấy một người đàn ông và một người phụ nữ đang liều mạng chạy về phía trước... là Lãnh Lượng và người phụ nữ lúc sáng.

Cao Tử Quân không hề nghĩ ngợi liền xuống xe: “Lãnh Lượng...” anh gọi lớn.

Lãnh Lượng chạy đến cạnh xe, thở hồng hộc, chân của anh vừa mới hồi phục chưa được bao lâu không thể hoạt động nhiều, vừa mới chạy qua hai con đường đã run rẩy.

Cao Tử Quân lạnh lùng nhìn đám người phía sau, tay cầm dao rựa, vừa nhìn là đã biết loại người gì.

“Thả anh ta ra, việc này tôi sẽ nói với Tần Lục.” Cao Tử Quân dừng dừng lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn qua đám người kia.

Đám người kia quan sát anh, người đàn ông trước mặt dám gọi thẳng tên ông chủ bọn họ dĩ nhiên bọn họ cũng không dám làm càn.

“Ông chủ trước mặt xưng hô thế nào đây?” Người đàn ông đứng giữa đột nhiên mở miệng.

Khóe miệng Cao Tử Quân lạnh lùng nhếch lên: “Hạng người như anh xứng hỏi tên tôi?” Anh kiêu ngạo trả lời, quay đầu nhìn Lãnh Lượng: “Lên xe.”

Nào ngờ Lãnh Lượng vẫn mãi đứng đó chẳng nhúc nhích: “Ai cần anh giả bộ hảo tâm, Cao Tử Quân, cho dù hôm nay tôi có bị đánh chết cũng không cần anh mè nheo chuột giả từ bi.” Lãnh Lượng gắt gao nói, vẻ mặt khinh thường.

Những người kia nghe được, ánh mắt đột nhiên thay đổi: “Thì ra là Cao tổng ông chủ tập đoàn Trung Chính.” Người kia mở miệng, vẻ mặt đột nhiên trở nên tàn nhẫn.

Cô gái kia bất an, nắm chặt tay Lãnh Lượng: “Chúng ta lên xe trước đi, bọn họ sẽ không tha cho anh đâu.”

Lãnh Lượng tức giận quát: “Em biết anh ta là ai sao? Cho dù anh có chết ở đây cũng không cần sự giúp đỡ của anh ta.”

Cao Tử Quần khẽ nheo mắt: “Cậu có khí phách đấy. cậu đã từng nghĩ ẹ và chị cậu chưa? Cậu chết đi họ phải làm thế nào?”

Lãnh Lượng nghiêng chặt răng, mười ngón tay cuộn thành nắm đấm, anh hận!

“Không cần anh quan tâm.” Ánh mắt anh tràn đầy phẫn hận.

Hai người giằng co.

“Cao tổng, chúng tôi đang làm theo lệnh, hôm nay chỉ cần lấy một cánh tay của tên tiểu tử này thôi, cũng không nhiều lắm. Mong ngài tránh ra, nếu không đừng trách chúng tôi...”

Bọn người kia nháy mắt nhau, đột nhiên tất cả cùng chạy tới. Cao Tử Quần không ngờ rằng bọn họ dám ra tay.

Trong nhất thời tình cảnh trở nên hỗn loạn. Sức khỏe Lãnh Lượng vừa mới khá hơn, không thể chịu nổi bị hành hung như vậy. Nhìn thấy một tên chạy cầm đuôi sắt luồn ra phía sau Lãnh Lượng, Cao Tử Quần bất chấp chạy qua đỡ.

Hai đầu quát mạnh xuống.

“Đi...” Cao Tử Quần quay đầu gọi Lãnh Lượng, chỉ là trong chớp mắt anh cảm thấy đầu mình đau điếng.

44. Chương 44

Lãnh Lượng nhìn Cao Tử Quần từ từ ngã xuống mặt đất, trong nháy mắt đầu óc anh hoảng loạn, Cao Tử Quần cứ như vậy mà chết ư...Đây là kết quả mà anh đã chờ đợi từ lâu, nhưng đây là Cao Tử Quần chết vì cứu anh.

Bệnh viện.

Trên hành lang vắng lặng, Lãnh Tây lo lắng vội vã chạy đến.

Lãnh Lượng nhắm hai mắt ngồi trên ghế, vết thương trên mặt vừa mới băng bó xong, vẫn còn mùi thuốc khử trùng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Tây thở hồng hộc, nhận được điện thoại của Lãnh Lượng tim cô như thất lại: “Chị, chị đến bệnh viện ngay.”

Lãnh Lượng chậm rãi mở mắt, đôi mắt sưng phù: “Em không sao.” vừa lên tiếng, khóe miệng anh lại đau nhức.

Lãnh Tây vừa cố kìm nén tức giận lại vừa lo lắng, ngón tay không ngừng run rẩy. Cô hít sâu một hơi, vung tay đánh Lãnh Lượng: “Rốt cuộc em đã chơi đủ chưa?”

Tần Lê đang cầm túi thức ăn, chuẩn bị vào thì bỗng dừng bước, cô ngơ ngẩn nhìn.

Lãnh Tây tức giận quát: “Lãnh Lượng, em xem mấy năm nay em trở thành cái dạng gì? Tất cả mọi người đều lo lắng cho em, mẹ mỗi đêm mất ngủ là vì ai? Đến lúc nào em mới có thể thức tỉnh được?”

Lãnh Lượng nghiêng mặt, bất động, đôi mắt sâu thẳm trở nên ảm đạm: “Chị, em sẽ không dễ dàng buông tha cho Tần Lục, nếu không phải tại anh ta, gia đình chúng ta cũng sẽ không bị tan gia bại sản.”

Lãnh Tây cắn môi, cô cúi người ngồi xuống, nắm chặt cánh tay Lãnh Lượng: “Anh ta là loại người gì chẳng nhẽ em không biết?” Cô siết chặt tay: “Lãnh Lượng nếu như em thật muốn hận, hãy hận chị, nếu năm đó chị không đến Trung Chính thực tập, cũng sẽ không xảy ra một chuỗi chuyện đàng sau đó.” Cô vô lực nói, thanh âm lộ ra sự hối hận tràn trề.

Lãnh Lượng nuốt cổ họng, gân xanh hằn rõ trên trán: “Chị, chuyện này không liên quan gì đến chị.”

Lãnh Tây lắc đầu: “Nếu như em còn coi chị là chị thì đừng đối đầu với Tần Lục nữa.”

Lãnh Lượng hất mạnh tay cô ra, khuôn mặt anh tràn đầy hận thù, đôi mắt gắt gao nhìn Lãnh Tây: “Em không làm được, mấy năm nay em đi theo Nhan đại ca để làm gì, chính là để tận mắt nhìn thấy Tần Lục bị báo ứng.” Anh siết chặt bàn tay đấm mạnh vào tường: “Còn Cao Tử Quần nữa, anh ta cũng là đồng lõa.” Anh lầm bầm nói: “Nhưng cũng may là ông trời có mắt đã trừng phạt anh ta.”

Lãnh Tây sửng sốt, không thể tin nhìn em trai mình: “Em có ý gì?”

Lãnh Lượng từ từ quay mặt sang, chỉ vào phòng bệnh: “Bây giờ anh ta đang nằm trong đó.”

Trong nháy mắt Lãnh Tây tựa như hóa đá.

Lúc này Tần Lê mới chậm rãi bước vào, cô dè dặt nhìn qua Lãnh Tây: “Chị không sao chứ?”

Lãnh Tây đáp ứng: “Không sao...không có việc gì...” Sóng lưng cô bỗng trở nên lạnh buốt.

Tần Lê đặt chiếc túi lên ghế: “Đầu Cao tiên sinh bị tổn thương nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn đang hôn mê...” Cô quan sát vẻ mặt Lãnh Tây.

Lãnh Lượng liếc qua cô: “Cô còn chưa đi?”

Tần Lê yếu ớt mỉm cười: “Em mới đi mua cháo.” Cô khẽ nói.

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng quẩn quýt lấy tôi. Tôi chả có chút hứng thú nào với cô cả.” Lãnh Lượng nói thẳng thừng, lòng Tần Lê vừa thương tâm lại vừa quẫn bách, khóe mắt cô ửng đỏ: “Em...”

“Cô đi nhanh đi, sau này đừng tới tìm tôi nữa. Cô cũng thấy rồi đấy, loại người như tôi mỗi ngày đều phải đối mặt với những chuyện như thế này.” Lãnh Lượng vô tình nói.

“Em không sợ.” Tần Lê kiên quyết nói.

Lãnh Lượng cười mỉa: “Cô vẫn còn chưa hiểu sao, tôi chính là không thích cô.” Anh đánh giá cô gái trước mặt một lượt từ trên xuống: “Cô còn quá non nớt.”

Tần Lê bị ánh mắt anh chế nhạo: “Em về trước, hôm khác sẽ lại đến thăm anh.”

Lãnh Tây ngồi đằng kia, sức lực trong nháy mắt đã trút cạn.

“Chị không vào nhìn anh ta một cái sao?” Lãnh Lượng mở miệng.

Lãnh Tây nói: “Lãnh Lượng em đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với chị.”

“Chị, chị yêu anh ta phải không?”

Lãnh Tây khẽ cúi đầu, nhìn chằm vào bàn chân.

“Với tính cách của chị, cho dù anh ta dòn ép thế nào, nếu như chị không yêu anh ta sao có thể cam tâm tình nguyện sinh Hi Hi.”

Lãnh Tây mím chặt môi không lên tiếng.

“Chỉ chẳng qua chỉ là không thể tự tha thứ cho bản thân mình mà thôi.” Lãnh Lượng đột nhiên cười rộ lên: “Chị cảm giác mình có lỗi với Sở Hàng, với cái nhà này, cho dù sự việc không phải anh ta gây nên nhưng cũng bởi vì anh ta mà ra.”

Sắc mặt Lãnh Tây trở nên khó coi, cô chỉ im lặng lắng nghe lời Lãnh Lượng nói.

Lúc này Lãnh Lượng thật sự đã không còn phần nộ như nãy, hiện tại anh rất tỉnh táo, tựa như thay đổi thành một người khác, trầm ổn bình tĩnh.

Lãnh Lượng ngẩng đầu, vuốt lại mái tóc: “Chị, là anh ta đỡ thay em. Haiz, mà đừng tưởng anh ta cứu em một mạng là chuyện quá khứ có thể bỏ qua. Anh ta nợ chị cả đời này cũng không thể nào trả nổi.”

Lãnh Tây hít sâu: “Tiểu Lượng...”

“Được rồi, em về đây. Chị tự mình đi xem đi.” Lãnh Lượng đứng dậy xoay người đi ra.

Lãnh Tây lẳng lặng ngồi đó một lúc lâu, cô nhìn vào cánh cửa, ngăn cách bởi cánh cửa mà tựa như cả nửa đời người. Cô không biết mình đã ngồi đó bao lâu, cuối cùng vẫn quyết định mở cửa đi vào.

Dây dưa nhiều năm như vậy thật sự không có tình cảm nào sao?

Dưới ngọn đèn mờ, Lãnh Tây đứng bên giường lặng nhìn Cao Tử Quần đang ngủ say.

“Cao Tử Quần...” Cô khẽ gọi tên anh: “Tôi hận anh.”

Hận tình yêu ngang ngược của anh.

Hận anh hết lần này đến lần khác uy hiếp tôi.

Hận vì sự xuất hiện của anh trong cuộc đời tôi.

Hận anh khiến tôi trở thành một người mẹ nhẵn tâm.

...

Anh nhìn xem trên người anh còn nơi nào là không đáng ghét? Anh cho rằng anh cứu em trai tôi thì tôi sẽ tha thứ cho anh ư? Lãnh Tây thở ra một hơi.

Lãnh Tây ở lại phòng bệnh cả đêm, nhưng Cao Tử Quần vẫn chưa tỉnh lại.

Sáng sớm hôm sau cô bị tiếng điện thoại di động đánh thức, tỉnh dậy không nhìn thấy mẹ đâu Cao Hi Hi liền gọi điện thoại.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu đấy?”

Lãnh Tây ấp úng trả lời: “Hôm nay mẹ bận việc cửa hàng. Tối mẹ sẽ về nấu ăn cho Hi Hi được không?”

Cao Hi Hi ngoan ngoãn vâng lời: “Vậy con đi học trước đây ạ.”

Lãnh Tây cúp điện thoại, ánh mắt nhìn lại người trên giường, Cao Tử Quần vẫn duy trì tư thế tối hôm qua, tựa hồ như không có dấu hiệu tỉnh lại. Cô nhìn đồng hồ, vẻ mặt rất lo lắng.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, Tôn Thành và một người đàn ông lớn tuổi bước vào.

Người đi trước chính là bố của Cao Tử Quần.

Lãnh Tây mỉm cười chào. Hai người họ không nghĩ rằng Lãnh Tây đang ở đây. Trong lòng Tôn Thành mừng thầm: “Cô Lãnh đã đến rồi à.”

Lãnh Tây gật đầu.

Ông Cao nheo mắt đánh giá cô, trong lòng không khỏi thở dài: “Cao Hi Hi dạo này thế nào?”

Lãnh Tây hơi giật mình, cô không nghĩ rằng ông Cao sẽ chủ động nói chuyện với cô: “Rất tốt ạ.”

Ông Cao thở dài: “Ta lâu lắm rồi chưa gặp con bé.”

Tâm tình Lãnh Tây có chút phức tạp.

“Chuyện của hai đứa ta cũng biết, là Tử Quần có lỗi với cháu.” Ông đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió của cuộc đời, có chuyện gì mà ông không hiểu.

Lòng cô chua chát: “Cháu xin về trước ạ.”

Ông Cao là người thế nào cơ chứ, Lãnh Tây người đã đến, nếu như ông không giữ cô lại, thì thật có lỗi với con trai ông đang nằm trên giường: “Bác sĩ bảo Tử Quần bị đánh trúng phần nguy hiểm, tỉnh hay không tỉnh vẫn là một ẩn số.”

Bước chân Lãnh Tây quả nhiên dừng lại.

“Cháu đến đây trò chuyện cùng ta một lát đi.”

Cứ như vậy cô bị giữ lại phòng bệnh cùng ông Cao.

“Ồ, hóa ra gia đình cháu hồi trước sống ở đó.” Ông Cao nhướn mày: “Ta nhớ trước đây ở đó là một cái hồ.”

“Vâng ạ, nhưng về sau đã bị lấp lại rồi à.” Lãnh Tây trả lời: “Làm sao bác biết được ở đó có hồ? Hồi cháu lên tiểu học cái hồ đó đã bị lấp lại.”

Ánh mắt ông Cao hơi khựng lại, mày nhíu chặt: “Trước đây Tử Quần và mẹ nó sống ở đó.”

Lãnh Tây sững sốt, chỉ là lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã nghe đằng sau có tiếng động.

Cao Tử Quần đã tỉnh lại.

Bác sĩ và y tá bận rộn một hồi, bất quả chỉ cần người tỉnh lại mọi người đã thở ra nhẹ nhõm. Đúng lúc này, Văn Thư cũng chạy đến.

Cao Tử Quần ngồi thẳng dậy, trước mắt mọi thứ mờ mịt, anh hơi nheo mắt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Văn Thư. Văn Thư thở phào nhẹ nhõm: “Tử Quần, có phải còn đau ở đâu không?”

Cao Tử Quần nhìn cô: “Anh không sao, chỉ còn nhức đầu.” Anh nhìn về phía ông Cao: “Sao bố lại đến đây?”

Ông Cao tức giận trừng mắt liếc anh: “Con đã bị đánh cho gần chết, bố còn không thể đến sao?”

Cao Tử Quần nhíu chặt mày, vẻ mặt đau đớn. Văn Thư gấp gấp hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao.” Cao Tử Quần trả lời, anh chẳng thèm đếm xỉa đến Lãnh Tây: “Bố mới đổi y tá à?”

Trái tim Lãnh Tây đập thành thịch, cô sững sờ.

Văn Thư hoảng hốt: “Tử Quần, anh có biết em là ai không?” Cô sợ hãi giương cao giọng.

“Văn Thư, em bị mất trí nhớ à?” Cao Tử Quần cười đùa.

Lãnh Tây ngơ ngác nhìn anh, hàng mi dài khẽ chớp, ngực đau nhói: “Thưa bác, cháu về trước ạ.” Cô thu hồi tầm mắt, quay người rời khỏi, mỗi bước đi như nặng tựa ngàn cân.

Hóa ra đây chính là kết quả, cô thầm thở dài một hơi. Ra khỏi phòng bệnh, cô mỗi một tựa trên tường, sự thất vọng dâng lên trong đáy mắt, qua hồi lâu cô cố gắng lấy lại bình tĩnh.

45. Chương 45

Căn phòng tĩnh mịch, Cao Tử Quần thẳng lưng ngồi trên giường, môi mím chặt, sắc mặt trầm tĩnh.

Tôn Thành đứng bên cạnh Cao Tử Quần báo cáo mạch lạc những công tác mấy ngày nay. Sau khi kết thúc, đợi mãi vẫn chẳng thấy Cao Tử Quần có phản ứng gì, anh do dự lên tiếng: “Cao tổng?”

Cao Tử Quần hơi nhíu mày, hồ hững nói: “Có phải Lão nhị của Tần gia đã quay về rồi không? Cậu giúp tôi tặng ông ta một phần quà.” Tuy vẻ mặt của Cao Tử Quần rất thần nhiên, nhưng Tôn Thành lại cảm giác lo sợ điều gì đó. Cách đây không lâu anh đã thấy được biểu hiện này của sếp mình, tòa soạn đăng tin không hay về việc Lãnh đã bị biến.

Đôi mắt đen nhánh nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nâng tay vuốt đầu, đúng là anh phải cảm ơn Tần Lục, nếu không nhờ anh ta Lãnh Tây sẽ không đến thăm anh. Buổi tối hôm đó anh nghe thấy cô gọi tên anh. Cao Tử Quần nhếch khóe miệng: “Hôm nay đón Hi Hi đến đây.” Anh khẽ nói.

Tôn Thành gật đầu: “Cao tổng, lúc sáng cục trưởng Tiền gọi điện thoại đến bảo là đã bắt gọn mấy tên côn đồ kia rồi.”

Cao Tử Quần cười: “Còn Tần Lục?”

“Tần Lục hẹn anh cuối tuần này gặp nhau.” Tôn Thành báo cáo.

Cao Tử Quần gật đầu: “Tốt.”

“Cao tổng, vết thương của anh?” Tôn Thành hơi lo lắng.

“Không có gì đáng ngại.” Cao Tử Quần khoát tay, chuyện này không thể để kéo dài. Cao Tử Quần thở ra một hơi, tên nhóc Lãnh Lượng kia quả thật không có lương tâm: “Hai ngày nay Lãnh Tây làm gì?”

Tôn Thành tặc lưỡi, không phải anh không nhớ người ta là ai ư?

“Mấy hôm nay cô Lãnh vẫn luôn bận chuyện ở cửa hàng bán hoa.”

“Cậu cho người đến đó giúp đỡ, nhớ đừng để cô ấy phát hiện.”

Bận rộn với công việc, Lãnh Tây cũng phần nào quên đi những chuyện vừa qua. Cửa hàng đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, cô lại thuê thêm hai cô nhân viên giúp đỡ – Tiểu Ưu và Tiểu Dịch. Hiện tại đã tìm ra nguồn hàng, giờ chỉ còn chờ ba ngày nữa khai trương.

“Chị Tiểu Tây, bó như này đẹp không?” Trước đây Tiểu Ưu đã làm ở cửa hàng hoa khác một thời gian nên có nhiều kinh nghiệm. Lãnh Tây nhìn qua: “Rất đẹp.” Thật sự về phương diện này cô cũng không có kinh nghiệm, mở cửa hàng bán hoa cô thật sự không nắm chắc.

“Có thời gian em hãy dạy cho chị nhé.” Lãnh Tây cười nói.

Tiểu Ưu gật đầu: “Dạ, thật sự mấy cái này chẳng khó gì.” Lúc này có người đi đến.

“Ngại quá, chúng tôi vẫn chưa khai trương.” Tiểu Dịch đứng ở cửa, lễ phép nói.

Lãnh Tây nghiêng đầu, phớt chốc cô giật mình: “Là cô?”

Tần Lê nhẹ nhàng gật đầu: “Chị, em không làm phiền chị chứ?”

Lãnh Tây đặt bông hoa trong tay xuống: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Mười giờ sáng, lúc này giao thông trên đường không còn quá đông đúc. Lãnh Tây và Tần Lê đi song song qua ngã tư đường rồi tiến vào quảng trường.

“Em tên là Tần Lê, Tần trong triều Tần, Lê trong lê minh.” (1) Tần Lê khẽ cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ nhẹ.

(1) lê minh: bình minh.

Lãnh Tây thở ra một hơi, gió lạnh thổi rối bay tóc cô, cô nhìn Tần Lê: “Sao em lại quen Lãnh Lượng?”

Tần Lê nhìn cô tựa như nhìn thấy Lãnh Lượng trong ấy, cô khẽ mỉm cười: “Vào năm hai đại học, em cùng bạn học đến bar chơi nên quen anh ấy.”

Nhìn đôi mắt trong sáng kia, lòng Lãnh Tây bỗng rung động.

“Sau đó có vài người đến chọc ghẹo em, là Lãnh Lượng đã giúp em giải vây.” Nhớ lại lúc đó, khóe miệng Tần Lê bất giác nở nụ cười: “Nhưng mà, từ trước đến nay cũng chỉ mỗi em rung động anh ấy, còn anh ấy rất chán ghét em.”

Lãnh Tây thở dài, cô không nghĩ rằng có ngày mình lại được một cô gái đến tâm sự về chuyện tình yêu.

“Lãnh Lượng không ghét em.” Cô cúi đầu nói: “Nó có nỗi khổ riêng.”

Tần Lê vui mừng: “Chị...”

Lãnh Tây mím môi, Lãnh Lượng chỉ là không muốn dính dáng đến Tần Lê.

“Kỳ thật em biết anh ấy nghĩ gì, chỉ cần anh ấy đồng ý rời đi...” Tần Lê cắn môi, cô bình tĩnh nói. Cô không phải chưa từng khuyên anh, nhưng Lãnh Lượng chẳng bao giờ chịu nghe lời cô.

Ánh mắt Lãnh Tây trở nên thâm trầm, chuyện này không thể vội vàng, trừ khi Lãnh Lượng có thể tự mình nhận ra bằng không ai cũng không thể ép buộc được cậu ấy.

Tần Lê chào tạm biệt Lãnh Tây, sau khi tâm sự cùng Lãnh Tây tâm trạng cô khá hơn nhiều.

“Đã về à?” Tần Lê vừa bước vào cửa đã nghe thấy một âm thanh lạnh lùng vang lên. Bước chân cô dừng lại, ánh mắt từ từ chuyển qua thân người trên đang ngồi trên ghế: “Anh...”

Tần Lục ra lệnh: “Đến đây.”

Tần Lê nhú mào, sợ sệt bước đến: “Có chuyện gì vậy anh?”

Tần Lục vắt chéo hai chân , vẻ mặt lạnh lạnh: “Tối thứ tư trước em đã làm gì?” Thanh âm anh lạnh lẽo vang lên.

Tần Lê nắm chặt tay: “Em đến lớp vẽ.”

Tần Lục hừ lạnh: “Bây giờ còn biết nói dối nữa cơ đấy, Tần Lê em có muốn anh kể từng chi tiết một đêm đó em đã làm gì không?”

Tần Lê cắn môi: “Không cần, đêm đó em ở cùng Lãnh Lượng.”

Tần Lục nheo mắt: “Anh đã bảo rồi, em và nó không thể nào.”

Mười ngón tay cô siết chặt, vẻ mặt quật cường: “Bởi vì anh ấy là em trai của Lãnh Tây? Bởi vì anh yêu chị ấy mà không được đáp lại nên ngay cả em cũng không thể theo đuổi hạnh phúc của mình?”

Tần Lục bình tĩnh nhìn em gái, nhưng không thể che dấu được tâm tình từ trong đáy mắt mình.

“Anh thật sự quá buồn cười đấy. Để em phân tích cho anh biết rốt cuộc tình cảm anh dành cho Lãnh Tây là gì. Yêu?” Tần Lê cười mỉa mai: “Anh căn bản không hiểu yêu là gì? Anh chỉ là không cam lòng mà thôi.”

“Cam miệng!” Tần Lục đứng bật dậy, tức giận trừng mắt: “Ngay kia bay về Mỹ ngay lập tức.”

“Em không về, anh, em đã hai hai tuổi, không phải là một đứa con nít, anh không thể đối xử với em như vậy.” Tần Lê gào to.

Tần Lục lạnh lùng mở miệng: “Ở lại cũng được, nhưng phải rời khỏi Lãnh Lượng.”

Tôn Linh Lợi chậm rãi đi đến choàng qua tay anh: “Đừng giận, con bé là em gái anh, không phải là người ngoài, có thời gian em sẽ khuyên nó.”

Hai người cùng nhau rời khỏi.

Tôn Linh Lợi khoác một chiếc áo lông màu tím, sang trọng quý phái, không còn giống với cô sinh viên ngây ngô năm nào.

Tần Lục lái xe, ánh mắt Tôn Linh Lợi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết rơi.

“Ôi, tuyết rơi.” Cô kinh ngạc reo lên, kéo cửa sổ xuống.

Tần Lục hờ hững liếc mắt nhìn ra cửa xe, những bông tuyết nhẹ nhàng tung bay, anh nhìn qua ven đường, ánh mắt dừng trên thân ảnh cô gái bên cạnh cửa hàng hoa.

“Anh, đèn xanh rồi...” Tôn Linh Lợi nhắc anh.

Tần Lục giật mình, tiếp tục lái xe về phía trước.

“Anh đang suy nghĩ gì đấy?” Đã ở bên cạnh anh nhiều năm, dĩ nhiên Tôn Linh Lợi nhìn ra lúc này đây tâm tình anh rất lạ.

“Hình như quên một thứ.”

“Cái gì?”

“Hoa.” Khóe miệng Tần Lục khẽ nhếch lên.

Tôn Linh Lợi sững sờ: “Lát nữa đến bệnh viện mua.” Thật ra cô không nghĩ rằng Tần Lục lại đến thăm Cao Tử Quân, hai người này thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng họ không hề hợp nhau, trong lòng luôn ganh ghét đối phương thế nhưng lúc nào cũng bày ra bộ mặt giả vờ thân thiết.

Đến bệnh viện, Tôn Linh Lợi mua một bó cẩm chướng. Tần Lục nhìn thoáng qua cũng không nói gì.

Khi Tần Lục bước vào, Cao Tử Quân đang cầm sách văn đọc chính tả cho con gái viết, nhìn thấy Tần Lục, anh hờ hững nói: “Đợi một lát.”

Tần Lục không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống. Cao Tử Quần thương cô con gái này vô cùng, đến nỗi người bên ngoài ai cũng biết điều này. Tần Lục day day thái dương.

“Bố, từ “Chọc” con quên cách viết rồi, phần dưới là chữ gì nhỉ?”

“Chọc chính là khiến cho đối phương đau lòng.”

“A, con nhớ rồi, là chữ tâm.”

Khóe miệng Tần Lục nhếch lên, đây là cách Cao Tử Quần giải thích cho con gái ư.

“Bố, tại bố “chọc” mẹ nên mẹ mới thương tâm.” Cao Hi Hi nhanh nhẹn ứng dụng.

“Viết xong chưa? Để bố kiểm tra?” Cao Tử Quần cầm lấy quyển vở, nghiêm túc xem: “Được rồi, lát nữa chú Tôn sẽ đưa con về, những gì bố dặn con nhớ kỹ chưa?”

“Con nhớ rồi, đây là bí mật giữa hai chúng ta.” Cao Hi Hi gật đầu, hôn lên trán bố: “Bố, bố nhanh khỏi bệnh nhé.”

Lát sau, Tôn Thành đến đón Hi Hi về, phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ.

Tần Lục cười nhếch môi: “Cao Tử Quần tôi thật sự ghen tỵ anh chết mất, sao lại có đứa con gái đáng yêu thế chứ.”

Cao Tử Quần lạnh lùng liếc nhìn anh ta, nhợt nhạt cười: “Anh mà muốn thì chuyện đó cũng đơn giản thôi.”

“Nhưng tôi không được may mắn như anh.” Anh nhíu mày: “Thật xin lỗi chuyện tối đó người của tôi đã làm anh bị thương. Hôm nay tôi đích thân đến xin lỗi, hy vọng anh không để trong lòng.”

Cao Tử Quần nói: “Người của Lục thiếu chẳng để ai vào mắt cả.”

Tần Lục lắc đầu: “Tôi sẽ phạt bọn chúng, chỉ hy vọng anh đại nhân đại lượng bỏ qua.”

Cao Tử Quần nhìn anh: “Cũng được...” Anh cố ý dừng lại: “Nhưng anh có bảo đảm sẽ không kiếm người đối phó với Lãnh Lượng nữa không?”

Đôi mắt đa tình khẽ nheo lại, Tần Lục nhếch môi: “Lãnh Lượng? Anh quan tâm đến người này từ bao giờ đấy?”

Cao Tử Quần cười nhạt: “Cậu ấy là em vợ tôi.” Anh nhìn Tần Lục.

Tần Lục suy ngẫm một lúc: “Em vợ...” anh lặp lại: “Tử Quần, anh đã nói vậy sao tôi còn có thể không nề mặt anh chứ.”

Đảo mắt đã đến ngày khai trương cửa tiệm, thời gian này Lãnh Tây bận bù đầu. Tiểu Ưu cầm một lẵng hoa to đến: “Chị Tiểu Tây, vừa rồi có người đưa đến nhưng không có ký tên.”

Lãnh Tây nhìn, trên ruy băng chỉ viết một câu đơn giản: “Chúc cửa hàng làm ăn phát đạt.” Cô đang suy nghĩ là ai mang đến? Cao Tử Quần?

Nhưng trong nháy mắt cô liền bác bỏ, cô lắc đầu, Cao Tử Quần nhớ rõ tất cả mọi người chỉ quên mỗi mình cô. Cô không biết rốt cuộc đây là thật hay giả.

“Mẹ, mẹ xem nè, nội cũng tặng ẹ một lẵng hoa này.” Hi Hi ríu rít chạy vào, đằng sau còn kéo tay một người.

Sự xuất hiện của Cao Tử Quần khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Lãnh Tây đứng sững đằng kia, cô mím môi bình tĩnh nhìn về phía trước.

Chuyện cũ trước kia anh không nhớ, dù cô có nhắc lại cũng không có ý nghĩa. Lãnh Tây nhàn nhạt mở miệng: “Xin chào.”

Cao Tử Quần nắm tay Hi Hi từng bước đi vào: “Chào.” Anh thản nhiên cười, nụ cười kia có thể sưởi ấm ngày đông lạnh lẽo.

46. Chương 46

Cao Tử Quần bị thương nặng phần đầu, ai cũng nhớ chỉ quên mỗi mình Lãnh Tây, chuyện này thật sự khiến người khác khó tin. Lãnh Tây đó là một phần không thể tách rời trong trái tim anh. Anh đúng là một người cố chấp, đã nhiều năm như vậy...nếu anh có thể buông xuống được thì đã không phải rơi vào bế tắc như hôm nay.

Không ai biết Cao Tử Quần đang tính toán gì, đường đường là một tổng giám đốc giờ phút này lại chen chúc trong một tiệm hoa ồn ào chật hẹp, sắc mặt hơn hửng như gió mùa xuân, mọi người dè dặt quan sát anh, nhưng không có mấy người chủ động đi đến bắt chuyện cùng anh.

Sáng nay tiệm hoa vô cùng náo nhiệt. Người Lãnh gia hôm nay đều đến đây, Lãnh Lượng nhìn qua Cao Tử Quần. Những người khác bận rộn tiếp đãi khách khứa, anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Cao Tử Quần.

“Anh không sao chứ?” Ngữ điệu nhàn nhạt không có chút nào giống như quan tâm người khác.

Cao Tử Quần gấp quyển tạp chí trong tay lại, ánh mắt quay sang nhìn anh: “Đây là giọng điệu đối với ân nhân cứu mạng của cậu sao?”

Lãnh Lượng lạnh nhạt nói: “Tôi cầu xin anh giúp tôi ư? Anh không biết lượng sức mình còn ra dáng anh hùng.” Anh nhớ lúc đó Cao Tử Quần đã nói với anh rằng, hôm nay tôi trả lại tất cả cho cậu. Lãnh Lượng nhìn vào khuôn mặt Cao Tử Quần, đột nhiên như nhớ đến điều gì: “Anh giả vờ trông cũng thật giống đây chứ, đừng cho là tôi không biết, anh căn bản không hề quên chị tôi.” Anh hừ lạnh: “Tôi khuyên anh sớm bỏ đi ý định này đi, trái tim của chị tôi làm bằng băng đá, anh không có cơ hội đâu.”

Cao Tử Quần khẽ nheo mắt, anh nhìn Lãnh Tây đang bận rộn đằng kia: “Cậu có vẻ rất vui khi nhìn thấy chị mình cứ như vậy sống qua ngày. Lãnh Lượng...” Đột nhiên ánh mắt anh lóe lên một tia: “Tôi thậm chí có cảm giác rằng, tình cảm của cậu đối với chị mình hình như hơi vượt quá giới hạn.” Anh gắt gao nhìn Lãnh Lượng.

Lãnh Lượng tức thở hồng hộc: “Anh nói bậy gì đấy.”

“Nhóc con, tình cảm cậu dành cho chị quá sâu đậm, nhanh tìm một cô gái mà yêu đương đi.” Anh thần nhiên đứng lên: “Xin lỗi không tiếp cậu được nữa, tôi phải đi xem con gái và mẹ của nó đã.”

Lãnh Lượng ngăn người, nghiêng chặt rằng, nhìn vẻ mặt đắc thắng của Cao Tử Quần, anh hận không thể đi đến xé nát cái bộ mặt giả tạo kia.

Khách đến tấp nập, Lãnh Tây không có thời gian chăm sóc cho Hi Hi, nhưng cô vẫn luôn dõi mắt theo con gái, có như thế cô mới yên lòng được.

“Em hãy làm việc của em đi, có anh trông con bé rồi.” Không biết từ khi nào Cao Tử Quần đã đi đến bên cạnh cô, hơi thở ấm áp lan tỏa toàn thân cô, Lãnh Tây sửng sốt, cô vội vàng né tránh.

“Tôi nay mọi người tụ họp nhé, anh đã đặt nhà hàng rồi.” Cao Tử Quần cười nói.

Lãnh Tây hơi nhú mồm: “Không cần, chúng tôi đã đặt chỗ rồi.”

Về mặt Cao Tử Quần không hề thay đổi: “Vậy à, ờ sau này vẫn còn cơ hội, được rồi em đi làm việc trước đi, anh đưa Hi Hi đi ăn trưa.”

Lãnh Tây không thể nói thêm gì, lẽ nào Cao Tử Quần bị mất trí nhớ nên tính cách cũng thay đổi, anh khiến cô không biết phải cư xử thế nào khi đối diện.

Làm việc quần quật đến trưa, mọi người đang chuẩn bị gọi bữa trước thì đúng lúc có người đem cơm hộp đến.

“Cô Lãnh, đây là cơm hộp Cao tiên sinh đặt, phiền cô ký tên.” Anh nhân viên đưa phiếu qua.

Tiểu Ưu và Tiểu Dịch ngạc nhiên hét lên: “Wow, là khách sạn năm sao.” Hai cô gái nhìn qua liếc về: “Chị Tiểu Tây, vị Cao tiên sinh kia thật sự rất tốt à nha.”

Lãnh Tây ký tên: “Có thức ăn rồi mà vẫn không chặn được cái miệng của hai người.”

Tiểu Ưu và Tiểu Dịch chia cơm hộp ọi người, Lãnh Lượng nhếch môi: “Tôi không đói.”

Trong lòng Tần Hiểu Vân thầm thở dài, Lãnh Tây ngồi xuống bên cạnh, bà lo lắng hỏi: “Anh ta thật sự quên con rồi à?”

Lãnh Tây vừa tách đôi hai chiếc đũa, cô đứng đưng trả lời: “Hình như là vậy.” Kỳ thật chính cô cũng lơ mơ không chắc, con người Cao Tử Quần quá thâm hiểm.

Tần Hiểu Vân không đành lòng: “Lúc này cũng nhờ anh ta cứu Tiểu Lượng.”

Lãnh Tây mệt mỏi: “Con không ăn nữa, con ra ngoài hít thở không khí.”

“Này, Tiểu Tây.” Tần Hiểu Vân gọi lại.

“Mẹ, mẹ đừng nhắc đến tên người đó trước mặt chị có được không?” Lãnh Lượng trách móc: “Chị con không thích anh ta, mẹ không cần phải đoán già đoán non nữa.”

“Mẹ có thể không lo sao? Năm đó nhà mình xảy ra chuyện là mẹ bảo chị đi tìm Cao Tử Quần giúp. Nhiều năm qua có lúc nào lòng mẹ thôi nghĩ đến chuyện này đâu. Mẹ nợ chị con, cả đời này mẹ sẽ day dứt mãi. Chị con đã không còn trẻ nữa rồi, đã không còn là gái hai mươi, không thể cứ sống mãi như vậy. Đúng, là ban đầu Cao Tử Quần làm sai, nhưng anh ta là bố của Hi Hi, quan trọng là anh ta yêu chị con.” Tần Hiểu Vân nói một hơi dài, cảm thấy tim đau thắt lại.

“Con mặc kệ, đó là việc của mẹ.” Lãnh Lượng đứng dậy, anh bọc dọc sờ vào túi muốn lấy thuốc, kết quả tìm nửa ngày cũng chẳng thấy điều nào.

Lãnh Tây vô hồn đi lang thang , cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ là trong lòng buồn bực khó hiểu.

Cô thở ra một hơi, thành phố D vào đông thời tiết rét buốt. Đi ngang qua cửa hàng KFC, cô vô tình nhìn thấy hai bố con Cao Tử Quần đang ngồi ăn bên cửa sổ.

Không biết hai bố con đang nói chuyện gì, Hi Hi vừa ăn hăm bơ gơ vừa gật đầu.

Lãnh Tây kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Cao Hi Hi lấy một miếng khoai tây quệt tương ớt rồi đưa đến trước mặt bố, Cao Tử Quần hơi khom lưng há miệng nhận lấy.

Hình ảnh kia khiến Lãnh Tây thật sự rung động.

Rất nhiều năm trước cô đã từng khao khát một hình ảnh như vậy, một nhà ba người ngồi quây quần bên nhau.

Nhưng hiện tại...

Cao Tử Quần vô thức quay đầu, nhìn thấy cô, anh ghé xuống nói gì đó với Hi Hi. Cao Hi Hi liền chạy ra.

“Mẹ...mẹ đến tìm con và bố à?” Cao Hi Hi nắm lấy tay cô.

Lãnh Tây trong nhất thời không nói gì, mặc Hi Hi kéo vào KFC. Cao Tử Quần chọn chỗ ngồi chỉ có hai ghế, Cao Hi Hi lanh lẹ nói: “Con đi qua bên kia chơi cầu trượt đây.”

Cao Tử Quần gật đầu: “Nhớ cẩn thận đấy.”

“Em có dùng gì không?” Cao Tử Quần nhìn cô, mấy hôm nay cô vẫn luôn bận bịu liên tục công việc ở cửa hàng, vẻ mặt mệt mỏi lộ rõ.

“Không cần đâu.” Lãnh Tây lắc đầu.

Cao Tử Quần nói: “Sau khi tỉnh dậy, trợ lý của anh đã kể lại mọi chuyện cho anh. Anh thật xin lỗi.” Trong không gian huyền ảo của cửa hàng, giọng nói anh nghe rất êm tai.

Sắc mặt Lãnh Tây liền thay đổi, cô không ngờ anh lại trực tiếp nhắc đến vấn đề này, nó khiến cô hơi ngỡ vực, có thể anh đã thật sự quên cô.

“Tất cả đều đã là chuyện đã qua.” Cô hơi cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên cúc áo anh. Cô cố che giấu tâm tình: “Cao...Tử Quần, anh quên đi rồi cũng tốt.”

Cao Tử Quần nhìn cô: “Ồ... vậy sao?” thanh âm anh khê giương cao: “Nhưng anh không nghĩ như vậy.”

Lãnh Tây kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt anh dịu dàng lấp lánh, đôi mắt kia tựa như dòng nước xoáy sâu vào tim cô. Lãnh Tây luống cuống quay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Ai muốn quên đi người mình yêu.” Câu nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, Lãnh Tây siết chặt bàn tay dưới bàn. Cô mím chặt môi, đầu óc trống rỗng, thật lâu sau mới tìm thấy tiếng nói mình: “Anh đã quên rồi, sao còn biết được cô ấy chính là người anh yêu? Có lẽ không phải tình yêu mà chỉ là một loại hoài niệm cố chấp mà thôi.”

Cao Tử Quần nhếch khóe miệng: “Cũng không hẳn là như thế, phụ nữ các em có giác quan thứ sáu, đàn ông bọn anh cũng có cảm giác của mình.”

Cuộc sống có đôi khi thật sự rất kỳ lạ. Nhớ năm đó Lãnh Tây cảm hận Cao Tử Quần đến tận xương tủy, hận đến muốn giết chết anh, ai có thể ngờ rằng có một ngày hai người lại có thể ngồi cùng nhau trong tiệm KFC đối mặt với chuyện cũ.

Ánh mặt trời đông yếu ớt rọi xuống, Cao Tử Quần nhu tình nói: “Lãnh Tây, anh có thể theo đuổi em lần nữa không?”

Lãnh Tây ngần ngừ đứng trong cửa tiệm, bên tai không ngừng vang vang những lời anh nói hôm đó.

“Chị Tiểu Tây...”Tiểu Ưu do dự gọi.

“Chuyện gì?” Lãnh Tây đặt bó bách hợp trong tay xuống.

“Em gọi chị mấy lần rồi á, chị làm sao thế?” Tiểu Ưu lo lắng nhìn cô. Lãnh Tây là bà chủ của cô, nhưng trong khoảng thời gian làm việc cùng nhau, họ nhận ra Lãnh Tây là một bà chủ rất tốt bụng. Tiếp xúc một thời gian, mấy cô cũng biết chuyện Lãnh Tây và Cao tiên sinh.

Lãnh Tây mỉm cười: “À chỉ đang nghĩ ngợi lung tung, có chuyện gì không?”

Tiểu Ưu cười cười: “Là hoa của chị, lại ba ba bông hồng, chị Tiểu Tây, Cao tổng thật sự rất có lòng, hai tuần liên tiếp tặng hoa, thật quá kiên trì.”

Lãnh Tây lắc đầu: “Em đi lấy bình hoa giúp chị.”

“Tam sinh tam thế, Cao tổng cũng lãng mạn thật đấy.” Tiểu Dịch ngưỡng mộ nói.

“Đúng vậy, nếu như có người đàn ông nào đối với em như vậy, em chắc chắn sẽ gả liền cho anh ta.”

Lãnh Tây cười yếu ớt, một lát sau điện thoại của cô đột nhiên vang lên, lại những câu hỏi quen thuộc: Em đang làm gì đấy? có bận không?

Gần đây anh đều như vậy, mỗi ngày lại một bó hoa tươi, sau đó cộng thêm một tin nhắn. Lãnh Tây thật tưởng tượng không ra bộ dáng ngồi nhẩn tin của anh.

Lại nói chuyện hôm Cao Tử Quần yêu cầu Tôn thư ký đặt hoa, cô sững sờ mấy giây sau mới có phản ứng lại: “Cao tổng có cần viết thiệp gì không?”

“Không cần, cứ đặt ba ba bông.”

Sau lại có một lần cô nhìn thấy sắp mình ngồi chột chột nhẩn tin, cô thật không khỏi kinh ngạc. Cô đã đi theo Cao Tử Quần lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh soạn tin nhắn, thì ra ông sắp lạnh lùng của cô cũng có một bộ mặt ấm áp như vậy.

Lãnh Tây chưa bao giờ trả lời tin nhắn của anh, thỉnh thoảng Cao Tử Quần cũng gửi tin nhắn đến cho cô, ví dụ như tối nay anh có bữa tiệc, hay là mai anh phải đi công tác, tựa như đang báo cáo hành tung của mình cho vợ. Mỗi khi đến tiệm hoa, anh đều mang theo quà, Tiểu Ưu và Tiểu Dịch cũng có phần, hai cô này không ít lần trước mặt cô tặng bốc Cao tổng.

Xế chiều hôm nay, cô đang gói hoa cho khách thì một vị khách bất ngờ đến.

47. Chương 47

Lãnh Tây rót cốc trà đưa đến bàn: “Mời bác ạ.”

Bà Sở nhìn quanh cửa hàng một vòng: “Đúng lúc bác đi qua đây, trước đó có nghe Sở Hàng bảo cháu vừa mở tiệm bán hoa, vốn định ghé thăm cháu từ lâu nhưng trong nhà cứ liên tục bận chuyện. Chúc mừng cháu.”

Lãnh Tây khẽ nói: “Cảm ơn bác ạ.”

“Thời còn trẻ bác có rất nhiều mơ ước, trong đó có một hy vọng là sẽ tự mình mở một cửa hàng bán hoa, nhưng về sau quen biết với bố Sở Hàng, rồi tự nhiên đi theo nghề giáo viên. Bất quá bây giờ ngẫm lại, nếu lúc đó mở cửa hàng bán hoa chưa chắc đã có kết quả tốt, có đôi khi những thứ không đạt được lại là những kỉ niệm đẹp không thể quên.

Trái tim Lãnh Tây khẽ động, cô bình tĩnh nâng cốc trà khẽ nhấp môi.

Bà Sở đứng dậy dạo quanh quán một vòng: “Hoa này đẹp quá, là hoa chuông tím phải không?”

Lãnh Tây đi đến, cô gật đầu: “Dạ.” Trong cửa hàng hoa chuông tím không nhiều lắm, cô lặng lẽ ngắm nhìn, giữa cánh hoa tím là màu xanh lam, cánh hoa mềm mại tươi đẹp động lòng người.

“Đẹp quá.” Bà Sở bỗng nhiên thở dài: “Chỉ là ý nghĩa của loài hoa này quá bi thương.” Bà khẽ thì thầm: “Hoa chuông tím-tình yêu vô vọng.”

Lãnh Tây đang khẽ chạm những cánh hoa bỗng dừng dừng tay lại.

“Tình yêu tuy rất đẹp, nhưng cuộc sống có đôi khi cũng rất thực tế. Có đôi khi yêu nhau nhưng không nhất định phải đến bên nhau. Bất cứ chuyện gì cũng cần phải có duyên số. Lãnh Tây, cháu hiểu không?”

Bầu không khí trong nhảy mắt trở nên yên tĩnh lạ thường.

Lãnh Tây cảm thấy rất may vì lúc này Tiểu Ưu và Tiểu Dịch đã ra ngoài ăn tối, chỉ có cô một mình đối mặt với những chuyện này. Nếu như không có việc bà Sở đã không đến đây, huống hồ hôm sinh nhật bà Sở, Lãnh Tây đã cảm thụ được cái tình người ấm lạnh.

“Bác gái, ý của bác cháu hiểu.” Lãnh Tây bình tĩnh nói, cô nhìn thẳng vào bà, ánh mắt thanh thản: “Cháu rất biết ơn anh Sở trong thời gian qua đã giúp đỡ cháu rất nhiều, cả đời này cháu sẽ không bao giờ quên. Cháu không cảm thấy rằng trên trái đất này có cái gì xứng hay không xứng với cái gì, chỉ cần là yêu nhau tại sao không thể đến bên nhau?” Cô không kiêu không nịnh nói.

Bà Sở nghe cô nói vậy, nét hơi khó xử.

Lãnh Tây tiếp tục: “Nếu như cuối cùng hai người không thể đến bên nhau, không phải bởi vì những thứ gọi là quan niệm kia, mà chỉ bởi vì hai người vẫn chưa đủ kiên định, vẫn chưa đủ yêu nhau.”

Bà Sở đứng người nhìn cô, sắc mặt trở nên thay đổi.

Lãnh Tây cười nhếch môi: “Có lẽ những điều cháu nói bác nghe không được xuôi tai, nhưng đây chính là suy nghĩ của cháu. Chẳng nhẽ bà mẹ đơn thân thì không có quyền được theo đuổi hạnh phúc của mình ư?”

“Cháu...” Bà Sở cắn môi, khóe miệng run run, không còn dáng vẻ cao ngạo khi mới bước vào cửa.

“Nếu như nói giữa cháu và Sở sư huynh không có gì thì đúng là nói dối, nhưng đó cũng chỉ là sự rung động của tuổi thanh xuân. Bác yên tâm, cháu và anh Sở từ bảy năm trước đã không có gì.” Cô nhẹ nhõm thở ra, không ngờ rằng bản thân mình sao có thể bình thản đến vậy.

Bà Sở không nghĩ tới Lãnh Tây sẽ nói ra những lời như vậy, bà cắn chặt răng: “Cháu cũng biết là chúng ta để ý chuyện cháu đã có con riêng, có lẽ những gì hôm nay bác nói khiến cháu khó chịu. Đợi đến khi cháu bằng tuổi bác cháu sẽ hiểu, có đôi khi tình yêu và hôn nhân là hai việc khác nhau. Tâm ý của Sở Hàng đối

với cháu, người mẹ như ta sao lại không nhận ra chứ, nhưng dù sao khoảng cách giữa hai đứa vẫn thật quá xa. Cháu cũng đã khẳng định với bác rồi vậy bác đây cũng yên tâm.”

“Xin lỗi, đã làm phiền cháu.”

Bà Sở xoay người, Lãnh Tây nhìn theo bóng lưng bà, cười khổ.

Hơn mười giờ Sở Hàng mới về đến nhà, gần đây chuyện ở công ty luật rất bận rộn, nhiều vụ kiện dồn dập. Anh mệt mỏi lê bước vào nhà, không nghĩ rằng mẹ vẫn còn chưa ngủ.

“Con về rồi đấy à? Có đói bụng không, mẹ làm chút gì cho con ăn nhé?” Bà Sở giảm âm lượng ti vi.

“Không cần đâu mẹ, con đã ăn tối rồi. Giờ này rồi sao mẹ còn chưa ngủ?” Sở Hàng đặt túi xuống.

Bà Sở nhìn chăm con trai, dưới ánh đèn, đôi mắt bà trở nên sâu đậm. Sở Hàng nhìn thấy mẹ khan khác, liền ngồi xuống cạnh bà: “Mẹ làm sao vậy?”

“Con và Hứa Thi thế nào rồi?” Bà Sở hỏi thẳng.

Sở Hàng nhú mày: “Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, con chỉ xem cô ấy là em gái. Con và Hứa Thi không thể nào.”

Sắc mặt bà Sở càng trở nên ảm đạm: “Tiểu Hàng, hãy nghe mẹ nói một câu, con và Lãnh Tây không thể nào.” Bà không hề che giấu: “Cô ấy chưa lập gia đình đã có một đứa con gái riêng, bây giờ còn dây dưa không rõ với anh chàng họ Cao kia. Nếu cô ta vào gia đình chúng ta, con bảo bố mẹ sao có thể đối mặt với họ hàng và bạn bè đây?”

Sắc mặt Sở Hàng ảm đạm, anh nghiêng chặt răng: “Tất cả những gì báo chí viết chỉ là vợ vắn. Lãnh Tây là cô gái rất tốt, tiếp xúc lâu với cô ấy mẹ sẽ nhận ra, Hi Hi cũng là đứa bé rất đáng yêu, rất hiểu chuyện.”

Bà Sở liên tục lắc đầu: “Đêm nay mẹ sẽ nói chuyện dứt điểm với con, mẹ không tán thành chuyện con và cô ta, hơn nữa con cảm thấy Lãnh Tây sẽ đồng ý yêu con sao? Mẹ đã đến chỗ đó, nó là một người rất thương con cái. Tình cảm con bé dành cho con là gì trong lòng con là người hiểu rõ nhất.” Bà thở dài: “Dì Trần đã nói, ấn tượng của Hứa Thi đối với con không tệ.”

Sở Hàng mệt mỏi kéo cà vạt: “Mẹ, được rồi, con mệt rồi, con về phòng ngủ trước đây. Mẹ cũng đi nghỉ sớm đi.”

Bóng đêm yên tĩnh. Sở Hàng ngồi xuống bàn làm việc, trước mặt anh là một tập văn kiện, anh buồn bực không muốn đứng vào, ngày mai còn phải lên tòa.

Lời của mẹ vẫn còn văng vẳng bên tai anh, tương lai của anh và Lãnh Tây lại một lần nữa rơi vào bế tắc, anh không sợ phải chờ đợi, điều anh sợ nhất chính là cô sẽ lùi bước.

Lời hôm đó cô nói anh vẫn còn nhớ rõ: “Hứa Thi rất tốt.” Đúng vậy Hứa Thi rất tốt, lại xinh đẹp nhưng cô ấy không phải là cô. Cho dù cô ấy có tốt hơn đi nữa đối với anh mà nói cũng không quan trọng.

Sở Hàng nặng nề thở dài, anh cảm điện thoại. Cảm giác của bảy năm trước mơ hồ quay lại, Lãnh Tây và anh cứ thế chia tay trong im lặng.

Lãnh Tây đang tính toán sổ sách, điện thoại rung lên, cô lấy ra nhìn màn hình: “Sở Hàng, đã trễ thế này có chuyện gì không?” Cô ngược nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười một giờ rồi sao anh còn gọi vào lúc này.

Sở Hàng cố lấy can đảm: “Tiểu Tây, chúng ta kết hôn đi.” Trái tim anh bỗng nhiên đập thành thịch.

Chiếc bút trong tay cô rơi xuống: “Sở Hàng, anh sao thế?”

“Tiểu Tây, em đồng ý với anh đi.” Đây là lần đầu tiên Sở Hàng kiên quyết như thế.

Sau đó là một loại lặng lẽ đến tĩnh mịch.

“Anh à, anh sẽ tìm được một cô gái tốt hơn. Anh và em ...không thể nào.” Lãnh Tây chưa xốt nhắm mắt, cô có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề của Sở Hàng.

“Sur huynh, xin lỗi.” Cô khẽ nói.

Sở Hàng đột nhiên nở nụ cười tự giễu bi thương tột cùng hỏi: “Bởi vì anh ta?”

Lãnh Tây hít sâu, cô khó khăn nói: “Không phải vì ai cả, chúng ta vốn không thể nào. Sư huynh, anh đã nói với em, mọi việc phải nhìn về phía trước. Anh cũng vậy, rồi anh sẽ gặp một cô gái hợp với mình.”

Ngón đèn vàng hiu hắt, đôi mắt Sở Hàng đỏ hoe, giọng nghẹn ngào: “Được, anh hiểu rồi. Tiểu Tây...” Anh khẽ gọi tên cô rồi không thể nói thêm được lời nào nữa.

Hai người nghe tiếng hít thở của đối phương, mãi đến khi điện thoại Lãnh Tây hết pin mới tắt máy.

Lãnh Tây lẳng lặng ngắm nhìn bó hoa chuông tím cô mang từ quán về, ánh mắt vô hồn trống rỗng.

Trên đời này, có những kẻ hữu duyên nhưng vô phận.

Buổi tối Cao Tử Quần dự họp tiệc tối chính phủ tổ chức tình cờ gặp Trần Trạh Bắc. Trần Trạh Bắc nhìn anh cười nhếch môi: “Chào Cao tổng, không biết ngài có còn nhớ tôi không?”

Cao Tử Quần đương nhiên biết anh bạn mình đang trêu chọc, anh cười: “Nếu không nhận ra chủ tịch Trần, tôi đây sao dám làm ăn ở thành phố D này.”

Trần Trạh Bắc bỗng nhiên cười thành tiếng: “Vợ tớ bảo tớ hỏi vậy, trò ngốc ngếch như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được. Không phải là đầu cậu bị đánh đến nỗi có vấn đề rồi chứ.”

Cao Tử Quần bắt đầu dĩ thử dài.

“Tớ nghĩ cậu hãy đổi dứt thành nghề biên kịch đi, trò hề mất trí nhớ mà cậu cũng có thể diễn được.”

“Đợi một ngày cô ấy trở thành Cao phu nhân, tớ sẽ suy nghĩ đến vấn đề đầu tư vào ngành điện ảnh.”

Trần Trạh Bắc nghe vợ kể Cao Tử Quần bị mất trí nhớ phân mảnh, chỉ lựa chọn quên mất Lãnh Tây. Từ Thần Hi khẳng định: “Nếu Cao Tử Quần bị mất trí nhớ, heo nái cũng có thể leo lên cây.”

Trần Trạh Bắc cười nghiêng ngả: “Chuyện đó thì liên quan gì đến heo nái chứ?”

Thần Hi nghiêm túc nói: “Ý của em là không thể nào có chuyện đó. Nhất định là Cao Tử Quần gạt Lãnh Tây. Không được, em phải bảo với Lãnh Tây.”

Trần Trạh Bắc liền vội vàng giữ vợ: “Bà Trần à, em nói cho cô ấy, định bảo cô ấy phải làm thế nào? Vạch trần Tử Quần?” Thần Hi im lặng.

“Hai người họ căng thẳng nhiều năm vậy, bây giờ Cao Tử Quần chịu chùn bước, anh tin Cao Tử Quần có ý định riêng của mình.”

Thần Hi hừ lạnh: “Nói đi nói lại thì anh cũng đứng về phía Cao Tử Quần phải không?” Cô bất mãn đẩy anh ra.

Trần Trạh Bắc thở dài: “Đương nhiên là anh giúp Tiểu Tây chứ, nhưng cũng đã bảy năm trôi qua rồi, em hy vọng cô ấy cứ sống mãi như vậy sao?”

Thần Hi chán nản lắc đầu: “Tuổi thanh xuân của Tiểu Tây đã bị Cao Tử Quần băm dập cả rồi.”

“Cho nên Cao Tử Quần phải chịu trách nhiệm, anh ta không thể thoái thác.” Lại càng cam tâm tình nguyện.

Trần Trạh Bắc nhướng mày: “Cậu dự định làm thế nào? Khổ nhục kế cũng đã dùng, mất trí nhớ cũng đã thử, còn chiêu gì chưa bày ra không?”

Cao Tử Quần lạnh lùng liếc bạn: “Cậu đừng dùng giọng điệu như thể tớ là một tên lường gạt vậy, không phải tớ đang dùng tâm lòng chân thành nhất để theo đuổi vợ đây sao?”

Trần Trạh Bắc khẽ cười nói: “Lãnh Tây là người khẩu nanh nhẹ dạ, câu bây giờ đã chuyển đến đối diện nhà người ta ở còn sợ không có cơ hội ư?”

“Tin tức cậu cũng nhanh đấy.” Anh thần nhiên nói. Sau vụ ẩu đả hôm trước, anh đã mua căn hộ đối diện nhà Lãnh Tây, hai hôm trước vừa chuyển đến. Chuyện này Lãnh Tây còn chưa phát hiện.

“Bất quá, Tử Quần, tớ khuyên cậu một câu, chuyện Lãnh Tây tối kỵ nhất chính là cậu và Văn Thư, hồi trước cậu đã dùng Văn Thư để khích cô ấy, giờ Văn Thư quay về đây, tuy cậu xem Văn Thư là em gái nhưng mà suy nghĩ giữa đàn ông và phụ nữ không giống nhau.” Trần Trầm Bắc chân thành nói.

Nghe xong những lời nói này, lòng Cao Tử Quần lại gợn sóng, kỳ thật điều anh ân hận nhất chính là lúc trước đã dùng Văn Thư để khiêu khích Lãnh Tây. Mỗi lần nhớ đến anh lại hối hận không thôi.

Nhưng là trên thế giới này không có thuốc hối hận.

48. Chương 48

Khi những chuyện xưa không hoàn mỹ, ta phải nắm giữ thời gian này, để về sau tất cả mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Màn đêm buông xuống, Cao Tử Quần mặc một bộ đồ pyjama đứng ngoài ban công, lưng tựa vách tường, ánh mắt nhìn chăm qua ban công nhà bên cạnh.

Cửa sổ mở toang, giọng nói thổ thổ hòa cùng điệu gió văng vẳng vang lên. Cao Tử Quần có vẻ rất tập trung, vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

“Cao Hi Hi, chưa làm bài tập xong thì không được chơi cùng chó.” Giọng nói Lãnh Tây truyền tới.

Cao Tử Quần nhin không được mỉm cười, trong đầu có thể tưởng tượng ra bộ dáng Lãnh Tây giả vờ tức giận. Anh biết mấy hôm trước Lãnh Tây vừa mua một chú chó Teddy, hồi Hi Hi học mẫu giáo cũng nặng nặc đòi nhưng Cao Tử Quần không đồng ý.

Cao Hi Hi đành đứng lên: “Mẹ, mẹ biết không? Đối diện nhà chúng ta vừa có người chuyển đến ở đấy.”

Lãnh Tây đang bận rộn tổng kết sổ sách và chuẩn bị cho công việc ngày mai, cô không buồn ngẩng đầu đáp lại: “Vậy ư”

“Không biết là ai vậy nhỉ?” Cao Hi Hi tiếp tục.

“Từ khi nào con lại quan tâm đến những chuyện này?” Lãnh Tây gấp quyển sổ trong tay lại.

Cao Hi Hi thở dài: “Mẹ, con là đang nghĩ cho nhà mình thôi. Người ta nói: Bà con xa không bằng láng giềng gần, chúng ta đương nhiên phải giữ mối quan hệ tốt với hàng xóm rồi. Hơn nữa, nhớ đâu nhà bên cạnh là một người xấu thì làm thế nào? Nhà chúng ta chỉ có hai người phụ nữ chân yếu tay mềm, rất nguy hiểm.”

Lãnh Tây cảm thấy buồn cười, đầu óc đứa nhỏ này phản ứng thật quá nhanh nhẹn, lời nói ẩn chứa rất nhiều điều “Phụ nữ chân yếu tay mềm?” Cô cao giọng: “Không phải con đang học teakwondo chỉ cần một cước có thể đá ngã đám đàn ông sao.”

Trong nháy mắt vẻ mặt Cao Hi Hi liền ỉu xiu: “Mẹ, không phải chúng ta đã thỏa thuận là không đề cập đến chuyện này nữa rồi sao?” Thật sự cô bé rất xấu hổ, đặc biệt là lần trước cô bé còn tung cước đá ngã một bạn nam sinh rất đẹp mắt.

Lãnh Tây ngưng cười: “Được rồi, mẹ không nhắc lại nữa. Con yên tâm đi, mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt.”

Cao Hi Hi nhếch môi: “Nếu có bố ở đây, con cũng không cần phải lo lắng như vậy. Mẹ, hiện tại bố con đang cô đơn lẻ loi một mình, mẹ hãy thương xót cho bố đi.” Người hàng xóm nào đó đang cố nhin hắt xì.

“Bố con là người lớn đương nhiên có suy nghĩ của riêng mình.” Lãnh Tây nhẹ nhàng giải thích. Đã mấy hôm rồi Cao Tử Quần chưa liên lạc với cô, tuy hoa vẫn được gửi đến mỗi ngày, nhưng bất giác cô có cảm giác là lạ.

Sáng hôm sau, Lãnh Tây đưa Hi Hi đi học, khi cô mở cửa, cánh cửa nhà đối diện cũng mở ra. Lãnh Tây đang cúi người thắt dây giày, không ngừng giục Hi Hi: “Hi Hi nhanh lên, muộn rồi.”

Đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên: “Không cần vội để anh đưa hai mẹ con đi.”

Động tác cô ngừng ra, cảm giác như bị ù tai.

Cao Hi Hi mừng rỡ quẩn quýt chạy vèo đến bên người Cao Tử Quần: “Bố.”

Lãnh Tây mang giày xong, từ từ đứng dậy, cô nhìn người đối diện, khóe miệng run run.

Cao Tử Quần bế con gái, ánh mắt trìu mến nhìn Lãnh Tây: “Chào buổi sáng, anh là hàng xóm mới của hai mẹ con.” Anh dịu dàng mỉm cười: “Không phải đã muộn rồi sao? Để anh đưa hai người đi.”

Lãnh Tây cảm thấy bàn chân mình như tê dại. Hai hôm trước lúc lên lầu, cô nghe mọi người xôn xao bàn tán rằng, trên tầng bảy vừa có một anh chàng rất đẹp trai mới chuyển đến, hóa ra là anh! “Mẹ ơi, đi thôi.” Cao Hi Hi mang ba lô vào.

Lãnh Tây hơi nhú mồm, Cao Tử Quần cười yếu ớt: “Đi thôi.”

Cao Hi Hi đã chạy xuống tầng sáu. Lãnh Tây hít sâu một hơi, gian nan nhắc bước đi xuống. Rõ ràng là chỉ có bảy tầng, nhưng sao hôm nay tựa như rất dài và gập ghềnh.

“Sao anh lại chuyển đến đây?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Cao Tử Quần đi theo sau, Lãnh Tây cúi đầu, mái tóc dài che khuất góc mặt cô.

“Mặc dù anh quên chuyện trước kia, nhưng cảm giác này anh không có quên. Anh nghe Trần Trầm Bắc kể trước đây anh rất yêu em.”

Lãnh Tây vô thức nắm chặt tay.

Từ yêu thốt ra từ miệng anh...cô thật sự không thể thích ứng được.

Đã từng bị tổn thương, hơn nữa tình yêu này thật sự quá khó khăn.

“Anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, cũng tự cho chính mình cơ hội.” Anh chân thành nói, thanh âm dịu dàng tựa như trở thành một người khác.

Mà Lãnh Tây giật mình trật chân lão đảo suýt chút nữa ngã, cũng may Cao Tử Quần nhanh nhẹn giữ lấy ôm cô vào lòng. Hơi thở quen thuộc của cô phản phát khiến anh lâng lâng.

Cô kinh ngạc ngược nhìn lên khuôn mặt kia, khóe mắt anh đã xuất hiện một vài nếp nhăn.

Anh không còn là người đàn ông của bảy năm trước nữa, thời gian đã để lại dấu tích trên khuôn mặt điển trai ấy.

Chật vật một hồi Lãnh Tây phải vất vả lắm mới rút được tay ra, cô dè dặt đứng vững, thắm hít sâu: “Chúng ta xuống thôi.”

Cao Tử Quần nhếch khóe môi, đây là nụ cười hạnh phúc. Cô đã không còn cự tuyệt anh như trước kia, quả thật như bây giờ cô đáng yêu hơn nhiều. Anh thầm nghĩ, anh đã đánh cược rằng, Lãnh Tây sẽ không tính toán với một người bị mất trí nhớ làm gì. Xem ra anh đã thắng.

Cao Tử Quần đến công ty, tất cả các nhân viên trong công ty đều cảm giác được tâm tình của anh hôm nay rất tốt. Trong nháy mắt mọi người liền tranh nhau chọn hôm nay đến để báo cáo công việc.

Thư ký Tôn không khỏi than thở những người này thật tinh ranh đúng là biết chọn ngày.

“Cao tổng, ban giám đốc hỏi ngài công viên trò chơi chúng ta sẽ dự định khai trương vào ngày nào?”

Cao Tử Quần nhìn lướt qua bức ảnh trên bàn, anh trầm ngâm suy nghĩ một lát: “Tháng sau đi, ngày mười bốn.”

Thư ký Tôn sững sờ, cô yếu ớt cười: “Lễ tình nhân ư, Cao tổng bây giờ anh càng ngày càng lãng mạn đấy.”

Cao Tử Quần ngược mắt nhìn cô, sắc mặt ảm đạm: “Nói như vậy có nghĩa là trước kia tôi rất cứng nhắc sao?”

Thư ký Tôn ngẩn ra, cố gắng giải thích: “Tôi không có ý đó.”

Cao Tử Quần dừng lại vài giây, rồi đột nhiên mỉm cười: “Thư ký Tôn thật sự chẳng có khiếu hài hước, được rồi, cô đi làm việc đi.”

Khuôn mặt thư ký Tôn đen thui, Cao Tử Quân còn đùa với cô...cô xoay người lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Cao Tử Quân đứng dậy đi đến bên cửa kính, công viên vui chơi Trung Chính mở ngay trung tâm phía Đông, bao gồm rất nhiều trò chơi. Có thể tưởng tượng rằng nơi đây sau này sẽ hấp dẫn bao nhiêu du khách.

Đây chính là mảnh đất năm đó của Lãnh gia, và cũng là mảnh đất mà Tần Lục có hứng thú. Cao Tử Quân thở dài, lúc đó sau khi Trung Chính nắm được miếng đất này trong tay, các nhà chuyên môn dự trù xây dựng nơi đó thành trung tâm thương mại lớn nhất thành phố D, nhưng sau đó anh đã cố gắng thuyết phục các cổ đông trong công ty xây dựng thành công viên trò chơi.

Bởi vì miếng đất kia có liên quan đến quá nhiều chuyện không vui, anh hy vọng về sau có thể sử dụng nơi này để xóa tan đi những nỗi buồn kia, cho nên Cao Tử Quân đã quyết tâm xây dựng một công viên trò chơi.

Sau khi tan ca, Cao Tử Quân cũng như những nhân viên công chức bình thường về nhà. Anh vừa mới về nhà đóng cửa, đã nghe thấy âm thanh gọi cửa.

Cao Hi Hi dắt chó vui vẻ đi vào: “Bố, sao bố lại chuyển đến đây?”

Cao Tử Quân cởi áo khoác: “Mẹ đang làm gì đấy?”

“Nấu cơm ạ.” Cao Hi Hi liền đề nghị: “Bố, lát nữa chúng ta cũng cùng nhau ăn cơm đi.”

Cao Tử Quân cười: “Con đúng là nhiều mưu mô.”

“Bố, con đứng về phe bố mà.” Cao Hi Hi thề son sắt: “À đúng rồi, con có một việc muốn nói với bố, chú Sở đã có bạn gái.”

Cao Tử Quân sững người. Sở Hàng là một người rất kiên trì, trừ khi Lãnh Tây đã chính miệng cự tuyệt anh ta. Tâm trạng Cao Tử Quân vui vẻ hẳn lên, chỉ là trước mặt con gái anh cố gắng kìm nén.

“Con còn nhỏ quan tâm đến mấy chuyện đó làm gì?” Anh nghiêm mặt răn dạy.

Cao Hi Hi hừ lạnh: “Con được di truyền từ bố đấy chứ đâu.”

Hai bố con lại trò chuyện trong chốc lát, Cao Hi Hi nói rằng gần đây điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô bé là chú chó Teddy này. Cao Tử Quân đâu có để tâm nghe tâm sự của con gái, đầu óc anh đang bận suy nghĩ đến điều khác.

Lát sau, Lãnh Tây đi qua gọi Hi Hi về ăn cơm, cô bé đương nhiên không quên kéo bố theo cùng.

Lãnh Tây cũng không từ chối, cô mở miệng nói: “Mẹ, đi coi mì.”

Cao Tử Quân cũng không khách khí: “Không cần phiền toái như vậy đâu.” Anh vừa nói vừa theo sau Lãnh Tây vào bếp. Phòng bếp vốn nhỏ, hai người đứng đây càng lộ vẻ chen chúc. Lãnh Tây vừa quay người đã đụng phải Cao Tử Quân.

Cô nhú mày: “Anh ra ngoài trước đi.”

“Sao anh có thể không biết xấu hổ vậy được! Để anh giúp em.” Cao Tử Quân nói.

Động tác trên tay Lãnh Tây dừng lại: “Được rồi, vậy anh tự làm hết đi. Canh xương trong nồi, rau cải đã rửa.” Nói xong cô không hề do dự liền quay lưng bước đi, khéo miệng bất giác nhếch lên.

Cao Tử Quân chớp chớp mắt, sau đó ì vào nồi rau, động tác thành thục, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, đó là cảm giác anh chưa từng được nếm trải qua.

Cao Hi Hi nhìn bố ăn mì, bỗng dưng trong lòng cảm thấy bố mình rất tội nghiệp.

Cao Hi Hi hỏi: “Bố mì ngon lắm sao?”

Cao Tử Quân nhú mày: “Rất tuyệt.”

“Vậy sao bố lại chau mày?” cô bé gấp một sợi nêm thử: “Ồi, chẳng có vị gì.”

“Bác sĩ bảo bố phải nên ăn thanh đạm chút.” Vẻ mặt anh rất chân thật cơ hồ như đang nhắc nhở người nào đó rằng anh vẫn còn là bệnh nhân. Anh dĩ nhiên không khai thật rằng mình đã quên uối.

Lãnh Tây buồn cười: “Trong bếp có sa té đấy.”

Ánh mắt Cao Tử Quần đảo một vòng: “Mấy hôm nay rất lạnh, cho thêm ít ớt vào ăn càng ngon.”

Lãnh Tây cúi đầu, cười như không cười.

Ăn tối xong, Cao Tử Quần vẫn nán lại đó đến hơn mười giờ, mãi tới khi Lãnh Tây lên tiếng: “Hi Hi đến giờ đi ngủ rồi.”

Anh mới miễn cưỡng quay về căn nhà đối diện.

Cao Hi Hi ngáp to: “Mẹ con đi ngủ đây. Mẹ cũng ngủ sớm nhé.”

Tuy rất mệt nhưng Lãnh Tây lại ngủ không được, cô cảm thấy tâm trạng của mình rất rối bời. Lời của Thần Hi không ngừng văng vẳng bên tai cô: “Tiểu Tây, lúc Cao Tử Quần bị thương trong lòng cậu đã nghĩ gì?”

Cô không trả lời Thần Hi.

“Cậu không cần nói với tớ, chỉ cần trong lòng cậu tự rõ là được rồi.” Thần Hi thở dài.

Nửa đêm Lãnh Tây không ngừng nằm mơ, cô hoảng hốt cảm giác chiếc giường đang lung lay, giật mình tỉnh giấc chạy nhanh đến phòng Hi Hi, bế Hi Hi ra ngoài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập mạnh cửa của Cao Tử Quần, anh gào to: “Tiểu Tây...dậy đi...”

49. Chương 49

Toàn bộ chung cư huyền náo tựa như sắp nổ tung.

“Động đất...động đất...” Mọi người hoang mang luống cuống chạy xuống lầu.

Lãnh Tây bật công tắc, nhưng cả toà nhà đã bị mất điện. Mặt đất bắt đầu rung rung, cô cố gắng giữ bình tĩnh, bế Hi Hi lên: “Hi Hi...”

“Mẹ làm sao vậy?” Hi Hi mơ hồ mở mắt nói.

Cô cố nén thấp giọng: “Nhanh dậy đi, chúng ta phải đi xuống lầu...”

“Con tự đi.” Hi Hi giãy dụa trường xuống.

Lãnh Tây nắm chặt tay con gái, cùng nhau chạy ra ngoài.

“Mẹ, nhà đang lắc lư, động đất sao?” Trong bóng tối, đột nhiên Cao Hi Hi hét lên. Cô bé cứ tưởng mình đang nằm mơ, hết như đang ở công viên chơi thú nhún.

Lãnh Tây mím môi, lúc đi đến phòng khách căn nhà lại rung mạnh hơn, mọi thứ rơi xuống đất...xoảng...xoảng...

Cao Hi Hi sợ hãi gọi: “Mẹ”

Lãnh Tây run rẩy trấn an con gái: “Đừng sợ...”

“Mẹ chúng ta sẽ bị chết à?” Hi Hi run sợ hỏi, trước đây cô bé từng xem thời sự nên biết được động đất là cái gì.

Giờ phút này Cao Tử Quần đang rất lo lắng đứng ngoài cửa, cảm giác bất lực như sôi trào. Trên hành lang mọi người rối rít chạy, anh đã gọi Lãnh Tây nửa ngày nhưng chẳng có ai trả lời. Anh lấy bình chữa cháy đập mạnh cánh cửa.

“Lãnh Tây...” âm thanh trở nên hoảng hốt, anh chạy về nhà, ban công hai nhà thông nhau, anh nhớ Lãnh Tây có một thói quen, cho dù trời có lạnh thế nào, cô ấy cũng không đóng cửa sổ.

Lãnh Tây và Hi Hi chạy ra cửa, rọi theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại thì nhìn thấy bình chữa cháy, cánh cửa nhà kế bên mở toang.

“Bố đâu?” Cao Hi Hi sợ sệt hỏi.

Lãnh Tây thầm hít một hơi sâu: “Mẹ vào gọi bố, con đứng ở góc tường này đợi mẹ.” Nói xong cô liền chạy vào nhà.

“Cao Tử Quần... Cao Tử Quần...” Lãnh Tây gọi lớn, căn phòng tối om.

“Tiểu Tây...” Đột nhiên cô nghe được giọng nói anh.

“Anh đang ở đâu?” Lãnh Tây run run hỏi.

“Ngoài ban công...” Thanh âm nặng nề, Lãnh Tây chạy đến thì nhìn thấy anh đang đứng trên giàn hoa yếm ớt ngoài ban công, hai tay bám chặt vào cánh cửa sổ nhôm.

Cô cảm thấy ngực mình đau nhói, vội vã chạy qua, vươn tay: “Đưa tay cho em...”

Cao Tử Quần hơi giật mình, đưa tay qua, lòng bàn tay ướt mồ hôi: “Đừng sợ, nơi này sẽ không dễ sập đâu.” Lúc này rồi mà anh còn muốn trấn an cô.

Anh nhảy xuống ban công, hai chân vừa chạm đất liền ôm chặt lấy cô, vùi mặt xuống cổ cô, anh tham lam hít mùi hương trên cơ thể cô, giờ khắc này trái tim anh mới nhẹ nhõm buông xuống. Anh ngẩng đầu, đôi môi trượt xuống khuôn mặt cô, dịu dàng hôn lên má, sống mũi anh cay cay: “Tiểu Tây...” Em có biết vừa nãy anh đã lo sợ như thế nào không?

Có thể là ảo giác, Lãnh Tây tựa hồ nghe thấy giọng nói anh run run lộ ra tia sợ hãi. Anh ôm chặt cô, cô không thấy vẻ mặt anh lúc này.

Trên người cả hai đều mặc đồ ngủ đơn bạc, khoảnh khắc ấm áp này chỉ sợ họ vĩnh viễn mãi không nhận ra. Lãnh Tây khẽ động muốn buông ra, cô nghe thấy anh thì thầm: “Để anh ôm em một lát.”

Bàng hoàng, sợ hãi còn có rung động, Lãnh Tây hít mũi: “Chúng ta nhanh ra ngoài thôi.” Cô cảm giác khuôn mặt cô ướt ướt, cô biết đó là gì.

Cô không hiểu tâm tình của Cao Tử Quần vào giờ khắc này.

Cho dù mất đi toàn bộ thế giới, anh quyết cũng không thể mất cô. Tình cảm này dường như ăn sâu vào tận trong xương tủy anh, khó để buông tay!

Ánh trăng tĩnh mịch len lỏi bao phủ cả ban công, cái ôm của anh tựa như bến cảng ấm áp.

Giây phút này, bản thân cô cũng không còn muốn chống cự nữa.

Căn nhà ngày càng lắc lư dữ dội.

“Hi Hi vẫn đang ở ngoài đó...” Lãnh Tây như bị mắc nghẹn, gian nan nói.

Cao Tử Quần kìm nén bản thân, anh liền nắm lấy tay Lãnh Tây đi ra. Cao Hi Hi đáng thương lẻ loi đứng một góc.

“Hi Hi...”

Vừa nghe thấy giọng nói của bố, cô nhóc tủi thân khóc òa lên: “Bố, sao bố mẹ lâu thế?”

Cao Tử Quần bước đến bế con gái, rồi quay đầu lại nói với Lãnh Tây: “Chúng ta xuống trước.” Anh một tay bế Hi Hi một tay giữ lấy tay Lãnh Tây cùng nhau chạy vội xuống lầu.

Một đêm hỗn loạn bất an, cả gia đình nắm tay nhau chạy xuống.

Tất cả mọi người trong khu chung cư đã chạy hết xuống khoảng sân rộng dưới lầu, mọi người đều trong trạng thái hoang mang hoảng sợ. Vẫn may nhà ở đây kiên cố, giống như Cao Tử Quần nói khu nhà này sẽ không bị sụp đổ.

Phần lớn mọi người đều tập trung ở đây, chưa ai dám quay về nhà, bọn họ vẫn cảm giác được rằng mặt đất đang rung động.

Nhất định tối nay sẽ là một đêm thức trắng.

“Mẹ, con lạnh.” Cao Hi Hi nhỏ giọng nói. Lúc này vội vàng không hề suy nghĩ nhiều, cô thuận tay lấy một chiếc áo khoác mỏng, lúc này bình tĩnh lại mới cảm giác được cái lạnh thấu xương.

Cao Tử Quần đưa Cao Hi Hi cho Lãnh Tây: “Để anh lên lấy.”

“Không được!” Lãnh Tây liền ngăn cản, bây giờ vẫn còn dư chấn, không bảo đảm an toàn.

“Hi Hi, nào con chà xát tay mình đi sẽ không lạnh nữa.”

Lãnh Tây thở dài: “Không biết đến bao giờ mới kết thúc.”

Cao Tử Quần nắm lấy tay cô, ánh mắt kiên định nói: “Sẽ không có việc gì.”

Về mặt Lãnh Tây hơi thay đổi, lòng cô dần dần tỉnh táo lại.

Sau một vài phút, cục điều tra địa chấn vừa đưa ra kết luận sơ bộ, ngày * tháng * năm 20** vào 0 giờ 32 phút theo giờ Bắc Kinh tại J thành phố D đã xảy ra một trận động đất mạnh 4.9 độ richter, tâm chấn có độ sâu 6 km.

Cao Tử Quần đọc tin tức trên điện thoại, may là họ sống ở phía đông. Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng đã có điện báo thông báo mọi thứ đã đi qua. Mọi người vỗ tay hoan hô.

Ba giờ sáng, tất cả mọi thứ dần trở lại ổn định. Cục địa chấn đưa tin tức, mọi người xác định khu vực không còn bị ảnh hưởng mới bắt đầu di tản.

Về đến nhà, ba người nằm xuống giường lớn, Cao Hi Hi nằm ở giữa, Lãnh Tây và Cao Tử Quần nằm bên cạnh, sau khi động đất qua đi hai người vẫn giữ thái độ im lặng. Cao Hi Hi ngủ say, mà Lãnh Tây ngược lại rất tỉnh táo, đôi mắt cô khẽ chớp.

Đột nhiên có một vòng tay ấm áp choàng qua eo cô.

“Ngủ không được à?” Cao Tử Quần trầm giọng hỏi.

Lãnh Tây thở ra một hơi: “Cảm giác như vừa mới nằm mơ.”

Cao Tử Quần bật cười, anh từ từ lần đến tay cô: “Lời này phải là anh nên nói mới đúng.”

Lãnh Tây im lặng, cô mở to mắt nhìn chòm đèn trên trần nhà, thật ra tất cả đều mơ hồ: “Không phải anh nên nói gì với em à?” Cô khẽ nghiêng mình.

Cao Tử Quần nhếch môi, nắm chặt tay cô: “Không phải em đều biết cả rồi ư?”

Lãnh Tây hừ một tiếng: “Anh giả vờ cũng giống lắm, Cao Tử Quần anh mà đi đóng phim chắc chắn có thể cầm giải ảnh đế về đấy.”

Cao Tử Quần liền trở mình lăn qua cạnh nằm Lãnh Tây, hai tay ôm trọn cô: “Tây Tây...” Anh thì thào gọi tên cô, vùi đầu vào tóc cô: “Tây Tây... cứ như vậy được không? Được không?”

“Anh đừng chen chúc, làm Hi Hi thức giấc giờ.” Lãnh Tây nhỏ giọng nói.

Cao Tử Quần không nghe: “Tây Tây...” Thân thể anh dán chặt lên người cô, tay vòng xuống eo cô.

Lãnh Tây bật cười: “Tử Quần, anh mấy tuổi rồi đấy?”

Cao Tử Quần mặc kệ, anh đã đợi nhiều năm như vậy, vượt qua muôn trùng khó khăn cách trở cuối cùng cũng được ngủ cùng nhau: “Tây Tây, em biết không, lúc anh gõ cửa mãi nhưng chẳng có ai trả lời, anh thật sự rất hận bản thân mình.” Anh thở một hơi dài: “Lúc đó anh nghĩ nếu như đã định trước kết quả như vậy, anh sẽ đứng ngoài cửa, người nhà chúng ta sẽ chết cùng một chỗ.”

Lãnh Tây mím chặt môi, khóe mắt ươn ướt, nói không cảm động là giả.

Không phải là những lời thề non hẹn biển, nhưng những lời chân thật xuất phát từ trái tim mới thật sự rung động lòng người. Bình thường Cao Tử Quần rất lạnh lùng, theo như lời Trần Trầm Bắc, Cao Tử Quần là một người hòa nhã điềm đạm. Trần Trầm Bắc còn nói thêm một câu, chỉ là cậu ấy chưa gặp người kia mà thôi, hoặc lẽ gặp rồi nhưng chính mình vẫn chưa nhận ra.

Trái tim Lãnh Tây bắt giác đập mạnh: “Cao Tử Quần, tại sao lại là em?” Cô ghen ngào hỏi.

Cao Tử Quần hơi sững sốt: “Sao lại vì sao?” Anh nhẹ nhàng nói, vẻ mặt nhu tình.

“Uhm...” Thanh âm Lãnh Tây giương cao.

“Trời sắp sáng rồi, ngủ thôi, mai em còn phải đi làm mà.” Cao Tử Quần nhắm mắt lại.

“Có phải hôm vừa mới quay trở về, em đi ăn cùng Thần Hi, ai bảo em nói anh...” Nhắc đến chuyện này Cao Tử Quần lại cảm thấy bực mình.

“Em nói anh gì?” Lãnh Tây kinh ngạc xoay người lại, đối diện ánh mắt chất vấn của anh.

“Em bảo cái gì anh cũng thua xa Trần Trạh Bắc, ngoại trừ được cái trẻ tuổi hơn anh ta.” Anh nghiêng rằg nghiêng lợi nói. Đàn ông có nhiều khi thật sự rất hẹp hòi, chuyện từ đời nào rồi vẫn không muốn bỏ qua.

Hai người nhìn nhau, xuyên qua màn đêm ngàn ngôi sao lấp ló rọi vào.

Đôi mắt đen láy nhìn chằm anh, trong lòng Cao Tử Quần căng thẳng sợ cô lại giận cái gì.

“Ái, đầu anh đau.” Anh khê nói, tay sờ lên đầu: “Tây Tây, em sờ xem, đầu anh sao lại bị sưng lên.”

Lãnh Tây ngẩn ra.

Anh nắm lấy tay cô: “Em sờ xem...”

Ngón tay Lãnh Tây nhẹ nhàng xoa, quả thật có một vết sọc dài, nghe nói lúc đó anh bị chảy rất nhiều máu.

“Ồi...” Cao Tử Quần đột nhiên kêu lên, Lãnh Tây bình tĩnh: “Sao thế?” Vừa rồi cô như xuất thần không để ý nên có hơi mạnh tay.

Cao Tử Quần nghe thấy giọng nói khản trương của cô, cười khoái chí, giọng ghêch nói: “Không sao không sao.”

Một khi đã bỏ qua tất cả những đau buồn trước kia, đối mặt với người mình yêu, người khôn ngoan cũng trở thành một kẻ ngốc.

“Em xoa cho anh đi.” Cao Tử Quần mặt dày nói.

Lãnh Tây mềm lòng, trong đầu vẫn nhớ đến cảnh tượng đêm nay trên ban công. Khi cô đến, một chân anh đã sải bước qua nhà cô, khoảnh khắc đó cô cảm thấy mình không thể hít thở nổi, rất nguy hiểm.

Thậm chí cô còn không dám nghĩ, nếu như đêm nay động đất mạnh hơn, Cao Tử Quần sẽ như thế nào?

Nhớ đến đó, tay cô bắt giác dịu dàng hơn nhiều.

Cao Tử Quần hưởng thụ cảm giác ấm áp: “Tây Tây...”

“Ồ...”

“Bà xã...”

Lãnh Tây:...

50. Chương 50

Cuối cùng, bình minh ấm áp cũng đến sau một đêm dài hỗn loạn. Mỗi người đều có định nghĩa riêng về hạnh phúc, giờ khắc này đây đối với Cao Tử Quần hạnh phúc chính là khi mở mắt ra nhìn thấy những người mình yêu thương nhất đang nằm bên cạnh, một nhỏ một lớn tựa như khuôn đúc, nhẹ nhàng ngủ say. Thời gian tựa như ngừng trôi.

Cho đến bây giờ anh chưa bao giờ cảm nhận được khoảnh khắc này, hạnh phúc đọng đầy trái tim. Anh nhìn khuôn mặt Lãnh Tây, giống như trước đây, mỗi lúc thức dậy, anh lại ngắm nhìn bộ dáng ngủ say của cô, sau đó nắm lấy tay cô đặt lên thắt lưng anh rồi nhắm mắt lại.

Khi Lãnh Tây thức dậy, lại vội vã rút tay lại, anh nghe được cô tự trách bản thân: “Thật là muốn băm vằm cánh tay này mà!” Cô dùng sức chà chà tay mình.

Lúc đó anh cảm thấy cô vừa đáng ghét lại vừa đáng yêu, anh chống cằm, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Cao Hi Hi mơ màng mở mắt, nhìn thấy một cảnh như vậy cô bé há hốc mồm ngạc nhiên.

Cao Tử Quần nhìn con gái, đặt ngón trỏ lên miệng, ánh mắt dịu dàng.

Cao Hi Hi sững sờ chớp chớp mắt, cô bé trịnh trọng gật đầu.

Thức dậy, Cao Tử Quần liền về nhà chuyển vật dụng cá nhân qua bên này. Lãnh Tây đang làm bữa sáng trong bếp, vào toilet thì thấy hai bố con đang cao hứng vui đùa.

Cao Tử Quần ung dung cạo râu, dưới cằm bọt cạo trắng muốt, Cao Hi Hi đứng bên cạnh bố. Lãnh Tây tưởng con gái đang đánh răng, nhưng đến lúc cô nhìn kỹ lại thì không khỏi choáng váng, dưới cằm con bé cũng làm một chùm bọt trắng phau.

“Anh bôi kem cạo râu lên cho con bé làm gì, da trẻ con non nớt lắm! Nhỡ bỏng lên thì làm sao bây giờ?” Nói xong cô liền lấy khăn đưa cho Hi Hi rửa mặt.

Cao Tử Quần vươn tay ôm trọn cô vào lòng: “Em yên tâm đi, không sao đâu.” Anh vừa nói vừa cọ cọ bên mặt cô.

“Sáng sớm anh lại phát điên gì thế!” Cô đánh mạnh lên tay anh.

“Ha ha... giờ mẹ cũng có râu giống nội rồi.” Cao Hi Hi cười tươi nói.

Lãnh Tây trừng mắt Cao Tử Quần, anh cười yếu ớt đưa dao cạo qua: “Tây Tây, giúp anh cạo đi...”

Cao Hi Hi tưởng bố gọi mình, đưa tay nhận lấy: “Mẹ, để con.” (1)

(1) Tên hai mẹ con này đồng âm “Xixi”

Cao Tử Quần và Lãnh Tây đều ngẩn ra, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con gái.

Cao Tử Quần bất đắc dĩ nhìn Lãnh Tây: “Bà xã, em giúp anh đi, anh sợ bị hủy hoại dung nhan lắm.”

“Xi Xi” sau này anh cần phải cân nhắc trường hợp mới được.

Lãnh Tây tức giận nói: “Anh tự đi mà cạo đi.” Nói xong cô đưa khăn mặt cho Hi Hi lau sạch.

Lúc này chuông cửa dồn dập vang lên.

“Sáng sớm như vậy là ai đến vậy nhỉ?” Cao Tử Quần thản nhiên nói.

“Để em đi xem, hai bố con nhanh lên, đừng nghịch nữa.” Cô nói

Cô không ngờ rằng người đó chính là Sở Hàng. Sở Hàng thở hồng hộc, trên trán lấm tấm mồ hôi, trên mặt không chút che giấu sự lo lắng: “Anh vừa mới xuống máy bay. Nghe nói tối qua thành phố D xảy ra động đất, anh gọi mãi cho em nhưng không ai nhận máy...”

Lãnh Tây nhìn anh, trong nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào.

“Bà xã là ai đấy?” Cao Tử Quần thông dong đi đến, trên người anh vẫn còn mặc bộ áo ngủ.

Ánh mắt Sở Hàng liền trở nên trầm hẳn.

Bà xã – anh nghe rõ mồn một, Cao Tử Quần đã gọi Lãnh Tây như vậy. Sự xuất hiện của Cao Tử Quần vào lúc này thật sự là một cú sốc quá lớn đối với Sở Hàng.

Anh nhìn Lãnh Tây thật sâu, khóe miệng khó khăn gượng nở nụ cười: “Em và Hi Hi không sao là tốt rồi. Anh cũng cần phải về làm việc đây.”

Bầu không khí ngưng nghịu.

Lãnh Tây nhìn thấy sự bi thương trong ánh mắt anh, cô thầm hít một hơi, trong nhất thời không biết phải giải thích như thế nào, cô muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

Cô lo lắng gọi: “Sư huynh...”

Bước chân Sở Hàng dừng lại, đằng sau vang lên giọng nói cô.

“Có thời gian em sẽ đến tìm anh. Anh...đi đường cẩn thận.”

Sở Hàng khó khăn nuốt cổ họng, anh trầm giọng lên tiếng: “Được.”

Đợi đến khi Lãnh Tây quay đầu, không biết từ khi nào Cao Tử Quần đã đến đằng sau cô, cô đụng vào người anh, người hơi lão đảo. Cao Tử Quần nhanh tay đỡ, Lãnh Tây ngẩng đầu nhìn anh, anh chỉ đơn giản nói: “Nhanh ăn sáng thôi.”

Lãnh Tây sững sờ, trong đáy mắt hiện lên một tia ảo giác. Lãnh Tây không chỉ vài lần lợi dụng Sở Hàng để khiêu khích Cao Tử Quần. Lúc này đây anh lại quá thản nhiên khiến Lãnh Tây cảm thấy bất an.

Đối với Cao Tử Quần, Sở Hàng là một cây châm trong lòng, cho dù đã vỡ vụn, cũng không thể nào làm thay đổi hận sâu địch ý của kia, nói đúng hơn chính là đồ kỵ.

“Cải muối này ngon nhỉ.” Cao Tử Quần khen tấm tắc: “Em mua ở đâu đấy?”

Lãnh Tây chỉ cảm thấy bữa cơm này nhạt như nước ốc: “Hàng xóm của mẹ em làm rồi đem cho đấy.”

Cao Tử Quần gật đầu: “Hèn gì, cải muối này rất giòn, lâu lắm rồi mới ăn được cải muối ngon như vậy đấy.”

Lãnh Tây ngẩng đầu nhìn anh, hơi dừng lại vài giây.

“Sao em lại nhìn anh như thế? Trên mặt anh dính cơm à?” Cao Tử Quần vờ như thật sờ sờ mặt mình.

Lãnh Tây nhú mày, lòng dạ người này có đôi khi còn hẹp hòi hơn cả lỗ kim, cô cười: “Không có, anh ăn nhanh đi.”

Cao Hi Hi đang bận lột vỏ trứng, không để ý đến sự căng thẳng của bố mẹ.

Hôm nay Lãnh Tây không đưa Hi Hi đến trường bởi vì Cao Tử Quần sẽ đưa con gái đến công ty. Cao Tử Quần đưa Lãnh Tây đến cửa hàng bán hoa. Lúc Lãnh Tây vừa xuống xe thì gặp Tiểu Ưu đang đi đến.

Cao Tử Quần kéo cửa sổ xuống dặn dò cô: “Chiều nay anh đến đón em, tối nay chúng ta qua bên nhà bố anh.”

Lãnh Tây giật mình, trong nhất thời vẻ mặt không kịp biến hóa, đôi mắt lóe lên tia kinh ngạc.

“Yên tâm, bố anh có ấn tượng rất tốt với em.” Anh dịu dàng trấn an cô. Tay anh ngoắc ngoắc cô: “Lại đây...”

Suy nghĩ của Lãnh Tây vẫn dừng lại ở câu gặp người lớn, cô ngơ ngẩn đi đến gần cửa sổ: “Sao thế?” lời còn chưa nói xong, Cao Tử Quần đã kéo cô xuống, hôn lên môi cô. Lãnh Tây sững sốt chớp chớp mắt, đầu lưỡi anh lướt qua khóe môi cô, dịu dàng quyến luyến.

Lãnh Tây suýt chút nữa nhảy lui sau, anh thật không biết kiêng nể gì cả, trên đường người đến người đi đầy thế kia...hơn nữa con gái vẫn đang ngồi đằng sau. Sắc mặt Lãnh Tây liền đỏ lựng lên: “Em vào đây.” Nói xong cô chạy trốn chết vào.

Cao Hi Hi ngồi đằng sau, đôi bàn tay nhỏ bé gắt gao che mắt.

Cao Tử Quần nhìn qua kính chiếu hậu, gương gạo cười: “Bố làm như vậy là bởi vì bố yêu mẹ, ở nước ngoài đây là phương thức rất bình thường để biểu đạt tình yêu của mình.”

Cao Hi Hi thè lưỡi: “Bố đúng là không biết xấu hổ.”

Hôm nay tiết trời âm áp rất đẹp, mọi người tựa hồ cũng lãng quên cơn khủng hoảng hôm qua. Tiểu Ưu chớp chớp mắt nhìn Lãnh Tây: “Chị Tiểu Tây, xem ra tối qua đã xảy ra rất nhiều chuyện ha. Để em đoán xem nào, có phải là hoạn nạn gặp chân tình?”

Lãnh Tây cười cười không đáp lời cô.

“Có đúng không?” Tiểu Ưu cười khê: “Chẳng lẽ em thật sự đoán đúng rồi, Cao tổng anh hùng cứu mỹ nhân.”

Lãnh Tây bắt đầu đi lắc đầu: “Em có thể đi viết tiểu thuyết được rồi đây.”

Tiểu Ưu cười hả hê: “Sau này có cơ hội em nhất định sẽ thử, nhưng mà, chị Tiểu Tây này, em thật sự rất tò mò chị kể cho em đi được không?”

Lãnh Tây thở dài, cuối cùng cũng bị sự cố chấp của cô nàng đó đánh bại, cô vừa định mở miệng thì điện thoại di động vang lên: “Chị nghe điện thoại.”

Tiểu Ưu nhìn sắc mặt cô ngày càng tái nhợt, trắng bệch như tờ giấy: “Chị Tiểu Tây, có chuyện gì vậy?”

Lãnh Tây khó khăn trả lời: “Được rồi tôi đến ngay.” Cô quay sang Tiểu Ưu: “Hiện tại chị có việc đi ra ngoài, em trông cửa hàng giúp chị.” Nói xong cô lấy túi liền đi ra.

Đang là giờ cao điểm, cô vất vả lắm mới bắt được xe, trên đường kẹt xe nghiêm trọng.

Ngồi trong xe, Lãnh Tây chăm chú lắng nghe khúc nhạc đang phát trên radio, đó là ca khúc chủ đề trong một bộ phim dài tập. Hồi ấy, cô thích bộ phim đó đến nỗi còn quyết tâm học tiếng Quảng Đông.

Cô từ từ nhắm mắt lại nghe:

“Đã hiểu rồi, ai đã vất vả vì em, ai yêu em nhiều hơn và chưa bao giờ dừng lại, nhưng tiếc rằng đó chỉ là sai lầm...”

...

...” (2)

(2) Bài hát Em không yêu anh của Trần Tuệ San trong Bao la vùng trời 1 của TVB

Khóe mắt cô dần thấm ướt, lòng trĩu nặng, cô cố gắng hít sâu. Phải đến tận bây giờ cô mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của bài hát này – Em không yêu anh

Có một vài mối tình đã định trước là bỏ lỡ.

Lúc Lãnh Tây chạy đến bệnh viện thì Hứa Thi đang sốt ruột đi tới đi lui trên hành lang, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại. Thấy Lãnh Tây, cô cũng không giấu diếm mà kể hết toàn bộ sự tình.

“Anh đang lái xe đến tòa án thì xảy ra chuyện, qua phán đoán sơ bộ thì có lẽ là do một lỗi quá độ mà lái xe.” Hứa Thi nhíu chặt mày: “Đúng lúc tôi đến nhìn thấy anh tông vào đuôi xe người ta, may mà tốc độ không nhanh lắm, nhưng...” Cô thở ra một hơi, tay chỉ lên trán: “Bị thương ở đầu, chảy rất nhiều máu, tôi định là gọi báo cho bố mẹ anh ấy, nhưng mở nhật ký cuộc gọi ra thì thấy mười mấy số gọi đến cho cô, thời gian đều là sáng sớm hôm nay...” Khóe miệng cô run run, cô cũng không biết vì sao mình lại gọi báo cho Lãnh Tây. Trong khoảng thời gian tiếp xúc với Sở Hàng, tình cảm của cô dành cho anh ngày càng sâu đậm, mà Sở Hàng đối với cô cũng rất tốt, chăm sóc chu đáo cho cô, song vẫn luôn cố giữ một khoảng cách nhất định, đến bây giờ cô mới hiểu.

Lãnh Tây nhìn thấy vết máu trên cánh tay áo khoác trắng của Hứa Thi, vết máu đã khô. Lòng cô căng thẳng...

“Anh ấy đang truyền nước trong đây, cô có muốn vào thăm anh ấy không?” Hứa Thi nói, đôi mắt trong suốt không gợn sóng.

Lãnh Tây nắm chặt bàn tay lạnh lẽo, cô từ từ lấy lại vẻ tự nhiên: “Thôi, lúc này đây cô ở lại cùng anh ấy thích hợp hơn. Hôm khác tôi lại quay lại thăm sư huynh...”

51. Chương 51

Lãnh Tây vừa muốn xoay người, Hứa Thi liền giữ tay cô lại, vẻ mặt cô hơi áy náy: “Xin lỗi, có thể cô đã hiểu lầm, tôi và anh ấy không có gì cả. Cho dù là có gì, thì cũng chỉ là tình cảm đơn phương của tôi, còn anh ấy...” Hứa Thi nhún vai.

Cô từ từ buông tay Lãnh Tây: “Cô và anh ấy...”

“Chuyện tôi và sư huynh cũng chỉ là quá khứ.” Lãnh Tây thở ra: “Hứa Thi, tôi và anh ấy đã vượt mất từ những năm trước rồi. Tôi cũng đã có con gái...”

Hứa Thi nhìn vào đôi mắt trong sáng kia, cô cố giải thích: “Tôi không có ý đó.”

Lãnh Tây cũng mỉm cười: “Tôi biết, tôi về trước đây.”

Lãnh Tây vô hồn bước đi trên đường, gió lạnh gào thét khiến cho lòng người càng lạnh buốt.

Lúc cô trở lại cửa hàng đã hơn mười một giờ, Tiểu Ưu và Tiểu Dịch thấy cô về, muốn đến hỏi thăm tình hình nhưng trông sắc mặt ảm đạm của cô họ cũng không dám đến quấy rầy.

Lãnh Tây lẳng lặng tiếp tục công việc cắt tỉa hoa, điện thoại di động vang lên, cô do dự một hồi lâu mới nhận.

Là Cao Tử Quần.

“Em đang làm gì đó?” Cao Tử Quần vừa mới họp xong, anh bận việc từ sáng sớm, đến bây giờ mới có chút thời gian: “Em đã ăn chưa?”

Lãnh Tây nhìn nhanh cầm chương trong tay, ánh mắt ngược ra ngoài cửa sổ, cô nhàn nhạt đáp: “Hi Hi đang làm gì đấy?”

Cao Tử Quần nghe ra trong giọng nói cô có chút khác thường: “Thư ký Tôn đã đưa con bé xuống lầu chơi rồi.”

Trầm mặc một hồi, Lãnh Tây trong nhất thời không biết nói gì.

Cao Tử Quần nhíu mày: “Tây Tây, sao em không hỏi thăm anh?” anh đáng thương nói: “Anh vẫn còn chưa ăn trưa.”

Lãnh Tây vẫn không nói gì cũng không hỏi gì.

“Anh vừa mới mở một cuộc họp buổi sáng. Thật không biết đám người này thường ngày làm việc kiểu gì. Tây Tây, hôm nào gia đình chúng ta đi du lịch đi. Không phải trước đây em nói muốn đến đảo Maldive du lịch sao?” Tuy trước đây họ chỉ cùng sống chung với nhau trong một thời gian ngắn, nhưng những chuyện của cô anh vẫn mãi nhớ rõ.

Lãnh Tây nghe Cao Tử Quần lải nhải mãi không thôi, buồn phiền trong lòng cô dần nhạt đi: “Cao Tử Quần, sao trước đây em không biết anh om sòm như vậy nhỉ. Bây giờ em đã rõ, Hi Hi rốt cuộc là được di truyền từ ai.”

Có khách đến mua hoa, Lãnh Tây vội vàng gác máy. Trong lòng Cao Tử Quần có chút thất vọng, sao Lãnh Tây không hề quan tâm gì đến anh thế? Anh cũng vừa nhận được điện thoại báo là Lãnh Tây đến bệnh viện thăm Sở Hàng, tâm trạng của anh không khỏi phiền muộn.

Buổi sáng lúc Sở Hàng xuất hiện thật sự anh rất lo sợ. Sở Hàng đối với Lãnh Tây tình thâm ý trọng, nhưng cuối cùng lại bị anh phá vỡ. Cao Tử Quần không hề hối hận, có lẽ là quá trình quá vất vả, cũng có lẽ trong thâm tâm anh luôn cho rằng một ngày nào đó Lãnh Tây sẽ chấp nhận anh.

Thư ký Tôn đưa Hi Hi lên, cô bé cực kỳ phấn khích chạy đến bên bố: “Các chị mời con rất nhiều đồ ăn ngon.”

Cao Tử Quần dịu dàng vuốt tóc con gái, ngược mắt nhìn thư ký Tôn nói: “Phiền cô rồi.”

Thư ký Tôn dịu dàng mỉm cười: “Không cần khách sáo vậy đâu ạ, Cao tổng...” Thanh âm cô hơi giương cao: “Sự tích tối qua của anh...anh hùng cứu mỹ nhân tôi nghĩ không lâu nữa sẽ được truyền đi khắp nơi.”

Nghe vậy Cao Tử Quần nhìn xuống Hi Hi.

Cao Hi Hi cười hả hê: “Bố, là con đang giúp bố tạo nên hình tượng vĩ đại.”

Thư ký Tôn nhìn màn đối đáp của hai bố con không khỏi buồn cười.

Xế chiều, Cao Hi Hi ngủ trưa tại phòng anh. Cao Tử Quần đang đọc báo cáo về hạng mục công viên trò chơi, thư ký Tôn gọi điện thoại vào: “Cao tổng, cô Văn Thư đến gặp anh.”

Cao Tử Quần khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Để cô ấy vào.”

Không lâu sau, cửa mở ra, bước chân Văn Thư hơi vội vàng, nhìn thấy anh cô mỉm cười: “Tử Quần.” Khuôn mặt cô trở nên rạng ngời.

Cao Tử Quần nhìn cô lịch sự cười: “Sao lại đến đây tìm anh?”

Văn Thư nhìn anh bỗng nhiên cười tươi, nụ cười bao hàm nhiều ý nghĩa: “Nếu như không đến tìm anh, sợ là chẳng biết bao giờ mới gặp được anh.”

Cao Tử Quần nhíu môi: “Trong khoảng thời gian này, anh có hơi bận.”

“Bận ...?” Văn Thư thì thào lặp lại, tâm tình trong nháy mắt lóe lên.

“Tìm anh có chuyện gì không?” Cao Tử Quần đóng vắn kiện lại.

Rất nhanh Văn Thư đã lấy lại vẻ tự nhiên: “Mười sáu này là sinh nhật sáu mươi của bố em. Em đặc biệt đích thân đến mời anh.”

“Em gọi điện thoại cho anh là được rồi.” Cao Tử Quần nhàn nhạt nói.

Văn Thư cười tiếu ý: “Đúng lúc em đi qua đây nên tiện thể lên thăm anh luôn.”

“Tiểu Tuyền dạo này thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Tình trạng đã khá hơn.” Văn Thư bắt đầu kể tiếp: “Còn cảm ơn anh lần trước đã giới thiệu bác sĩ Dương khoa tim mạch đến.” Cô thở dài, không chớp mắt nhìn anh: “Tiểu Tuyền bị như thế này đều là vì mối quan hệ của em. Nếu như năm đó lúc mang thai em chịu nghĩ cho đứa bé nhiều, tâm trạng không bị căng thẳng, có lẽ Tiểu Tuyền đã không phải chịu giày vò như thế này.”

Bàn tay Cao Tử Quần siết chặt, gân xanh cuộn cuộn nổi lên. Gương mặt chuyển sắc, lòng râm rỉ nhói đau.

Văn Thư hít sâu chậm rãi đứng dậy: “Được rồi, em không quấy rầy anh nữa.”

Đóng cửa hàng, Lãnh Tây buộc một bó cẩm chương, rồi bắt xe đến bệnh viện. Trên đường đi thì nhận được điện thoại của Cao Tử Quần: “Bây giờ anh và Hi Hi đến đón em.”

Lúc này Lãnh Tây mới chợt nhớ ra lúc sáng đã hẹn anh cùng đi gặp ông Cao. Cô nhíu mày: “Bây giờ em có việc, xin lỗi tối nay không thể cùng anh qua bên đó được rồi.”

Cao Tử Quần hít sâu: “Bây giờ em đang bận việc gì?” Ngữ khí anh có hơi cáu gắt.

Lãnh Tây nhìn ra cửa sổ: “Em đang trên đường đến bệnh viện, sáng nay Sở Hàng gặp tai nạn, em đến thăm anh ấy.”

Cao Tử Quần cảm giác máu toàn thân đang chảy ngược dòng: “Vậy để anh đưa em đi.”

“Không cần đâu.” Lãnh Tây thẳng thừng từ chối: “Em tắt máy trước.”

Cao Tử Quần nhắm mắt lại, mười ngón tay siết chặt tay lái, gương mặt chuyển sắc. Cũng may Cao Hi Hi đang mãi mê đọc truyện không để ý.

Lúc Lãnh Tây đến bệnh viện, ông bà Sở vừa xuống lầu, Sở Hàng một mình trong phòng bệnh. Lãnh Tây nâng tay gõ cửa, Sở Hàng nhìn thấy cô, ánh mắt lóe lên vài phần kinh ngạc.

“Sao em lại đến đây?” thanh âm anh khàn khàn.

Lãnh Tây thấy bình hoa đầu giường đã cắm đầy bông, cô đặt bó cẩm chướng xuống bên cạnh.

“Sư huynh, anh không sao chứ?”

“Không có gì nghiêm trọng, bố mẹ anh cứ quan trọng hóa vấn đề, bắt anh nằm viện theo dõi.” Trán anh quần dày băng gạc, anh mặc một chiếc áo len màu sẫm lại càng tô đậm sắc mặt tái nhợt.

“Hai bác cũng là vì lo cho anh.”

“Ừ.”

Trong nhất thời bầu không khí trở nên nặng nề.

Qua một lúc lâu, Sở Hằng đột nhiên mở miệng: “Có phải mẹ anh đã đến tìm em?”

Lãnh Tây không ngờ rằng anh lại nhắc đến vấn đề này, cô ngạc nhiên: “Sao anh lại hỏi vậy?”

Sở Hằng nhìn cô không chớp mắt, dường như hiểu ra, anh lên tiếng: “Anh cảm giác được, Tiểu Tây, anh xin lỗi.”

Lãnh Tây khẽ cúi mặt, cô lắc đầu: “Sư huynh, anh đừng nói vậy. Bác gái chỉ thuận đường đi ngang qua cửa hàng em thôi.”

Về mặt anh trở nên nặng nề, cô cũng không nói gì nữa.

Bảy năm trước Lãnh Tây quyết định kết thúc cuộc tình này, nhưng anh vẫn luôn hoài nghi có phải cô thật sự đã buông xuống tất cả. Bảy năm sau, cô vẫn không thay đổi, cho đến nay cũng chỉ có mình anh kiên trì mà thôi.

Kỳ thật anh đã sớm nhận ra, chỉ là trong lòng anh vẫn mãi cố chấp.

“Em và anh ta...” Thanh âm anh run run.

Lãnh Tây nhẹ nhõm thở ra: “Vẫn vậy.” Thật ra chính cô cũng không hiểu được tình cảm của mình đối với Cao Tử Quần rốt cuộc là như thế nào, có lẽ là dây dưa nhiều năm nên tình cảm cũng dần thay đổi.

“Em hãy đi du lịch một chuyến.” Anh khẽ nói, ánh mắt âm áp nhìn cô: “Có lẽ đến lúc đó em sẽ tìm thấy đáp án.”

Cao Tử Quần đưa con gái đến thăm nội. Buổi sáng Cao Tử Quần đã điện cho bố nói là hôm nay sẽ đưa Lãnh Tây đến, ông Cao cứ thấp thoáng trong ngóng cả buổi, lúc này chẳng thấy người đâu, ông không khỏi cảm thấy mất mát.

“Con bé đâu?”

“Cô ấy bận việc đột xuất, lần sau con sẽ đưa cô ấy đến.”

Ông Cao hừ lạnh: “Con lại gạt ta.” Ông nghĩ hồi xưa con trai ông làm bao nhiêu chuyện hồ đồ, bây giờ Lãnh Tây tha thứ cho nó mới là lạ.

“Ta nghĩ Tiểu Tây căn bản không muốn đến.”

Cao Tử Quần cảm thấy sốt ruột: “Bạn cô ấy gặp tai nạn, cô ấy đến bệnh viện.”

Ông Cao lạnh nhạt nói: “Tùy con tự dối mình. Chuyện của con con rõ ràng hơn ai hết. À quên nói cho con một việc, mẹ con gần trở về rồi, lần này về chính là để gặp con dâu.”

Cao Tử Quần nở nụ cười mỉa mai: “Phải khiến bà ấy thất vọng rồi, con còn chưa tìm được vợ cho bà ấy.” Cao Tử Quần đối với người mẹ này tình cảm không sâu đậm, anh vẫn còn nhớ rõ hồi còn bé anh mãi đuổi theo nín kéo cầu xin bà đừng rời bỏ anh. Đến cuối cùng bà vẫn rời đi.

Đi đến nhiều năm như vậy.

Buổi tối, Cao Tử Quần một mình trở về, Cao Hi Hi bị bỏ lại nhà nội. Anh nhìn cánh cửa, vẫn còn dấu vết hôm qua anh lấy bình chữa cháy đánh xuống. Cao Tử Quần sốt ruột nhấn chuông.

Lãnh Tây mở cửa, nhìn thấy anh mới ngạc nhiên hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

Trong lòng Cao Tử Quần cảm thấy rất không thoải mái: “Em dường như rất không muốn gặp anh.”

“Đó là vì em tưởng tới nay anh sẽ không quay lại. Hi Hi đâu không cùng anh về à?”

Cao Tử Quần cởi giày, chân trần đi trên mặt đất. Lãnh Tây mở tủ lấy đôi dép đặt xuống chân anh: “Nền nhà lạnh lắm, anh mang dép vào đi.”

Cao Tử Quần lạnh lùng liếc nhìn đôi dép, màu xám tro, là dép dành cho nam: “Đây là để cho khách mang à?”

Lãnh Tây sửng sốt.

“Anh mới không thèm mang.” Cao Tử Quần hừ lạnh.

Lãnh Tây cũng không thèm để ý đến anh, đi vào bếp múc cho anh một chén cháo, Cao Tử Quần ngồi trên sofa, hai người cũng không nói chuyện. Ánh đèn vàng chiếu xuống anh đang trầm ngâm đằng kia, không biết đang suy nghĩ gì.

52. Chương 52

Ăn cơm xong, Lãnh Tây vào bếp rửa bát, dòng nước ấm chảy ào ào, cô ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy sao ngoài cửa sổ, nhà nhà lên đèn, không hiểu sao lòng cô cảm thấy ấm áp.

Rửa xong, cô khuấy hai ly nước chanh mang ra phòng khách, nhưng lại phát hiện Cao Tử Quần không có ở đây, cô đang còn ngẩn ngơ thì nghe tiếng anh gọi từ trong nhà tắm vọng ra: “Tây Tây...”

Lãnh Tây đi đến: “Sao thế?” Bên trong tiếng nước chảy ào ào, Lãnh Tây tắc lưỡi, người này thật là. Bây giờ cô mới phát hiện da mặt người này thiệt quá dày.

“Em vào đây xem, trên lưng anh hình như nổi lên gì ấy, đau quá.”

Lãnh Tây lưỡng lự đứng bất động.

“Tây Tây...”

“Anh tắm nhanh chút.” Cô tức giận trả lời.

Bên trong bỗng nhiên lặng yên, Lãnh Tây vừa định xoay người, đột nhiên cửa phòng tắm mở toang ra, Cao Tử Quần vươn cánh tay dài kéo cô vào trong. Trong phòng hơi khòikhí mờ ảo.

“Anh làm cái gì đấy, cả người ướt hết rồi...” Lãnh Tây cau gắt: “Anh nhanh tắm đi.”

Cao Tử Quần trần truồng không xấu hổ ôm cô vào lòng, bọt nước từ trên trán anh lăn tròn xuống trông rất gợi cảm: “Cũng đã vào rồi, em xem cho anh đi mà. Anh nhắc tay lên là đau rồi.” Anh nói rồi xoay người.

Lãnh Tây bất mãn hừ, ngượng ngùng nhìn lên tấm lưng trần của anh, làn da anh thật sự còn đẹp hơn da phụ nữ, cô nhìn thấy vết bầm tím trên bắp vai anh. Có lẽ là tối hôm qua lúc lộn xộn đã bị đụng vào đâu đó.

Cao Tử Quần nghiêng đầu: “Nhất định là bị gãy xương rồi, bây giờ chỉ cần nhắc tay thì đã rất đau. Lưng anh vẫn chưa kì cọ đấy, Tây Tây...”

Lãnh Tây hận chết cái điệu bộ này của anh, anh đã bao tuổi rồi chứ.

Hơi nước bốc lên, cô đang mặc chiếc áo len dày, vừa nóng lại vừa bức, giúp anh lau chùi lưng xong cả người cũng ướt đầm mồ hôi. Cao Tử Quần đưa lưng về phía cô, nở nụ cười ranh mãnh, đáng tiếc là Lãnh Tây không nhìn thấy.

“Được rồi...” Lãnh Tây vừa xoay người, Cao Tử Quần ép sát cô vào góc, nước đột nhiên phun xuống xối xả.

“Anh đang làm gì đó.”

Thanh âm ngọt ngào chính là giọng nói điển hình của cô gái Giang Nam. Dù mang theo vài phần tức giận nhưng vẫn có thể làm sôi sục trái tim anh.

“Tây Tây, chúng ta cùng tắm đi.” Ánh mắt anh sáng ngời nhìn chăm cô.

Lãnh Tây còn chưa kịp mở miệng nói từ “Không”, đôi môi đã bị anh hôn xuống. Pha lẫn với dòng nước nóng anh từ từ xâm chiếm ý thức cô, bàn tay không chút ngần ngại lướt khắp người cô, dừng lại trên đôi ngực căng tròn vuốt ve.

Lãnh Tây ầm ỨC nhú mào, Cao Tử Quân dịu dàng cản bờ môi cô, cố ý cọ cọ lên thân thể cô: “Tây Tây...nhìn anh.” Thanh âm anh kéo dài.

Lãnh Tây nhắm chặt mắt, đôi mi dài tựa như cánh bướm run rẩy, làn da trắng nõn dần ửng đỏ tựa như quả táo mề người.

“Anh nhanh để em ra đi, quần áo ướt cả rồi...” Lời nói ra, thanh âm quyến rũ ngay cả chính cô cũng không nhận ra.

“Ướt rồi thì cởi ra không phải càng tốt sao.” Động tác trên tay anh cũng rất dứt khoát.

“Anh...anh đúng là tên dê cù.”

Những lời này lại càng kích thích Cao Tử Quân, đôi mắt anh dần chuyển sắc, tựa như cơn gió bão hừng hực, khí thế cuộn cuộn: “Em bỏ từ “cù” đi, em xem nơi nào đó của anh đã già rồi ư?” Không bị gò bó bởi quần áo, nơi nào đó lại càng như cá gặp nước.

Tay anh vuốt ve khuôn ngực trắng mềm, ngón tay mơn trớn đỉnh hoa, anh cảm giác được bông hoa trong tay anh bắt đầu nở rộ, anh cúi đầu hôn xuống.

Lãnh Tây cảm thấy toàn thân như sôi sục, gào thét dữ dội.

Cao Tử Quân tựa như đứa trẻ tham lam cắn mút, đầu lưỡi không ngừng quần quanh, Lãnh Tây khó chịu ưỡn cong thân mình. Tay kia của anh cũng không nhàn rỗi, trực tiếp thăm dò khu vườn bí ẩn, nhẹ nhàng vờn vờ, khi ngón tay anh đi vào, anh cảm giác được sự sít sao bao chặt, khiến cho anh khó khăn lắm mới có thể kiềm chế.

“Tây Tây...thả lỏng...” Trong lòng Cao Tử Quân mừng thầm, anh thật sự rất may mắn, đã nhiều năm trôi qua nhưng Lãnh Tây vẫn luôn giữ gìn cho anh.

“Anh rút tay ra đi.” Lãnh Tây nghiêng răng nói.

Cao Tử Quân cúi đầu, ánh mắt rơi vào nơi bí ẩn kia, đôi mắt xinh đẹp giăng kín tầng sương mờ khê nheo lại, anh lướt đôi môi từ ngực cô dần dần đi xuống, dịu dàng hôn khắp mọi nơi. Thân mình Lãnh Tây bắt đầu run rẩy.

Cao Tử Quân từ từ rút tay ra, anh đứng dậy, lòng bàn tay ầm ập vuốt ve mơn trớn da thịt cô, thân thể hai người dán chặt sít sao không một khe hở. Anh nắm lấy tay cô đặt lên môi dịu dàng hôn, đôi mắt nhuốm màu dục vọng âu yếm nhìn cô. Anh kéo tay cô dần dần trượt xuống: “Tây Tây, sờ anh...”

Lãnh Tây vừa chạm đến đốm lửa nóng rực liền co rút tay lại, dường như thấu hiểu, anh giữ chặt tay cô, hơi thở gấp gáp: “Em sờ...” Tuy động tác của cô máy móc nhưng đối với anh mà nói đây chính là đòn trí mạng.

Chỉ bởi vì đó là cô.

Tay cô mỗi nhừ, dưới ánh đèn mờ mờ, cô nhìn người anh đầy bọt nước, không biết là nước hay là mồ hôi, bên tai là hơi thở đầy gợi tình.

Khóe miệng anh mang theo ý cười: “Tây Tây, em giang chân rộng ra một chút.”

Lãnh Tây vốn là người bảo thủ, đặc biệt là trong những chuyện này, cô nhanh chóng rút tay về. Cao Tử Quân cười nhếch môi, quả nhiên là tự tặc vẫn là hạnh phúc, anh nâng chân cô lên rồi bắt đầu đi vào.

Khoảnh khắc anh tiến vào, anh thật sự không thể kiềm chế nổi bản thân, đôi mắt nhu tình nhìn cô: “Tây Tây, anh yêu em...”

Lưng Lãnh Tây dán chặt trên vách tường lạnh băng, hai chân kẹp chặt thắt lưng anh, hòa theo động tác của anh mà nghênh đón.

Cao Tử Quần mong đợi ngày hôm nay đã lâu lắm rồi, anh nhìn Lãnh Tây, đôi mắt long lanh ngấn nước, hai má ửng đỏ đẹp mê hồn khiến người ta bất giác xa vào mê cung.

“Tây Tây...bà xã...” Cao Tử Quần ôm cô vào lòng, tách khỏi bức tường Lãnh Tây hoảng hốt ôm chặt cổ anh: “Anh nhanh lên...”

Lời nói ra, chỗ phía dưới lại càng thắt chặt, Cao Tử Quần thâm hít sâu, ôm cô di chuyển sang nơi khác: “Tây Tây, nơi ấy của em đang kẹp chặt anh...”

Lãnh Tây xấu hổ đỏ bừng, những lời vậy mà anh cũng có thể nói ra. Cô vừa tức giận vừa xấu hổ, đánh yêu: “Háo sắc...”

Cao Tử Quần bị cô thắt chặt, kích thích không nói nổi thành lời, hơi thở hỗn loạn.

Anh cứ như vậy bế cô vào phòng ngủ, mỗi bước đi lại đâm sâu vòng trong cơ thể cô. Đến khi đến giường, Lãnh Tây đã mệt nhũn, cơ thể anh vẫn chôn sâu trong cô.

Lãnh Tây ghen ngào: “Anh nhanh lên chút.”

Cao Tử Quần vò đầu xuống cổ cô thì thầm: “Em nói đi, anh có già không?”

Giờ phút này đây Lãnh Tây thật sự rất hối hận: “Anh không hề già, anh chỉ mới mười tám thôi, được chưa? Em van anh, anh nhanh lên ...”

Cao Tử Quần vừa lòng hôn lên môi cô, nhưng không có dừng lại ở đó.

Đôi mắt long lanh nhìn anh, vừa gợi cảm lại vừa mê ly. Cao Tử Quần cố tình áp sát lên người cô, bờ ngực rộng áp sát cô: “Em gọi ông xã đi...”

Lãnh Tây trợn mắt nhắc chân, cô nào biết động tác này lại càng khiến cho cơn lửa nóng trên người anh lại càng tiến sâu vào người cô, trong nháy mắt thân thể cô tê dại, miệng bất giác rên rỉ.

“Tây Tây, ngoan gọi ông xã đi...” Cao Tử Quần thâm tình hôn lên khắp người cô, từng chút một khiêu gợi cô.

Lãnh Tây biết rõ nếu cô không gọi e rằng anh sẽ hành hạ cô đến sáng, cô chậm rãi siết chặt vòng tay ôm anh, ánh mắt gợi tình nhìn anh: “Ông xã...” Tiếng gọi này tuy là miễn cưỡng, nhưng lọt vào tai Tử Quần tựa như pháo hoa đang nở rộ sáng chói.

Anh thật sự muốn ngừng mà không được: “Tây Tây...” Anh yêu thương gọi.

Những giọt mồ hôi, tiếng thở dồn dập, những cơn triền miên...cuối cùng hai người ôm nhau kết thúc cuộc vận động tràn ngập vui vẻ này. Lãnh Tây hoàn toàn kiệt sức, sau khi ổn định hơi thở, Cao Tử Quần giúp cô xoa bóp: “Tây Tây, đi tắm nhé.”

Lãnh Tây lẩm bẩm: “Em buồn ngủ.” Thanh âm vừa tửu thân lại vừa nũng nịu.

Cao Tử Quần nheo đôi mắt xinh đẹp, khoe miệng nhếch lên, anh thật sự cảm thấy rất thỏa mãn.

Anh dịu dàng bế cô quay lại chiến trường ban đầu, giúp cô rửa sơ qua, anh nghĩ thâm, nơi này đúng là không thể sống được mà, rất bất tiện, toilet quá nhỏ khiến anh không thể phát triển được hết tài năng.

Anh ôm cô ngủ, nửa đêm Lãnh Tây khát nước tỉnh dậy thì phát hiện thân mình đã bị anh ôm chặt cứng, cô không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Dục vọng chiếm hữu của Cao Tử Quần cho đến giờ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Cao Tử Quần mơ hồ cảm giác được: “Sao thế?”

“Em muốn uống nước.” Lãnh Tây khẽ nói, cổ họng như bị thiêu đốt nóng hừng hực.

“Em cứ nằm đi, để anh đi rót.” Cao Tử Quần bật đèn, Lãnh Tây đưa tay che mắt, đầu nặng trĩu, lòng cô rối bời nghĩ, sao mọi thứ lại xảy ra quá nhanh đến như vậy! Không phải cô vẫn còn mâu thuẫn sao?

Cao Tử Quần trở về phòng, dịu dàng đỡ cô dậy, đặt ly nước đến bên miệng cô, Lãnh Tây uống một hơi hơn nửa ly.

“Em không uống nữa à?” Cao Tử Quần hỏi.

Lãnh Tây lắc đầu lại nằm xuống. Cao Tử Quần tự nhiên uống sạch chỗ còn lại. Lãnh Tây nhìn anh, trong lòng không biết nói lên tư vị gì. Cao Tử Quần nằm xuống, choàng tay qua ôm cô: “Nhanh ngủ đi.” Đêm nay đúng là anh đã hành hạ cô rồi, Cao Tử Quần đau lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Đến bây giờ anh mới thật sự cảm giác được rằng Lãnh Tây đã chấp nhận anh.

Có đôi khi đàn ông cũng cần có cảm giác an toàn.

Lòng Lãnh Tây có chút không yên, cô nheo mắt nhìn lên.

Cao Tử Quần vuốt ve lòng bàn tay cô, biết là cô rất mệt, hôn lên khóe mắt cô, tràn ngập yêu thương: “Sao thế? Em không buồn ngủ à?”

Lãnh Tây thờ ơ trả lời: “Ngủ thôi.” Câu nói vô cùng đơn giản nhưng lại khiến anh cảm thấy rất phờ phới.

Anh đã lên kế hoạch cả rồi, mười bốn tháng hai này hai người họ sẽ đi đăng ký kết hôn. Tiếp đó, khi xuân về hoa nở, hai người họ sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Thật tốt!

53. Chương 53

Xa cách nhiều năm, một đêm mây mưa kết quả chính là hai người cùng ngủ cho đến tận trưa. Mà còn thê thảm hơn chính là Cao Tử Quần bị sốt.

Giờ phút này đây Cao Tử Quần đang nằm la liệt trên giường, toàn thân bủn rủn không chút sức lực.

Lãnh Tây múc một bát cháo vào, Cao Tử Quần nhìn cô: “Anh không sao rồi, bây giờ có thể dậy được rồi.” Uống thuốc hạ sốt, toàn thân anh mất hết sức lực vừa định sốc chần thì bị Lãnh Tây liếc qua: “Anh nằm xuống ăn hết bát cháo này đi.”

Lãnh Tây cảm thấy buồn cười.

Cao Tử Quần thấy cô cố nén cười thì thở dài: “Lúc sau, anh tắm nước hơi lạnh.” Anh buồn bực giải thích.

Lãnh Tây tỏ vẻ thấu hiểu: “Em hiểu mà, anh ăn cháo trước đi đã.” Từ sáng đến giờ anh vẫn chưa có gì vào bụng.

Cao Tử Quần dời ánh mắt: “Tay anh không còn sức nữa rồi, em dứt cho anh đi...” Nếu ai khác nhìn thấy tình cảnh này chắc phải ngạc nhiên đến rơi cả mắt ra ngoài, người đàn ông này hoàn toàn lệt xéc rồi.

Lãnh Tây nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: “Cao Tử Quần anh bao nhiêu tuổi rồi? Anh cho rằng anh bằng tuổi con gái mình chắc?”

Cao Tử Quần nói: “Tối hôm qua em không có gọi anh như thế.” Anh yêu chiều nhìn cô, đôi mắt đen nhánh ngập tràn hạnh phúc: “Anh thích em gọi anh là...”

Lãnh Tây dứt liền một miếng vào miệng anh, Cao Tử Quần giật ngậy mình.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bát muống va chạm.

Những tia nắng yếu ớt của ngày đông chiếu vào cửa sổ, trong chớp mắt đã làm căn phòng trở nên ấm áp.

Cao Tử Quần ăn hết bát cháo, toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi. Lãnh Tây nhìn thấy khóe miệng anh dính chút cháo liền rút khăn giấy đưa anh.

Cao Tử Quần cảm lấy lau qua loa.

Lãnh Tây đứng dậy, đột nhiên anh giữ tay cô lại.

Cô dừng bước quay đầu nhìn anh: “Bây giờ lại có sức rồi sao?” Cô khẽ nhú mày.

Cao Tử Quần nghiêm túc nói: “Chúng ta nói chuyện đi.” Đôi mắt anh trong suốt nhìn cô.

Lãnh Tây không do dự lại ngồi xuống: “Anh nói đi.”

Tối qua Cao Tử Quần đã soạn sẵn lời thoại trong đầu, nhưng nhìn vẻ mặt thản nhiên của cô lúc này đây, anh do dự liệu có nên nói ra. Anh hơi nhíu mày: “Mười bốn tháng hai năm sau chúng ta đi đăng ký đi.” Anh lẳng lặng nhìn cô: “Nghe người ta bảo đó là ngày tốt.”

Một hồi lâu sau Lãnh Tây vẫn không lên tiếng. Sự trầm mặc của cô càng khiến Cao Tử Quần căng thẳng: “Tiểu Tây, chúng ta cũng đã thế này rồi, chẳng nhẽ em vẫn không nhận ra tâm ý của anh đối với em?” Cao Tử Quần cảm giác thất vọng. Thật sự ban đầu anh không có tình cảm với cô, chỉ muốn trêu chọc cô, lợi dụng điểm yếu uy hiếp cô, thế nhưng bây giờ không giống vậy, anh muốn cùng cô đi hết quãng đường còn lại.

Lãnh Tây nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là một tờ giấy chứng nhận thôi mà, có hay không thì có gì khác nhau chứ?”

Ánh mắt Cao Tử Quần thoáng chốc ngẩn ra, anh nghiêm mặt nói: “Dĩ nhiên là có khác.” Anh chân tình nhìn vào ánh mắt cô: “Kết hôn là chuyện thiêng liêng và hạnh phúc nhất.” Thấy cô cười, lòng anh trở nên chìm xuống: “Có phải em vẫn không tin anh?”

Lãnh Tây thở dài: “Nói thật, từ lâu em đã không còn tha thiết với chuyện kết hôn.”

Bầu không khí trở nên nặng nề.

“Vậy em đối với anh? Còn có tối hôm qua...rõ ràng em đã chấp nhận anh.” Cao Tử Quần quắc mắt nói, Lãnh Tây là một người kiên định nếu như cô không chấp nhận anh tối hôm qua sẽ không xảy ra sự tình nước chảy thành sông như thế.

Lãnh Tây im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Em đến cửa hàng trước, anh cũng nên đến bệnh viện truyền nước đi.” Cô xoay người khẽ giọng nói.

Toàn thân Cao Tử Quần lạnh buốt, giờ này còn tâm tư đâu mà đi bệnh viện nữa chứ. Tối qua mọi chuyện đều thật tuyệt, hóa ra tất cả chỉ là anh tự mơ tưởng mà thôi.

Còn mười ngày nữa là đến tết âm lịch, toàn bộ thành phố tưng bừng khoe sắc chuẩn bị chào đón một năm mới mang theo hy vọng mới.

Năm mới, đoàn viên.

Cô lấy điện thoại ra xem ngày, cô khẽ nheo mắt nhìn chằm vào màn hình, đánh dấu vào ngày hai lăm tháng chạp. Cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay, ngày bố cô trở về.

Gia đình đoàn tụ...đến khi đó cô và Cao Tử Quần còn có thể bình thản được như thế này không?

Năm đấy, ông Lãnh nhất định không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của Cao Tử Quần, ông cảm thấy đó là lỗi của mình, là ông đã nợ Lãnh Tây, trước đó ông không biết rằng chính Tần Hiểu Vân đã bảo con gái đi đến xin giúp đỡ, sau lại khi ông biết được thì Lãnh Tây đã mang thai.

Ông Lãnh suốt chút nữa tức mà chết, cả đời ông rất mãn nguyện, vừa lòng với cô con gái này, gia đình ông không có trình độ học vấn cao, nhưng hai đứa con Lãnh Tây, Lãnh Lượng đều thi đỗ đại học, đó chính là niềm tự hào của ông.

Đúng như câu nói của người đời, con gái chính là tình nhân kiếp trước của bố. Ông Lãnh tấy thương yêu cô con gái này, cưng chiều đến nỗi Tần Hiểu Vân cũng phải ghen tỵ.

Khi đó ông đã lấy cái chết để uy hiếp, ông một mực bảo Lãnh Tây bỏ đi cái thai ấy chứ không chịu sự giúp đỡ của Cao Tử Quần, cho dù Tần Hiểu Vân và Lãnh Tây có khuyên ngăn kiểu nào cũng không có tác dụng.

Chỉ là sau lại Lãnh Tây cũng không bỏ đi đứa bé.

Lãnh Tây tựa đầu vào cửa sổ, trầm tư nhìn cảnh vật bên đường.

Việc kinh doanh của cửa hàng mấy hôm nay không bằng trước kia, Tiểu Dịch vừa về quê, chỉ một mình Tiểu Ưu ngồi ở lại trông cửa hàng.

“Chị Tiểu Tây.” Tiểu Ưu đang tưới nước cho hoa.

Lãnh Tây đặt túi xuống: “Sáng nay buôn bán thế nào?”

“Dạ, cũng được, chị Tiểu Tây sáng nay có một người phụ nữ đến tìm chị.” Tiểu Ưu khen không ngớt lời miêu tả: “Em cũng nói với cô ấy rằng chiều chị mới đến.”

Lãnh Tây không biết là ai đến tìm cô, nếu là Thần Hi chắc chắn cô ấy sẽ liên lạc với cô trước. Vậy rốt cục là ai đây? Sau lại cô lên mạng để trao đổi về danh sách hoa ở Vân Nam, bận rộn một hồi rồi cũng quên mất luôn chuyện này.

Lãnh Tây thật không ngờ người đến tìm cô chính là Tôn Linh Lợi.

Lúc đó là buổi chiều ba bốn giờ, Tôn Linh Lợi thong thả đi đến trước mặt cô. Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau, trong nhất thời Lãnh Tây cảm thấy thời gian như đảo lộn.

Tôn Linh Lợi mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Lãnh Tây thăm hít sâu, cô hồ hừng nhếch khóe môi.

“Có thể ngồi xuống nói chuyện không?” Tôn Linh Lợi trang điểm tinh tế, Lãnh Tây nhìn khóe môi xinh đẹp kia mấp máy.

Lãnh Tây quay đầu nói với Tiểu Ưu: “Chị ra ngoài chút, nếu không có khách em có thể đóng cửa về sớm.”

Hai người đến một quán cà phê gần đây.

Lãnh Tây uống nước lọc, còn Tôn Linh Lợi gọi một cốc cà phê Lam Sơn. Trong quán ấm áp, cô đã cởi chiếc áo khoác lông, bên trong là chiếc váy nhung đen, vừa nhìn là đã biết đó là hàng cao cấp.

Cô khẽ khuấy chiếc thìa trong cốc, mười ngón tay sơn màu đỏ rực, sáng chói.

“Lãnh Tây, đã nhiều năm rồi mà cậu cũng chẳng hề thay đổi.” Tôn Linh Lợi nhìn cô đánh giá.

“Suýt chút nữa tớ không nhận ra cậu.” Lãnh Tây trả lời.

Năm đó hai người cũng tính là bạn bè thân thiết, không ai ngờ rằng kết cục lại trở thành như vậy, không ai đoán ra Tôn Linh Lợi sẽ chọn con đường này.

Tôn Linh Lợi nhàn nhạt nhấp một ngụm cà phê: “Cậu không hiểu kỳ vì sao tớ lại tìm cậu ư?” Cô nhìn cô bạn trước mặt.

“Sao cậu lại biết tớ ở đây?”

“Tính ra tớ cũng đã ở bên cạnh Lục ca mười năm rồi.” Cô dịu dàng mỉm cười: “Mấy hôm trước, tớ phát hiện trên xe anh ấy ngày nào cũng có một bó hoa, tớ cảm thấy kì lạ. Vốn tưởng anh ấy sẽ tặng cho ai đó, nào ngờ anh ấy mỗi ngày lại thay mỗi bó hoa trong phòng sách.”

Lãnh Tây nhíu mày.

“Cậu đừng hiểu lầm.” Tôn Linh Lợi tiếp tục: “Tớ đi theo anh ấy lâu như vậy đương nhiên cũng nhận ra nhiều chuyện. Đối với đàn ông thứ không thể chiếm được luôn là thứ họ yêu quý nhất.”

Lãnh Tây siết chặt chiếc cốc trong tay, khuôn mặt chuyển sắc.

“Cậu đã gặp Tần Lê chưa?” Tôn Linh Lợi đột nhiên chuyển đề tài.

Lãnh Tây ngẩn ra, Tần Lê... Tần Lục đều là họ Tần, thì ra không phải chỉ trùng hợp ngẫu nhiên.

“Cô ấy là em gái của Tần Lục. Có lẽ đây chính là duyên phận đã đưa con bé gặp gỡ em trai cậu, và yêu cậu ấy.” Tôn Linh Lợi khẽ nói.

“Vậy mục đích của cậu đến đây hôm nay là gì?” Lãnh Tây ngênh đón ánh mắt cô.

Tôn Linh Lợi nói: “Vì cứu em trai cậu mà Cao Tử Quân bị người Tần Lục đánh thương. Tần Lục nể mặt mũi của anh ta sẽ không đụng đến em trai cậu. Thế nhưng anh ta sẽ không đồng ý cho em trai cậu quen

Tần Lê.” Suy cho cùng, làm sao Tần Lục có thể ngồi yên nhìn mối quan hệ của anh ta và Lãnh Tây trở nên như vậy chứ.

“Thật ra nếu anh ta muốn xử em trai cậu, cậu nghĩ cậu ta có thể còn có thể an toàn ngồi đó ư.” Tôn Linh Lợi thở dài: “Lãnh Tây, cậu thật may mắn.”

Lãnh Tây cười lạnh: “May mắn ư? Tớ thật sự rất hối hận vì năm đó đã đi thực tập ở Trung Chính, đó không phải là may mắn, mà là khởi đầu của bất hạnh.”

Tôn Linh Lợi giật mình.

Hai người trầm mặc một hồi lâu.

“Hãy chia rẽ mối quan hệ của em trai cậu và Tần Lê. Bằng không...”Tôn Linh Lợi chưa nói hết, liền đứng dậy: “Nghe nói lúc Cao Tử Quần ở Pháp, anh ta đã đặt một đôi nhẫn kim cương, trên toàn thế giới này chỉ có một đôi... tam sinh tam thế” Giọng nói cô đượm buồn, đôi mắt khẽ chớp: “Tớ nghĩ đến lúc đó cậu cũng sẽ không mời tớ, bây giờ tớ nói lời chúc phúc trước.”

Cô cầm lấy chiếc áo lông: “Cậu không ngại mời tớ một ly cà phê chứ.”

Nhiều năm trước, sau sân trường, cô cũng đã từng nói với Lãnh Tây một câu như vậy: “Cậu không ngại mời tớ một chai nước suối chứ?”

“Lãnh Tây...” Cô đưa lưng về phía Lãnh Tây, bóng người đổ xuống trên cửa sổ: “Xin lỗi...”

Quán cà phê tĩnh lặng, cô bần thần nhấc bước đi ra. Một thân ảnh diêm lệ từ từ khuất dạng sau con phố phồn hoa.

54. Chương 54

Suốt kỳ nghỉ đông, Cao Hi Hi ở lại cùng ông nội. Ông Cao có suy nghĩ riêng của mình, ông có ấn tượng rất tốt với cô gái tên Lãnh Tây này, hơn nữa con trai ông cũng yêu cô ấy, ông tất nhiên không có lí do gì mà phản đối, ông chỉ hi vọng con trai mình nỗ lực nhiều hơn nữa để có thể đón con dâu về càng sớm càng tốt.

Xét thấy những chuyện hoang đường trước kia của Cao Tử Quần và Văn Thư, tuy ông rất tức giận những cũng không còn cách nào. Năm đó Kiều Vũ bởi vì cứu con trai ông mà qua đời, lúc ấy Cao Tử Quần lại đang nóng giận nên mới dùng Văn Thư để khiêu khích Lãnh Tây. Cả hai đứa đều ương ngạnh, cuối cùng lại khiến cho câu chuyện đi càng lúc càng xa. Mỗi lần nghĩ đến lòng ông lại càng xót xa.

“Nội, nội xem mấy chữ này cháu viết như thế nào?” Cao Hi Hi chạy đến, nắm lấy tay nội kéo đến bàn.

Ông Cao khẽ nheo mắt nhìn tờ giấy Tuyên Thành trên bàn “Hậu đức tải vật” (1)

So với tuổi con bé mà đã có thể viết được như vậy đúng là không tệ.

(1) Lời Đại tượng truyện của quẻ Khôn trong Kinh Dịch.

“Hi Hi có biết mấy chữ này không?”

Hi Hi ngẩng đầu bình tĩnh trả lời: “Hậu đức tải vật” Cô bé cao giọng đọc.

“Vậy cháu có biết nó có nghĩa gì không?” Ông trù mền vuốt đầu cháu gái.

Cao Hi Hi suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Nội, cháu không hiểu.”

Ông Cao nghiêm nghị giải thích: “Câu này có nghĩa là người có nhân phẩm cao quý mới có thể đảm đương những trọng trách to lớn.”

Cao Hi Hi thấu hiểu nói: “Ý nội muốn nói cho con biết là, phải làm một người có nhân phẩm cao quý.”

Ông Cao gật đầu, yêu chiều véo mũi cháu gái: “Hi Hi của nội thật thông minh, được rồi, rửa tay rồi đi chơi đi.”

Cao Hi Hi nói: “Mẹ cũng dạy cháu như vậy, sau này con lớn lên không cần phải làm một người giỏi giang, nhưng nhất định phải là một người lương thiện.”

Ông Cao cười hả hê, vẻ mặt hài lòng: “Mẹ cháu nói đúng đấy, bữa sau nhất định phải kể cho bố cháu những lời này.”

Những ngày gần đây của Cao Tử Quần trôi qua không được suông sẻ mấy, kể từ bữa cơm ẩm cúng hôm đó, mối quan hệ của hai người lại bị đóng băng. Tối nay, anh thần thờ ngồi trong phòng khách, trầm tư ngắm nghía chiếc hộp nhưng trong tay.

Anh hoàn toàn không nghe thấy ti vi đang chiếu gì.

Lãnh Tây đi đến: “Đến giờ rồi, anh chuyển kênh đi.”

Cao Tử Quần nghe thấy tiếng cô giạt mình lật đặt liền cất chiếc hộp vào túi, giả vờ cầm lấy điều khiển chuyển kênh.

Lãnh Tây không phát hiện ra sự khác thường của anh, ngồi xuống xem ti vi. Hai người đều lặng im.

“Trước kia không phải em không thích xem những chương trình này à?”

Thừa lúc đang chiếu quảng cáo, cô gọt táo: “Sở thích con người cũng thay đổi theo thời gian mà.” Lãnh Tây gọt xong thì đặt xuống đĩa đặt trước mặt anh.

Cao Tử Quần liếc nhìn qua: “Lạnh quá, buổi tối ăn những thứ này sẽ không tốt cho dạ dày đâu.”

“Mấy hôm nay ngày nào cũng ăn lẩu, trong người cứ nóng nóng khó chịu.”

“Khó trách mấy hôm nay em cứ hay cáu gắt, sau này ít ăn lẩu lại đi, trong nhà có thuốc Ngưu Hoàng giải nhiệt không?” (2) Cao Tử Quần đứng dậy.

(2) Vị thuốc đông y.

Lãnh Tây ngẩng đầu trừng mắt anh: “Không có.” Cô sao không không hiểu ý trong lời anh được chứ.

Vừa hay chương trình lại tiếp tục, hai người không nói thêm gì nữa.

Đèn của những cô gái dần tắt dần, cuối cùng chỉ còn lại hai ngọn đèn. Trong số đó có cô gái mà anh thích từ cái nhìn đầu tiên, sau đó anh ta đi đến nắm tay cô gái kia cùng rời khỏi.

Cao Tử Quần nheo mắt: “Nếu như không phải là cô gái mà anh ta thích từ cái nhìn đầu tiên vậy có thể nắm tay thành công không?”

Lãnh Tây thần nhiên nói: “Thì nói chung cũng không thể tay không mà về.”

Cao Tử Quần bĩu môi: “Chắc chắn bọn họ sẽ không thành.”

“Cái này cũng có thể nhìn ra.” Ăn hơn nửa quả táo, cổ họng cảm thấy mát hơn, trong lòng cũng trở nên dễ chịu hơn.

“Em nhìn xem anh ta và cô gái mà anh ta thích từ cái nhìn đầu tiên rõ ràng là hai loại người hoàn toàn khác nhau.”

Lãnh Tây nhàn nhạt nói: “Cũng chưa hẳn là như vậy, họ ít nhất phải sống cùng nhau mới có thể hiểu rõ được nhau. Thật ra cũng có nhiều đôi đến với nhau chỉ qua việc đi xem mắt, nhưng sau đó họ có thể sống với nhau hạnh phúc đấy thôi.”

Cao Tử Quần giạt mình, anh ngồi tựa vào sofa, ánh mắt nhìn chằm chằm cô một lúc sau cũng không nói gì.

Lãnh Tây nhìn thấy ánh mắt anh là lạ, cô đứng dậy chuẩn bị đi rót nước, rót cuộc Cao Tử Quần cũng mở miệng: “Chúng ta đã chung sống cùng nhau lâu như vậy, em hiểu tường tận về con người anh như thế nào?”

Lãnh Tây đi đến bên bàn, liếc nhìn anh: “Anh nhìn cả mấy tối nay cũng chỉ để nói mấy lời này thôi sao?”

Cao Tử Quần tiu nghỉu nói: “Anh sợ nói ra rồi em sẽ không vui.”

Lãnh Tây rót ly nước, vân vê vành ly, cô thở dài một hơi: “Hai lăm tháng mười hai này, bố em ra rồi.” Cô bắt lực nói.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, tựa hồ chỉ còn lại tiếng hít thở.

Cao Tử Quần tựa như bị cô đánh đòn cảnh cáo, sững sờ ngồi bất động. Anh vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt kiên quyết cự tuyệt của bố Lãnh Tây.

Anh nhếch môi, cổ họng khô rát, bàn tay trong túi siết chặt.

Lãnh Tây nâng ly uống một ngụm, ánh mắt cô nhìn chăm vào vẻ mặt bình tĩnh của anh.

“Cao Tử Quần...” Lãnh Tây gọi tên anh, day dứt nhiều ngày nay, nhưng đối mặt với anh cô không nỡ nói ra.

“Em muốn nói chúng ta hãy chia tay đi đúng không?” Cao Tử Quần đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lẽo.

Lãnh Tây mím môi, dưới ánh đèn đôi mắt cô lóe sáng: “Em không muốn để bố phải suy nghĩ nhiều.”

Cao Tử Quần cười tự giễu, lạnh lùng nói: “Lãnh Tây, em hãy đặt tay lên ngực mà nói cho anh biết, anh trong lòng em thật sự có một chút địa vị nào không?” Anh nắm lấy tay cô đặt lên ngực.

Lãnh Tây nhúu mày.

“Lãnh Tây, chúng ta đã bỏ lỡ nhau nhiều năm rồi, chẳng nhẽ em muốn tính như thế này mãi?” Vẻ mặt Cao Tử Quần chất chứa đầy bi thương: “Em thật sự nhẫn tâm mặc Hi Hi trưởng thành trong gia đình chia rẽ như thế này?” Anh khẽ nheo mắt, từ trước đến nay anh chưa bao giờ muốn lấy Hi Hi để bắt ép cô, nhưng đến cuối cùng vẫn phải đi đến bước này.

Lãnh Tây thắm hít sâu: “Sự đời khó mà vẹn toàn, Hi Hi sẽ hiểu.”

Đối mặt anh khẽ động, anh nắm chặt tay cô không có ý buông ra. Anh từ từ rút chiếc hộp từ trong túi ra.

Lãnh Tây nhìn chiếc hộp, ánh mắt chuyển sắc, tim đập thành thịch, dường như có một giọng nói cứ vang vọng bên tai: “Lãnh Tây, nhanh đi đi...đừng nhìn nữa...” Thế nhưng con tim lại níu kéo cô.

Cao Tử Quần đã tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh, thế nhưng anh thật không ngờ lại rơi trúng hoàn cảnh này. Chiếc hộp mở ra, dưới ánh đèn vàng viên kim cương sáng lấp lánh.

“Không ngờ là vào lúc này” anh nhếch môi: “Bảy năm trước anh cũng đã chuẩn bị một đôi, thế nhưng đã bị anh ném đi rồi.” Anh khẽ nắm lấy tay cô.

“Hãy cho anh một cơ hội.” Đôi mắt đen nhanh dịu dàng nhìn cô, đong đầy hình ảnh cô: “Lấy anh nhé...”

55. Chương 55

Lãnh Tây kinh ngạc nhìn anh, trong nhất thời cô không biết đáp lại tình cảm của anh như thế nào. Cao Tử Quần sâu sắc nhìn cô, ánh mắt chan chứa sự chân thành. Anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cứng nhắc của cô, khẽ gượng cười rồi chậm rãi nắm lấy ngón áp út, từ từ đeo nhẫn vào. Đột nhiên, Lãnh Tây cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Cô hoảng hốt, rút tay lại, chiếc nhẫn rơi xuống nền nhà “keng” rồi biến mất trong tầm mắt.

“Em...” Cô ngơ ngác há hốc miệng, không nói nên lời.

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Cao Tử Quần vẫn nhìn chăm cô, đáy mắt cuộn cuộn sóng trào. Lãnh Tây đứng sững đàng kia chờ anh mở miệng trước.

Sau một hồi do dự anh lên tiếng: “Xem ra em không đồng ý?”

Lãnh Tây mím môi, ánh mắt chuyển đến bó hoa hồng trên bàn, đây là bó hoa hồng cô mang về tuần trước, thế nhưng chúng nó vẫn còn có thể tươi đẹp đến bây giờ ư.

Trong khoảnh khắc kia, cô nghĩ rằng Cao Tử Quần sẽ tức giận thở hồng hộc tranh cãi với cô, hoặc là sẽ đập cửa mà bỏ đi. Nhưng tất cả đều không phải. Anh chỉ lẳng lặng ngồi xuống ghế sô pha, sắc mặt nặng nề, cúi đầu nhìn chằm xuống đôi dép mình. Ngày hôm đó anh bắt măn chuyện đôi dép, hôm sau cô liền mua một đôi dép mới màu xanh đậm. Đôi của cô màu xanh nhạt, mà của con gái là màu hồng nhạt. Mỗi khi mở tủ ra nhìn thấy ba đôi dép nằm cạnh nhau, lòng anh chợt dâng trào một cảm giác hạnh phúc, gia đình ba người họ cuối cùng cũng có thể ở bên nhau.

Song tất cả những thứ ấy xem ra chỉ có mình anh tình nguyện mơ tưởng. Anh nhắm mắt lại, ngửa đầu dựa lên sô pha.

Lãnh Tây chậm rãi đi qua: “Anh đừng như vậy.”

Cao Tử Quần cười tự giễu: “Vậy em bảo anh phải làm sao? Anh đã bị em từ chối.” Giọng anh trầm thấp.

Lãnh Tây nhìn thấy chiếc nhẫn nằm dưới sô pha, vừa định cúi xuống, Cao Tử Quần lạnh lùng nói: “Em nhặt lên là muốn đồng ý lời cầu hôn của anh?”

Lãnh Tây ngẩn ra, đứng sững nơi đó.

Cao Tử Quần kéo cổ áo: “Em không đồng ý, còn nhặt lên làm gì?” Anh hờ hững nói.

Lãnh Tây thở dài, hiểu được trong lòng anh bây giờ rất không thoải mái: “Em nhất định không được từ chối anh sao? Trước đây anh đối xử với em thế nào? So với anh bây giờ em còn khó chịu hơn anh gấp bội lần?” Cô vậy mà có thể tâm bình hòa khí nói ra những lời này.

Cao Tử Quần nghẹn họng: “Em yên tâm đi, không phải là anh giận em. Chỉ là bị em từ chối nên trong lòng khó chịu.” Anh thần nhiên nói.

Đúng lúc điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí ngưng đọng. Cao Tử Quần nghiêng người lấy điện thoại, không biết đầu bên kia nói gì đó, khuôn mặt anh chuyển sắc.

“Sao thế?” Lãnh Tây lo lắng hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Đây là lần đầu tiên Cao Tử Quần nhìn thấy cô căng thẳng như vậy, kỳ thật anh biết Lãnh Tây hiểu sai ý, tưởng rằng Hi Hi có chuyện: “Là Văn Tuyền, nó sợ lấy máu, Văn Thư không biết làm thế nào nên đành gọi điện cho anh.”

Lãnh Tây khẽ chau mày.

“Thằng bé rất ỷ lại vào anh.” Cô bình thần nói, cũng là một người mẹ nên cô cảm thấy cậu bé rất đáng thương, bệnh tật triền miên.

“Em đừng hiểu lầm” Anh thở dài: “Là anh nợ thằng bé. Anh vẫn chưa nói cho em rằng, bố thằng bé vì anh mà mất trong một vụ tai nạn. Văn Thư lúc ấy không chịu nổi đả kích, tâm tình hoảng loạn, cho nên vừa mới sinh ra thằng bé đã ốm yếu.”

Lãnh Tây lẳng lặng nhìn anh: “Anh bây giờ còn không nhanh đến xem cậu bé.”

Cao Tử Quần nhìn cô, khóe miệng mím cười vui vẻ: “Không đi, ngày mai đến dự sinh nhật bố Văn Thư cũng có thể gặp.” Anh hơi ngập ngừng: “Ngày mai em đi cùng anh nhé.”

Lãnh Tây nhíu mày: “Em đi làm gì, em cũng đâu có quen ông ấy.”

“Chẳng nhẽ một tối em muốn từ chối anh hai lần.” Cao Tử Quần nghiêm mặt: “Chuyện của anh và Văn Thư khiến hai gia đình đều rất không hài lòng. Chú Văn muốn bọn anh...” Cao Tử Quần cũng không muốn gạt Lãnh Tây

“Giả mà thành thật...cũng không tồi.” Lãnh Tây tiếp lời.

Cao Tử Quần nhìn cô: “Em nhẫn tâm thật đấy.” Anh nói rành mạch từng chữ: “Tối mai anh đến cửa tiệm đón em. Được rồi muộn rồi, đi nghỉ sớm đi.”

“Cao Tử Quần.” Lãnh Tây lớn tiếng gọi, Cao Tử Quần không buồn để ý đến cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Lãnh Tây lặng im nằm trên giường, Cao Tử Quần quay về phòng nằm xuống một bên. Cao Tử Quần ngủ rất nhô nhả không hề ngáy to.

Nhưng...tối nay cô đã làm anh buồn lòng thế mà anh vẫn còn có thể ngủ ngon đến vậy sao.

Đến nửa đêm, Lãnh Tây khoác áo đi ra phòng khách, nường theo ánh đèn tường yếu ớt, cô cúi thấp người tìm. Cô nghe thấy âm thanh chiếc nhẫn rơi xuống nơi này, Lãnh Tây dịch ghế sofa sang bên, cẩn thận tìm từng góc nhỏ.

“Em đang tìm nhẫn.” Đột nhiên một âm thanh vang lên, Lãnh Tây giật mình hít sâu. Cao Tử Quần bình tĩnh đứng dưới ánh đèn mờ nhìn cô không chớp mắt. Về mặt tràn ngập hạnh phúc.

Lãnh Tây bị anh bắt gặp, hơi lúng túng: “Cái kia đắt thế làm mất em đền không nổi. Bất quá em vẫn còn chưa tìm được.”

“Tạch” Cao Tử Quần bật đèn, căn phòng trong chớp mắt sáng trưng.

Lãnh Tây đưa tay che mắt.

Cao Tử Quần từng bước đi đến bên cạnh cô.

Lãnh Tây khê ho: “Vậy anh đi tìm đi, em đi ngủ trước.”

Cao Tử Quần giữ lấy tay cô, thuận thế đặt cô ngồi xuống sofa: “Có phải em đã hối hận?”

Lãnh Tây đẩy anh ra: “Em đã bảo là em sợ bị mất.”

Cao Tử Quần khê cười: “Anh giờ mới phát hiện em rất thích nói dối.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh đã sớm nhận lại, nếu em đã coi trọng nó vậy hãy để anh mang vào cho em.” Còn chưa nói hết lời anh đã mang chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Lãnh Tây chỉ cảm thấy ngón tay mình như nặng ngàn cân, cô vội vã muốn tháo ra.

“Đừng tháo.” Cao Tử Quần nghiêm mặt nói: “Vốn là của em mà.” Cao Tử Quần ôm cô vào lòng, hơi thở trầm ấm phả phất vào khuôn mặt cô: “Khi nào bố em về nhà, anh sẽ đến thỉnh tội với ông ấy.”

Đã là anh gây ra vấn đề vậy thì anh phải tự mình đi đến ông Lãnh xin tha thứ.

Ánh mắt Lãnh Tây nặng trĩu nhìn về phương xa, lòng lặng lẽ thở dài.

Ngày hôm sau, cô đến cửa hàng, Tiểu Ưu liền phát hiện chiếc nhẫn sáng bóng trên tay cô: “Chị Tiểu Tây, chúc mừng chị. Ôi chiếc nhẫn này đẹp quá, viên kim cương này chắc lớn lắm đây.” Tiểu Ưu tặc lưỡi: “Cao tiên sinh thiệt là lãng mạn.”

Lãnh Tây lắc đầu: “Được rồi, lát nữa em hãy đưa nhẫn hoa này đến đây.” Tối qua cô không ngủ được cả đêm. Thì như những gì Cao Tử Quần nói: “Đeo rồi thì đừng tháo ra.”

Ngay từ đầu hơi khó chịu, nhưng dần dần quen rồi thì không còn cảm giác gì nữa.

Bốn giờ chiều, Cao Tử Quần lái xe đến cửa hàng, nhìn thấy một mình Lãnh Tây đang gói hoa: “Sao chỉ mình em?”

“Em cho Tiểu Ưu về sớm, con bé muốn về quê ăn tết.”

“Thế mấy ngày sau này chỉ có mình em thôi à?”

“Dạ, mà hai ngày nữa em cũng đóng cửa hàng nghỉ tết.”

Ánh mắt Cao Tử Quần rơi xuống bó hoa cô đang gói: “Rất đẹp.”

Lãnh Tây dọn dẹp lại cửa hàng rồi xách túi: “Chúng ta đi thôi.”

Cao Tử Quần nhìn cô: “Đến dự sinh nhật người khác, em có thể cười nhiều hơn chút không?”

Lãnh Tây miễn cưỡng gượng cười: “Em có thể không đi không.”

Cao Tử Quần bất đắc dĩ thở dài: “Mời...” anh khoác tay .

Sinh nhật ông Văn mời không ít khách khứa. Khi Cao Tử Quần và Lãnh Tây đến, bầu không khí liền trở nên yên ắng. Dù gì thì trên danh nghĩa Cao Tử Quần vẫn là con rể của nhà Văn gia, hôm nay anh lại dẫn theo bạn gái đến như vậy không khác gì là không muốn giữ thể diện cho nhà Văn gia.

Nhưng anh muốn triệt để rạch ròi mối quan hệ, cho nên quyết định đưa Lãnh Tây đến đây. Lãnh Tây khẽ kéo tay áo anh: “Cao Tử Quần anh có ý gì vậy?”

Cao Tử Quần tròng mắt nhìn cô, anh trêu: “Yên tâm đi, anh sẽ không mang em đi bán.”

Lãnh Tây nghiêng đầu liền nhìn thấy Văn Thư đang đứng đằng kia, bàn tay cô bỗng dưng nắm chặt, đôi mày khẽ nhíu lại, Cao Tử Quần dường như cảm giác được, anh vỗ nhẹ an ủi: “Đừng khẩn trương quá.”

Ông Cao vẫn đang trò chuyện vui vẻ với khách, nhìn thấy hai người họ, nụ cười trên môi liền tắt lịm.

“Tử Quần đến rồi à?” Ông nhàn nhã nói, ánh mắt lướt qua người Lãnh Tây: “Cô gái này là?”

“Chú hai, đây là mẹ Hi Hi, là vị hôn thê của cháu.” Cao Tử Quần rành mạch nói, lễ phép đưa quà ra.

Ông Văn không ngờ rằng anh dám thẳng thừng giới thiệu vậy, cười gượng gạo, rồi mượn cớ đi đến chỗ khác.

Văn Thư đi đến bên bố: “Bố, bắt đầu được rồi.”

Văn Thư nhìn Cao Tử Quần mỉm cười nhưng không thém liếc mắt qua Lãnh Tây.

Lãnh Tây nhìn ra bố Văn Thư rất không vui khi nhìn thấy họ, cô lẳng lặng đứng cạnh Cao Tử Quần, tựa như tất cả đều không liên quan đến cô.

Sau bữa ăn, Lãnh Tây đi vào toilet. Vừa nãy Cao Tử Quần đã bị một người đàn ông trung niên kéo đi bắt chuyện, xem ra hai người rất thân nhau. Cô nhìn đồng hồ rồi ước chừng thời gian, quyết định lát nữa rồi quay lại tìm Cao Tử Quần.

Cô đi một vòng trong hoa viên rộng, không thể không khen ngợi, hoa viên này thật sự rất thơ mộng, con đường đá trải dài quanh co, lại còn có thể nghe được tiếng suối róc rách đằng xa.

Lãnh Tây ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, phía trước là một chiếc cây lớn, cô đắm chìm trong bóng tối. Ngắm trời đêm đầy sao trong cái thời tiết se lạnh này cũng rất thi vị.

“Tử Quần.” Một thanh âm thanh thúy vang lên, cô không khỏi run lạnh.

“Văn Thư, em uống nhiều rồi.” Cao Tử Quần có chút không kiên nhẫn.

“Tử lượng của em em biết.” Văn Thư nặng nề nhấn mạnh: “Bây giờ anh hoàn toàn muốn cắt đứt quan hệ với em có đúng không?”

Lãnh Tây ngược đầu lên nhìn vầng trăng sáng, cô cảm thấy tình cảnh này thật quá “cầu huyết”. Cô rụt chân lại, người lùi về sau chiếc ghế.

“Văn Thư, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, em còn không hiểu anh? Anh và Lãnh Tây đã bỏ lỡ quá nhiều, anh không muốn lãng phí thời gian của bọn anh nữa.” Anh thẳng thắn nói ra.

Văn Thư khẽ cười: “Vậy còn em thì sao? Anh có biết, em đối với anh...”

Lãnh Tây nghe được tiếng cô bị thương nức nở, xem ra có lẽ đã khốc ghen ngào. Từ trước đến nay nước mắt của phụ nữ đối với đàn ông có lực sát thương rất lớn.

“Thời gian trôi qua, có nhiều việc đã thay đổi, Tử Quần...có lẽ khi em nhận ra thì đã quá muộn...”

Cao Tử Quần trầm mặc không lên tiếng.

Lãnh Tây mím môi, đôi mắt sáng quắc nhìn qua, đột nhiên nhìn thấy Văn Thư nằm trợn trong lòng Cao Tử Quần, cọ cọ đầu, quả thật trông rất đằm đằm đáng yêu.

Cao Tử Quần giữ chặt tay cô: “Văn Thư...”

Lời kể tiếp đã bị nụ hôn ngắt lại.

Lãnh Tây quay đầu đi, tay cô vô thức vuốt ve chiếc nhẫn, một vòng rồi một vòng.

56. Chương 56

Cao Tử Quần đẩy mạnh cô ra, sắc mặt khó coi đến cực điểm, anh lạnh lùng nhìn cô, nếu như lúc trước còn vương vấn một chút tình nghĩa thì giờ đây tất cả đã tan thành mây khói: “Văn Thư, tình yêu không phải là trò chơi, anh cũng không phải là Kiều Vũ.” Thanh âm lạnh lùng khiến người khác rét run.

Văn Thư choáng váng bước chân lảo đảo, cô đi giày cao gót suýt chút nữa ngã nhào: “Thế nhưng người bây giờ em yêu là anh, nhiều năm qua, anh luôn theo sát bên cạnh em, chăm sóc em...” Cô tha thiết nắm lấy tay anh, vẻ mặt bi thương.

Cao Tử Quần nghiêm mặt: “Không, Văn Thư, em không yêu anh, em chỉ là quen với sự chăm sóc của anh. Mà anh luôn bên cạnh em là vì chúng ta đã thân nhau như anh em từ nhỏ đến lớn. Hơn nữa...”

“Bởi vì anh cảm thấy mình nợ Kiều Vũ, bởi vì cái chết của anh ấy là vì anh, cho nên anh chỉ muốn trả nợ.” Văn Thư từng từ từ từng chữ nói: “Nhưng anh đã từng nghĩ qua rằng thứ em muốn là gì? Anh từng đã nghĩ đến tâm tình của em...” Đôi mắt cô bi thương: “Năm ấy Kiều Vũ đột nhiên qua đời, toàn bộ thế giới của em đều trở nên tối tăm. Em biết cuộc đời của em đã chấm hết...là anh ngày đêm ở bên cạnh em. Nhưng đợi đến khi em sẵn sàng đi đến bên anh thì anh đã có cô ấy. Lãnh Tây có cái gì tốt chứ, sao vừa chớp mắt anh đã lún sâu.”

Năm đó rõ ràng anh rất yêu cô, chẳng nhẽ tình cảm mấy chục năm trời của bọn họ không thể sánh được với mối tình ngắn ngủi của anh và nhóc con kia.

Cao Tử Quần lạnh lùng: “Cô ấy chẳng có gì tốt, tính tình bướng bỉnh ngang ngược. Lúc đầu anh cũng chỉ định vui chơi qua đường, chỉ muốn chinh phục cô ấy thể thôi, nhưng sau này anh phát hiện ra anh thật sự muốn cùng cô ấy đi hết quãng đường còn lại.”

Văn Thư cắn chặt môi, đôi mắt sắc lạnh: “Tại sao cô ấy lại xuất hiện chứ? Nếu như không phải vì cô ấy, anh và Tần Lục đã không tranh chấp. Tần Vũ sẽ không đuổi theo anh, Kiều Vũ cũng sẽ không vì thế mà bỏ mạng.” Cô thê lương nói: “Tử Quần, anh biết không, em hận cô ấy. Mọi thứ đều bởi vì cô ấy mà nên, thế nhưng cô ấy lại có được tất cả.”

“Nếu em muốn hận, hãy hận anh. Không liên quan gì đến cô ấy, là anh đã trêu chọc cô ấy trước.” Anh nhúu chặt mày: “Thời gian không còn sớm nữa, anh quay lại đó đây.” Nói xong, anh không buồn nhìn cô xoay người bước đi.

Đêm lạnh như nước, Văn Thư đứng sờ đứng đó, tấm lưng gầy yếu hiu quạnh, tựa như chiếc bóng ngã trên mặt đất không có linh hồn.

Lãnh Tây ngẩn ngơ ngồi trên chiếc ghế đá, giật mình khẽ động mới phát hiện chân mình đã tê dại. Cô muốn đi ra, nhưng Văn Thư vẫn còn đứng đó bất động. Cô hơi lo lắng, mặc dù là cô tình cờ nghe được câu chuyện, nhưng dù sao việc nghe lén cũng không hay.

Lãnh Tây cúi người xoa cổ chân, tối nay cô vừa phát hiện ra một bí mật hết sức kinh động, nhất thời tâm trí cô hỗn loạn. Trong đầu cô dần hồi tưởng lại chuyện năm đó, “Kiều Vũ” cái tên này không ngừng lơ lửng trong kí ức cô.

Bỗng nhiên cô chợt nhớ ra, vào một tối nợ Cao Tử Quần trở về, toàn thân toàn mùi rượu. Nửa đêm cô tỉnh lại thì phát hiện một mình anh ngồi trong thư phòng. Lần đầu tiên cô thấy anh đau khổ như vậy, đôi mắt đỏ ửng ngăn ngăn nước, lúc ấy cô còn cho là ảo giác.

Cô hoảng hốt nghe anh gọi một cái tên: “Kiều Vũ, cậu bảo tớ phải trả lại cậu như thế nào...”

Lãnh Tây thầm hít một hơi, trái tim không hiểu sao lại đập mạnh. Đến bây giờ cô mới phát hiện, thì ra Tần Lục đã làm rất nhiều chuyện, ban đầu anh muốn mảnh đất nhà cô, còn có...Cô thật không dám nghĩ tiếp.

Đột nhiên một bóng đen từ trong bụi cây nhảy ra, cô kinh hoàng hét lớn.

“Meo...meo...” là một con mèo đen.

Lãnh Tây cảm thấy lạnh run người, vừa xoay người thì liền đối diện với ánh mắt Văn Thư. Trong lòng cô thầm thờ dài.

“Cô đã nghe thấy hết?” Ánh mắt Văn Thư tràn đầy lửa hận nhìn cô.

Chân phải Lãnh Tây giật giật, lúc này cảm giác bớt tê đi nhiều, cô bước về phía trước: “Ngại quá.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Cô rất vui đúng không?” Văn Thư khinh bỉ nói.

Lãnh Tây nhú mồm: “Hình như chẳng có chuyện gì đáng vui mừng cả.” Cô thật lòng nói, nhưng những lời này lại càng khiêu khích Văn Thư. Đáng nhẽ ra hai người là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, song bây giờ lại trở thành kẻ thù.

Không thể nghi ngờ gì thêm, Văn Thư rất hận cô. Hận cô gián tiếp hại chết Kiều Vũ, hận cô có được tất cả hạnh phúc. Mà Lãnh Tây cũng không thể nào bình thản tiếp chuyện cùng cô, bởi vì chuyện thiệp đính hôn năm đó.

Văn Thư đảo mắt, nhìn thấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên tay Lãnh Tây, sắc mặt cô trở nên tái mét, khóe miệng run run: “Được, được lắm.”

Lãnh Tây đương nhiên biết rõ cô nhìn thấy cái gì, cũng mệt mỏi cùng cô ở đây lằng nhằng: “Xin lỗi, tôi đi trước.”

“Cô và anh ấy sẽ không được hạnh phúc.” Văn Thư nguyên rủa, ánh mắt lạnh băng nhìn theo bóng lưng cô.

Lãnh Tây dừng bước, cô nhìn vào ngọn đèn tối mờ trong khu vườn: “Cô Văn, chuyện đó thì có liên quan đến gì cô? Bởi vì cô yêu anh ấy?” Cô nhàn nhạt thở ra: “Có một số việc đã trôi qua không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra. Tôi thật tiếc vì cái chết của chồng cô. Nhưng cô xem cô đã làm những gì? Năm đó cô biết rõ tôi đang mang thai lại còn gởi thiệp mời đính hôn của cô và Cao Tử Quần cho tôi.”

Cô nhếch môi: “À không đúng, là cô đã ngụy tạo thiệp mời kia.” Về sau cô nghĩ lại, Cao Tử Quần và Văn Thư không hề có dự định đính hôn, xem ra thiệp mời kia cũng chỉ là do cô tự tạo nên. Mà cũng chính bởi vì chiếc thiệp kia mà cô quyết định bỏ đứa bé.

“Lúc ấy cô cũng là một người mẹ, sao cô có thể làm chuyện độc ác như vậy?” Lãnh Tây cúi mặt, đôi mắt ướt đầy bi thương.

“Đó là quyết định của cô, cho dù không có thiệp mời kia, khẳng định hai người cũng không thể đến bên nhau.” Văn Thư lạnh giọng trả lời.

Lãnh Tây thở sâu, trái tim cô nhói đau, vừa định mở miệng thì đằng sau truyền đến một âm thanh rét lạnh.

“Là em đã gởi thiệp đính hôn cho cô ấy!” Ngữ điệu của anh không phải nghi vấn. Lãnh Tây ngẩn ra, cô cứng nhắc xoay người, môi mím chặt.

Không biết Cao Tử Quần đã đến đây từ bao giờ.

Đêm nay đúng thật quá kỳ dị, cô tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai người kia, mà Cao Tử Quần cũng bắt gặp bọn họ. Cho nên mới nói sau này muốn nói chuyện gì cũng phải nên tìm một chỗ nào kín đáo, chứ như thế này thì tất cả bí mật đều bị vạch trần mất.

Khuôn mặt Văn Thư trở nên trắng bạch, cô quát cường đối diện ánh mắt Cao Tử Quần.

Cao Tử Quần siết chặt tay, nhìn chằm Văn Thư bằng ánh mắt lạnh băng.

“Đúng, là em đã gởi, vậy thì đã sao?” Cô cười nhếch môi.

Một làn gió lạnh thổi qua, từ đại sảnh xa xa kia truyền đến tiếng cười. Mà nơi này đây, thời gian như ngừng trôi, Cao Tử Quần không thể tưởng tượng được năm đó lại xảy ra chuyện này. Trái tim anh thất lại, đau

đón. Anh không phân biệt phải trái đã vội trách Lãnh Tây máu lạnh vô tình, cũng chưa từng nghĩ đến sự hiểu lầm này.

Hiểu lầm!

Khi ấy mối quan hệ giữa hai người tựa như đang đi trên một sợi dây, chỉ cần một ngọn lửa có thể dễ dàng hủy hoại tất cả.

Văn Thư đúng quá trùng hợp, chính là đổ thêm dầu vào lửa. Cô biết rõ Cao Tử Quần đã thầm mong đứa bé kia từ lâu, cô thậm chí không cần nghĩ cũng đoán được sau khi nhận được thiệp mời Lãnh Tây sẽ tự biết làm gì.

“Đó cũng là con của anh, Văn Thư, sao em lại làm thế mà không hề suy nghĩ cho anh?” Cao Tử Quần hận không thể bóp chết cô, thế nhưng anh không thể, tay anh run run.

Văn Tây nhếch môi, thanh âm vô hồn: “Bây giờ nhắc lại chuyện này thì còn ý nghĩa gì nữa chứ. Hai ta rõ ràng...” Cô thở dài một hơi rồi xoay người.

Lãnh Tây không biết mình đã trở về như thế nào. Trên đường đi không ai nói một lời, về đến nhà, Cao Tử Quần vẫn trầm mặc.

Anh sững sờ ngồi trên ghế sofa, Lãnh Tây đứng bên bàn ăn lẳng lặng nhìn anh. Anh ngồi cúi mặt, Lãnh Tây không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt anh nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự mất mát, thất vọng trong anh.

Văn Thư là mối tình đầu, cũng là người thân của anh. Tình cảm của anh đối với cô rất phức tạp, anh không ngờ rằng cô có thể làm ra chuyện như vậy.

Bị người thân thiết nhất của mình tổn thương thật sự khó có thể chấp nhận.

Lãnh Tây thở dài, cô rót một ly nước chanh đặt xuống bên cạnh anh. Chuyện quá khứ bị vạch trần, đau lòng là điều không tránh khỏi. Đứa bé kia chính là sự tổn thương sâu sắc nhất của cả hai người. Sau nhiều năm, Lãnh Tây không còn muốn nghĩ đến nó, Cao Tử Quần cũng chưa bao giờ nhắc đến. Thật ra cả hai đều hiểu tất cả, chỉ là họ muốn chôn sâu nỗi đau đó trong tận đáy lòng.

Cao Tử Quần nắm chặt hai tay: “Sao khi ấy em không hỏi anh?” Thanh âm anh khàn khàn: “Từ trước đến nay em luôn muốn làm trái ngược anh, tất cả đều làm ầm ĩ lên, thế sao lại giấu anh chuyện này.”

Lãnh Tây nâng ly lên uống: “Tất cả đều đã qua, nhắc lại còn ý nghĩa gì nữa đây.”

Khóe miệng anh run run: “Xem ra đây chính là báo ứng của anh.”

Lãnh Tây sững sốt, đôi mi dài khê run lên. Cuối cùng Cao Tử Quần chỉ thở dài một tiếng.

Đúng vậy, không nên nhắc lại quá khứ, càng nghĩ chỉ càng khiến cho cả hai mệt mỏi thêm. Dĩ nhiên, sau khi sự thật được phơi bày, sự việc sẽ đi theo một hướng khác.

Khi gặp lại Thần Hi, Lãnh Tây đã kể lại toàn bộ câu chuyện cho bạn mình. Thần Hi lẳng lặng lắng nghe, cuối cùng bất đắc dĩ đành nói: “Cậu đúng thật ngốc.”

Lãnh Tây chưa chút cười: “Đúng vậy, lúc ấy tớ đúng là không nghĩ nhiều.”

Thần Hi cố ý chuyển đề tài: “Mai chú đã về rồi, cậu và anh ấy định làm thế nào?” “Anh ấy” ở đây chính là Cao Tử Quần.

Lãnh Tây thở dài: “Chỉ một câu thôi – Đến đâu hay đến đó thôi.”

Thần Hi cười: “Câu này chính là số mệnh của Cao Tử Quần đấy.” Cô nắm lấy tay Lãnh Tây: “Xem này, đã mang lên tay viên kim cương to thế này cậu còn không cần nhắc chút gì sao.”

“Cậu trước kia cũng chẳng phải cũng như vậy sao, xem ra Trần Trầm Bắc không ít lần nói tốt cho Cao Tử Quần trước mặt cậu.”

“Đâu có, tuyệt đối không có. Tớ luôn luôn đứng về phía cậu. Tuy mới đầu cách anh ấy theo đuổi cậu không được hay cho lắm, nhưng sau đó đúng là anh ấy thật lòng với cậu. Nhiều năm qua, một mình anh ấy chăm sóc cho Hi Hi dễ dàng lắm sao?”

Lãnh Tây chuyển mắt nhìn qua Hi Hi, HI Hi và Trần Thiệu Thần đang chơi trò chơi thể nghiệm nghề nghiệp. Trần Thiệu Thần đóng vai bác sĩ, Hi Hi đóng vai cô y tá nhỏ.

Cô cười: “Hình tượng Cao Tử Quần trong mắt bố tớ xấu cực điểm.”

Thần Hi xoa trán: “Nếu anh ấy không có bản lĩnh lấy lại hình tượng tốt trong mắt chú, thì tớ đây cũng không tán thành hai cậu quen nhau.”

Lãnh Tây nhàn nhạt cười.

Thần Hi nhìn theo ánh mắt cô, hai đứa trẻ đã vào bên trong chơi: “Thiệu Thần thật sự đã bị Hi Hi ăn sạch sành sanh. Thanh mai trúc mã, cũng rất tốt, sau này Hi Hi sẽ là con dâu của tớ.”

“Đời còn dài mà, cậu đúng là nghĩ ngợi xa xôi. Phi công trẻ lái máy bay bà già, Thần Hi, tớ không nghĩ rằng cậu lại có cái nhìn tân tiến như vậy đâu đấy.”

“Đây là hy vọng tốt đẹp nhất của tớ. Dĩ nhiên vẫn tôn trọng quyết định của hai đứa.” Thần Hi cười: “Nhìn bọn trẻ lớn lên từng ngày, tớ cảm giác mình lại càng già đi.”

Lãnh Tây bật cười: “Vị kia nhà cậu mới căng thẳng vì chuyện này chứ.” Cô xảo huyệt ngẩng đầu nhìn cô bạn.

Thần Hi lườm cô: “Lời này tuyệt đối không được nói trước mặt anh ấy.” Về mặt cô liền trở nên ửng đỏ, nhớ lại tối đó con trai kể chuyện “trâu già gặm cỏ non” sau lại Trần Trạm Bắc đã hành xác cô cả đêm, kết quả là ngày hôm sau cô lê thân tàn mắt quầng thâm đi làm.

Hai người tiếp tục trò chuyện không để ý hai đứa nhỏ đã đi ra.

“Con yêu, chơi có vui không?” Hai bà mẹ mở bình nước rót vào ly cho hai đứa. Thần Thần và Hi Hi uống nước xong thì bắt đầu kích động nói đến cảm thụ của mình.

Hai đứa vừa đi vừa kể cho đến khi xuống thang máy.

“Ôi, bố của con đã đến.” Cao Hi Hi trợn tròn mắt, vui vẻ vẫy vẫy tay.

“Ồi, đây là người chồng quá mức hoàn hảo, vậy sao bây giờ tớ mới phát hiện ra nhỉ.” Thần Hi trêu ghẹo.

Tiết trời phương nam những ngày này vừa lạnh lại vừa ẩm ướt, Lãnh Tây khoác trên người chiếc áo lông, anh mặc một chiếc áo khoác gió, phong độ đứng tựa vào thân xe. Thỉnh thoảng có mấy cô gái đi ngang qua đều bất giác ngoái đầu lại nhìn.

Anh cười cong mắt: “Đúng lúc anh đi qua đây nên vào đón hai mẹ con.”

Thần Hi cười nhếch môi: “Cao tổng lựa thời gian thật chuẩn.” Cô trêu anh, rõ ràng là cố ý đến đón người.

Cao Tử Quần liếc nhìn cô: “Dĩ nhiên rồi, đang trong giai đoạn thử thách, tất nhiên là phải cố biểu hiện thật tốt.”

Thần Hi nghiêng đầu nhìn Lãnh Tây, ý tứ kia quá rõ ràng: “Cậu cũng đã thấy phải không, cho người ta một cơ hội đi, biểu hiện tốt thế kia cơ mà.”

Lãnh Tây không tiếp lời: “Lên xe thôi, đi ra ngoài mới cảm giác lạnh thế này.”

Trước tiên Cao Tử Quần đưa hai mẹ con Thần Hi về, sau đó một nhà ba người cùng về bên nhà Tần Hiểu Vân.

Tần Hiểu Vân biết gia đình con gái hôm nay đến nên đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn.

Cao Tử Quần đi lui cốp sau xe: “Lãnh Tây đến đây giúp anh.”

Lãnh Tây đi đến: “Sao lại mua nhiều thế?” Cô nhìn qua, nào là máy mát xa, nào là lò sưởi, còn có thức ăn bổ dưỡng, vừa nhìn là biết hàng cao cấp.

“Hai hôm trước anh nghe bác gái nói mấy điều hòa hòa hình như có vấn đề, lò sưởi dùng cũng được lắm.” Anh lấy đồ đạc ra: “Buổi tối mát xa chân bằng máy này rất tốt.”

“Anh thật khéo biết làm việc.” Lãnh Tây cười nói.

Nhìn thấy hai người mang theo nhiều đồ như vậy, Tần Hiểu Vân than thở: “Lần sau không cần mua nữa, đồ lần trước cháu mua đến, bác còn chưa ăn hết.”

Cao Tử Quần cười: “Không sao đâu ạ, bác giữ lại từ từ ăn. Bác, để cháu đi thử lò sưởi.”

Tần Hiểu Vân nhìn qua Lãnh Tây, kỳ thật bà cũng đã dần dần buông xuống những khúc mắc trước kia. Liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái, bà thật không nên xen vào quá nhiều.

Lãnh Lượng về hơi muộn, anh miễn cưỡng gọi: “Chị” một tiếng rồi lấy đĩa gấp một miếng sườn.

Tần Hiểu Vân mắng: “Không biết phép tắc gì cả.”

“Cũng chẳng phải là người ngoài.” Lãnh Lượng bắt mắt làm bầm.

Hi Hi nhìn thấy như vậy thì cười khúc khích: “Cậu thật ham ăn.”

Lãnh Lượng bực mình gấp miếng sườn khác đặt bên miệng cháu gái. Hi Hi ngoan ngoãn há miệng.

Tần Hiểu Vân thầm thở dài, từ sau chuyện lần trước con trai bà đã thông suốt hơn nhiều.

Cao Tử Quần đứng sau lưng mọi người, khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Đến lúc ăn cơm, Tần Hiểu Vân lấy ra một chai rượu trắng.

“Mẹ, có mấy người chúng ta uống rượu làm gì.” Lãnh Tây cầm lấy định đem cất lại.

“Là mẹ khui cho Tử Quần.” Tần Hiểu Vân trả lời.

“Bác gái, cũng không có người ngoài, Tiểu Tây không muốn uống thì thôi ạ.” Cao Tử Quần trầm thấp nói.

Lãnh Lượng cười nhạo, anh ta cũng biết học cách sáng tạo. Không có người ngoài! Lãnh Lượng ra sức cắn miếng sườn trong miệng.

Tần Hiểu Vân cười: “Vậy thì ăn cơm thôi.”

Lãnh Tây ngồi xuống, Cao Tử Quần gấp một miếng sườn đặt vào bát cô: “Nhìn Lãnh Lượng ăn rất ngon, em thử một miếng đi.”

Lãnh Lượng lườm anh.

Trong vô hình, Cao Tử Quần dần dần trở thành một thành viên của gia đình.

Buổi tối, họ ở lại bên ngoài. Ba người chen chúc trên một chiếc giường. Lãnh Tây đang mơ màng thì cảm giác được người bên cạnh cứ trăn trở qua lại.

Cô nhẹ nhàng dịch Hi Hi sang một bên: “Lúc tối anh uống cà phê hả?”

Cao Tử Quần sững ra: “Đâu có.”

“Vậy tại sao tinh thần còn tốt như vậy” Lãnh Tây ngáp to.

Cao Tử Quần nắm chặt lấy tay cô: “Ngày mai bố em về, anh khẩn trương.”

Lãnh Tây nhắm chặt hai mắt, cảm thụ được độ ấm bàn tay anh. Một hồi lâu sau hai người vẫn trầm mặc.

“Em nghĩ bố em sẽ hiểu.” Trong đêm tối yên tĩnh, cô nhẹ nhàng nói.

Lòng Cao Tử Quần trào dâng niềm hạnh phúc. Anh dịu dàng đặt lên má cô một nụ hôn.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng ấm chan hòa cuối cùng cũng đã đến sau những chuỗi ngày u ám tối tăm.

Cao Tử Quần và Tôn Thành đều tự lái xe, Tôn Thành đi theo sau xe anh. Dọc đường đi tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả Cao Hi Hi cũng tự cảm giác được, cô bé lặng im vùi đầu vào lòng bà ngoại.

Sau đoạn đường dài hai tiếng, cuối cùng cũng đến nơi.

Cao Tử Quần nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trầm xuống: “Anh và Hi Hi ở đây đợi mọi người.”

Lãnh Tây nhìn anh, gật đầu rồi cũng không nói gì thêm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ước chừng nửa tiếng sau, anh nhìn thấy mọi người đi ra. Ánh mắt anh rơi vào người đứng giữa kia. Gió lạnh phát phới thổi bay vạt áo ông, thân hình gầy gò, mái tóc bạc phơ.

Bỗng nhiên Cao Tử Quần bắt gặp ánh mắt ông nhìn sang, ánh mắt kia như trời đông gió rét khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

57. Chương 57

Ông Lãnh trở về, gia đình đoàn tụ, mọi người trong nhà ai nấy đều nghẹn ngào xúc động. Tần Hiểu Vân không thể kìm nén những giọt nước mắt hạnh phúc, bao nhiêu đắng cay bà chịu đựng mấy năm qua cuối cùng cũng được đền đáp.

Ông Lãnh bình tĩnh nói: “Được rồi, gia đình đoàn tụ rồi bà còn khóc cái gì nữa.”

Tần Hiểu Vân lau nước mắt: “Tôi khóc còn không phải vì ông sao.”

Những tháng ngày trước, hai người suốt ngày giận nhau, ông Lãnh là người ham vui, bởi vậy bà , giờ đã đến tuổi này rồi, chỉ có thể bầu bạn cùng nhau suốt quãng đời còn lại.

Ánh mắt ông Lãnh chuyển qua người Cao Hi Hi, nhàn nhạt, không gợn sóng. Năm ấy, ông đã bắt Lãnh Tây bỏ đứa bé đi vì không muốn sau này con gái ông bị đứa bé ràng buộc. Hôm nay nhìn thấy cháu ngoại, lòng ông không khỏi bồi ngùi xúc động.

Cao Hi Hi đứng yên nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của ông ngoại, cô bé vẫn tươi vui như mọi ngày.

Lại nhìn qua Cao Tử Quần, trong lòng ông lặng lẽ thở dài, không nói một lời. Lần trước khi Tần Hiểu Vân vào thăm, đã kể lại toàn bộ sự việc cho ông, bấy năm trong đây, có điều gì mà ông chưa từng chứng kiến qua.

Chỉ là trong lòng ông vẫn còn vài phần tức giận.

Ngày hôm đó, cả gia đình cùng đến khách sạn ăn cơm để chào đón ông trở về.

Ông Lãnh vừa về đến nhà, Cao Tử Quần đã cho người đưa ghế mát xa đến. Ông chỉ nhàn nhạt liếc nhìn qua, một câu cũng không nói.

Mỗi lần nhìn thấy thế Lãnh Lượng liền cười chế nhạo, sau đó lại đặc biệt ân cần hỏi thăm bố: “Bố, chú Lý nhà đối diện gọi bố đi đánh cờ.”

Ông Lãnh gật đầu: “Lát nữa bố qua.”

Lãnh Lượng nhìn qua Cao Tử Quần cười đắc ý, điệu bộ thật khiến người ra phần hận.

Ngày hai sau, Cao Tử Quần mang đến một hộp trà hảo hạng. Thấy ông Lãnh đang đánh cờ với hàng xóm trước cổng, anh tiến đến chào hỏi. Ông Lãnh chỉ ngược mắt nhìn, không nói gì.

Anh liền tự tìm tình lối thoát: “Cháu đi vào trước, không quấy rầy bác và mọi người nữa ạ.”

Anh đi được vài bước thì có người hỏi: “Ông Lãnh người kia là ai thế?”

“Tuấn tú, lịch sự...là con rể ông à? Nhìn chiếc xe cậu ấy lái, chắc là đắt lắm đây.”

Cao Tử Quần bước nhanh về phía trước.

“Là một người hàng xóm cũ mà thôi.” Thanh âm nặng nề vang lên.

Toàn thân Cao Tử Quần hóa đá, thật quá đau lòng!

Mấy ngày tiếp theo, ông Lãnh vẫn không mở miệng nói với Cao Tử Quần một chữ, lúc này đây Cao Tử Quần đứng thật là đang ngồi trên dầu sôi lửa bỏng.

Ngày hai chín, công ty Cao Tử Quần họp thường niên, anh bị mọi người chuốc cho không ít rượu. Về đến nhà, anh ôm chầm lấy Lãnh Tây: “Tây Tây, em nhẩn tâm nhìn anh phải chịu đựng như vậy sao? Bây giờ mỗi đêm anh đều nằm thấy ác mộng. Bố em thật sự muốn thế nào đây?”

Lãnh Tây đang nói chuyện phiếm trên mạng, các bạn học cũ đều đã được nghỉ tết, tâm trạng vui vẻ nên cùng nhau lên mạng tám chuyện, bàn bạc đi đâu chơi, chuẩn bị đồ tết gì, gia đình đón tết ở đâu...

Lãnh Tây hờ hững nói: “Ông ấy chưa đuổi anh ra khỏi nhà đã là may lắm rồi, anh còn hy vọng ông ấy làm gì nữa?”

Cao Tử Quần dần dần tỉnh rượu, khẽ nheo mắt: “Nhưng ông ấy không thèm nói với anh một câu. Chẳng thà ông ấy đánh anh một trận, còn hơn là lạnh nhạt như bây giờ.”

Ánh mắt Lãnh Tây đảo qua: “À, tối giao thừa, anh phải về nhà bố đúng không?”

Cao Tử Quần giang tay kéo cô sát lại, hai người đối diện nhau, anh nhìn cô không nói gì.

Lãnh Tây nhìn thấy ẩn ý trong mắt anh, cô gạt tay anh ra: “Anh trả lời đi chứ.”

Cao Tử Quần cười bất đắc dĩ: “Dĩ nhiên công việc quan trọng hàng đầu hiện giờ chính là lấy lòng bố vợ, cho nên năm nay anh sẽ đón giao thừa ở nhà em.” Nói xong, dường như lại nhớ đến điều gì: “Bố em đã quay lại, mà căn nhà kia cũng nhỏ quá, hay để mọi người dọn đến căn nhà đối diện đi, sau đó làm thông hai nhà, như vậy tiện hơn.” Bây giờ anh đã không sống ở căn nhà đối diện nữa.

Lãnh Tây đặt máy tính lên bụng, âm ừ qua loa. Một cô bạn học kể chuyện, có một cặp đôi cãi nhau bởi chuyện về nhà vợ hay nhà chồng ăn tết, Lãnh Tây chăm chú đọc.

“Sao em?” Cao Tử Quần bắt mẩn vì cô thờ ơ, bực mình thu máy tính của cô lại.

“Anh nở lòng để bố anh đón tết một mình ư?” Lãnh Tây hỏi lại.

Cao Tử Quần nhìn cô, ánh mắt lóe lên tia xảo quyệt: “Em đau lòng cho bố anh thế tại sao không thương xót cho anh?”

Lãnh Tây tức giận trừng mắt liếc anh: “Đó là vì bố anh đáng yêu hơn anh nhiều.” Ông Cao quả thật là một người hiền hòa.

“Ồ, anh có chỗ nào không tốt.” Anh nghịch ngợm lấy tay chọt chọt người cô, Lãnh Tây vốn sợ bị chọc nhột, liền đưa tay đầu hàng.

Hai người trêu đùa một lúc, Cao Tử Quần mới mở miệng: “Ngày mai mẹ anh trở về, rồi hai người cùng nhau đi Hải Nam.”

Đây là lần đầu tiên Lãnh Tây nghe anh nhắc đến chuyện của mẹ. Cô nghiêng đầu, ánh mắt anh mông lung giăng kín một tầng sương mù.

“Bố mẹ anh là một đôi thanh mai trúc mã, hai người lớn lên rồi theo ước nguyện của bề trên kết hôn. Bố anh khi đó chỉ lo đến sự nghiệp, mà mẹ anh chỉ xem bố như người thân. Năm anh lên năm, bà đã bỏ đi. Bởi vì khi đó bà phát hiện bố anh và người phụ nữ khác cùng nhau.”

Lãnh Tây kinh ngạc.

“Thật ra từ xưa đến nay bố chỉ có mình mẹ, qua nhiều năm ông ấy vẫn cứ một mình.”

“Vậy tại sao ông ấy lại để mẹ anh đi?” Lãnh Tây hỏi.

Cao Tử Quần nhìn vào mắt cô: “Là mẹ anh muốn rời đi. Bà luôn không thích cuộc sống như vậy. Bà thích một cuộc sống đơn giản, an tĩnh mà bố anh khi đó không thể cho bà ấy. Sau khi bà bỏ đi, bố đã dần dần từ bỏ hết tất cả, thế nhưng bà ấy vẫn không quay trở lại.”

“Vậy lần này bà quay trở lại rồi sao?”

Cao Tử Quần nhếch môi: “Không phải vì bố anh, cũng chẳng phải vì anh...” Anh cố tình ngừng lại: “Mà là vì em.”

Lãnh Tây trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, mục đích của bà ấy về lần này là muốn gặp em.” Cao Tử Quần khẽ cười, vẻ mặt không để tâm: “Anh và bà ấy duyên ngắn, là mẹ con mấy chục năm nhưng số lần gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau khi sinh anh thì bà bị bệnh, rồi được người ta chỉ cách phẫu thuật, sau khi lành bệnh bà liền trở thành tín đồ con chiên.”

Anh kể toàn bộ câu chuyện của mẹ anh cho cô. Lãnh Tây xúc động: “Em thật sự ngưỡng mộ mẹ anh, bà là một người phụ nữ rất dũng cảm.” Cô cười nhếch môi, ánh mắt lóe lên tia ranh mãnh: “Khó trách trước đây con người anh luôn u tối đến như vậy, thì ra là thiếu tình thương.”

Cao Tử Quần nhìn cô, rồi bỗng nhiên bật cười: “Hiện tại anh vẫn thiếu tình thương, Tây Tây...” Anh hôn lên cổ cô.

Lãnh Tây cóc lên đầu anh: “Tránh ra một bên.”

Cao Tử Quần tức giận: “Con gái các em sao nói chuyện lâu thế, đã nói mấy tiếng rồi, rốt cuộc có định kết thúc hay không đây?”

Lãnh Tây gõ bàn phím: “Chuyện nhà cửa anh tự nói chuyện cùng họ đi, em mặc kệ.”

Khóe miệng Cao Tử Quần giật giật, bây giờ anh đúng là đang bước trên hổ mìn, nhờ đâu không cẩn thận đụng đến ngòi nổ của bố vợ...thôi thì toàn thân anh tan xát tanh bành. Anh đau khổ nằm xuống, Lãnh Tây nhàn nhạt liếc nhìn: “Sáng mai bố em đi chợ bên thành Tây mua cá.”

“Đi xa như thế làm gì?” Người nào đó nhắm mắt rầu rĩ.

“Ông ấy vẫn luôn thấy cá ở đó tươi ngon, mỗi năm đều đến đó mua.” Lãnh Tây trả lời.

Cao Tử Quần cũng không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, khi Lãnh Tây thức dậy thì đã thấy vị trí bên cạnh trống trơn, cô đưa tay sang thì thấy lạnh băng, xem ra đã đi từ sớm.

Cao Tử Quần lái xe đến Lãnh gia, mang theo bữa ăn phong phú. Tần Hiểu Vân vui vẻ ra mặt, niềm nở gọi anh vào cùng ăn.

Ăn xong, ông Lãnh mang túi đi ra ngoài, Cao Tử Quần vội vã đuổi theo: “Bác để cháu đưa bác đi, hôm nay lạnh lắm khó bắt xe.”

Ông Lãnh lãnh đạm nhìn anh, cuối cùng cũng lên xe anh ngồi. Buổi tối kia, con gái ngồi xuống bên cạnh ông, vẻ mặt vừa lo sợ vừa ghen ngào nhưng ông vẫn cảm nhận được con gái mình đang rất hạnh phúc. Ông chỉ có thể chúc phúc, đây là con đường bọn chúng tự chọn, có lẽ lại đúng với câu tục ngữ kia-muốn được hạnh phúc phải trải qua nhiều gian nan trắc trở.

Cao Tử Quần xúc động, khi anh rẽ khúc, bánh xe trơn trượt một đường, ông Lãnh nhìn bóng lưng anh, cứng nhắc nói: “Còn sớm, không cần vội.”

Cao Tử Quần nắm chặt vô lăng, cuối cùng trái tim anh cũng đã thoải mái nhẹ nhõm, còn đâu bộ dáng kiêu ngạo của thường ngày.

Đến chợ, Cao Tử Quần và ông Lãnh cùng xuống xe. Nơi này kẻ tốt người xấu lẫn lộn, là nơi tụ họp của tầng lớp bản cùng nhất trong thành phố D. Ông Lãnh đi học theo con đường nhỏ lên phía trước.

Tiếng gào thét, tiếng gà gáy hỗn loạn cùng với tạp chất nồng nặc, Cao Tử Quần trong bộ vest tây không thể nghi ngờ gì thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Ông Lãnh đi dạo một vòng, cuối cùng cũng tìm được cá muốn mua. Ông chủ bán ở đây đã mấy chục năm, hiện tại đã già nên để cửa hàng lại cho con trai trông coi. Nhìn thấy ông Lãnh có chút quen mặt, anh lên tiếng: “Bác, đã nhiều năm không gặp.”

Ông Lãnh cười: “Lấy cho tôi hai con cá.”

“Được, cháu chọn cho bác hai con lớn, đây đều là cá vừa mới đánh lên tối qua, tươi ngon.”

Cao Tử Quần chỉ đứng bên cạnh nghe hai bọn họ nói chuyện.

“Bác, đây là con rể bác à? Lâu lắm rồi không gặp con gái bác.”

Cao Tử Quần trả tiền, ông chủ tìm tiền trả: “Cậu con rể này của bác thật không tệ, còn đi cùng bác đến đây đi chợ. Hiện tại người giống anh ấy làm gì còn. Bác, bác thật có phúc.”

Ông Lãnh cười cười: “Nào có, cậu xem, bố cậu cũng đã có cháu nội rồi.”

Chương trình phát thanh đã bắt đầu, hai người tiếp tục hàn thuyên, Cao Tử Quần đứng cạnh bên. Ai ai đi ngang cũng ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trên đường về, ông Lãnh lại nói: “Từ nhỏ Lãnh Tây rất thích ăn cá, lúc bốn tuổi nó đã bắt đầu tự tay làm cá, đập cá nó cũng không sợ. Lúc nó bé, ta thường đưa nó đến đây mua cá, lần đầu tiên nhìn thấy con cá đang bơi trong nước, không hiểu nó lấy đâu ra một cây sắt nhọn đâm thủng mắt con cá. Nó còn nói, nó muốn xem con cá còn có thể bơi trong nước nếu mất mắt hay không.”

Nhắc đến con gái, vẻ mặt ông Lãnh tràn đầy yêu thương.

Cao Tử Quần bắt giác cong khóe môi.

“Nó từ nhỏ đã được ta nuông chiều, sau khi nó chào đời công việc làm ăn của ta ngày càng phát đạt. Nó chưa từng trải qua tủi thân vất vả nào cho đến khi quen cậu...”

Câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, Cao Tử Quần không kịp phòng bị, vẻ mặt cứng nhắc, anh khó khăn lên tiếng: “Bác, cháu xin lỗi.”

Ông Lãnh lại nói: “Cậu không cần nói lời xin lỗi với tôi, cậu và Tiểu Tây đã có thể đi đến bước này thì tôi cũng tôn trọng hai đứa. Sau này cậu làm thế nào cũng không cần nói với tôi.”

Về mặt Cao Tử Quần sưng sờ. Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại hôm nay, anh lại càng cảm thấy kính nể ông. Trước đây, trong mắt anh, ông Lãnh cũng chỉ là một thương nhân nhỏ bình thường, nhưng bây giờ đã không còn như vậy. Ở bên cạnh ông Lãnh anh học được rất nhiều, đó là những thiếu sót trên người anh...

58. Chương 58

Cuối cùng giao thừa năm nay gia đình Lãnh Tây đã có thể sum vầy bên nhau. Đêm ba mươi, trong lòng mỗi người đều lâng lâng hạnh phúc. Cao Hi Hi là vui nhất, cô bé nhận được rất nhiều bao lì xì.

Cao Tử Quần cùng ông Lãnh uống đến bảy tám ly rượu, Tàn Hiểu Vân thấy thế liền vội ngăn lại. Mặc dù chỉ đôi khi ông Lãnh ngẫu hứng hé ra một nụ cười nhưng Cao Tử Quần cảm thấy rất vui vì ít ra ông cũng đã cởi mở hơn với anh.

Tàn Hiểu Vân và Lãnh Tây cùng dọn dẹp mọi thứ xuống bếp, bà hỏi con gái: “Sao con không ngăn lại, con xem bố con đã uống bao nhiêu rồi.”

Lãnh Tây cười: “Mẹ, đây là bố đang thử thách anh ấy. Không phải trước kia bố vẫn luôn muốn cùng con rể uống rượu sao? Mà mẹ cho rằng tử lượng của anh ấy chỉ có chừng ấy thôi sao?” Cô vừa lau chén bát vừa nói.

Tàn Hiểu Vân nhỏ giọng hỏi: “Hai đứa dự định khi nào thì kết hôn?”

Lãnh Tây bắt đầu dĩ đành cười qua chuyện.

“Nếu đã buông xuống được những chuyện đã qua, thì con và nó cũng nhanh chóng tính chuyện đi. Sang năm mới là đã ba mươi rồi, nhanh làm lễ cưới, đến khi đó Hi Hi sẽ làm tiểu hoa đồng cho con.” Tần Hiểu Vân lại bắt đầu tưởng tượng.

“Con không định tổ chức đám cưới.” Cô khẽ nói, trải qua nhiều chuyện, hình thức đối với cô sớm đã không còn quan trọng.

Dĩ nhiên Tần Hiểu Vân không đồng ý nhưng cũng chỉ để trong lòng, là một người mẹ bà đương nhiên hy vọng sẽ được nhìn thấy con gái mình mặc chiếc váy cưới trắng bước lên lễ đường.

“Ngày hôm qua, mẹ Tiểu Lưu nhà bên cạnh nói nhìn thấy em trai con cùng một cô gái đứng nói chuyện bên đường. Em trai con đã có bạn gái rồi à? Bà ấy còn nói cô gái ấy xinh lắm.”

Ánh mắt Lãnh Tây thay đổi, cô thở dài: “Cô gái ấy thích nó, nhưng nó lại luôn cự tuyệt.”

“Nó cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi, con gái người ta có điểm nào không tốt chứ.”

Lãnh Tây nói: “Mẹ, chuyện này không nên miễn cưỡng, tính tình của Tiểu Lượng không phải mẹ không biết, không ai có thể ép buộc được nó.”

Tần Hiểu Vân nghĩ cũng đúng, trước kia thái độ của nó đối với Hi Hi hoàn toàn lạnh băng, còn bây giờ hề có thời gian là đưa Hi Hi đi chơi.

“Được rồi, chuyện ở đây để mẹ, con đi pha cho hai người kia hai ly mật ong đi.”

Lãnh Tây lau tay rồi xoay người ra ngoài.

Ông Lãnh đã quay về phòng nghỉ ngơi, Lãnh Tây nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn rồi quay ra đóng cửa phòng. Cao Tử Quần nhắm mắt ngồi trên ghế, dưới ánh đèn sắc mặt anh trắng bệch. Lãnh Tây đi đến: “Anh uống mật ong đi.”

“Ồ.” Cao Tử Quần uống cạn, ánh mắt vui vẻ: “Tứ lượng bố em quả thật không tồi.”

Lãnh Tây cười: “Anh cũng vậy mà.”

“Hi Hi đâu?” Uống xong ly mật ong, nhuận nhuận cổ họng, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Lãnh Lượng đưa con bé xuống lầu đốt pháo hoa rồi.”

Cao Tử Quần cười nhếch môi: “Nhóc kia đúng là ai gặp cũng mến.”

“Anh đang ghen tỵ à?”

Cao Tử Quần lặng im trong chốc lát.

“Là anh vui mừng.” Anh thở dài một hơi: “Người nhà em cuối cùng cũng chấp nhận anh.” Quả thật anh đã từng nghĩ, nếu lúc trước anh theo đuổi cô như bao đôi tình nhân khác, thì kết cục của anh và cô sẽ như thế nào?

Có một lần anh và Trần Trầm Bắc cũng nhắc đến vấn đề này, Trần Trầm Bắc khẽ cười: “Lãnh Tây tuyệt đối sẽ không quen cậu.”

Nghe Trần Trầm Bắc nói với giọng chần chẫn, anh cảm thấy buồn bực, nhưng anh cũng nghĩ vậy. Dù sao đi nữa thì kết cục cũng cho thấy rằng cô sẽ mãi mãi là của anh.

Cuộc sống cứ vậy trôi qua trong bình thản và vui vẻ, vừa chớp mắt đã đến ngày lễ tình nhân. Công viên trò chơi của tập đoàn Trung Chính khai trương từng bừng, tất cả mọi chuyện này Lãnh Tây chẳng hề hay biết.

Hôm mười ba, Lãnh Tây đưa Hi Hi đến trung tâm mua sắm mua đồ dùng học tập mới. Thật ra Hi Hi cái gì cũng không thiếu, chỉ là Lãnh Tây muốn đền bù lại bảy năm qua không ở bên cạnh con gái.

Cả tòa nhà trung tâm trang trí lễ tình nhân, tất cả đều tràn ngập trong sắc màu của tình yêu, bong bóng, đèn hoa lấp lánh, Lãnh Tây dù muốn thờ ơ nhưng trái tim vẫn cảm thấy rộn ràng.

Mấy hôm nay, người nào đó cứ về đến nhà là lại như vô tình cố ý nhắc đến chuyện ngày lễ.

Ví dụ như: “Cửa hàng hoa của em mấy hôm nay chắc bán được lắm nhỉ?”

“Bình thường mọi người tặng bao nhiêu bông hoa?”

“Hiện tại loại hoa nào là dễ bán nhất?”

...

Thật ra người nào đó muốn hỏi rằng, em chuẩn bị tặng anh cái gì? Nhưng dù có thể nào anh cũng không mở miệng ra được. Nhỡ đâu Lãnh Tây không có ý định tặng thì mặt mũi anh biết để đâu cơ chứ.

“Mẹ, mẹ và bố định trải qua lễ tình nhân như thế nào?” Cao Hi Hi tò mò hỏi.

“Thật quá tình ranh.” Lãnh Tây khẽ cười, trẻ con thời buổi này trưởng thành sớm quá.

“Thần Thần nói dì Thần Hi mua cho bác Trần một chiếc kẹp cà vạt, thế còn mẹ?”

Lãnh Tây không trả lời.

“Mẹ, mẹ có muốn biết bố đã chuẩn bị quà gì ẹ không? Con thấy rồi, con có thể nói bí mật ẹ.”

Lãnh Tây cười: “Bây giờ mẹ có thể lựa chọn không muốn biết không?”

Cao Hi Hi ngập ngừng: “Con biết rồi, mẹ muốn tự mình tạo ra bất ngờ à? Yên tâm đi, con sẽ không nói rằng bố muốn tặng ẹ một công viên trò chơi đâu.”

Tặng công viên trò chơi, thật hay đùa, cô cũng không muốn nghĩ thêm.

Mua xong túi sách và đồ dùng học tập cho Hi Hi, Lãnh Tây lại đưa Hi Hi lên tầng ba.

Cao Hi Hi vừa nhìn là đã biết mẹ muốn mua quà cho bố.

Lãnh Tây và con gái dạo quanh một vòng, sao cùng dừng lại trước một cửa hàng Italy, cô bị chiếc áo da trên con ma đơ canh đẹp trai kia hấp dẫn. Từ trước đến nay Cao Tử Quần vẫn luôn mặc tây trang, không biết mặc áo da trông sẽ như thế nào.

“Mẹ, bố sẽ không thích.” Cao Hi Hi lạnh lạnh nói.

“Vậy à?” Lãnh Tây nhìn con gái: “Thỉnh thoảng cũng nên thay đổi phong cách.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì bỗng nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ đang tiến đến. Lãnh Tây nhìn lướt qua, vẻ mặt liền chuyển sắc.

Tôn Linh Lợi và Tần Lục từng bước đi đến, tuần nam mỹ nữ, toàn thân toát lên một phong cách rất riêng.

“Lãnh Tây, thật trùng hợp...” Tôn Linh Lợi yếu ớt cười chào hỏi.

Về mặt Tần Lục nhàn nhạt nhìn không rõ tâm tình gì, một tay trong túi anh nắm chặt, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

“Xin chào.” Lãnh Tây mỉm cười, khoảng cách gần như vậy, nhưng Lãnh Tây lại cảm thấy nhìn không rõ hai người này.

“Đến mua quần áo cho anh Cao à?”

“Chỉ đi dạo thôi.”

Tần Lục đứng một bên, đôi môi vẫn mím chặt.

Tôn Linh Lợi khẽ cười, ánh mắt nhìn xuống Hi Hi, cô cúi người, vuốt má cô bé: “Con gái cậu rất đẹp.”

Cao Hi Hi chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, lễ phép chào: “Chào cô, chào chú.”

Tần Lục nhìn cô bé, đôi mày khẽ động, đột nhiên lên tiếng: “Ừ.”

Đôi mắt Tôn Linh Lợi lóe lên một tia kinh ngạc, cô đứng dậy: “Được rồi, không phiền cậu nữa.”

“Tạm biệt.” Lãnh Tây thản nhiên nói. Nhìn bóng lưng hai người dần dần khuất dạng, cô vẫn chưa hoàn hồn.

Lúc thang máy đi xuống tầng hai, Tần Lục đột nhiên trầm giọng lên tiếng: “Linh Lợi, em đi đi.”

Tôn Linh Lợi quay mặt sang nhìn anh, khuôn mặt anh vẫn giống như năm đó, lãnh đạm vô tình. Đài phát thanh đang phát ca khúc “Con đường tình yêu chỉ có anh và em” của Nhậm Hiền Tề, cùng với thanh âm êm ái của MC: “Ngày mai là lễ tình nhân, bạn đã chuẩn bị quà tặng cho người yêu của mình chưa?”

Cô sớm biết sẽ có ngày hôm nay, chỉ là không nghĩ đến sẽ ở trong tình cảnh này. Về mặt Tôn Linh Lợi từ kinh ngạc cho đến bị thương rồi chuyển qua thản nhiên, tất cả đều rất nhanh, cô buông tay anh ra, dịu dàng nhìn anh.

“Nhà cửa, chi phiếu, anh sẽ bảo Đại Trương chuẩn bị.” Giọng nói lạnh lẽo, không một chút cảm xúc.

Tôn Linh Lợi cười tự giễu, cô thầm hít sâu: “Được.” Cô cố gắng kìm nén tâm tình, lấy một chiếc hộp từ túi ra đưa đến trước mặt anh: “Vốn định mai mới tặng anh, nhưng chúng ta đã kết thúc hôm nay rồi.”

“Lễ tình nhân vui vẻ...Lục ca.” Tôn Linh Lợi thản nhiên cười.

Tần Lục khẽ nheo mắt nhận lấy.

“Vậy em đi trước.”

Tôn Linh Lợi đi đến cửa, quay đầu lại nhìn tấm băng rôn “Happy Valentine’s day” khoe mắt cô ước ước.

Bảy năm gắn bó cùng anh, cuối cùng cũng chia tay.

Rốt cuộc vẫn không thể trốn thoát.

Tất cả cũng bởi vì Lãnh Tây mà bắt đầu, và giờ đây cũng vì cô mà kết thúc. Tôn Linh Lợi chậm rãi nhấc bước, khi nhận được tin Lãnh Tây trở về cô sớm đoán được tương lai của bản thân.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, cô vươn tay đón lấy tia nắng mặt trời.

Mỉm cười thỏa mãn... Buông tay.

Sau cùng Lãnh Tây lại quyết định mua cho Cao Tử Quần một chiếc ví, kiểu dáng đơn giản nhưng rất đẹp. Quay người lại cô không thấy Hi Hi đâu nữa, cô hoảng hốt chạy đi tìm.

Cô hỏi tất cả các nhân viên, sau lại có một người nói nhìn thấy Hi Hi đi về phía bên kia.

Chuyện Hi Hi bỏ đi lần trước vẫn luôn ám ảnh cô, cô lập tức đến tổng đài của trung tâm mua sắm nhờ giúp đỡ, hi vọng Hi Hi có thể nghe thấy.

Cô nhân viên an ủi: “Chị đừng gấp, trước đây có một đứa bé còn nhỏ tuổi hơn con chị cũng đi lạc, sau cùng nghe được truyền thanh tự mình quay về đó.”

Lãnh Tây khó khăn mở miệng: “Thật sự cảm ơn cô”

“Đây là điều chúng tôi nên làm.”

Lãnh Tây vội vàng gọi điện cho Cao Tử Quần, mặc dù rất lo lắng nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo: “Em hãy bình tĩnh, trung tâm mua sắm đó ở đâu.”

“Kim Cơ.” Cô trả lời.

Cao Tử Quần nhíu mày: “Được, anh sẽ cho người đi đến giúp. Em yên tâm đi, con gái chúng ta em còn chưa biết sao? Con bé sẽ không có việc gì đâu.”

Lãnh Tây thở ra, cô gạt đầu ừ.

Lúc Cao Tử Quần và Lãnh Tây đang quần quýt tìm khắp, Cao Hi Hi đang đứng ở tầng hai.

“Cháu sao thế?” Tần Lục chọn một chiếc kệ hình nơ

Cao Hi Hi nhìn thoáng qua: “Chú, cháu muốn tìm mẹ, nếu như mẹ không nhìn thấy cháu chắc chắn sẽ khóc.”

Tần Lục cười nhếch môi, ánh mắt thay đổi: “Chú tặng cái này cho cháu.” Anh kẹp chiếc nơ lên đầu Hi Hi, ánh mắt lạnh lùng dần trở nên dịu dàng.

59. Chương 59

“Bé Cao Hi Hi, mẹ cháu đang đợi cháu ở bàn lễ tân tầng ba, nghe được lời nhắn này cháu hãy đến đây gặp mẹ ngay.”

Nghe thấy tiếng truyền thanh, Cao Hi Hi cả kinh há to miệng: “Tiêu rồi.” Nói xong cô bé liền chạy lên lầu.

Tần Lục ngẩng ra, ánh mắt lảng lảng nhìn theo bóng lưng cô bé, chân chừ một lúc cuối cùng cũng chạy theo.

Cao Hi Hi vội vã chạy lên đến tầng ba, trong nhất thời luống cuống không biết phương hướng, trên trán chảy dọc mồ hôi. Tần Lục đi đến, cô bé đáng thương ngược mắt nhìn anh.

“Số điện thoại của mẹ cháu là bao nhiêu?” Anh hỏi.

Cao Hi Hi thở dài một hơi rồi đọc dãy số. Chưa đầy mấy giây, Lãnh Tây đã vội vã chạy đến, nhìn thấy con gái, cô mới nhẹ nhõm thở ra.

“Cao Hi Hi con lại muốn bỏ nhà ra đi sao?” Lãnh Tây nghiêm nghị mắng.

Cao Hi Hi biết mẹ đang rất tức giận, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

Lãnh Tây nhìn qua Tần Lục, tâm tình của cô lúc này đây rất phức tạp, cô nói: “Cảm ơn anh.”

Tần Lục nhìn cô, khoe miệng mỉm cười: “Lãnh Tây, em không cần phải miễn cưỡng như vậy.”

Lãnh Tây lúng túng: “Anh đừng hiểu lầm, bởi vì Hi Hi tự ý bỏ đi nên tôi hơi tức giận, chứ không hề trách cứ gì anh.”

Tần Lục bình thản nhìn cô một hồi: “Lãnh Tây, con gái thật sự đáng yêu hơn em nhiều.”

Lãnh Tây ngạc nhiên, lời này Cao Tử Quần cũng đã từng nói, cô mím môi không nói gì.

“Nếu em thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy hãy mời tôi chén trà, thế nào?”

Lãnh Tây nhìn anh tựa hồ đang xác định là anh nói thật hay đùa.

Tần Lục cười nói: “Đùa em đấy, tôi còn có việc, đi trước đây. Hẹn gặp lại.”

Khi Cao Tử Quần đến, hai mẹ con đang đứng đợi ở đầu đường, không khí có vẻ rất căng thẳng, không ai cười nói gì. Cao Tử Quần đi đến: “Có đói bụng không?”

Một mối cả ngày trời, lúc này Lãnh Tây đúng là cảm thấy đói bụng, chỉ là cô vẫn im lặng.

Cao Hi Hi liền nắm lấy tay bố: “Bố, bụng con đói xẹp lép rồi.”

Cao Tử Quần véo yêu mũi con gái: “Về nhà viết kiểm điểm một ngàn lần.”

Khuôn mặt Cao Hi Hi liền trở nên dài xượt.

Cao Tử Quần đưa hai mẹ con đến nhà hàng Tây phía đối diện ăn. Sau bữa ăn, anh còn đặc biệt dặn bồi bàn đem đến một đóa hoa hồng tặng cô. Lãnh Tây nhìn qua con gái: “Anh biết là ai đã dẫn con gái về không?”

Cao Tử Quần ngược mắt.

“Tần Lục.” Lãnh Tây nhàn nhạt nói.

Trong thoáng chốc khuôn mặt Cao Tử Quần chuyển sắc: “Anh ta có nói gì không?”

Lãnh Tây lắc đầu: “Tặng Hi Hi một chiếc kẹp tóc.”

Cao Hi Hi nghe bố mẹ nói chuyện, không dám nhúc nhích ngồi nghiêm túc tại chỗ.

Cao Tử Quần bình tĩnh nói: “Yêu ai yêu cả đường đi lối về.”

Lãnh Tây sững sờ, trong lòng cô đột nhiên cuồn cuộn sóng trào. Đúng lúc này, bồi bàn đẩy xe thức ăn đến, đề tài kia cũng kết thúc. Mà chiếc kẹp đó cho đến bây giờ Cao Hi Hi cũng không dùng, mãi đến nhiều năm sau, khi cô bé nhìn chiếc kẹp ấy, mơ hồ nhớ lại là của một chú tặng cho nó.

Tần Lê xuống lầu uống nước đúng lúc Tần Lục về đến nhà, cô liền xoay người chạy lên lầu.

“Đứng lại, chạy cái gì mà chạy! Anh là quái thú sao?” Tần Lục lạnh lùng chất vấn.

Tần Lê dừng bước: “Anh, em muốn lên lầu ôn tập.”

Tần Lục đi đến bên cạnh em gái, tinh tế quan sát: “Trong lòng em nghĩ cái gì chẳng nhẽ anh không biết.”

Tần Lê liếc qua người anh: “A, chị Tôn đâu?”

“Đi rồi.” Tần Lục vừa cởi áo khoác ra vừa nói, giọng điệu mang phần nhẹ nhõm tựa hồ như vừa cởi bỏ được một sự ràng buộc nào đó.

“Đi rồi? Anh có ý gì?” Tần Lê khó hiểu.

Tần Lục đến tủ rượu rót một ly, hờ hững trả lời: “Ý của anh chính là sau này cô ấy cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở nhà này nữa.”

“Hai anh chị chia tay rồi sao?” Cô cao giọng, tựa hồ không thể tin nổi.

Tần Lục uống sạch ly rượu: “Anh để cho cô ấy đi.”

Tần Lê ngạc nhiên. Tuy rằng cô và Tôn Linh Lợi cũng ít khi chạm mặt nhau, nhưng cô biết rõ, nhiều năm qua Tôn Linh Lợi luôn ở bên cạnh anh mình. Đúng là anh cô có lạnh nhạt, cũng chỉ có Tôn Linh Lợi ngốc mới có thể chịu đựng lâu như vậy, nhưng cô vẫn cho rằng trong lòng anh cô ít nhiều gì cũng có hình bóng cô ấy.

“Anh, sao có thể như thế được? Anh đúng thật không có trái tim. Tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất của cô ấy đều trao cho anh. Anh...” Tần Lê tức giận, cùng là phụ nữ, cô dĩ nhiên có thể cảm nhận được nỗi bi ai.

“Từ trước đến giờ anh cho cô ấy chưa từng thiếu thứ gì.” Tần Lục nhàn nhạt nói.

Tần Lê thật sự không hiểu anh cô, cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia. Anh cô rốt cuộc có hiểu tình yêu là gì không?

Ngày 14 tháng 2 – Ngày lễ tình nhân – là dịp để những người yêu nhau, cảm mến nhau trao cho nhau những tình cảm yêu thương ngọt ngào nhất.

Công viên trò chơi Trung Chính chính thức khai trương, không ít đôi tình nhân đến đây để hẹn hò vào dịp lễ tình nhân.

Trước đó Tần Lê cũng đã đề cập qua với Lãnh Lượng về nơi này, hi vọng anh sẽ đến. Cô đứng chờ trước cổng công viên, nhìn từng đôi uyên ương nắm tay nhau bước vào.

Cô lẳng lặng đứng đó, tiết trời hơi lạnh, hai tay cô đã đông cứng, cô thỉnh thoảng lại đi lui đi tới.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tay cô nắm chặt điện thoại, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại, anh sẽ đến anh sẽ đến.

Hoàng hôn dần buông xuống, mặt trời dần bị chôn vùi, khuôn mặt Tần Lê bị đông lạnh trắng bệch. Cô ủ rũ đứng dựa vào góc tường, nhìn cô bán hoa bên ven đường, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên một nụ cười khổ.

Lãnh Lượng...Lãnh Lượng...sao anh lại tàn nhẫn như vậy?

Cô đi qua thùng rác, sau đó ném di động vào trong đấy.

Tần Lê nặng nề lê bước, thành phố đang lên đèn nhưng trong lòng cô, tia hi vọng le lói cuối cùng đã tắt lịm.

Lãnh Lượng bước ra từ một góc tối, đôi mắt thâm trầm như bóng đêm, nhìn bóng lưng cô càng lúc càng xa. Anh đi đến thùng rác cố tìm kiếm thứ Tần Lê vừa vứt đi.

Bác vệ sinh đang thu dọn, nhìn anh: “Chàng trai à, đừng quá đau lòng.” Bà nghĩ là anh bị bạn gái từ chối. Lãnh Lượng nhìn bác gái tốt bụng trước mặt, khẽ cười: “Cô ấy là một người con gái tốt, xứng đáng tìm được một người tốt hơn.”

Sáng sớm Cao Tử Quần đã đưa Lãnh Tây đến đây, nhìn vùng đất phía trước mắt, lòng Lãnh Tây vừa chua xót lại vừa ngọt ngào.

Mảnh đất năm đó của gia đình cô đã biến thành công viên trò chơi.

Cô đã xem qua quảng cáo, công viên được xây dựng với hơn năm mươi khu vực phong cảnh, mười chương trình biểu diễn, ba mươi trò chơi các loại và có đến hơn hai mươi cửa hàng phục vụ thương mại.

“Rất đẹp.” Cô ghen ngào nói.

Cao Tử Quần đứng bên cạnh nắm lấy tay cô: “Anh hy vọng tương lai sau này của chúng ta cũng giống như công viên trò chơi này, mỗi ngày đều được vui vẻ.”

Lãnh Tây bất giác siết chặt tay anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Cao tổng, anh không mời em vào sao?”

60. Chương 60

Ngày Lãnh Tây và Cao Tử Quần kết hôn, thời tiết rất đẹp, mây trắng bay lơ lửng trên bầu trời trong xanh, từng cơn gió dịu dịu hân hoan nghênh đón lễ cưới thể kỷ. Cao Tử Quần lái xe đến đón Lãnh Tây, cả hai đều nở nụ cười hạnh phúc mãn nguyện. Anh luôn muốn cùng Lãnh Tây có một đám cưới hoàn mỹ nhất, cuối cùng cũng đến ngày hạnh phúc đơm hoa.

Đám cưới ấm cúng, chỉ có ban bè thân thiết được mời. Cao Hi Hi xinh đẹp dĩ nhiên trở thành tiểu hoa đồng của bố mẹ, mọi người đều trầm trồ thích thú, cảnh tượng một gia đình nhỏ đứng trước lễ đường trông rất thú vị.

Sau hôn lễ, hai người lại đi đến đảo Ba Li hưởng tuần trăng mật. Cao Hi Hi sầu suốt cả tuần vì không được đi cùng.

Họ cùng trải qua những ngày ngày tháng hạnh phúc đầm ấm bên nhau, nhưng trong cuộc sống tất nhiên không thể tránh khỏi những mâu thuẫn nhỏ. Gay gắt nhất chính là Cao Hi Hi luôn muốn ngủ cùng Lãnh Tây.

Có hôm, Cao Tử Quần hơn mười giờ mới về đến nhà, anh vội đi tắm ngay vì sợ vợ chê người nồng nặc mùi khói rượu.

Tắm xong anh cũng tỉnh táo hơn nhiều, nhìn ngọn đèn ngủ lơ mờ trên tường, lòng anh cảm thấy ấm áp. Anh nằm xuống giường, theo thói quen vươn tay ôm Lãnh Tây vào lòng.

“Không phải anh bảo chín giờ về sao?” Giọng nói Lãnh Tây vang lên.

Cao Tử Quần nhắm hai mắt, trầm giọng nói: “Anh gặp một người bạn cũ, bị kéo lại uống thêm mấy ly.” Anh đột nhiên dừng lại: “Sao Hi Hi lại qua đây?”

Anh đụng trúng bàn tay nhỏ bé của Hi Hi đang đặt trên ngực Lãnh Tây. Cao Tử Quần liền đặt tay con gái xuống, âm thầm chiếm chỗ.

“Anh làm gì thế? Sáng sớm mai em còn phải đi làm.” Lãnh Tây cố kìm giọng nói.

Tay Cao Tử Quần từ dưới váy ngủ cô dò xét vào trong, bàn tay ôm trọn bầu ngực trắng nõn, ngón tay khiêu khích đỉnh hoa.

“Đừng, Hi Hi vẫn đang ở đây.” Lãnh Tây bị anh khiêu khích, thở nặng nề.

Cao Tử Quần dụ dăng hôn lên cổ cô: “Bà xã, anh vừa tắm sạch sẽ rồi.”

Lãnh Tây giữ lại tay anh, không cho anh tiếp tục hoành hành, thế nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sức quyến rũ của anh: “Đi qua phòng bên cạnh được không?” Cô nhỏ giọng nói.

Cao Tử Quần liền tuân lệnh, bế cô qua phòng bên cạnh, sau một hồi mây mưa lại ôm cô vào phòng tắm, hai người tiếp tục nồng nàn yêu thương.

Tắm xong, lúc quay lại phòng ngủ, Cao Hi Hi thức dậy đi toilet, nhìn thấy bố, cô bé dụi mắt: “Bố về trễ nên con ngủ cùng mẹ.”

“Được rồi, đi toilet trước đi.” Cao Tử Quần vuốt đầu con gái.

Bởi vì xa cách con gái đến bảy năm, nên mỗi lần Hi Hi muốn ngủ cùng, Lãnh Tây đều cảm thấy rất hạnh phúc. Có một lần, Cao Hi Hi đáng thương nói: “Từ nhỏ con chưa được ngủ cùng mẹ bao giờ, con muốn thử qua cảm giác này.” Và dĩ nhiên Lãnh Tây rất xúc động, liền đẩy Cao Tử Quần ra.

Cao Tử Quần rất không vui. Về sau hai bố con cùng nhau thỏa hiệp, xét thấy Cao Hi Hi đã tám tuổi, đã là một cô bé trưởng thành, cho nên một tuần chỉ được phép ngủ với mẹ ngày thứ bảy, đương nhiên ngoại trừ những lúc Cao Tử Quần đi công tác.

Thần Hi từng hỏi Lãnh Tây có ý định sinh thêm một đứa nữa không. Chính vì nguyên nhân sức khỏe nên cô không thể sinh được nữa, bằng không cô cũng sẽ sinh thêm một đứa: “Cao Tử Quần chắc chắn là muốn sinh thêm một đứa nữa đúng không?”

“Anh ấy muốn, nhưng tớ quyết định không sinh.” Lãnh Tây nhàn nhạt trả lời.

Thật ra Cao Hi Hi vẫn luôn hy vọng mẹ có thể sinh cho nó thêm một em trai. Nhưng sau khi bàn bạc Lãnh Tây và Cao Tử Quần đều quyết định không sinh nữa. Hai người cảm thấy rằng con gái mình đã chịu thiệt thòi hơn các bạn cùng lứa. Dù có sinh thêm một đứa thì cũng không thể thay đổi được tình yêu thương của họ dành cho Hi Hi nhưng họ hy vọng có thể mang lại những điều tốt đẹp nhất cho con gái.

Có lẽ vì đã trải qua rất nhiều sóng gió, mối quan hệ giữa cô và Cao Tử Quần hiện nay rất bình thản, nhưng hai người đều cảm thấy rất mãn nguyện.

Cao Hi Hi lên lớp ba thành tích vẫn luôn tốt. Cô giáo có bàn bạc qua chuyện nhảy lớp với Lãnh Tây nhưng cô đã từ chối. Cô hy vọng con gái có thể vui vẻ trưởng thành.

Lúc tan học, Trần Thiệu Thần đến tìm Hi Hi

“Hi Hi, ngày mai mẹ đưa tớ đến tòa nhà khoa học công nghệ, cậu có muốn đi cùng không?”

“Không đi đâu, ngày mai cậu tớ dẫn bạn gái về giới thiệu, cả nhà tớ cùng nhau ăn cơm.”

Trần Thiệu Thần hơi thất vọng, im lặng một lúc: “Vậy tớ đến nhà cậu chơi, càng đông càng vui.”

Cao Hi Hi nhìn cậu bé: “Được thôi.”

Trần Thiệu Thần liền vui vẻ ra mặt: “Vậy cậu sắp có mợ rồi.”

Cao Hi Hi cười cười, bỗng dưng như nhớ đến cái gì đó: “Cậu bảo lần này cậu kết hôn tớ sẽ không được làm tiểu hoa đồng nữa.”

“Vì sao?” Nếu như Cao Hi Hi làm tiểu hoa đồng nhất định cậu bé cũng được đứng bên cạnh. Lần trước bố mẹ Hi Hi kết hôn hai người cũng là tiểu hoa đồng, lại còn được mọi người khen không ngớt lời là “Kim đồng ngọc nữ.” Lúc trước Trần Thiệu Thần còn ngại ngùng xấu hổ, lâu dần cậu cũng thản nhiên tiếp nhận.

Cao Hi Hi nhún mày: “Cậu bảo tớ lớn rồi.”

Trần Thiệu Thần nhướng mày: “Làm tiểu hoa đồng mãi cũng chán, đợi đến khi chúng ta lớn, chúng ta lại chơi trò cô dâu chú rể.”

Cao Hi Hi nhăn mặt: “Tớ mới không thèm làm cô dâu của cậu.”

Trần Thiệu Thần trợn trừng mắt, há hốc mồm: “Hi Hi cậu không thích tớ sao?” Nhưng nó rất thích cô bé.

Cao Hi Hi thở dài: “Tớ xin cậu, cậu làm em trai tớ được không?”

Trần Thiệu Thần ưu thương, suốt cả đường đi cũng không nói một lời, cả người dường như mất sức sống. Buổi tối về nhà ăn cơm có vài muống. Trần Trạh Bắc phát hiện sự khác thường của con trai, lén hỏi Thần Hi: “Thiệu Thần hôm nay sao vậy, mặt mày cứ ủ rũ.”

Thần Hi nhàn nhạt cười: “Con trai anh bị thất tình.” Cô không thương tiếc đem nỗi đau khổ của con trai kể lại cho chồng mình.

Trần Trạh Bắc nghe xong bất đắc dĩ thở dài: “Không sao, tình yêu nào chẳng có khó khăn cách trở.” Nói xong, anh cũng cười: “Nhưng mà đứa bé Hi Hi xem ra còn trưởng thành hơn cả mẹ nó.”

Thần Hi liếc nhìn anh, hai người cùng cười ồ lên.

Bất quá mấy năm sau, Trần Thiệu Thần học xong cấp hai thì đi du học. Cậu bé và Hi Hi sẽ có một câu chuyện khác, cái này nói sau.

Lãnh Tây vẫn làm bà chủ cửa hàng hoa, giờ đã có nhiều đối tượng hợp tác hơn, tuy không kiếm được quá nhiều, nhưng cũng đủ để sinh sống qua ngày.

Đến sau này cô mới biết, những đối tượng kia đều là do Cao Tử Quân thầm sắp đặt. Lãnh Lượng biết được thì trêu ghẹo nói: “Thật đúng là Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền, anh rõ biết cửa hàng của chị làm ăn tốt cho nên liền sắp đặt người của mình đến.”

Thật ra Lãnh Tây chỉ biết Cao Tử Quân là một ông chủ, ngoại trừ điều đó ra, cô chẳng biết gì về công việc của anh cả. Lúc kết hôn anh cũng không tiến hành kê khai tài sản.

Thần Hi vẫn luôn uy hiếp Cao Tử Quân: “Nếu như anh dám đối xử tệ bạc với Lãnh Tây, tôi sẽ xúi giục Lãnh Tây ly hôn, chia bớt đi một nửa tài sản của anh.”

Cao Tử Quân dở khóc dở cười, về sau khi biết được Cao Tử Quân có bao nhiêu tài sản, Lãnh Tây mới giật mình nói: “Không ngờ rằng bây giờ em đã trở thành dân nhà giàu mới nổi.”

Cao Tử Quân nheo mắt.

Về sau, có một hôm hai người cùng nhau tâm sự, đột nhiên nhắc đến vấn đề này, cô hỏi anh: “Vì sao trước lúc kết hôn anh không kê khai tài sản của mình?”

Cao Tử Quân lặng im, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Em nguyện ý gả cho anh thì anh đã thỏa mãn lắm rồi.”

Khoảng khắc kia, Lãnh Tây cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-de-buong-tay>